

Lee Child - Kaybedecek Bir Şey Yok

- www.CepSitesi.Net

- [Yaklaşık yirmi dakika sonra eski bir Chevrolet kam](#)
- [Evime izinsiz girmekle kalmayıp kasaba kanunlarını](#)
- [Bu çember kasabanın çevresini büyük ölçüde kapatır](#)
- [Asma kilit kırıldı.](#)
- [İşte, dedi Reacher. Sonra ne olur?](#)

BİR

Bundan çok daha şiddetli sıcaklara alışkındı. Ama o kadar uzun süredir güneşin altında dolaşıyordu ki başı dönmeye ve kafası karışmaya başlamıştı. Çok güçsüzdü. Yetmiş iki saattir yemek yememiş, kırk sekiz saattir su içmemişti.

Hayır, güçsüz değildi. Ölüyordu ve bunun farkındaydı.

Zihnindeki görüntüler birbirine karıştı. Nehrin akıntısına kapılmış bir kayık, çürümüş halatlarını

çekiştirip koparıyor ve özgür kalıyordu. Her şeyi, botun içindeki küçük çocuğun gözünden görüyordu. Ufaklık çaresizlik içinde, gittikçe küçülen rıhtıma bakıyordu.

Ya da kendini rüzgara kaptırmış bir uçaktaydı. Tüm ağırlıklarından kurtulmuşçasına gittikçe yükseliyordu, içerideki çocuk, yerde oradan oraya hareket eden minik insancıklara bakıp el sallıyordu. Başları yukarıda, kendisini izleyenlerime yüzleri endişeyle kasılmıştı.

Sonra görüntüler kaybolup gitti. Artık kelimeler daha önemliydi. Bu çok saçmaydı, çünkü daha önce kelimeler hiç ilgisini çekmemişti. Ama ölmeden önce, hangi sözcüklerin kendisine ait olduğunu bilmek istiyordu. Hangileri ona uygundu? O, çocuk muydu, yetişkin mi? Her iki şekilde de tasvir edilmişti. Erkek ol, demişti biri zamanında. Diğerleri daha ısrarcıydı: Artık çocuk değilsin! Oy verecek, öldürecek ve ölecek kadar büyüdüğüne göre yetişkin sayılırdı. Ama yasalara göre içki içmek için çok gençti. Demek ki hala çocuktuktu. Cesur muydu yoksa korkak mı? Her ikisi de kendisine yakıştırılmış«. Ona kaçık, rahatsız, sorunlu, dengesiz, deli denmiş, hayal gördüğü, travma geçirdiği söylenmişti. Kaçık hariç kendisine söylenenlerin hepsini kabullenmişti. Aklını kaçırmış mıydı sahi? Nereden kaçmıştı aklı? Kapıdan mı? Belki insanlar kapının ta ken-disiydi. Belki her şey onların içinden geçip gidiyordu. Uzun süre bu soruyu düşündü ve umutsuzca havayı yumrukladı. Hareketleri esrardan kafayı bulmuş gençlerinkini andırıyordu.

Bundan bir buçuk yıl önce kendisi de onlardan biriydi.

Dizlerinin üstüne çöktü. Kum, umduğu kadar sıcak değildi. Yine de üşümesini geçirmeye yetti. Yorgunluktan harap düşmüş halde yere kapaklandı. Gözlerini yumarsa bir daha asla açamayacağını adı gibi biliyordu.

Ama yorgundu.

Çok, çok yorgun.

Bir yetişkinin ya da çocuğun asla yorulamayacağı kadar.

Gözlerini kapadı.

İKİ

Umut anlamına gelen Hope ve umutsuzluk anlamına gelen Despair arasındaki sınır otobanın ortasında, bir kasabanın bitip diğerinin başladığı yerde bir çizgiden ibaretti. Hope'un karayolları müdürlüğü yolu kalın ve muntazam bir asfalt tabakasıyla kaplamıştı. Despair Kasabası'ndakiler belli ki daha düşük bir bütçeye sahipti. Engebeli patıkaya sıcak katran dökülmüş, üzerine mıcır serpilerek öylece bırakılmıştı. İki yüzeyin birleştiği yerde, bir santimetre kalınlığında, kauçuğum-su siyah bir maddeyle kaplı sahipsiz alan meydana gelmişti. Bir yama. Bir hudut. Bir çizgi. Jack Reacher sınırın üstüne basıp geçti ve yürümeyi sürdürdü. Dikkat bile etmedi.

Ama daha sonra o çizgiyi bütün detaylarıyla hatırladı.

Hope ve Despair, Colorado'daydı. Reacher da Colorado'daydı çünkü iki gün önce Kansas'tan geçmişti ve Colorado, Kansas'ın hemen yanındaydı. Batıya ve güneye doğru ilerliyordu. Maine

eyaletindeki Calais Kasabası'ndayken ülkeyi çaprazlamasına geçmeye ve San Diego,

California'ya kadar inmeye karar vermişti. Calais kuzeydoğudaki, San Diego güneybatıdaki son büyük yerleşim bölgesiydi. Bir uçtan diğerine. Atlantik'ten Pasifik'e, soğuk ve nemliden sıcak ve kuruya. Otobüse bindi, otostop çekti. Hiçbirini bulamadığında yürüdü. Hope'a, bir düğme satıcısının cam yeşili Mercury Grand Marquis'sinin yolcu koltuğunda varmıştı. Hope'tan yayan ayrılıyordu, çünkü o sabah batıya, Despair yönüne giden hiç araç yoktu.

Daha sonra bunu da hatırlayacak ve nasıl dikkatini çekmediğini düşünecekti.

Çapraz rota göz önünde bulundurulursa biraz rotasından sapmıştı. En uygunu doğrudan güneybatıyı, New Meksiko'yu hedef almaktı ama planlara sadık kalmayı sevmezdi. Grand Marquis rahat arabaydı ve onu kullanan yaşlı adam üç torununu görmek için Hope'a gitmeyi kafaya takmıştı. Sonra diğer dört torununu ziyaret etmek üzere Denver'a geçecekti, önce batıya, sonra güneye gidecek şekilde zikzak çizmenin fazla zaman kaybı yaratmayacağına kanaat getiren Reacher, sabırla yaşlı adamın aile hikayelerini dinlemişti. Belki bu yol daha eğlenceliydi. Hope'a vardığında haritaya bakmış ve yirmi yedi kilometre batıdaki Despair'i görünce yolu biraz daha dolandırma içgüdüsüne karşı koyamamıştı. Hayatında birkaç kez sembolik de olsa bu yolu katetmiş, umuttan yeise geçmişti. Şimdi fırsat ayağına gelmişken gerçeğini yapabiliirdi.

Bu hevesi de daha sonra hatırladı.

İki kasaba arasındaki yol dümdüz ve iki şeridiydi. Batıya doğru hafif bir eğim kazanıyordu, öyle çarpıcı bir şey değildi. Batı Colorado'nun Reacher'ın bulunduğu kısmı genelde düzdü. Kansas gibi. Ama uzaktaki mavi ve dumanlı, dev Rocky Dağları seçilebiliyordu. Çok yakınmış gibi görünüyor, sonra birden uzaklaşıyordu sanki. Reacher yolun eğimine dayandı ve birden, neden kasabalardan birine Hope, diğerine Despair dendiğini kavrayarak durdu. Kendisinden yüz elli yıl önce batıya giden ilk yerleşimciler, ileride Hope adını alacak kasabada mola vermiş ve önlerindeki son engele çok yaklaştıklarını düşünmüştü. Derken bir gün, bir hafta, bir ay dinlendikten sonra aynı yokuşu tırmanmış, Rocky Dağlarının yakın görünmesinin topografinin zalim bir şakası olduğunu keşfetmişlerdi. Göz yanılamasıydı. Işık oyunu. Yokuşun tepesine gelindiğinde dağ sırası yeniden uzaklaşıyor, neredeyse ulaşılamaz bir mesafede kalıyordu. Belki bin beş yüz kilometre daha gidecekti ama bu da bir aldatmaydı. Reacher, ilk tepelerin üç yüz kilometre ileride başladığını tahmin ediyordu. Vahşi doğada yayan ve katırların çektiği arabalar eşliğinde yapılacak bir aylık zorlu bir tırmanış anlamına geliyordu bu. Yanlış mevsimde, belki altı hafta. Bir felaket değildi ama ufuktaki bu anlık değişimin, hayalkırıklığı yarattığı kesindi. Sabırsız yerleşimcileri umuttan yeise sürükleyecek bir darbeydi.

Reacher, Despair'in çakıllı yolundan çıkıp kenardaki kumluk alana geçti. Araba büyüklüğündeki kayaya doğru ilerleyip üzerine çıktı. Elini yüzüne siper ederek başını havaya kaldırdı. Soluk mavi gökyüzü, uçak izlerini andıran tüyümsü bulutlarla kaplıydı. Eskiden olsa, vakit öldürmek için bir sigara yakardı ama artık içmiyordu. Sigara içmek, yanında en az bir paket sigara ve kibrit buldurmak demektir. Oysa Reacher, ihtiyaç duymadığı şeyleri taşımaya uzun zaman önce bırakmıştı. Ceplerinde para, tarihi geçmiş bir pasaport, banka kartı ve kadanabilir diş fırçası dışında bir şey yoktu. Başka yerde onu bekleyen eşyası da bulunmuyordu. Ne uzak bir şehirdeki depoya bırakılmış ne de arkadaşlara emanet edilmiş eşyaları vardı. Yalnızca ceplerindekilere, üzerindeki giysilere ve

ayağındaki ayakkabılara sahipti. Hepsi buydu ve yeterliydi. Gerekli her şey ve gereksiz hiçbir şey.

Reacher, kayanın en yüksek noktasına gidip parmak ucunda durdu. Arkasında, doğudaki belki on altı kilometre çaplı sığ çukurun merkezinde, Hope Kasabası vardı. On, on iki kilometre kadar gerideydi. Tuğla binalar ve etrafa dağılmış evler. Çiftlikler, ahırlar, ahşaptan ve saçtan yapılar. Hepsi sisin içinde bir leke gibi görünüyordu, önünde, batıdaysa binlerce kilometrelik çöl uzanıyordu. İlerideki yollar ve on kilometre ötedeki Despair Kasabası dışında bomboştu. Despair'i görmek, Hope'u görmekten zordu. Batıda sis daha yoğundu. Detaylar anlaşılmıyordu ama kasaba Hope'tan büyük görünüyordu. Yağmur damlası şeklindeydi. Güneyindeki otlakları, endüstri bölgesine benzeyen alan takip ediyordu. İşte size sisin nedeni. Despair'in, Hope'a kıyasla daha tatsız bir görüntüsü vardı. Hope sıcakken, Despair soğuktu. Hope yeşilken Despair griydi. Hiç de misafirperver durmuyordu. Reacher geri dönmeyi düşündü. Hope'a gidip asıl rotasına dönebilirdi. Bu fikri daha şekillenmeden zihninden attı. Reacher geri dönmekten nefret ederdi. Her şartta ilerlemeyi tercih edenlerdendi. Yola devam.

Herkesin hayatını düzenleyecek prensiplere ihtiyacı vardı. Durmaksızın ilerlemek de Reacher'inkiydi.

Bu kadar sabit fikirli olduğu için bazen kendisine kızıyordu.

Kayadan indi ve kumu çaprazlamasına geçip yeniden yola çıktı. Sol tarafa geçip ilerlemeye başladı. Uzun adımlar, saatte beş kilometreden biraz daha hızlı, rahat bir ritim, gelen trafiğe dönük, güvenli bir şekilde. Her iki yönden de kimse gelip gitmiyordu. Yol bomboştu. Hiçbir araç tarafından kullanılmıyordu. Ne araba vardı ne de kamyon. Sıfır. Otostop şansı yoktu. Reacher duruma biraz şaşırırsa da endişelenmek için bir neden görmedi. Hayatında pek çok kez otuz kilometreden daha uzun mesafeleri yürüyerek aşması gerekmişti. Alnına dökülen saçları geriye itip omzuna yapışan gömleği çekiştirdi. Önünde kendisini bekleyen her neyse ona doğru ilerlemeyi sürdürdü.

UÇ

Kasabanın en uç noktasında bomboş bir arazi vardı. Belki yirmi yıl önce bir şeyler yapılması planlanmış ama proje asla hayata geçirilmediği için belli ki öylece kalmıştı. Ardından eski bir araba tamirhanesi geliyordu. Kepenkleri kapalıydı, tamamen terkedildiği ortadaydı. Sokağın diğer tarafında, elli metre batıda bir benzin istasyonu göze çarpıyordu. İki eski pompa. Reacher m, Edward Hopper'ın resimlerinde gördüğü ve artık ancak taşrada rastlayabileceğiniz türde antikalarından değillerdi ama birkaç kuşak öncesinden kalmay dılar. Arka tarafta pencereleri kirle kaplı bir kulübe vardı. Reacher aradaki mesafeyi aşır başını kulübenin kapısından içeri uzattı. İçerisi karanlıktı ve katran ruhu kokuyordu. Tezgahın arkasında, üzeri yağ lekeleriyle kaplı, lacivert tulumlu bir adam duruyordu. Otuzlu yaşlarında, zayıf biriydi.

Kahve var mı? diye sordu Reacher adama.

Burası benzin istasyonu, diye karşılık verdi adam.

Benzin istasyonlarında kahve satılır, dedi Reacher. Su ve gazoz da satılır. Bu istasyonda değil, diye tersledi adam. Biz sadece benzin satıyoruz. Ve yağ.

Eğer istiyorsan.

Kasabada kahve içebileceğim bir yer var mı?

Bir restoran var.

Sadece bir tane mi?

Birden fazla restorana ihtiyacımız yok.

Reacher gün ışığına geri dönüp yürümeyi sürdürdü. Batıda, yolun yüz metre ilerisinde, iki tarafta kaldırım başlıyor, tabelaya bakılırsa Anayol adındaki caddeye bağlanıyordu. Anayol girişinin on metre ilerisindeyse ilk bloklar görünüyordu. İlk bina tuğladan yapılmış sevimsiz bir yapıydı. Üç katlıydı ve sokağın sol tarafındaydı. insanda bir zamanlar manifaturacı olduğu izlenimi bırakıyordu. Bir tür perakendeci idi. Reacher tozlu pencerelerden içerideki üç müşteriyi, kumaş yığınlarını ve yerdeki plastik eşyaları gördü. Perakendecinin yanında, bir öncekinin aynısı üç katlı başka bir bina vardı ve bir tane daha ve bir tane daha. Kasaba merkezi on iki blokluk bir alandan ibaret gibi görünüyordu. Yapılar çoğunlukla Anayol'un güneyine yığılmıştı. Reacher mimari konusunda uzman sayılmazdı. Mississippi'nin iyice batısında olduklarının farkındaydı ama kasabanın Connecticut'taki fabrika bölgelerini veya Cincinnati'nin nehir yakasını anımsatan bir havası vardı. Sade, ciddi, süssüz ve modası geçmişti. Reacher, küçük kasabaların Amerika'sını anlatan, gerçeğine nazaran biraz daha renkli, biraz daha mükemmel film sederi görmüştü. Burası onların tam zıttıydı. Sanki tasarım ekibi kasabayı olması gerekenden daha karanlık ve kasvetli bir yer haline getirmek için elinden geleni yapmıştı. Trafik yok denecek kadar azdı. Sedanlarla kamyonlar yavaş ve tembel hareketlerle ilerliyordu. Aralarından en yenisi en az üç yıllıktı. Kaldırımdaysa çok az yaya vardı.

Reacher sola sapan sokaklardan birine girdi ve bahsi geçen restoranı aramaya koyuldu. Bulana kadar on iki blokluk alanın dörtte birini dolaşmış bakkalı, berberi, barı ve pansiyonu geçmesi gerekti. Restoran diğerleri gibi iç karartıcı tuğla bir binanın alt katının tamamını kaplıyordu. Yüksek tavanlı, büyük pencereye sahip bir mekandı. Muhtemelen geçmişte otomobil galerisi olarak kullanılmıştı. Yer parke kaplıydı, masalar ve iskemleler sade ahşaptandı. İçerisi haşlanmış sebze kokuyordu. Girişe yerleştirilmiş karşılama masasının yanındaki tabelada Lütfen oturtulmayı bekleyin, yazıyordu. Ülkenin her tarafında görülen tabelaların aynısıydı. Bir yerlerde bu yazılardan milyonlarca üreten bir şirket olmalıydı. Reacher, aynı yazıdan Calais, Maine'de görmüştü ve San Diego, California'da da göreceğini biliyordu. Durup bekledi.

Ve bekledi.

On bir müşteri yemek yiyordu. Üç çift, bir üçlü ve iki yalnız insan. Tek garson. Başka kimse yoktu. Karşılama masasına bakan kimse de görünmüyordu. Sıradışı bir durum değildi. Reacher buna benzer binlerce yerde yemek yemişti ve bu tür mekanların aşağı yukarı nasıl bir ritimle işlediğini biliyordu. Tek başına çalışan garson az sonra onu süzecek ve Birazdan sizinle ilgileneceğim dercesine başını sallayacaktı. Ardından birinin siparişini alacak, bir yemeği teslim edecek ve ortalığa göz gezdirdikten sonra, belki alnına düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıp yüzünde yarı özür, yarı anlayış çağrısı bir ifadeyle Reacher'ın yanına gelecekti. Raftan bir münü alıp onu masalardan birine

oturacak, diğerleriyle ilgilenmeye dönecek ve sonra gelip siparişini alacaktı.

Ama kız bunların hiçbirini yapmadı.

Reacher'ı süzdü. Başını sallamadı. Uzun süre ona baktıktan sonra bakışlarını kaçırdı. İşine devam etti. Hoş fazla bir şey yaptığı da söylenemezdi. On bir müşterisinin de isteklerini yerine getirmişti. Kendine iş yaratıyordu. Masaların başında duruyor, her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor ve daha bir parmak içilmiş kahve bardaklarını yeniden dolduruyordu. Re-acher dönüp çalışma saatleriyle ilgili bir detayı kaçıırıp kaçırmadığını görmek için cam kapıyı inceledi. Mekan kapanmak üzere değildi. Camdaki yansımasına bakıp giysilerinin ortama uyup uymadığını kontrol etti. Hayır, kıyafeti gayet uygundu. Koyu gri pantolon ve aynı renkte gömlek giymişti. İkisini de iki gün önce Kansas'ta işçi malzemeleri satan bir dükkandan almıştı. Bu dükkânlar son keşfiydi. Uygun fiyata, sade ve sağlam giysiler satılıyordu. Mükemmel. Saçları kısa ve düzgündü. Daha önceki gün traş olmuştu. Fermuarı açık değildi.

Beklemeye devam etti.

Müşteriler teker teker dönüp ona baktılar. İncelediklerini saklamaya gerek duymaksızın Reacher'ı süzdükten sonra yemeklerine geri döndüler. Garson bir kere daha masalar arasında ağır bir tur attı. Kendisi dışında herkesle ilgilendi. Reacher yerinden kıvıldamayıp zihninde durumu değerlendirdi ve neler olduğunu anlamaya çalıştı. Sabrı tükenmişti. Tabelayı geçip salona girdi. Dört kişilik bir masaya oturdu, iskemlesini gıcırdattı ve rahat bir pozisyon seçti. Garson onun yerleşmesini izledikten sonra mutfağa gitti.

Bir daha geri dönmedi.

Reacher oturup bekledi. Mekan sessizdi. Kimse konuşmuyordu. Çatal bıçağın tabaklara çarparken çıkardığı sesler, insanların yemeklerini çiğneyişi, kalkıp inen kaplardan gelen seramik tıkırtısı ve iskemlelerin hareket eden vücudanın ağırlığı altında ezilen bacaklarının gıcırtısı dışında en ufak bir ses yok. Bu küçük sesler birleşip parkelerde yankılanıyor ve katlanılmaz bir gürültüye yol açıyordu.

Neredeyse on dakika boyunca hiçbir şey olmadı.

Ardından kapının önüne bir kamyonet yanaştı. Araçtan inen dört adam kaldırıma dizildi. Kısa bir duraklamadan sonra içeri girdiler. Gözleriyle içeriyi taradılar ve hedeflerini buldular. Doğrudan Reacher'ın masasına yöneldiler. Üçü boş iskemlelere oturdu ve dördüncü de masanın başında dikilip Reacher'ın çıkış yolunu kesti.

DORT

Dört adam da iri yarıydı. En kısası en az bir seksen boyundaydı ve en hafifi ortalama 100 kiloydu. Hepsinin elinde ceviz saplı muştalar vardı. Bilekleri kalın, kolları kaslıydı. ikisinin burnunun önceden kırıldığı belliydi ve hiçbirinin dişleri sağlam değildi. Hepsi solgun ve biraz sağlıksız görünüyordu. Adamlar pislik içindeydi. Tenleri metalimsi bir parıltıya sahip, gri tozla kaplıydı. Üzerlerinde kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, kanvas iş gömlekleri vardı. Yaşları otuzla kırk arasındaydı. Dördü de belalı görünüyordu.

Bana eşlik edecek birini istemiyorum, dedi Reacher. Tek başıma yemekten hoşlanırım.

Masanın başında duran adam dördü içinde belki on santimetre ve beş kilo farkla en irisiydi. Yemek yeme şansın olmayacak, dedi.

Öyle mi? diye sordu Reacher.

En azından burada değil.

Kasabadaki tek restoran burasıymış.

Öyle.

Tamam o zaman.

Gitmen gerek.

Gitmek mi?

Buradan gitmen gerek.

Nereye?

Bu restorandan dışarı.

Nedenini söylemeyecek misin?

Biz burada yabancıları sevmeyiz.

Yabancıları ben de sevmem, dedi Reacher, ama bir yerde yemem gerek. Yoksa heder olur ve sizin gibi çırpıya dönerim.

Komik adam.

Ne görüyorsam onu söylüyorum, dedi Reacher ve dirseklerini masaya yasladı. Adamların en irisinden on beş kilo daha ağır ve en az üç santimetre daha uzundu. Dövüş konusunda hepsinden daha deneyimli olduğuna bahse girmeye hazırdı, hatta dördünün toplamından. Ama iş oraya varırsa kendi 125 kiloluk vücudu onların birlikte hareket eden 450 kilosuyla çarpışmak zorunda kalacaktı. Bahisler onun lehine sayılmazdı. Ama Reacher geri adım atmaktan nefret ederdi.

Seni burada istemiyoruz, dedi ayaktaki adam.

Ne istediğiniz umurumda mı sizce? dedi Reacher.

Burada sana servis yapılmayacak.

Yapılmayacak mı?

Hiç şansın yok.

öyleyse benim yerime sen sipariş verebilirsin.

Ya sonra?

Sonra ben sana getirdikleri öğle yemeğini yerim.

Komik adam, dedi ayaktaki yenden. Şimdi gitmen gerekiyor.

Neden?

Git, işte.

isimleriniz nedir, dostum? diye sordu Reacher.

Seni ilgilendirmez. Gitmen gerekiyor.

Gitmemi isteyen sizsiniz. Bunu restoranın sahibinden duymak istiyorum, sizden değil.

Bunu ayarlayabiliriz.

Ayaktaki, başıyla oturanlardan birine işaret ettiğinde adam kalkıp mutfığa yöneldi. Uzunca bir sürenin ardından lekeli önlüklü bir adamla geri döndü. Önlüklü adam ellerini bulaşık havlusuna silmekle meşguldü. Endişeli ya da rahatsız görünmüyordu. Reacher'ın masasına doğru ilerledi. Restoranımı terketmeni istiyorum.

Neden? diye sordu Reacher.

Gerekçelerimi açıklamak zorunda değilim.

Restoranın sahibi misin?

Evet, öyleyim.

Kahvemi içtikten sonra giderim, dedi Reacher.

Şimdi gideceksin.

Sütsüz. Şekersiz.

Bela istemiyorum.

Başın zaten belada. Eğer kahvemi getirirsen buradan çıkıp giderim. Getirmezsen bu herifler beni dışarı atmaya kalkışabilir ve sen de günün kalanını yerdeki kan lekelerini temizlemekle geçirirsin. Yarın da kırılan masa ve iskemlelerin yerine yenilerini alırsın.

Önlüklü adam hiçbir şey söylemedi.

Sütsüz, şekersiz, dedi Reacher önlüklü adam bir dakikadan biraz daha uzun süre düşündü ve mutfağa döndü. İki dakika sonra garson elinde tek bir fincanla geri döndü ve Reacher'ın önüne koydu. Fincanı öyle sert bir tavırla masaya bırakmıştı ki kahvenin bir kısmı tabağa döküldü.

Tadını çıkarın, dedi kız.

Reacher fincanı kaldırıp altını gömleğinin koluna sildi. Tabaktaki kahveyi fincana geri döktü. Fincanı yeniden tabağa yerleştirip önünde ortaladı. Ardından fincanı yeniden kaldırdı ve bir yudum aldı.

Fena değil, diye düşündü. Kahvenin tadı biraz yavandı, fazla kaynamıştı. Ama özünde sağlam bir ticari üründü. Çoğu yol kenarı lokantasının kahvesinden iyi, çoğu kahve dükkânınınkinden kötüydü. Eğrinin tam ortasında. Kalın porselen fincansa tam bir zevksizlik abidesiydi. İçeceğin çok çabuk soğumasına yol açıyordu. Çok geniş, çok sığ, çok ağırdı. Reacher zarif Çin porselenlerinin hayranlarından değildi ama bir kabın içeceği doğru şekilde sunması gerektiğine inanırdı.

Dört adam hala etrafındaydı. ikisi oturuyordu, ikisi ayaktaydı. Reacher onları görmezden gelip içmeyi sürdürdü, önce yavaş, kahve soğudukça daha hızlı. Fincandaki sıvıyı son yudumuna kadar içti ve fincanı tabağına bırakıp ikisini de masanın tam ortasına gelinceye kadar yavaş ve dikkatlice itti. Ardından sol kolunu hızla hareket ettirdi ve cebine uzandı.

Dört adam da yerinden sıçradı. Reacher bir dolarlık banknotu çıkarıp düzeltti ve fincan tabağının altına sıkıştırdı.

Gidelim, dedi.

Masanın başında duran adam kenara çekilip yolu açtı. Reacher iskemlesini arkaya ittirerek ayağa kalktı. On bir müşterinin on biri de onun hareketlerini izliyordu. iskemleyi kenara çekti ve masanın etrafından dolanıp kapıya yöneldi. Dört adamın peşinden geldiğini hissedebiliyordu. Botlarının parke üzerinde çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Masaların arasından rahat geçebilmek için tek sıra halinde ilerliyorlardı. Karşılama masasını ve tabelayı geçtiklerinde oda tamamen sessizdi.

Reacher kapıyı ittirip dışarı, sokağa adım attı. Güneş hala tepedeydi ama hava soğumuştü. Karelere bölünmüş kaldırım betonarmeydi. Kareler arasında bir santimetrelik genişleme derzi vardı. Derzler siyah bir bileşimle doldurulmuştu.

Reacher sola dönüp dört adım atarak kamyonetten uzaklaştı ve durdu. Arkasını dönüp öğleden sonra güneşini sırtına aldı. Güneş, önüne dizilen dört adamın gözlerine giriyordu. Restorandayken ayakta duran adam konuştu. Şimdi gitmen gerekiyor.

Restorandan çıkmam yetmedi mi? diye sordu Reacher.

Kasabayı terket.

Reacher hiçbir şey söylemedi.

Sola dön ve dört blok boyunca Anayol'u takip et.

Sonuna vardığında sola ya da sağa dön, batıya veya doğuya. Ne tarafa gittiğin bizi ilgilendirmiyor. Yürümeye devam et, yeter.

Buralarda hala böyle şeyler yapıyor musunuz? diye sordu Reacher.

Nasıl şeyler?

İnsanları kasabadan sürmek gibi şeyler.

Emin olabilirsiniz.

Neden yaptığınızı sorsam?

Sana açıklamak zorunda değiliz.

Buraya yeni geldim, dedi Reacher.

Yani?

Yani kalıyorum.

Sıranın sonundaki adam gömleğinin sıvalı kollarını dirseklerinin iyice üzerine çekti ve bir adım öne çıktı. Kırık burun, eksik diş. Reacher adamın bileklerini inceledi. Bir insanın bileğinin kalınlığı, kaba kuvvetinin en güvenilir göstergesiydi. Bu adamın bilekleri yabani gül ağacından kalın, tomruktan inceydi. Ama gül ağacına değil tomruğa yakındı.

Yanlış adama sataşıyorsunuz, dedi Reacher.

O ana kadar bütün konuşmayı yapan adam karşılık verdi. Öyle mi dersin? Reacher başını salladı. Sizi uyarıyorum. Uzun yıllar önce anneme söz verdim. Ona sorarsanız, insanlara çekip gitme şansı vermem gerekiyormuş.

Demek ana kuzususun.

Adil oynamaktan yanaydı.

Biz dört kişiyiz, sense tek başınasın.

Reacher'ın elleri iki yanındaydı, rahattı, hafifçe bükülmüştü. Ayaklarını açmış, yere sağlam basıyordu. Ayakkabılarının altındaki betonu hissedebiliyordu. Pürüzlüydü. On yıl kadar önce ilk döküldüğünde, kurumadan süpürgeyle süpürülmüştü. Sol elinin parmaklarını avucuna doğru bükte. Elini yavaşça, çok yavaşça kaldırdı. Dört adam onu izledi. Parmaklarını kapayış şekli elinde bir şey sakladığı izlenimi uyandırıyor. Ama ne? Parmaklarını birden açtı. Hiçbir şey yoktu. O bir saniyelik süreçte kenara çekildi ve farkında olmadan öne çıkan adamlardan birinin çenesine yumruk yaptığı sağ eliyle bir aparkat indirdi. Adam kırık burnu yüzünden ağzından nefes alıyordu ve sert darbe çenesini çatırdatıp adamın havalanmasına ve neredeyse dik bir açıyla kaldırılma düşmesine yol açtı. Aynı ipleri kesilmiş bir kukla gibi. Daha yere düşmeden bilincini kaybetmişti.

Şimdi geriye üç kişi kaldınız, dedi Reacher. Bense hala tek kişiyim.

Adamlar çok da amatör değildi. Hızlı hareket edip sağlam tepki verdiler. Geri çekilip yarım çember oluşturarak savunmaya geçtiler ve yumruklarını kaldırdılar.

Hala çekip gitme şansınız var, dedi Reacher.

Konuşkan olan, Hiç sanmıyorum, dedi.

Benimle baş edecek kadar iyi değilsiniz.

Az önce şansın yaver gitti.

Sadece budalalar, budalaca yumruklar yer.

ikinci kez tekrarlanmayacak.

Reacher hiçbir şey söylemedi.

Kasabadan git, dedi adam. Üçümüzü birden yene-mezsın.

Goruruz.

Yapamazsın. Bu koşullarda çok zor.

Reacher başını salladı. Belki haklısın. Belki aranızdan biri beni devirecek kadar uzun süre ayakta kalır.

Emin olabilirsiniz.

Ama sormanız gereken soru şu: O hanginiz? Şu an bunu bilmenize imkan yok. Bu iş bittiğinde biriniz, diğer ikinizi en az altı ay yatacağınız hastaneye götürecektir. Kasabadan gitmemi bu riske girecek kadar çok mu istiyorsunuz?

Kimse konuşmadı. ikilem. Reacher sonraki hamlelerini gözden geçirdi. Soldaki adamın kasığına sağ ayakla atılacak bir tekme, geri dönüp ortadaki adamın kafasına indirilen bir dirsek. Sağdaki adamdan gelebilecek darbeden kaçınmak için eğilmek ve adamın hızını almasına izin verip böbreğine dirsek atmak. Bir, iki, üç. Ciddi bir sorun yoktu. Sonrasında belki biraz temizlik gerekebilirdi. Birkaç tekme ve dirsek daha. En büyük zorluk hasarı kontrol altında tutmaktı. Dikkatli ve kontrollü davranması gerekecekti. Çizginin doğru tarafında kalmak, cinayete yaklaşımdan iyiydi.

Tablo dondu. Reacher dik ve rahattı, üç adam öne eğilmişti. Biri yere kapaklanmış, nefes alıyor ama kan kaybediyordu. Hareketsizdi. Reacher, üç adamın arkasında her zamanki işlerine bakan insanları görebiliyordu. Arabalar ve kamyonlar kavşağa gelince yavaşlıyor, ardından hızlanıp yola devam ediyordu.

Derken doğrudan kendisine doğru gelen aracı gördü. Beyaz ve altın rengi bir Crown Victoria. Ön

tarafında siyah demirler, tepesinde yanardöner ışıklar, kaportasında anten vardı. Kapıdaki amblemdede DPD yazıyordu. Despair Polis Departmanı. Camın arkasında, krem rengi ceketli, iri yarı polis memuru görölüyordu.

Arkanızda, dedi Reacher. Süvari birliğı geldi. Ama kıınıldamadı. Gözlerini üç adamdan ayırmadı. Polisin gelmesi hiçbir şeyi garantilemezdi. Henüz değil. Üç adam her an sözlü uyarıdan gerçek bir saldırıya geçebilecek kadar deli görünüyordu. Belki şimdiden sicillerinde çok fazla saldırı suçu vardı ve bir yenisinin eklenmesinin farketmeyeceğine karar vermişlerdi. Küçük kasabalar. Reacher'ın deneyimlerine göre hepsi deliliğın sınırındaydı.

Crown Vic, sert bir fren yaparak durdu. Kapı sonuna kadar açıldı. Şoför iki koltuğun arasındaki av tüfeğini aldı. Araçtan indi. Tüfeğı pompasından tutup sallayarak fişegi namluya sürdü ve silahı çapraz biçimde göğsünde tuttu. iri bir adamdı. Beyazdı ve kırk yaşlarındaydı. Siyah saçları ve kalın bir ensesi vardı. Krem rengi ceket, kahverengi pantolon, siyah ayakkabı giymişti.

Alnında da, büyük ihtimalle yolcu koltuğında bıraktığı, tepesinde Ayı Smokey yazan şapkasının izi çıkmıştı. Üç adamın arkasında durup etrafa bakındı. Manzarayı inceledi. Neler olduğunu çözmek için dahi olmak gerekmiyor, diye düşündü Reacher. Üç adam dördüncünün çevresini sarmış. Herhalde havadan sudan konuşmuyoruz.

Geri çekilin, dedi polis. Kalın bir ses. Otoriter. Üç adam emri yerine getirdi. Polis öne çıktı. Böylece yer değıştirdiler. Şimdi üç adam polisin arkasındaydı Polis tüfeğini kaldırdı ve doğrudan Reacher'ın göğsüne doğrulttu.

Ona Tutuklusun, dedi.

BEŞ

Rt:acher yerinden kıınıldamadı. Hangi suçtan? diye dordu.

Bir şey bulacağımın eminim, dedi polis. Tüfeğı tek eline alıp diğer eliyle kemerinden kelepçeleri çıkardı. Arkasındaki adamlardan biri öne çıkıp kelepçeleri aldı ve Reacher'ın arkasına dolandı.

Ellerini arkada birleştir, dedi polis.

Bu adamlar şerif yardımcısı mı? diye sordu Reacher.

Sana ne?

Aldırduğımın değil ama umarım öyledirler çünkü yeterli bir gerekçeleri olmadan bana dokunurlarsa kollarını kırarım.

Hepsi şerif yardımcısı, dedi polis. Özellikle de yere devirdiğın.

Tüfeğı yeniden iki eliyle tuttu.

Nefsi müdafaa, dedi Reacher.

Bunu yargıca sakla, dedi polis.

Arkasındaki adam, Reacher'ın kollarını geriye büküp bileklerine kelepçeleri geçirdi. O ana kadar bütün konuşmaları yapan adam, polis arabasının arka kapısını açıp taksi kapısını açan otel görevlisi gibi kapının dibinde bekledi.

Arabaya bin, dedi polis.

Reacher olduğu yerde durup seçeneklerini değerlendirdi. Uzun sürmedi. Hiç seçeneği yoktu. Elleri kelepçeliydi. Üç adım arkasında bir adam, sekiz adım önünde de bir polis duruyordu. Polisin üç adım arkasında iki adam daha vardı. Tüfek bir tür Mossberg'di. Modeli tanımıyordu ama markaya saygı duyardı.

Reacher öne çıkıp açık kapının etrafından dolandı ve önce kalçasını sokarak arabaya girdi. Arka koltuk kalın sentetik kumaşla kaplıydı. Böylelikle kolayca yan tarafa kaydı. Zemin kabartılı bir kauçukla kaplıydı. Şoför mahaliyle arka bölüm arasındaki güvenlik camı, kurşun geçirmez plastiktendi. Koltuğun minderi kısaydı. Reacher elleri arkadan kelepçelendi-ğinden, çok rahatsız bir pozisyondaydı. Bacaklarını kucaklayıp bir elini sağ, diğerini sol bacağının altına koydu. Yolculuk sırasında sarsılacağını tahmin ediyordu.

Polis ön koltuğa geçtiğinde, araba adamın ağırlığıyla sallandı.

Mossberg'i yerine koydu. Kapıyı kapadı ve anahtarı kontağa sokup gaza bastı. Reacher arkaya doğru savruldu. Ardından, adam kırmızı ışıktaki ani fren yaptığında öne fırladı. Tam o anda yan dönmüş ve bu sayede aradaki plastiğe kafasıyla değil omzuyla çarpmıştı. Polis aynı hareketi bir sonraki kavşakta tekrarladı ve bir sonrakinde. Ama Reacher için mesele değildi. Beklenebilecek bir durumdu. Geçmişte bu şekilde çok yol almıştı ama o zamanlar öndeki adam kendisiydi. Yolu dert etmesine gerek yoktu. Burası küçük bir kasabaydı. Polis istasyonu her neredeyse çok uzakta olamazdı. Polis istasyonu restoranın dört blok batısında ve iki blok gü-neyindeydi. Diğerlerinden farksız bir binaydı. Cadde, polisin Crown Vic'i dikey park etmesine yetecek kadar genişti. Bir araba daha vardı, o kadar. Küçük kasaba, küçük polis departmanı. Bina iki katlıydı. Zemin kat polislerindi. Adliye de üst kattaydı. Readier hücrelerin bodrumda olduğunu tahmin etti. içeriye giriş sorunsuz geçti. Kimseye sorun çıkarmadı. Gereksizdi. Otuz kilometre boyunca uzanan ve tek bir ana caddesi bulunan ufak bir kasabada, yaya bir kaçak olmanın Reacher'a yararı yoktu. Kayıt masasında onu tutuklayan polisin küçük kardeşiymiş gibi görünen bir adam oturuyordu. Aynı ebatlardaydılar, yüzleri saçları benziyordu ama masadaki biraz daha gençti. Reacher'ın kelepçeleri çıkarıldı ve ceplerini boşaltıp ayakkabı bağlarını çıkarması söylendi. Kemeri yoktu. Döner merdivenlerden alt kata indirildi ve en az elli kere boyanmış demir parmaklıklı, altıya sekizlik bir hücreye kondu.

Avukat? diye sordu.

Tanıdığın avukat var mı? diye sordu kayıt masasındaki adam.

Kamu avukatı işimi görür.

Adam başını salladı, kapıyı kilitleyip uzaklaştı. Reacher tek başına kaldı. Nezarette başka kimse

yoktu. Tek sıra halinde üç hücre, dar bir koridor. Penceresiz. Her hücrede yatak niyetine duvara asılmış birer demir ranza, çelik lavabo ve klozet vardı. Ampuller tavana yerleştirilmiş demir ızgaraların arkasındaydı. Reacher elini lavabodan akan soğuk suyun altında dolaştırıp eklemelerine masaj yaptı. Acıyorlardı ama hasar yoktu. Ranzaya uzanıp gözlerini kapadı.

Despair'e hoş geldin, diye düşündü.

ALTI

Kamu avukatı hiç gelmedi. Reacher iki saat uyumuştur ki onu tutuklayan polis, merdivenlerden inip hücrenin kapısını açtı. Reacher'a kalkmasını işaret etti.

Yargıç seni görmeye hazır, dedi.

Reacher esnedi. Henüz hiçbir şeyle suçlanmadım. Avukatımla görüşmedim. Derdini mahkemede anlatırsın, dedi polis. Bana anlatmanın bir yararı yok. Ne boktan bir sisteminiz var böyle!

Her tarafta nasılsa bizde de öyle. Sanırım hücremde kalacağım.

Seni ziyaret için kalan üç şerif yardımcısını yollayabilirim.

Benzin parasından tasarruf etmek istiyorsan onları doğrudan hastaneye yollayabilirsin.

önce ellerine kelepçe takarım. Seni yatağa bağlarım.

Tek başına mı?

Uyuşturucu tabancası getirebilirim.

Bu kasabada mı yaşıyorsun?

Neden sordun?

Belki bir gün ziyaretine gelirim.

Sanmam.

Polis biraz daha bekledi. Reacher omuz silkip ayaklarını yere indirdi. Yataktan kalkıp hücreden çıktı. Bağırsız ayakkabılarla yürümek garipti. Merdivenlere geldiklerinde, ayakkabıların ayağından çıkmalarını engellemek için başparmaklarını kanca gibi kullanması gerekiyordu. Kayıt masasını geçti ve üst kata çıkan polisi takip etti.

Bu merdivenler daha genişti. En tepede ahşap, çift kanatlı bir kapı vardı. Kapalıydı. Yanında ağırlığın üzerine oturtulan kısa demir çubuğa yerleştirilmiş bir tabela duruyordu. Resto-randakini andıran tabelada şöyle yazıyordu: Kasaba Adliyesi. Polis sol taraftaki kapıyı açıp kenara çekildi. Reacher mahkeme salonundan içeri adımını attı. Ortada bir koridor ve iki tarafta izleyicilerin oturması için dörder bank vardı. Sonra arkalarında üçer tekerlekli sandalyeyle mahkum bölümü,

savcılık ve savunma masaları bulunuyordu. En önde hakim kürsüsü yer alıyordu. Şahidere ayrılan kısımla, jürinin oturacağı sıralar yan taraftaydı. Bütün mobilyalar ve kürsüler çam ağacından-dı, üzerlerine koyu cila atılmış ve renkleri zamanla kararmışa. Duvarlar da yarıya kadar aynı malzemeyle kaplanmıştı. Tavan ve duvarların üst kısmı krem rengine boyalıydı. Kürsünün arkasında bayraklar vardı, Amerikan bayrağı ve Reacher'ın, Colorado Eyaleti'ni temsil ettiğini düşündüğü bir flama.

Oda boştu. Sesler içerde yankılanıyor ve hava küf kokuyordu. Polis öne doğru ilerledi ve Reacher'a savunma masasına geçmesini işaret etti. Polis savcılık masasına oturdu. Beklediler. Derken arka taraftaki gizli kapı açıldı ve takım elbiseli bir adam içeri girdi. Polis ayağa kalktı ve Herkes ayağa, dedi. Reacher oturmayı sürdürdü.

Takım elbiseli adam, üç basamak çıkıp kürsünün arkasına geçti. İri yapılıydı. Yaşı altmışın üzerindeydi. Saçları beyazla-mıştı. Üzerindeki ucuz bir takımdı ve kötü bir terzinin elinden çıktığı belliydi. Bir kalem alıp önündeki resmi evrakları düzeltti. Reacher'a baktı.

Adın?

Bana haklarım okunmadı, dedi Reacher.

Henüz herhangi bir şeyle suçlanmadın, dedi yaşlı adam. Bu bir mahkeme değil.

öyleyse ne?

ön duruşma.

Neyin duruşması?

Kasaba yönetiminin kurallarıyla ilgili bir mesele, hepsi bu. Teknik bir konu. Ama sana sormam gereken sorular var.

Reacher bir şey söylemedi.

Adın? diye sordu adam.

Polis departmanının pasaportumun kopyasını alıp sana gösterdiğinden eminim.

Kayıtlar için, lütfen.

Adamın ses tonu oldukça tarafsızdı ve tavırları yeterince nazikti. Bu yüzden Reacher omuz silkti ve, Jack Reacher. Göbek adım yok, dedi.

Adam adı not aldı. Ardından, doğum tarihini, sosyal güvenlik numarasını ve uyruğunu sordu. Adresin?

Sabit bir adresim yok, dedi Reacher.

Adam bunu not aldı. Mesleğin?

Yok.

Despair'i ziyaret amacın?

Turizm.

Bu ziyaret boyunca masraflarını nasıl karşılamayı planlıyorsun?

Bu konuyu düşünmedim. Büyük bir sorun çıkacağını zannetmiyorum. Burası Londra, Paris veya New York değil. Lütfen soruyu yanıtla.

Bir banka hesabım var, dedi Reacher.

Adam hepsini not aldı. Ardından, burnunu çekti ve kalemini yazdığı satırların üzerinde dolaştırdı. Duraksadı. Son adresin neydi?

Bir OPS kutusu.

OPS mi?

Ordu Posta Servisi.

Gazi misin?

Evet, öyleyim.

Ne kadar süre ülkeneye hizmet ettin?

On üç yıl.

Ne zamana kadar?

On yıl önce ordudan ayrıldım.

Bölümün?

Askeri polis.

Ayrılırken sahip olduğun rütbe?

Binbaşı.

Ordudan ayrıldığından beri hiç sabit adresin olmadı mı? Hayır olmadı.

Adam satırlardan birini belirgin hareketlerle işaretledi. Re-acher kalemin dört kere hareket ettiğini gördü, iki kere bir yöne, iki kere diğer yöne. Ne kadardır işsizsin? diye sordu adam.

On yıldır, dedi Reacher.

Ordudan ayrıldığından beri çalışmadın mı?

Pek sayılmaz.

Emekli bir binbaşı iş bulamıyor mu?

Bu emekli binbaşı iş bulmak istemedi.

Ama bir banka hesabı var?

Biriktirdiklerim, dedi Reacher. Artı, arada bir yaptđım işlerden gelen para.

Adam bir işaret daha koydu. Bu sefer iki yatay iki dikey izgi. Ardından, Dün gece nerede konakladın? diye sordu. Hope'ta, dedi Reacher. Bir motelde.

Valizlerin hala orada mı?

Valizim yok.

Adam bunu not aldı ve bir çarpı işareti koydu.

Buraya yürüyerek mi geldin? diye sordu.

Evet, dedi Reacher.

Neden?

Otobüs yoktu ve beni getirecek bir araba bulamadım. Neden buradasın?

Turizm, dedi Reacher yeniden.

Küçük kasabamızla ilgili ne duydun?

Hiçbir şey.

Yine de ziyaret etmeye karar verdin öyle mi?

Öyle.

Neden?

Adını ilginç buldum.

Geçerli bir neden sayılmaz.

Bir yerlerde olmam gerekiyor. Beni bu kadar hoş karşıladđımız için teşekkürler.

Adam dördüncü bir işaret daha koydu. İki dikey, iki yatay izgi. Ardından, kalemimi yavaş ve

sistematik hareketlerle listenin üstünde dolaşırdı. On dört yanıt, ayrıca işaretlerden önce dikkat dağıtmak için sorulan dört soru. Ne yazık ki, Despa-ir kasaba kanunlarından birini ihlal ettiğine kanaat getirdim. Korkarım ki, gitmek zorundasın.

Gitmek mi?

Kasabadan gitmen gerekiyor.

Hangi kanun?

Serseriliğe karşı olan, dedi adam.

YEDI

Serseriliğe karşı bir kanununuz mu var? diye sordu Reacher.

Yargıç başını salladı. Batıdaki çoğu kasabanın vardır.

Daha önce böyle bir kanunla hiç karşılaşmadım.

O zaman çok şanslıymışsın.

Ben serseri değilim.

On yıldır evsiz ve işsizsin, otobüsle seyahat ediyorsun ya da seni götürmeleri için insanlara yalvarıyorsun. Onu da bula-madgın zaman yürüyor, gündelik işlerde çalışıyorsun. Serseri değilsen nesin?

Özgür, dedi Reacher. Ve şanslı.

Yargıç yeniden başını salladı. İşe iyi tarafından bakmana sevindim.

Ya yasaların bana verdiği dilediğim yerde kalabilme özgürlüğü ne olacak? Yüksek mahkeme uzun zaman önce kararını verdi. Belediyelerin istemedikleri kişileri kasabadan sürme hakları var.

Turistler istenmeyen kişiler mi oluyor? Ticaret odanız bu konuda ne düşünüyor?

Burası geleneklerine bağlı, sessiz, sakin bir kasaba. İnsanlar kapılarını kilitlemez. Kilitlemeye ihtiyacımız olduğunu düşünmeyiz. Çoğu kapının anahtarı yıllar önce, büyükbabalarımızın zamanında kaybolmuştur.

Ben hırsız değilim.

Bizler dikkatli davranmayı tercih ederiz. Deneyimlerimiz, yolu buradan geçen işsizlerin hep sorun yarattığını gösteriyor.

Ya gitmezsem? Cezası ne?

Otuz gün hapis.

Reacher hiçbir şey söylemedi. Polis memuru seni kasaba sınırına götürecektir, dedi yargıç. Bir iş ve ev edin. O zaman seni kasabamızda ağırlamaktan büyük zevk duyarız. Ama o zamana kadar geri gelme. Polis onu alt kata indirdi, parasını, pasaportunu, ATM kartını ve diş fırçasını geri verdi. Eksik yoktu. Her şey yerindeydi. Ardından, polis ayakkabı bağlarını verip kayıt masasının başında durdu ve Reacher, bağları ayakkabısındaki deliklerden geçirirken işini bitirmesini bekledi. Sonra elini silahının kabzasına koydu ve Arabaya, dedi. Reacher lobi boyunca önden yürüdü, sokak kapısından çıktı. Güneş batmıştı. Günün ilerleyen saatleriydi, yılm son zamanlarıydı ve hava kararıyordu. Polis devriye arabasının yerini değiştirmişti. Arabanın burnu artık sokağa bakıyordu.

Arka tarafa, dedi polis.

Reacher bir uçak sesi duydu. Ses uzaktan, batıdan geliyordu. Tek motorluydu. Bir Cessna, Beech veya Piper, gökyüzünün boşluğunda yapayalnız ilerliyordu. Arabanın kapısını açtı ve içeri girdi. Kelepçesiz çok daha rahattı. Bir taksi veya dolmuştaymişçasına koltuğa yayıldı. Polis bir elini arabanın tavanına diğerini kapıya yerleştirip ona doğru eğildi. Ciddiyiz. Geri gelersen seni tutuklayacağız ve aynı hücrede otuz gün geçireceksin. Bizi dikkate almadığını düşünüp tutuklanmaya karşı koyduğun için seni vurabiliriz.

Evli misin? diye sordu Reacher.

Neden soruyorsun?

Bence değilsin. Boşa kurşun sıkmayı sevdiğin anlaşılıyor.

Polis bir an hareketsiz durduktan sonra kapıyı çarparak kapadı ve ön koltuğa geçti.

Sokağın sonuna kadar gidip sağa döndüler ve kuzeye yöneldiler. Anayola altı blok, diye düşündü Reacher. Eğer sola dönüp beni ileriye, batıya götürürse belki bu işin peşini bırakırım ama sağa dönüp beni doğuya, Hope'a geri götürürse vazgeçmem.

Reacher geri dönmekten nefret ederdi.

Hareket prensibi sürekli ileri gitmekti.

Altı blok, altı dur işareti. Polis, her birinde nazikçe frene basıp yavaşladı, sağ ve solu kontrol ettikten sonra ilerledi. Anayola vardıklarında durdu. Bekledi. Ardından gaza basıp arabanın burnunu öne çıkardı ve direksiyonu çevirdi.

Sağa döndü.

Doğuya.

Yeniden Hope yönüne.

SEKİZ

Racher manufakturacıyı, benzin istasyonunu, terkedilmiş arajı ve yanındaki boş araziye gördü. Derken polis arabanın hızını saatte yüz kilometreye çıkardı. Tekerlekler bozuk yolda yuvarlanırken çakıl taşları altlarından fırlayıp arabanın iki yanına çarpıyordu. On iki dakika sonra araba yavaşlayıp kenara yanaştı. Polis frene bastı ve araba durunca kapıyı açıp dışarı çıktı. Elini silahının kabzasına koydu ve Reacher'ın kapısını açtı.

Dışarı, dedi.

Reacher arabadan indi ve ayaklarının altında Despair'in iri taneli kumlarını hissetti.

Polis başparmağıyla havanın daha karanlık olduğu doğuyu işaret etti.

O tarafa, dedi.

Reacher kıpırdamadı.

Polis tabancasını kemerinden çıkardı. Dokuz milimetrelik Glock'tu, kutumsu bir görünümü ve donuk bir parıltısı vardı. Güvenlik kilidi yoktu. Polisin dolgun parmağını çoktan bastırıldığı tetiğin üzerindeki mandal vardı sadece.

Lütfen, dedi polis, Bana seni vurmam için bir gerekçe ver.

Reacher öne doğru üç adım attı. Ufukta ay yükselmişti. Despair'in bozuk yolunun bittiği ve Hope'un düzgün yolunun başladığı noktayı gördü, ikisi arasındaki üç santimetre kalınlığındaki siyah dolguyla dolu boşluğu gördü. Araba tam çizginin kenarında durmuştu. Ek noktası. Sınır. Çizgi. Reacher omuz silkip çizgiyi geçti. Geniş bir adım attı ve işte yine Hope'taydı.

Bizi bir daha rahatsız etme, diye seslendi polis.

Reacher karşılık vermedi. Arkasını bile dönmedi. Durup doğuya baktı ve arabanın geri dönüp çakıl taşlarını etrafa saçarak ilerleyişini izledi. Ses uzaklaşıp kaybolduğunda yeniden omuz silkti ve yürümeye başladı.

Yirmi metre kadar ilerlemişti ki yaklaşık bir buçuk kilometre ötedeki araba farlarını gördü. Araç Hope tan ona doğru geliyordu. İki farın arasındaki mesafe genişti, tümseklerde ışıklar yukarı kalkıyor, aşağı indiğindeyse yola fazla yaklaşmıyordu. Hızlı hareket eden büyük bir araba.

Karanlık yoğunlaşırken araç ona yaklaştı ve aralarında yüz metreden az mesafe kaldığında onun başka bir polis arabası olduğunu gördü. Yine bir Crown Vic. Siyah beyaz polis renklerine boyanmıştı, tepesinde ışıkları ve anteni vardı. Araba aniden önünde durdu ve rüzgarlığın üzerine illeştirilmiş spot ışığı Reacher'ı aydınlattı. Işık iki defa üzerinde dolanıp yüzüne gelince durdu. Ardından söndü ve araba biraz daha ilerledi. Tekerlekler düzgün asfalt yüzeyde çok hafif bir ses çıkarıyordu. Şoför kapısı Reacher'la aynı hizaya geldiğinde araç yeniden durdu. Kapıda HPD yazılı altın bir amblem vardı. Hope Polis Departmanı. Pencere cızırdayarak aşağı indi. Bir el dışarı çıktı ve arabanın içindeki ışık yandı. Reacher direksiyonun başında kısa sarı saçlı bir kadının oturduğunu gördü.

Seni bırakmamı ister misin? diye sordu kadın.

Yürürüm, dedi Reacher.

Kasabaya sekiz kilometre var.

Buradan yürüyerek ayrıldım, yürüyerek geri dönebilirim.

Arabayla gitmek daha kolay.

Ben böyle iyiyim.

Kadın bir an konuşmadı. Reacher arabanın motorunu dinledi. Sabırlı homurtular çıkarıyordu. Çarklar dönüyor, soğuyan egzoz borusu fıkırdıyordu. Reacher yürümeye başladı. Üç adım attı. Crown Vic'ten gelen sesler tersine döndü. Araba yeniden Reacher'ın yanında belirdi, geri geri gidiyor, onun hızına uyum sağlıyordu. Pencere hala açıktı. Kendine biraz izin ver Zenon, dedi kadın.

Reacher durdu. Zenon kim, biliyor musun? dedi.

Araba durdu.

Kıbrıslı Zenon, dedi kadın. Stoacılığın kurucusu. Sana sürekli çile çekme eğiliminden vazgeçmeni söylüyorum.

Stoacılar çile çekmeyi sever. Stoacılık kaderi sorgulamadan kabul etmektir. Zenon öyle söyler.

Senin kaderin Hope'a geri dönmek. Zenon'un yürümene veya arabaya binmene aldıracağını sanmıyorum.

Sen nesen, filozof mu, polis mi, taksi şoförü mü?

Despair polisi bizi aradı, sınıra birini bırakacaklarını söylediler. Nezaket gereği.

Bu, sık olur mu?

Tahmin ettiğinden de sık.

Sen de bırakılanları almaya geliyorsun?

Hizmet etmek için buradayız. Rozetimde öyle yazıyor.

Reacher kadının kapısındaki ambleme baktı. Ortada HPD yazıyordu ama amblemin üstüne Korumak, altına Hizmet etmek kelimeleri eklenmişti.

Anlıyorum, dedi Reacher.

Öyleyse arabaya bin.

Bunu neden yapıyorlar?

Arabaya binersen sana anlatırım.

Yürümeme izin vermeyecek misin?

Yol sekiz kilometre. Şimdiden huysuzsun, kasabaya vardığında iyice çekilmez birine dönüşeceksin. İnan bana, bunu daha önce gördük. Arabayla dönmen hepimiz için en iyisi.

Ben farklıyım. Yürümek beni sakinleştirir.

Sana yalvarmayacağım Reacher, dedi kadın.

Adımı nereden biliyorsun?

Despair Polis Departmanı'ndakiler adını söyledi. Nezaket gereği.

Ve sizi benim hakkımda uyardılar?

Belki. Şu anda onları ciddiye almam gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyorum.

Reacher yeniden omuz silkti ve elini kapı koluna koydu.

Öne bineceksin, seni budala, dedi kadın. Seni tutuklamak için değil, yardım etmek için buradayım.

Böylece Reacher arabanın etrafından dolanıp ön kapıyı açtı. Koltukta telsiz ve bilgisayar duruyordu ama boş yer vardı. Reacher koltuğa yerleşti. Arkadaki güvenlik paneli yüzünden koltuğu ayaklarına yer açmak için geriye itirmesi mümkün değildi, içerisi yağ, kahve, parfüm ve ısınmış elektronik cihaz karışımı kokuyordu. Bilgisayarın ekranında GPS haritası açıktı. Ufak bir ok batıyı işaret ediyor ve yanıp söner ekranın uzak ucundaki Hope adlı pembe şekli aydınlatıyordu. Şekil belirgin bir dörtgen, neredeyse kareydi. Colorado Eyaleti gibi alelacele ve keyfi belirlenmiş sınırlar. Yanındaki Despair Kasabası açık mor bir şekille gösteriliyordu. Despair dörtgen değil, üçgenimsiydi. Doğu sınırı Hope'un batı sınırına uyuyordu. Ardından, sivri ucu kesilmiş bir üçgen gibi genişleyerek ilerliyordu. Batı sınırı, doğu sınırının iki katıydı ve etrafında gri boşluk vardı. Reacher sahipsiz topraklar olduğunu tahmin etti. 1-70 ve 1-25 numaralı karayolları bu sahipsiz topraklardan geçtikten sonra Despair'in kuzeybatı sınırına ulaşıyordu.

Kadın polis penceresini kapattı ve boynunu çevirip arka tarafı kontrol ettikten sonra arabayı döndürdü. Gömleğin altından hafif kaslı yapısı belli oluyordu. 1.70'ten kısaydı, 60 kilodan zayıftı ve büyük ihtimalle 35'ten gençti. Mücevher ya da alyans takmamıştı. Yakasında Motorola telsiz ve sol göğsünün üzerinde altın polis rozeti vardı. Orada yazdığına göre kadının adı Vaughan'dı ve yine rozete göre çok iyi bir polisti. Bir sürü ödül ve takdirname almıştı. Hoş bir görünüşü vardı ama sıradan kadınlardan farklıydı. Onların görmediği şeyler yaşadığı belliydi. Reacher için sıradışı bir durum değildi. Askeri polislik yaptığı dönemde ona benzer çok kadınla çalışmıştı.

Despair'dekiler beni neden kovdu? diye sordu.

Vaughan adlı kadın, tepedeki ışığı kapattı. Artık onları sadece, ön taraftan gelen kırmızı ışıkla, GPS ekranından gelen pembe, mor parıltı ve yolu aydınlatan farların ışığının yansıması aydınlatıyordu.

Kendine şöyle bir bak, dedi.

Ne varmış?

Ne görüyorsun?

Sıradan bir adam.

İş giysileri içinde bir mavi yakalı. Elleriyle çalışmaya alışkın olduğu belli, dinç, güçlü, sağlıklı ve aç bir adam.

Yani?

Ne kadar ileri gidebildin?

Benzin istasyonunu ve restoranı gördüm. Bir de kasaba adliyesini.

Demek resmin tamamını görmemişsin, dedi Vaughan. Anlatacak çok şey olduğundan arabayı yavaş kullanıyordu, belki saatte elli kilometreyle. Bir eli direksiyondaydı ve dirseğini kapıya yaslamıştı. Diğer eli kucağındaydı. Bu hızla sekiz kilometrelik yolu gitmek on dakika sürecekti. Kadın kendisine on dakikada bitmeyecek ne anlatabilirdi ki?

Aslında mavi değil, yeşil yakalıyım, dedi.

Yeşil mi?

Ordudaydım. Askeri polis.

Ne zaman?

On yıl önce.

Şimdi çalışıyor musun?

Hayır.

İşte sana nedeni.

Neyin nedeni?

Seni kovmalarının. Onlar için bir tehdittin.

Nasıl?

Despair'in batısında Colorado'nun en büyük metal işleme tesisi yer alır.

Dumanı gördüm.

Despair'de başka hiçbir şey yok. Metal fabrikası onlar için her şey demek. Şirket kasabası, dedi Reacher.

Vaughan önüne bakmayı sürdürerek başını salladı. Fabrikanın sahibi, geri kalan her şeyin de sahibidir. Kasaba halkının yarısı tam zamanlı onun için çalışıyor. Geri kalanı da, yarı zamanlı onun için çalışıyor. Patron ne zaman buyurursa... Tam zamanlı çalışanlar yeterince mutlu. Yarı zamanlı çalışanlar kendilerini güvende hissetmiyor. Dışarıdan gelen rakiplerden hoşlanmıyorlar. Daha az paraya çalışabilecek insanların iş aramak için kasabaya gelmesini istemiyorlar.

Ben kesinlikle çalışmak istemiyorum.

Onlara bunu söyledin mi?

Sormadılar.

Zaten sana inanmazlardı. Şirket kasabaları garip yerlerdir. Bütün sabahı ustabaşından bir işaret bekleyerek geçirmek insanı bu hale getirir. Feodal denebilir. Bütün kasaba feodal yapıya sahip. Fabrikanın sahibinin ödediği maaşlar kira ya da kredi taksidi olarak ona geri dönüyor. Bankanın da sahibi o. Pazarları da kurtuluş yok. Kasabada tek bir kilise var ve vaizi yine kendisi. Çalışmak istiyorsan zaman zaman kilisede yüzünü göstermek zorundasın.

Bu adil mi?

Adam kontrol etmeyi seviyor. Elindeki bütün araçları kullanıyor. İnsanlar neden kasabadan ayrılmıyor?

Bazıları ayrıldı. Ayrılmayanlarsa hep burada kalacak.

Bu adam daha az paraya çalışabilecek insanların kasabaya gelmesinden hoşlanmıyor mu?

Durağanlıktan hoşlanıyor. Kendine sadık insanlardan hoşlanıyor, yabancılardan değil. Zaten ne ödediği umrunda değil. Çünkü kira ve dükkanlardan edindiği karla tüm parayı geri alıyor.

Öyleyse o adamlar niye endişeliydi?

İnsanlar endişelenir. Şirket kasabaları gariptir.

Kasaba yargıcı da onlara mı uyuyor?

Uymak zorunda. Seçilerek gelinen bir görev bu. Ve serserilik kanunu gerçek. Çoğu kasabada geçerlidir. Hope'ta bizim de benzer bir kanunumuz var. Biri şikayet ederse uygulamaktan başka çare yok.

Hope'ta kimse benden şikayetçi olmadı. Dün gece orada kaldım.

Biz şirket kasabası değiliz.

Vaughan yavaşladı. Hope'un ilk binası önlerinde belirmişti. Reacher binayı tanıdı. Hırdavatçı. O sabah, yaşlı bir adamın sergilemek üzere merdivenleri ve el arabalarını kaldırıma çıkardığını görmüştü. Kepenkleri inik dükkan şimdi karanlıktı.

Hope Polis Departmanı'nın büyüklüğü ne?

Benden başka iki kişi daha var. Bir de telsiz görevlisi.

Şerif yardımcın var mı?

Dört tane. Onları sık kullanmayız. Bazen trafiği kontrol etmek için veya süregelen bir inşaat çalışması varsa göreve çıkarlar. Neden sordun?

Silah taşırlar mı?

Hayır. Colorado'da şerif yardımcıları sivil görevlidir. Neden sordun?

Despair Polis Departmanı'nda kaç şerif yardımcısı var?

Sanırım dört.

Onlarla tanıştım.

Ve?

Teorik olarak soruyorum, biri ortaya çıkıp şerif yardımcılarıyla kavga etse ve bir tanesinin çenesini kırsa, Hope Polis Departmanı ne yapar?

O birini hemen hapse yollarız.

Neden?

Nedenini biliyorsun. Polis görevlilerine saldırıda sıfır tolerans politikası uygulanır. Ayrıca adamlarımızın güvenliği bizim sorumluluğumuzdadır. Bir de gurur ve saygı meselesi var tabii.

Ya bahsi geçen kişi kendini savunmuşsa?

Polis görevlisine karşı bir sivil. Hapse atılmamak için o kişinin gerçekten ikna edici deliller sunması gerekir.

Tamam.

Askeri poliste de aynı şeyin geçerli olduğundan eminim.

Aynen öyle.

Öyleyse neden sordun?

Reacher doğrudan bu soruya karşılık vermedi. Benim Stoacı olduğum söylenemez. Zenon hiçbir şey yapmayarak kaderi kabullenmeyi savunurdu. Ben öyle değilim. Hiçbir şey yapmamak bana uymaz. Meydan okumaları üzerime alınırım.

Yani?

Nereye gidip nereye gidemeyeceğimin söylenmesinden hoşlanmam.

İnatçı olduğun için mi?

Canımı sıktığı için.

Vaughan biraz daha yavaşladı ve kaldırımın kenarına yanaştı. Arabayı durdurduktan sonra Reacher'a döndü.

Bir öğüt ister misin? diye sordu. Bunları unut ve yoluna devam et. Despair uğraştığına değmez.

Reacher karşılık vermedi.

Bu gece bir oda tut ve iyi bir yemek ye, dedi Vaughan. Aç olduğundan eminim.

Reacher başını salladı.

Beni bıraktığın için teşekkürler. Seninle tanışmak bir zevkti.

Kapıyı açıp kaldırıma indi. Hope'un ana caddesinin adı Birinci Cadde'ydi. İkinci Cadde'de, bir blokluk mesafede bir lokanta olduğunu biliyordu. Sabah orada kahvaltı etmişti. Lokantaya doğru yürümeye başladığında Vaughan'ın arabasının hareket ettiğini duydu. Motordan gelen hafif hırıltıyı, tekerleklerin asfaltta çıkardığı yumuşak tıslama izledi. Ardından, Reacher köşeyi döndü ve arabanın gürültüsü geride kaldı.

Bir saat sonra hala lokantadaydı. Çorba içmiş, ardından biftek, patates, bezelye, elmalı tatlı ve dondurma yemişti. Sıra kahveye gelmişti. Despair'deki restoranda içtiğinden daha iyi bir kahveydi. Üstelik silindir şeklinde bir fincanda servis edilmişti. Kenarı fazla kalındı ama ideal ebatlara Despair'dekin-den çok daha yakındı.

Despair'i düşündü. Acaba neden onu şerif yardımcısına saldırdığı için hapse atmayıp kasabadan uzaklaştırmaya karar vermişlerdi?

DOKUZ

okanta, yemek yiyenlere sınırsız miktarda kahve sunuyor

du. Reacher bu ikram politikasını acımasızca sömürdü. Sürahideki kahvenin çoğunu neredeyse tek başına içti. Garson bu gösteriden etkilenmişti. Teklif etmeye bile gerek yoktu. Adamın bardağı boşaldıkça, hatta boşalmadan gelip dolduruyordu. Sanki adamın bir tür kahve içme rekoru kırmasına yardım etmeye çalışıyordu. Lokanta sahibinin, garson kızı cömertliği nedeniyle cezalandırabileceğini

düşünen Reacher, ona iki kat bahşış bıraktı.

Lokantadan ayrıldığında hava kararmıştı. Saat dokuza geliyordu. Karanlık an saat kadar daha sürecekti. Güneş yılın bu zamanı, bu meridyende yedi civarında doğuyordu büyük ihtimalle. Ufak bakkal dükkanının bulunduğu yere doğru üç blok yürüdü. Şehirde bunlara market denirdi. Banliyölerde ise bu dükkanlar mağaza zincirlerinden birine dahil edilirdi. Ama Hope'taki bakkal hala insanlara ihtiyaç duydukları şeyleri, istedikleri an sağlayan, tozlu ve tıka basa dolu bir aile işletmiydi.

Reacher'ın suya, proteine ve enerjiye ihtiyacı vardı. Üç tane bir litrelik maden suyu, altı çikolatalı gofret ve bir rulo, battal boy çöp torbası aldı. Kasanın başındaki görevli hepsini dikkatlice kesekağıdına koydu. iReacher para üstünü ve pakedi alıp dört blok boyunca, önceki gece kaldığı motele yürüdü. Yine aynı, koridorun sonundaki odayı tuttu. İçeri girdi, ke-sekağıdını komodinin üzerine bıraktı ve yatağa uzandı. Biraz dinlenmeyi planlıyordu. Geceyarısına kadar. Bir gün içinde ikinci kez, on iki kilometre yol yürümek istemiyordu.

Geceyarısı yataktan kalktı ve pencereyi kontrol etti. Ay yoktu. Gökyüzünü kalın bir bulut kaplamıştı. Aralardan yıldızların ışıkları görölüyordu. Eşyalarını siyah çöp torbalarından birine doldurdu ve torbayı omzına attı. Ardından motelden ayrılıp karanlıkta Birinci Cadde'yi aştı ve batıya döndü. Trafik yoktu. Ortalık boştu. Pencerelerden çok azında ışık vardı. Gecenin bir vakti hiçliğin ortasındaydı. Kaldırım, hırdavatçı dükkanının yirmi adım batısında sona erince asfalta indi ve yürümeyi sürdürdü. Askeri yürüyüş hızıyla ilerliyordu. Saatte altı buçuk kilometre. Asfaltın düzgün yüzeyinde yürümek zor değildi. Sonsuza kadar yürüyebiliriniş gibi hissettiği noktaya gelene kadar hızla ilerlemeyi sürdürdü. Hiç durmayabilirdi.

Ama durdu. Sekiz kilometre sonra, Hope ve Despair'in sınırına yüz metre kala durdu. Çünkü karanlığın içindeki şeklin varlığını algıladı. Karanlıkta bir delik. Kenara park etmiş bir araba. Çoğunlukla siyah, yer yer beyaz.

Bir polis arabası.

Vaughan.

Bu isim zihninde belirlediği anda arabanın farları yandı. Işık çok parlaktı. Yakalanmıştı. Gölgesi arkada, sonsuzluğa doğru uzanıyordu. Sol elini gözlerine siper etti, torba sağ omzun-daydı. Hareket etmedi. Farlar üzerine doğrultulmuştu. Yoldan çekilip kuzeye uzanan kumlu kısma geçti. Farlar söndü ve otomobilin üzerindeki spot ışığı Reacher'ı takip etmeye başladı. Üzerinden ayrılmıyordu. Bu yüzden yön değiştirip doğrudan ışığa doğru ilerledi.

Vaughan ışığı kapadı. Reacher yaklaşırken camını açtı. Arabayı önü doğruya bakacak şekilde park etmişti. İki tekerleği kumun ve arka tarafı yoldaki ek kısmın üzerindeydi. Hala kendi yetki alanındaydı ama ucu ucuna. Seni burada görebileceğimi tahmin ettim, dedi.

Reacher kadına baktı ve hiçbir şey söylemedi.

Ne yapıyorsun? diye sordu kadın.

Yürüyüşe çıktım.

Hepsi bu mu?

Yürümeye karşı bir kanun yok.

Burada yok, dedi Vaughan. Ama üç adım ötede var.

Senin yetki alanın orada bitiyor.

İnatçı bir adamsın.

Reacher başını salladı. Despair'i görmek istiyorum ve göreceğim.

O kadar da muhteşem bir yer değil.

Olmadığından eminim. Ama kararımı kendim vermeyi severim.

Söylediklerinde ciddiler, biliyorsun. Ya hapiste otuz gün geçireceksin ya da seni vuracaklar.

Beni bulurlarsa.

Seni bulacaklar. Ben buldum.

Senden saklanmıyordum ki.

Oradayken bir şerif yardımcısını mı yaraladın?

Neden soruyorsun?

Bana sorduğun soruyu düşünüyordum...

Adamın şerif yardımcısı olup olmadığından pek emin değilim.

Şerif yardımcılarının yaralanması fikrinden hoşlanmıyorum.

Bu şerif yardımcısından hoşlanmazdın. Tabii eğer gerçekten şerif yardımcısıysa.

Seni beklediklerinden eminim.

Polis departmanı ne kadar büyük?

Bizimkinden büyük. İki arabaları ve iki adamları var sanırım.

Beni bulamayacaklar.

Neden geri dönüyorsun?

Çünkü dönmememi söylediler.

Buna değer mi?

Sen olsan ne yapardın?

Ben testosteron değil, östrojen temelli bir yaşam formuyum. Üstelik bir yetişkinim. Aldırmayıp yoluma devam ederdim. Ya da Hope'ta kalırdım. Hoş bir yerdir.

Yarın görüşürüz, dedi Reacher.

Görüşmeyeceğiz. Ya bundan bir ay sonra seni buradan alacağım ya da gazetede ölüm haberini okuyacağım. Tutuklanmaya direndiğin için dövülüp vurulduğun yazacak.

Yarın, dedi Reacher, sana geç bir akşam yemeği ısmarlarım.

İlerledi, bir adım, iki, üç ve sınırı geçti.

ON

Yoldan hemen ayrıldı. Hope Polis Departmanı, Reacher'ın meydan okumayı deneyeceğini tahmin etmişti. Despair Polis Departmanı'nın da aynı sonuca varacağını tahmin etmek zor değildi. Ayrıca park etmiş bir Despair devriye aracıyla karşılaşmak istemiyordu. Öyle bir olay, tatlı polis memuru Vaughan'la yapılan hoş sohbetten çok daha farklı sonuçlar doğururdu.

Yoldan çıkıp elli metre kuzeye ilerledi. Yön duygusunu koruyabileceği kadar yakın, şoförün görüş alanının dışında kalacağı kadar uzak. Soğuktu. Yol engebeliydi. Hızlı yürüyemi-yordu. Hiçbir koşulda saatte altı buçuk kilometre yapmasına imkan yoktu. Yürümeyi sürdürdü. Feneri yoktu. Bilinçli bir tercihti. Fener yarardan çok zarar getirirdi. Bir buçuk kilometre öteden görünürdü. Kayanın üzerine çıkıp Buradayım diye bağırarak daha kolay olurdu.

Yavaş geçen bir buçuk kilometrenin ardından Reacher saatin ikiye yaklaştığını tahmin etti. Yeniden uçağın gürültüsünü duydu. Batıda, iyice uzakta tek motorlu bir uçak, inişe geçiyordu. Cessna, Beech veya Piper. Belki de saatler önce kalktığını duyduğu uçaktı bu. Uçağın indiğine kanaat getirene kadar motorun sesini dinledi. Ardından, yeniden yürümeye başladı. Dört saat sonra, gün ağaralı yetmiş beş dakika olmuştu ve kasabanın merkezinin hizasına gelmek üzereydi. Yolun üç yüz metre kadar uzağındaydı. Arkasında belirgin ayak izleri bıraktığını biliyordu ama umursamadı. Despair Polis Departmanının av köpekleri veya helikopterle arazi taraması yaptığını zannetmiyordu. Yoldan ve kaldırımlardan uzak durduğu sürece görünmez sayılırdı.

Elli metre daha kuzeye ilerledi ve masa olarak kullanabileceği kayık büyüklüğünde bir kaya çıkıntısının önüne vardı. Büyük taş parçasının yanına çöktü. Gece hala soğuktu. Torbasını açtı. Suyu içti ve gofretlerden birini yedi. Ardından eşyalarını yeniden torbaya koydu ve çömeli kasabayı inceledi. Kayanın yüksekliği göğsüne geliyordu. Dirseklerini ve kollarını yüzeyine koyup çenesini yumruklarının üzerine yerleştirdi. Başlangıçta hiçbir şey görmedi. Sadece karanlık ve dinginlik. Birkaç pencereden süzülen zayıf ışıktan başka bir şey yoktu. İleride daha fazla ışık ve hareket vardı. Şehir merkezinin güneyindeki yerleşim bölgeleri, evler, apartmanlar, belki de karavan parkları.

İnsanların işe gitmeye hazırlandıklarını kestirebiliyordu.

On dakika sonra kuzeyden gelen farları gördü. İki, üç grup. Farlar sokaklarda ilerleyip arkalarında Reacher'a doğru ilerleyen gölgeler bırakarak döndü. Reacher, izlemeyi sürdürdü. Farlar anayolda durduktan sonra batıya doğru ilerledi. Arkalarında başkaları da vardı. Kısa süre sonra bütün sokak araba kervanının farlarıyla aydınlanmıştı. Sanki güneyde güneş doğuyordu. Sedanlar, kamyonlar ve eski model cipler vardı. Hepsi kuzeye, anayola ilerleyiyor ve sonra batıya, Vaughan'ın söylediği metal işleme fabrikasının bulunduğu yöne dönüyordu.

Şirket kasabası.

Sabahın altısı.

Despair halkı işe gidiyordu.

Reacher kuzeye doğru dört yüz metre yürüyerek onları izledi. Yolu takip ederek bozuk arazide ilerledi. Saatte beş kilometre hızla yürüyordu. Araçlar saatte elli kilometreden fazla yapıyordu. Ama hepsinin Reacher'ı geçmesi en az on dakika sürdü. Uzun bir konvoydu. Derken son araç da onu geçti. Reacher gözleriyle kırmızı arka lambalarından oluşan zinciri takip etti. Bir buçuk kilometre veya biraz daha ötede ufuk büyük bir parıltıyla aydınlanmıştı. Hayır, şafak değil. Şafak doğuyordu, arka tarafta. Gördüğü parıltı ışıkların yansımasından kaynaklanıyordu. Dev bir arenayı aydınlatan büyük bir ışıktan dörtgendi. Uzunluğu neredeyse bin beş yüz metreydi. Genişliği belki bin metre. Colorado 'daki en büyük metal işleme fabrikası, demişti Vaughan.

Dalga geçmiyormuş, diye düşündü Reacher. Dünyanın en büyük fabrikasıydı sanki.

Beyaz buhar ve kirli siyah duman kimi yerde parıltıyı bölüyordu. Konvoydaki araçlar sağa ve sola dağılıp düzgün sıralar halinde otoparka park etti. Farlar birer birer söndü. Reacher yeniden siper aldı, kapının beş yüz metre uzağında ve kuze-yindeydi. İnsanların içeriye doluşmasını izledi. Uzun bir sıra halinde ellerinde öğle yemeği kutularıyla kapıdan giriyorlardı. Personel girişi dardı. Reacher araç girişinin binanın diğer tarafında olduğunu tahmin etti. Otobanlar o taraftaydı.

Arkasında gökyüzü aydınlanıyordu. Her yer çok daha net görülmeye başlamıştı. Arazi genel olarak düz bir çöldü ama yakından baktığımızda saklanma imkanı sunan tümsekler, çukurlar ve kayalarla doluydu. Toprak kumlu ve koyu renkti. Arada bir çalılar vardı. İlginç hiçbir şey yoktu.

Ne yürüyüşçülerin, ne de piknik yapmak isteyenlerin ilgisini çekecek bir şey. Reacher bütün günü yalnız geçireceğini tahmin etti.

Son işçi de içeri girdikten sonra personel kapısı kapandı. Reacher harekete geçip geniş bir çember çizerek kuzeybatıya ilerledi. Gizlenmeyi sürdürdü. Metal fabrikası gerçekten devasaydı. Etrafı beyaza boyanmış metal plakalardan yapılma, sonsuz gibi görünen kalın bir duvarla çevriliydi. Duvarın tepesin^A de iki metre genişliğinde yatay bir silindir vardı. Tırmanmak imkansızdı. Aşırı güvenli bir hapishane gibiydi. Mekanın ebatlarıyla ilgili ilk tahminleri fazlasıyla ölçülü kalmıştı. Fabrika, kasabanın kendisinden bile büyük görünüyordu. Köpekten büyük kuyruk gibi. Despair, fabrikaya sahip bir kasaba değil, kapısının dışında yatakhane olan bir fabrikaydı.

İçeride iş günü s başlamıştı. Reacher ağır iş makinelerinin gürültüsünü, metalin metale çarparken çıkardığı sesi duydu ve lambalardan gelen ışığı gördü. Kuzeybatı köşesine kadar on beş dakika yürüdü. Hala fabrikadan uzakta, çorak arazinin içindeydi. Artık araç kapısını görebiliyordu. Batı duvarının bir kısmı açıktı. Ufuktan gelen geniş bir yol, doğrudan buraya uzanıyordu. Yol, düzgün ve sağlam görünüyordu. Ağır yük kamyonlarına göre inşa edilmişti

Yol, ciddi bir sorun teşkil ediyordu. Eğer Reacher saatin aksi yönünde ilerlemeyi sürdürmek istiyorsa yolu geçmek zorundaydı. Tamamen ortada kalacaktı. Gün ışığında koyu renk kıyafetleri dikkat çekerti. Ama onu kim görecekti? Despair polislerinin fabrikanın doğusundaki kasabada kalacaklarını tahmin etti. Fabrikanın etrafında güvenlik ekiplerinin gezdiğini de sanmıyordu.

Ama yanılmıştı.

Reacher, dört yüz metre öteden fabrikayı izlerken iki beyaz ChevyTahoe araç kapısından çıktı. Elli metre ilerledikten sonra yoldan çıkıp biri sağa, diğeri sola döndü. Bozuk arazide sürekli tekrarladıkları kontroller sonucunda oluşan yolları takip ediyorlardı. Tahoe'lar yüksek ve büyük tekerlekli araçlardı. Kapılarına siyah harflerle Güvenlik yazılmıştı. Yavaş gidiyorlardı, belki saatte otuz kilometreyle. Biri saat yönünde, diğeri aksi istikamette ilerliyordu. Sanki bütün gün fabrikanın etrafını dolanmayı planlıyorlardı.

Reacher iyice eğilip yüz metre daha geriye çekildi. Uygun bir kaya bulup arkasına saklandı. Arabalar duvardan belki elli metre uzaktan geçen bir çemberi takip ediyorlardı. Eğer fabrikanın uzunluğu bin beş yüz, genişliği bin metreden fazlaysa, o zaman her çember beş bin metre uzunluğunda demektir. Saatte otuz kilometre hızla araçların turu tamamlamaları on dakikadan biraz daha uzun sürerdi. Zıt yönlere ilerleyen iki araç söz konusu olduğuna göre bir nokta en fazla beş dakika gözden uzaktı. Hepsi bu. Ve bu durum sadece iki araç da aynı hızı korudukları sürece geçerliydi.

Reacher geri dönmekten nefret ederdi.

Yüksek kayaların ardına saklanarak batıya doğru gitti. On dakika sonra arazinin temizlenip yol yapımı için düzleştirildi-ği bölgeye ulaştı. On metrelik bir kısım kumla kaplanmıştı. Yolun kendisi on beş metre genişliğindeydi. İki şerit arasında parlak sarı bir çizgi vardı. Pürüzsüz bir asfalt döşenmişti. Yolun uzak tarafında da on metre genişliğinde bir arazi yer alıyordu.

Toplam mesafe en az otuz beş metreydi.

Reacher yarışçı değildi. Ne kadar hızlı koşarsa koşsun, yavaştı. Arkasına saklanabileceği son kayanın dibine çöktü ve Tahoe'ları izledi.

Tahmin ettiğinden çok daha uzun aralıklarla önünden geçtiler. Aradaki boşluk on dakikaya yakındı. Açıklaması güç bir durumdu ama Reacher için avantajdı. Asıl dezavantaj yolun kalabalıklaşmasıydı. Reacher bunu tahmin etmeliydi. Colorado'daki en büyük metal işleme fabrikasının işlenecek metale ihtiyacı vardı. İşlenip geri yollanan malzeme de ortadaydı. Araziyi kazıp çıkardıklarını geri gömmüyorlardı. Hurdaları alıp demir külçesi haline getirerek dışarı yolluyorlardı. Bir sürü hurda ve bir sürü külçe. Saat yediyi geçtiğinde dorsesiz bir tır kapıdan çıkıp yolda ilerlemeye başladı.

Indiana plakası ve parlak çelik parmaklıkları vardı. Yüz metre ilerlediğinde fabrikaya doğru giden başka bir tırla karşılaştı. Bu seferki Ore-gon plakalıydı ve üzeri kaza yapmış, yaklaşık bir düzine arabayla doluydu. Kanada plakalı bir kamyon fabrikadan ayrıldı ve Oregon plakalı aracın yanından geçti. Derken saatin aksi yönünde turlayan Tahoe karşıda belirdi ve yolu aşır ilerlemeyi sürdürdü. Üç dakika sonra saat yönünde dönen arkadaşı diğer taraftan ortaya çıktı. Başka bir tır fabrikadan ayrıldı ve bir diğeri içeri girdi. Reacher bir buçuk kilometre ötede, batıdan yaklaşan üçüncü bir tır daha gördü. Sabah sisinde parıldıyordu. İyice uzağında bir dördüncü vardı.

Yol, Times Meydanı'ndan daha hareketliydi.

Fabrikanın içinde iş makineleri hareket ediyor ve her tarafa kıvılcımlar yayılıyordu. Duman yükseliyor ve fırınlardan yükselen ısı havaya karışıyordu. Boğuk gürültüler, çekiç sesleri, birbirinin üzerine binen metaller, başka metallerin parçalanışı, demircinin çekicinin çıkardığı sesleri andıran çınlamalar.

Reacher biraz su içti ve gofrederden birini daha yedi. Ardından plastik torbasının ağzını yeniden kapattı ve Tahoe'ların bir kere daha geçmesini bekledi. Ayağa kalktı ve yolun karşı tarafına doğru yürüdü. Biri gelen diğeri giden iki araca kırk metreden yakındı. Görülme riskini göze almıştı. Öncelikle başka seçeneği yoktu. Ayrıca işinin şansa kaldığına kanaat getirmişti. Kamyon sürücüleri, fabrikada çalışan ustabaşlarına yolda bir yaya gördüklerinden bahsederler miydi? Ustabaşı güvenliğe haber verir miydi? Güvenlik kasaba polisini arar mıydı?

Düşük ihtimal. Tüm bunlar gerçekleşse bile tepki süresi yavaş olacaktı. Devriye araçları gelmeden Reacher çoktan çalıların arasına dönerdi. Crown Vic'ler bozuk arazide iyi iş çıkaramazdı. Tahoe'ların da güzergahlarının dışına çıkmayacağından emindi.

Yeterince güvenli, diye düşündü.

Kayaların, tümseklerin ve çukurların yanından ayrılıp güneye, fabrika boyunca ilerledi. Duvar devam ediyordu. Tahminen dört buçuk metre yüksekliğindeydi ve eski arabaların tavanları gibi görünen bir materyalle kaplanmıştı. Her panel dışı doğru hafif eğimliydi ve duvarın yamalı görünmesine yol açıyordu. Tepedeki iki metre çapındaki silindir de aynı maddeden yapılmış, belli ki hatlarını düzeltmek amacıyla dev pres makinelerine sokulmuştu. Ardından, her şey parlak beyaza boyanmıştı.

Fabrikanın boyunu yürümek Reacher'ın yirmi altı dakikasını aldı, yani bin beş yüz metreden uzundu. Yapının güneybatı köşesine vardığında Tahoe'ların neden o kadar ağır gittiklerini anladı. Etrafi duvarlarla çevrili ikinci bir yapı daha vardı. Yine dev bir dörtgendi ve aynı büyüklükteydi. Kuzeydoğudan güneybatıya uzanan hat üzerine yerleştirilmişti ve fabrikayla aynı hizada değildi. Bu binanın kuzeydoğu köşesi fabrikanın güneybatı köşesinin belki elli metre ilerisindeydi. Tekerlek izleri Tahoe'ların aradan geçtiğini gösteriyordu. Bu bozuk sekiz şeklinin ortasındaki açıklıktan geçip duruyorlardı. Reacher kendini aniden ortada buldu. Birinci yapı düşünüldüğünde pozisyonu iyiydi, ama diğer yapıya göre tehlikeli sayılabilirdi. Saat yönünde dönen Tahoe az sonra Reacher'ın çok yakınından geçecekti. Reacher batıya doğru çekilip alçak bir kayayı gözüne kestirdi. Mesafenin yarısını aşır bodur odarın yanına ulaştı.

Derken tekerlek seslerini duydu.

Yüzüstü yere uzandı ve izlemeye koyuldu.

ON BİR

Beyaz Tahoe iki bina arasındaki geçide doğru saatte otuz kilometre hızla geliyordu. Reacher, geniş tekerleklerin bozuk yolda ilerleyişini duydu. Küçük taşlar sağa ve sola saçılıyordu. Araç döndüğünde V-8 motorunun çıkardığı sesi ve pistonların gürültüsü daha da yaklaştı. Tahoe Reacher'ın o kadar yakınından geçiyordu ki araçtan gelen egzoz kokusu burnuna doldu.

Kımıldamadan yattı.

Araç yola devam etti. Durmadı. Yavaşlamadı bile. Şoför sol taraftaki yüksek koltukta oturuyordu. Reacher çoğu şoför gibi onun da dikkatini yapacağı dönüşü verdiğini tahmin etti. Kavisi hesaplıyordu. İleri ve sola doğru bakıyordu. Sağa değil.

Güvenlik işinde çalışan biri için kötü bir teknikti.

Reacher, Tahoe gidene kadar hareketsiz yattı. Ardından ayağa kalkıp üzerindeki tozları silkeledi. Batıya doğru bir-kaç adım atıp başlangıçta hedeflediği alçak kayanın arkasına çöktü.

İkinci yapının duvarı metalden değil, taştandı. İçinde yaşandığı anlaşılıyordu. Süs bitkileri ve endüstriyel aktivitelerin görülmesini engellemek amacıyla ağaçlar dikilmişti. Uzakta konak tarzında, ahşap, dev bir ev görünüyordu. Despair gibi bir kasabadan çok, zengin şehirlere yakışacak bir malikaneydi. Başka yapılar da vardı. Biri muhtemelen uçak hangarı olarak kullanılan, aşırı büyük, ahırını andıran yapıydı. Uzak duvar boyunca uzanan yol uçak pistine benziyordu. İki taraftaki kulelere rüzgar hortumu takılmıştı.

Reacher fabrikayla malikane arasındaki elli metrelik geçitten uzak durarak yoluna devam etti. Orada kolaylıkla farke-dilebilirdi. Caddeyi kullanmak yerine yeniden batıya kaydı ve ikinci bloğun etrafından dolanmaya karar verdi. Sanki iki yapı da geçmesi gereken dev bir engeldi.

Öğle vakti güneye yöneldi. Metal işleme fabrikası arkada kalmıştı. Malikane sol tarafındaydı. Onun ötesinde kuzeybatıda küçük gri bir lekeyi andıran bir şey vardı. Sekiz dokuz kilometre ötede alçak bir veya birkaç bina. Belki yola yakın bir benzin istasyonu, mola yeri veya moteldi. Büyük ihtimalle Despair'in sınırlarının dışındaydı. Reacher gözlerini kısarak baktı ama detayları çıkaramadı. Bakışlarını daha yakınındaki görüntülere çevirdi. Fabrikada çalışma devam ediyordu. Evde bir hareket yoktu. Tahoe'ların dolanmayı sürdürdüğünü gördü ve uzak yoldaki kamyonları izledi. Gelip giden bitmek bilmiyordu. Çoğu tirdi ama kamyonlar da vardı. Gökyüzü dizel dumanıyla kararmıştı. Fabrika duman çıkarmayı ve ateş kusmayı sürdürdü. Korku verici düzeydeki gürültü, Reacher artık uzaklaştığı için hafiflemişti. Güneş tepedeydi, hava ısınmıştı.

Yere çöktü, sıklana kadar etrafı izleyip dinledi. Ardından kasabanın diğer tarafına göz atmak için doğuya yöneldi.

Aydınlık bir gündü. Bu yüzden dikkatli davranmayı ve yavaş hareket etmeyi sürdürdü. Kasaba ve fabrika arasında, beş kilometre uzunluğunda boş bir arazi vardı. Araziyi düz bir çizgi çizerek ve

bodur çalılıkların arasından geçerek aştı. ikinci vakti, sabah altıda geldiği yerle aynı hizadaydı. Ama fabrikanın kuzeyinde değil, güneyindeydi. Ticari yapılar yerine evlere bakıyordu.

Evler düzgün ve birbirinin eşiydi. Ucuz ama uyumlu bir görüntüleri vardı. Hepsi tek katlı, tuğla yapılardı. Bazıları boyanmış, bazıları ahşapla kaplanmıştı. Bazılarının garajı vardı, bazılarının yoktu. Bazılarının bahçesi çitle çevriliydi, bazılarınınki açıktı. Çanak antenler bir şey bekleyen suratlar gibi güneybatıya dönüktü. Orada burada insanlar görülüyordu. Çoğu kadın, birkaçı çocuk, birkaçı erkek. Arabalara binip arabalardan iniyor, bahçeyle ilgileniyor, ağır hareket ediyorlardı. Yarı zamanlı işçiler, diye tahmin etti Reacher. Bugün şansları yaver gitmeyenler. Yüz metrelik bir kavis çizerek ilerledi, sola ve sağa, doğuya ve batıya giderek bakış açısını değiştirdi. Ama gördükleri aynı kaldı. Garip banliyönün küçük evleri, kasabanın merkezine yakın, geri kalan her yerden kilometrelerce uzaktaydı. Etraf boş arazilerle çevriliydi. Batıdaki Rocky Dağları milyonlarca kilometre ötedeymiş gibi duruyordu. Reacher aniden Despair'in vazgeçmiş insanlar tarafından kurulduğunu anladı. Tepeyi aşmış, ufuktaki dağları görünce pes etmişlerdi. Onların soyundan gelenler hala kasabadaydı. Fabrika sahibinin keyfine göre çalışıyor veya çalışmıyorlardı.

Reacher son gofretini yedi, kalan suyunu içti. Ayakkabısının topuğuyla toprakta bir delik açıp çöplerini oraya gömdü. Ardından kayadan kayaya ilerleyerek evlere biraz daha yaklaştı. Fabrikadan gelen gürültü gittikçe azalıyordu. Paydos zamanının yaklaştığını tahmin etti. Güneş sol tarafında batıyordu. Son ışıkları uzaktaki dağlara dokunuyordu. Hava sıcaklığı düşmeye başlamıştı.

İlk arabalar ve kamyonlar gelişlerinden yaklaşık on iki saat sonra yeniden yola çıktı. Uzun bir iş günü daha bitmişti. Doğuya, karanlığa doğru yöneldiler. Bu yüzden farları yanıyordu. Işıklar güneye, Reacher ın olduğu yöne doğru yalpalayarak ilerledi. Ardından dönüp sağa, sola, evlere, garajlara, park yerlerine ve benzin lekeleriyle kaplı rastgele boşluklara dağıldılar. Teker teker hareketleri kesildi ve farlar söndü. Motorlar durdu. Kapılar gıcırdayarak açıldı, çarpılarak kapandı. Evlerin ışıkları yandı. Televizyonlardan yayılan mavi parıltı pencerelerde görüldü. Hava kararıyordu.

Reacher evlere yaklaştı. Boş yemek kaplarını mutfığa taşıyan erkekleri seçebiliyordu veya arabalarının yanında duranları, germenleri, ellerinin tersiyle gözlerini ovuşturaneları. Ellerinde toplarla maç yapmak için babalarının yanma giden oğlan çocuklarını gördü. Bazı babalar kabul etti ve bazıları reddetti. Ellerinde hemen ilgilenilmeyi gerektiren hazinelerle koşturan kız çocuklarını gördü.

Restoranda masasının diğer tarafını bloke eden iri adamı gördü. Polis arabasının kapısını taksiye buyur eden bir kapıcı gibi açan kıdemli şerif yardımcısıydı bu. Reacher'ın restoranın önünde gördüğü kamyonetten indi. İki eliyle midesini tutuyordu. Mutfak kapısını açıp evden çıktı. Bahçeyi çevreleyen bir çit yoktu. Adam ilerledi, ekilmiş alanı geçip çalılıkların ötesine ulaştı.

Reacher biraz daha yaklaştı.

Adam durdu. Bir süre ayakta dikildi. Ardından öne doğru eğilip toprağa kustu. İki saniye kadar iki büklüm kaldıktan sonra doğruldu, başını salladı ve tükürdü.

Reacher biraz daha yaklaştı. Aralarında yirmi metre kadar vardı. Adam tekrar eğilip ikinci kez kustu. Reacher adamın nefes nefese kaldığını duydu. Acıdan ya da şaşkınlıktan değil, can sıkıntısı ve

bezginlikle inliyordu.

İyi misin? diye seslendi Reacher karanlığın arasından.

Adam doğrudu.

Kim var orada? diye seslendi.

Benim, diye karşılık verdi Reacher.

Kim?

Reacher biraz daha yaklaştı. Komşunun mutfak penceresinden gelen ışık huzmesine doğru adım attı.

Sen, dedi adam.

Reacher başını salladı. Ben.

Seni kasabadan attık.

İşe yaramadı.

Dönmemeliydin.

İstersen biraz daha tartışabiliriz. Hemen burada. Şu anda.

Adam başını iki yana salladı. Hastayım. Adil olmaz.

Hasta olmasan da adil olmazdı, dedi Reacher.

Adam omuz silkti.

Her neyse, dedi. Şimdi içeri dönüyorum.

Arkadaşın nasıl? Çenesi kırılan?

Onu fena benzettin.

Dişleri sağlam mı?

Neden umrunda?

Ayar meselesi, dedi Reacher. Bu bir sanat. Dozunda hasar yaratmalısın, ne fazla ne az.

Dişleri önceden de sağlam değildi. Hiçbirimizin değil.

Çok kötü, dedi Reacher.

Hastayım, dedi adam yeniden. İçeri giriyorum. Seninle hiç karşılaşmadık, tamam mı?

Yemek mi dokundu?

Adam duraksadı. Başını salladı.

Sanırım, dedi. Yemek dokundu.

Arkasını dönüp yavaş adımlarla ve yalpalayarak eve doğru ilerledi. Pantolonu üzerine çok büyük geliyormuş gibi bir eliyle kemerini tutuyordu. Reacher adamın uzaklaşmasını izledikten sonra gölgelerin arasına döndü. Elli metre güneye ve önceden bulunduğu yerin elli metre doğusuna ilerledi. Hasta adam fikrini değiştirip peşine düşmeye karar verebilirdi. Polisler araştırmaya adamın arka bahçesinden başlarsa avantajı elinde tutmak istiyordu. El fenerlerinin aydınlatabileceği alanın dışına çıkmalıydı.

Ama polis falan gelmedi. Adamın kimseyi aramadığı açıktı. Reacher otuz dakika bekledi. Batıda yeniden uçağın gürültüsünü duydu, havalanıyordu. Saat akşamın yedisiydi. Derken gürültü uzaklarda kayboldu ve gökyüzü karardı. Bulutlar gökyüzünü doldurup ayı ve yıldızları örttü. Perdeli pencerelerden gelen ışıltı dışında her yer simsiyahtı. Isı aniden düştü. Çölde gece zamanı.

Uzun bir gün.

Reacher ayağa kalkıp gömleğinin yakasını gevşetti ve doğuya, Hope'a doğru yürümeye başladı. Işıkları yanan evleri soluna aldı ve tamamen gözden kaybolduklarında sola dönüp manifaturacının, benzin istasyonunun, terkedilmiş tamirhanenin ve boş arazinin bulunduğu tarafa ilerledi. Ardından yeniden sola, yola doğru yöneldi. Orada olması gerektiğini biliyordu. Ama onu göremedi. Cesaret edebildiği kadar yakınına gitti. Sonunda karanlıkta kara bir şerit gördü. Belli belirsiz de olsa asfaltın siyahı çorak toprağın renginden farklıydı. Kendini yola göre hizaladı ve yönünü zihninde nedeştirip yoldan on metre uzaklaşarak ilerlemeye başladı. Karanlıkta yürümek zordu. Çalılara takılıyordu. Büyük boydaki kayalara çarpmamak için ellerini önde tutuyordu. İki kez futbol topu büyüklüğünde kayalara takılıp düştü. İkisinde de kalktı, üstünü başını silkeledi ve ilerledi.

İnatçı, demişti Vaughan.

Budala, diye düşündü Reacher.

Üçüncü kez takıldığında takıldığı şey bir kaya değildi. Çok daha yumuşak ve değerli bir şeydi.

ON İKİ

Reicher öne doğru yalpaladı ama bir tür ilkel içgüdü takıldığı şeyin üstüne düşmekten kaçınmasını sağladı. Bacaklarını savurup başını eğdi ve judoda yaptığı gibi yuvarlandı. Sırtının üzerine düşüp savruldu. Canı yandı. Taşlardan biri omzuna, diğeri kalçasına isabet etti. Bir süre hareketsiz yattıktan sonra yüzüstü yuvarlandı ve dizlerinin üstünde doğruldu. Geldiği yöne bakacak şekilde döndü. Gözlerini açıp karanlığa baktı.

Etraf kapkaranlıktı.

Feneri yoktu.

Dizlerinin ve bir elinin üzerinde öne doğru ilerledi, yumruk yaptığı diğer elini önünde tutuyordu. Yaklaşık bir metre sonra eli bir şeye değdi.

Yumuşak.

Kürk değil.

Giysi.

Parmaklarını açtı. Yavaşça çarptığı şeye dokundu. Parmaklarını sağa ve sola oynatıp hafifçe sıktı.

Bir bacak. Eli bir insanın bacağına üzerindeydi. Baldırın ebatları konusunda yanılmak imkansızdı. İşaret parmağının altında kemiği ve başparmağının altında kası hissediyordu. Giysi ince ve yumuşaktı. Pamuklu kumaş. Pek çok kez yıkanmaktan yıpranmış. Belki eski bir kumaş pantolon.

Elini sola kaydırıp ve dizin arkasına ulaştı. Bacak yüzüstü yatan birine aitti. Başparmağını dizin etrafında dolaştırıp diz kapağını buldu. Kuma gömülmüştü. Elini bir metre sağa kaydırıp omuza ulaştı. Parmaklarını boyuna doğru ilerletti. Kulağa ulaştı.

Nabız yoktu.

Vücut soğumuştü. Gecenin soğugundan daha sıcak değildi.

Kulağın altında yakasını hissetti. Pamuklu bir kumaştı ve yuvarlaktı. Polo tişört olabilirdi. Dizleri üzerinde biraz daha yaklaşp gözlerini iyice açtı, kendini o kadar zorladı ki yüz kasları acıdı.

Bir şey görülemeyecek kadar karanlıktı.

Beş duyu. Bir şey görülemeyecek kadar karanlıktı ve duyacak bir ses yoktu. Bir şeyleri tatmayı denemeye niyetli değildi. Geriye koklamak ve dokunmak kalıyordu. Koku nötrdü. Re-acher pek çok kez çürümeye yüz tutan organizmaları koklamak zorunda kalmıştı. Bunun kokusu o kadar kötü değildi. Kirli giysiler, kurumuş ter, yağlı saç, yanık ten, çürümenin ilk etabında ortaya çıkan metan kokusu. Henüz bağırsaklar veya mesane boşalmamıştı.

Kan yoktu.

Ne parfüm ne kolonya.

Bilgi verecek hiçbir şey yoktu.

Geriye dokunma kaldı. İki elini kullanıp işe saçlardan başladı. Ne uzun ne kısaydı. Belki, iki buçuk üç santimetre. Hafif dalgalı ve dağınıktı. Adam beyazdı ama sarışın mı kumral mı olduğunu kestirmek imkansızdı. Saçların altında ufak, düzgün bir kafatası vardı.

Kadın mıydı erkek mi?

Başparmağını omurga boyunca gezdirdi. Tişörtün altında sutyen kayışına denk gelmedi ama kesin bir sonuca varmak için bu kadarı yeterli değildi. Göğüs kafesinin ön tarafını Bra-ille alfabetini okumaya çalışan kör bir adam gibi yokladı. Hafif bir iskelet, çıkık kemikler, hafif bir kas dokusu. Dar omuzlar. Ya zayıf bir oğlan ya da dinç bir kadındı. Maraton koşan veya yüzlerce kilometreyi bisikletle giden türden.

İyi de hangisiydi?

Anlamanın tek bir yolu var.

Kalçanın ve omuzun altında toplanan kumaşlardan tutarak vücudu yana doğru çevirdi. Tahmin edilebileceği gibi ağırdı. Ellerinin arasındaki mesafe göz önüne alınırsa yerde yatan yaklaşık 1.70 boyundaydı. Ağırlığı 70 kilo civarındaydı yani büyük ihtimalle erkekti. Maraton koşan bir kadın çok daha hafif olurdu, belki 50 kilo. Cesedi sırt üstü çevirdi. Ve ardından, yeniden parmaklarını açıp yüzden işe başladı.

Kesinlikle bir erkekti. Alın geniş ve kemikliydi. Çenesi ve üst dudağı belki dört gün süren bir susuzluğun göstergesi olarak kurumuştu. Yanakları ve boğazı daha yumuşaktı.

Genç bir adam, oğlan çocuğundan biraz büyük.

Elmacık kemikleri çıkıktı. Elleri nasırlı ve kuruydu. Yüzündeki deri gerilmişti. Teni fazlasıyla kuruydu. Ağzının içi ve dışı da. Boynundaki tendonlar belirgindi. İp gibi açıktaydı. Hiç yağ yoktu. Neredeyse hiç et de yoktu.

Açlıktan ve susuzluktan ölmüş, diye düşündü Reacher.

Polo tişörtün iki düğmesi vardı, ikisi de açıktı. Cebi yoktu ama göğsünün üzerine sol tarafa bir amblem işlenmişti. Tişörtün altındaki kaburgaları hala sağladı. Pantolonu beline bol geliyordu. Kemer yoktu. Spor ayakkabı giymişti.

Reacher ellerini kendi pantolonuna sildi ve ayaktan yukarı doğru yeniden yoklamaya başladı. Bu sefer bir yara arıyordu. Havaalanı tarayıcıları gibi sabırla oğlanın bütün vücudunu taradı. On tarafını bitirince cesedi çevirip arkayı kontrol etti.

Hiçbir şey bulamadı.

Ne kesik, ne kurşun yarası, ne kurumuş kan, ne şişkinlik, ne de kırık kemik. Elleri küçük ve narindi ama biraz nasırlıydı. Tırnakları kırıktı.

Parmaklarında yüzük yoktu. Ne nişan ne okul yüzüğü ne de süs niyetine takılan bir yüzük.

Pantolonunun ceplerini kontrol etti. İki önde, iki arkada.

Hiçbir şey bulamadı.

Ne cüzdan, ne bozuk para, ne anahtar, ne telefon. Hiçbir şey.

Oturup gökyüzüne baktı, bulutlardan birinin kımlıdayıp ayışığının geçmesine izin vermesini diledi. Dileği gerçekleşmedi. Gece karanlık kaldı. Doğuya yürüyordu, düşmüş ve diğer tarafa dönmüştü. Şimdi batıya bakıyordu. Ayağa kalktı.

Doksan derece sağa döndü. Şimdi kuzeye bakıyordu. Yavaş adımlarla yürümeye başladı. Düz bir çizgide ilerlemeye çalışıyordu. Eğilip çalılardan birine dokundu ve beysbol topu büyüklüğünde dört taş buldu. Yeniden doğruldu ve yürümeye devam etti, beş metre, on, on beş, yirmi. Yolu buldu. Çorak arazi bitti ve çakıl taşlarıyla kaplı yol başladı. Parmak uçlarıyla yoklayarak yolun kenarını belirledi. Eğildi ve taşlardan üçünü yolun kenarına yerleştirdi. Dördüncüyü tepelerine koydu. Ardından yüz seksen derece döndü, geri yürüdü ve adımlarını saydı. Beş metre, on, on beş, yirmi. Durup önünü kontrol etti.

Hiçbir şey yoktu.

Kollarını öne uzatıp yeri yoklayarak ilerledi, avucu cesede ulaşana kadar taramayı sürdürdü. Gökyüzüne baktı. Hala kapkaraydı.

Yapılacak başka bir şey yok.

Tekrar ayağa kalktı. Sola döndü ve karanlığın içinde doğuya, Hope'a doğru ilerledi.

ON ÜÇ

Hope sınırına yaklaştıkça anayola çıkmak için yavaş yavaş sola kaydı. Hope büyük bir yer değildi ve karanlıkta onu ıskalamak istemiyordu. Sonsuza kadar yürümeye niyeti yoktu. Veya Kansas'a kadar. Ama yola o kadar yavaş yaklaşıyordu ki ayağının altında ilk çakıl taşlarını hissettiğinde bir buçuk kilometreden az yolu kalmıştı. Zihnindeki saat vaktinegece yarısına geldiğini söyledi. Dört kez düşmesine ve yoldan çıkmadığından emin olmak için otuz dakikada bir tur atmasına karşın, saatte beş kilometreye yakın bir yol katetmişti.

Despair'in uyduruk yolu ayaklarının altında çatırdadı ama sert yüzey hızını arttırabilmesini sağladı. İyi bir ritim tutturdu ve on beş dakikadan kısa sürede son bir buçuk kilometreyi katetti. Hava hala çok soğuktu. Zifiri karanlıktı. Karanlığa rağmen karşıdaki şekli hissetti. Ardından ayaklarının altındaki zemin değişti. Sol ayağı çakıl taşlarını bitirdi ve sağ ayağı kadife yumuşaklığındaki asfalta değdi.

Sınıra geri dönmüştü. Bir saniye hareketsiz durdu. Siyah gökyüzüne baktı. Derken parlak ışıklar üzerine doğrultuldu ve farların arasında tuzağa düştü. Spot ışığı yandı ve Reacher'ın üstünde dolaştı, baştan ayağa, ayaktan başa.

Polis arabası.

Ardından farlar söndü ve arabanın içindeki ışık yandı. Direksiyonun başındaki ufak tefek figür ortaya çıktı. Koyu renk bir gömlek giymişti. Saçları açık renkti ve gülümsüyordu.

Vaughan.

Arabanın önü yola dönüktü ve kendi bölgesinin sınırından yirmi metre kadar geride, karanlıkta bekliyordu. Reacher kadına doğru yürüdü ve sola dönüp tampona sürünerek geçti. Yolcu tarafına yönelip elini kapı koluna koydu. Kapıyı açıp ön koltuğa geçti, içerisi telsizden gelen sesler ve parfüm kokusuyla doluydu.

Geç bir akşam yemeği yemek ister misin? diye sordu.

Serserilerle yemek yemem, dedi kadın.

Döneceğimi söylemiştim, döndüm.

Eğlendin mi?

Pek sayılmaz.

Gece vardiyasında çalışıyorum. Yediye kadar işim bitmeyecek.

O zaman kahvaltı ederiz. Senserilerle kahve içmek, senserilerle yemek yemekten farklıdır.

Kahvaltıda kahve içmem. Gündüz uyumam gerek.

Çay o zaman.

Çayda da kafein var.

Süt?

Belki. Kadın rahat bir şekilde oturuyordu. Bir dirseği kapıda, diğer eli kucağındaydı.

Geldiğimi nasıl gördün? diye sordu Reacher. Ben seni görmedim.

Bir sürü havuç yiyorum, dedi Vaughan. Ayrıca kameramızın gece görüşü özelliği var. Öne eğilip kontrol panelinin üzerindeki siyah kutuya vurdu. Trafik kamerası ve kayıt cihazı. Elini kaydırıp bilgisayarın düğmesine bastı. Ekranda önlerindeki manzaranın yeşil bir görüntüsü belirdi. Yol, etraftaki araziden daha açık renkti. Gündüz vakti çevresindeki araziden daha fazla ısı emmişti. Ya da daha az. Reacher emin olamadı.

Seni bir kilometre öteden gördüm, dedi Vaughan. Küçük yeşil bir nokta gibiydin. Başka bir düğmeye bastı ve zaman kodunu geriye aldı. Reacher gittikçe büyüyen parlak bir noktayı gördü. Kendisiydi.

Ne hoş, dedi.

Ulusal güvenliğin parası. Hepimize milyonlar verdiler. Bir şeye harcamamız gerekiyordu.

Ne kadardır buradasın?

Bir saattir.

Beklediğın için teşekkürler.

Vaughan motoru çalıştırdı. Biraz geriye gidip geniş bir yay çizerek yola çıktı. Arabanın ön tekerlekleri asfalttan çıkıp kenardaki kuma girmişti. Arabayı düzeltti ve hızlandı.

Aç mısın? diye sordu adama.

Pek sayılmaz, dedi Reacher.

Yine de bir şeyler yemelisin.

Nerede?

Lokanta hala açıktır. Bütün gece açık kalır.

Hope Kasabası'nda mı? Neden?

Burası Amerika. Arz-talebe dayanan bir ekonomimiz var. Her neyse, gidip bir uyku çekmeyi tercih ederim. Uzun bir yol yürüdüm.

önce yemek ye.

Neden?

Çünkü beslenmek önemlidir.

Nesin sen, annem mi?

Yemek yemen gerektiğini düşünüyorum, hepsi bu.

Sana komisyon mu veriyorlar? Aşçı kardeşin mi?

Biri seni soruyordu.

Kim?

Bir kız.

Hiçbir kız tanımıyorum.

Şahsen seni sormuyordu, dedi Vaughan. Kendisinden sonra Despair'den atılan kimse olup olmadığını sordu.

Onu da mı kasabadan atmışlar?

Dört gün önce.

Kadınları da mı atıyorlar?

Serserilik cinsiyetle alakalı bir suç değildir.

Kim olduğunu biliyor musun?

Genç biri. Ona senden bahsettim. İsim vermedim ama bu gece lokantada olacağını söyledim. Sağ salim geri döneceğini varsayıyordum. İyimser davranmaya çalışıyorum. Sana bakmaya gelecektir.

Ne istiyormuş?

Bana söylemedi, dedi Vaughan. Ama anladığım kadarıyla erkek arkadaşı kayıp.

ON DORT

Reacher, Vaughan'ın aracından Birinci Cadde'de indi ve doğrudan İkinci Cadde'ye yürüdü. Lokantanın içindeki bütün ışıklar yanıyordu. İş yaptığı belliydi. Masalardan üçü doluydu. Tek başına bir adam, tek başına bir kadın ve karşılıklı oturmuş iki adam. Belki Hope sakinlerinden bazıları işe gitmeye hazırlanıyordu. Despair'e değilse de, diğer kasabalara. Belki diğer eyaletlere, Kansas'a veya Nebraska'ya. Bunlar uzun mesafelerdi. Belki evde yemek yapamayacak kadar geç evlerine dönüyorlardı. Belki de vardiyalı işçilerdi, işe başlayacaklardı ve yolları uzundu.

Lokantanın yakınlarındaki kaldırımlar bomboştu. Ortalıkta dolanan veya içeri girip çıkanları gözleyen bir kız da yoktu. Duvara yaslanmış veya gölgelerin arasında saklanan bir kız da görünmüyordu. Reacher kapıyı çeki ve içeri girip uzak köşedeki masaya oturdu. Sırtı duvara dönüktü ve bütün salonu görebiliyordu. Alışkanlık. Asla başka şekilde oturmazdı. Garson yanına gelip ona bir peçete, çatal, bıçak ve bir bardak su verdi. Kafein maratonu sırasında tanıştığından farklı bir garsondu bu. Bu seferki gençti, gecenin geç saatleri olmasına karşın yorgun görünmüyordu. Büyük ihtimalle üniversite öğrencisiydi. Belki lokanta, insanlara yemek servisi yapmak kadar, iş imkanı sunmak için de bütün gece açık kalıyordu. Belki, lokantanın sahibi bir tür sosyal sorumluluk hissediyordu. Hope o tür bir kasabaydı sanki.

Mönü masanın dibindeki krom kaptaydı duruyordu. PVC kaplanmış, yemek resimlerinin yer aldığı bir karttı. Garson geri geldiğinde Reacher peynirli sandviçi işaret etti. Ve kahve, dedi. Garson söyleneni yazıp uzaklaştı. Reacher arkasına yaslanıp pencereden sokağı izledi. Kendisini arayan kızın on beş yirmi dakikada bir lokantanın önünden geçebileceğine karar vermişti. Kendisi olsa öyle yapardı. Daha uzun aralıklar, kızın adamı kaçırmaya yol açabilirdi. Bu tür lokantalarda yemek yiyenler çoğunlukla çok vakit kaybetmezdi. Bir yerlerdeki ticari bir kuruluşun bu konuda detaylı araştırmalar yaptığından emindi. Kendisinin yemeye harcadığı vakit ortalama yarım saatten azdı. Acelesi varsa daha kısa, yağmur yağıyorsa daha uzun. Hatırladığı kadarıyla en uzun yemeği yaklaşık iki saat sürmüştü. En kısası bir gün önce Despair'de yediği yemektir. Düşman bakışlar altında hızla içilen bir fincan kahve.

Ama kaldırımdan kimse geçmedi. Pencereden kimse bakmadı. Garson sandviç ve kahveyle geri geldi. Kahve tazeydi ve sandviç fena değildi. Peynir tatsızdı. Wisconsin ürünlerinden daha lezzetsizdi ama idare ederdi. Zaten Reacher da gurme değildi. Yemekleri yenilebilir ve 'yenilemez' diye değerlendirirdi. Yenilebilir kategorisine giren yemeklerin sayısı çok daha fazlaydı. Sandviçini bitirdi, kahvesini içti ve o anın olabildiğince tadını çıkardı.

On beş dakika sonra kız konusunda pes edip gelmeyeceğine karar verdi. Ardından fikrini değiştirdi. Kaldırırna bakmayı kesti ve lokantadaki müşterilere baktı. Kız zaten oradaydı, onu bekliyordu.

Üç masa ötede oturan genç kadın.

Budala Reacher, dedi kendi kendine.

Eğer rolleri değişmiş olsalar on beş yirmi dakikada bir pencerenin önünden geçip içeriyi kontrol edeceğine karar vermişti. Ama gerçek hayatta bunu yapmazdı. Soğukta beklemek-tense içeri girer, oturup aradığı kişinin kendisine gelmesini beklerdi.

Genç kadının yaptığı gibi.

Tamamen sağduyu.

On dokuz, yirmi yaşlarındaydı. Küllü sarı saçları vardı, kısa kot etek ve üzerinde üniversite futbol takımının adının yazılı olduğu beyaz bir kazak giymişti. Çok güzel sayılmazdı ama onun yaşındaki ve sosyal statüsündeki Amerikan kızlarının sahip olduğu türde dinç bir görünümü vardı. Teni mükemmeldi. Yaz güneşinin izlerini taşıyan bir bal rengiydi. Dişleri beyaz ve düzgündü. Gözleri canlı maviydi. Bacakları uzundu, ne kalın ne inceydi. Biçimli, diye düşündü Reacher. Eski moda bir kelime ama uygun. Bileklerinde biten beyaz çorap ve spor ayakkabı giymişti. Çantası yan tarafındaki sırada duruyordu. El çantası veya valizi yoktu. Sadece gri, naylon bir sırt çantası.

Adamın beklediğı oydu. Çünkü genç kadını izlerken onun da kendisini izlediğini görebiliyordu. Genç kadın, Reacher'ı değerlendirerek yanına gelip gelmemeye karar vermeye çalışıyordu belli ki.

Anlaşılan yaklaşmamaya karar vermişti.

Karar vermek tam on beş dakikasını almıştı. Ama ayağa kalkıp adama doğru yürümedi. Görgü kuralları yüzünden ya da yemek yerken onu rahatsız etmek istemediğı için değil. Kızın o kadar incelikli düşüneceğini sanmıyordu, öyle bile olsa kayıp bir erkek arkadaş kuralları hiçe saymasına yeterdi. Genç kadın, adama muhatap olmak istememişti. Hepsi buydu. Re-acher onu suçlamadı. Kendine bak, demişti Vaughan, ne görüyorsun? Üç masa ötedeki genç kadının kendisine baktığında ne gördüğü konusunda kendini kandırmadı. Onun gibi birinin gözünden neye benzediğini iyi biliyordu. Gecenin geç saatleriydi, kız ona baktığında iki katı yaşında, iri yapılı, bakımsız, kirli ve uzak durun havasında bir adam görüyordu.

Bu yüzden oturduğu yerden kalkmayacak ve adamın çıkmasını bekleyecekti. Bu kadarı açıktı. Reacher hayalkırıklığı-na uğradı, öncelikle karanlıktaki ölü oğlanla ilgili kafasında biriken sorular yüzünden. Ayrıca zihninin derinliklerinde hoş görünüşlü kızların rahatlıkla gelip konuşabilecekleri türde bir adam olmayı arzuladığından. Sohbeti farklı noktalara taşımaya niyeti yoktu tabii ki. Erdemli birine benziyordu ve Reacher'ın kızı yaşındaydı. Belki de erkek arkadaşını ölmüştü. Yani dul sayılırdı.

Genç kadın hala onu izliyordu. Reacher yanındaki pencereden onun yansımalarını görebiliyordu. Aşağı bakıyor, yukarı bakıyor, parmaklarına bakıyor, aklına yeni bir şey gelmiş gibi aniden Reacher'a dönüyor ve vazgeçip yeniden bakışlarını kaçıırıyordu. Sanki Reacher'dan uzak durmak için her

seferinde geçerli yeni nedenler buluyordu. Reacher ona beş dakika daha tanıdıktan sonra ceplerinde para aradı. Hesaba ihtiyacı yoktu. Sandviçin ve kahvenin fiyatı mönüde yazıyordu. Vergi oranını biliyordu ve böyle şeyleri kafasından hesaplayabilirdi. Kendisinden uzak durmayı tercih etmiş olsa da üniversite çağındaki garson kız için yüzde on beş bahşış eklemeyi ihmal etmedi.

Ufak banknodarı katlayıp masaya bıraktı. Ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Son dakikada yön değiştirip genç kadının masasına döndü ve karşısına oturdu.

Adım Reacher, dedi. Sanırım benimle konuşmak istiyormuşsun.

Genç kadın ona bakıp gözlerini kırpıştırdı, ağzını açtı, kapadı ve ancak ikinci denemesinde konuşabildi.

Bunu da nereden çıkardın? diye sordu.

Vaughan adlı polis söyledi.

Ne söyledi?

Despair'e giden birini aradığımı.

Yanılıyorsun, dedi genç kadın. Ben değilim.

Yalan söyleyemiyordu. Hem de hiç. Reacher önceki yaşantısında bu konuda uzman insanlarla karşılaşmıştı. Genç kadın bütün ipuçlarını veriyordu. Yutkunma, sahte irkilme, tekleme, sağa bakma. Psikologlar beyinde hafızanın solda, hayal-gücünün sağda yer aldığını çözmüştü. Bu yüzden insanlar bir şey hatırladıklarında sola, uydurduklarında sağa bakardı. Ya da yalan söylediklerinde. Bu kız o kadar çok sağa bakıyordu ki şaşşı olmak üzereydi.

Tamam, dedi Reacher. Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim.

Ama yerinden kalkmadı. İki kişilik sırada oturmayı sürdürdü. Yakından bakıldığında çok daha güzeldi. Çilleri ve karakterli dudakları vardı.

Sen kimsin? diye sordu.

Sıradan biri, dedi Reacher.

Ne tür biri?

Despair'deki yargıç serseri olduğumu söyledi. Sanırım öyle biriyim.

İşsiz misin?

Uzun zamandır bir işim yok.

Bana da serseri dediler, diye cevap verdi genç kadın.

Aksanı belirgin değildi. Boston, New York, Chicago veya güneyden gelmediği belliydi. Güneybatılı olabilirdi. Belki Arizona'dan.

Bence bu sıfat sana uygun değil, dedi Reacher.

Nasıl bir tanım kullandıklarından emin değilim.

Serseri belirli bir geçim kaynağı olmayan ve göçebe bir hayat süren kişi demek.

Ben üniversiteye gidiyorum, dedi genç kadın.

Yani yanlış yere suçlanmışsın.

Beni kasabadan uzaklaştırmak istediler.

Okulun nerede?

Kız duraksadı. Sağına baktı.

Miami'de, dedi.

Reacher başını salladı. Okulu her neredeyse orası Miami değildi. Büyük ihtimalle doğuda bir yerde değildi. Batı kıyısında olmalıydı. California. Onun gibi deneyimsiz yalancılar coğrafi konularda yalan söylerken ayna yansıması denilen yerleri seçerlerdi.

Branşın ne? diye sordu.

Genç kadın adamın gözlerinin içine baktı. 20. yüzyıl tarihi. Doğru söylüyordu muhtemelen. Gençler çoğunlukla uzmanlık alanlarıyla ilgili doğruyu söylerdi, çünkü bununla gurur duyardı. Yalan söylerlerse yakalanmaktan korkarlardı çünkü çoğunlukla başka konularda fazla bilgileri olmazdı.

Daha dünmüş gibi geliyor, dedi Reacher. Tarih kısmı değil.

Öyleyse ne?

20. yüzyıl.

Genç kadın karşılık vermedi. Reacher'ın ne demek istediğini anlamamıştı. Geçen yüzyılın en fazla sekiz dokuz yılını hatırlıyordu ve çoğunu bir çocuğun bakış açısıyla geçirmişti. Adamsa çok daha fazlasını hatırlıyordu.

Adın ne? diye sordu genç kadına.

Genç kadın yeniden sağa baktı. Anne.

Reacher da yeniden başını salladı. Kızın adı her neyse Anne değildi. Anne büyük ihtimalle kızkardeşinin ya da en yakın arkadaşının adıydı. Ya da kuzeninin. İnsanlar isim uyduracakları zaman

yakınlarından birinin adını seçerdi.

Sen de mi haksız yere suçlandın? diye sordu kız.

Ben tam bir serseriyim.

Neden oraya gitmiştin?

Adından hoşlandım. Sen neden oraya gittin?

Kız karşılık vermedi.

Zaten muhteşem bir yere benzemiyor, dedi Reacher.

Ne kadarını gördün?

ikinci gidişimde çoğunu.

Geri mi gittin?

Reacher başını salladı. Uzaktan etrafa bakındım.

Ve?

Muhteşem bir yer olduğu söylenemez.

Genç kadın sessizleşti. Reacher, onun bir sonraki sorusunu tarttığını anladı. Nasıl soracağını bilmiyordu. Sorup sormamak konusunda kararsızdı. Genç kız başını yana devirip adamın arkasına baktı.

Kimseyi gördün mü? diye sordu.

Bir sürü kişiyi gördüm, dedi Reacher.

Hiç uçak gördün mü?

Bir tanesinin sesini duydum.

Büyük evin sahibine ait. Her gece yedide havalanıyor ve sabah ikide dönüyor.

Ne kadar süre oradaydın? diye sordu Reacher.

Bir gün.

Öyleyse uçağın her gece uçtuğunu nereden biliyorsun? Genç kadın yanıt vermedi.

Birinden mi öğrendin? dedi Reacher.

Yanıt gelmedi.

Arabayla gezmeye karşı bir kanun yok, dedi Reacher. İnsanlar geceleri zevk için dolaşmaz.

İyi bir noktaya değindin.

Kız bir dakika kadar sessiz kaldı. Hücreye atıldın mı? diye sordu.

Birkaç saatliğine.

Orada başka biri var mıydı?

Hayır.

Geri döndüğünde kimleri gördün?

Bana neden onun fotoğrafını göstermiyorsun? dedi Re-acher.

Kimin?

Erkek arkadaşının.

Bunu neden yapayım?

Erkek arkadaşın kayıp. Onu bulamıyorsun. En azından memur Vaughan m edindiği izlenim buydu.

Polislere güvenir misin?

Bazılarına.

Bende hiç fotoğrafı yok.

Büyük bir çantan var. İçi her tür ıvır zıvırla doludur. Belki birkaç fotoğraf da vardır.

Bana cüzdanını göster, dedi genç kadın.

Cüzdanım yok.

Herkesin cüzdanı vardır.

Benim yok.

İspatla.

Olmayan bir şeyi ispatlayamam.

Reacher başını salladı. Neler olduğunu anlamıştı. Erkek arkadaşı bir tür kaçaktı. Bana işimi sordu. Dedektif olmadığımın emin olmak istiyor. Bir dedektif cüzdanında kimliğini taşır.

Kalçasını sıradan kaldırdı ve cebinde ne varsa çıkardı. Para, eski pasaportu, ATM kartı, otel anahtarı. Dış fırçası odasında, lavabonun yanındaki plastik bardağın içindeydi. Genç kadın eşyalara baktı. Teşekkürler.

Şimdi bana onun fotoğrafını göster, dedi Reacher.

O benim erkek arkadaşım değil.

Değil mi?

O benim kocam.

Evli olmak için çok gençsin.

Aşığız.

Yüzük takmıyorsun.

Kızın sol eli masanın üzerindeydi. Çabucak kucağına indirdi.

Ama parmağında yüzük veya yüzük izi yoktu.

Aniden evlenmemiz gerekti, dedi. Aceleye geldi. Yüzükleri sonra almaya karar verdik.

Yüzük de törenin bir parçası değil mi?

Hayır, dedi genç kadın, işin o kısmı hikaye. Ardından duraksayıp devam etti. Hamile falan değilim, düşündüğün buysa diye söylüyorum.

Bir an bile aklıma gelmedi.

Güzel.

Bana fotoğrafını göster.

Genç kadın gri sırt çantasını kucağına alıp fermuarını açtı. İçini karıştırdı ve şişkin deri bir cüzdan çıkardı. Banknotların ve bozuk paraların konulabileceği iki ayrı bölümü vardı. Ön tarafındaki plastik pencerede üstünde genç kadının resminin yer aldığı California ehliyeti görülüyordu. Kız banknotların konulduğu bölümü karıştırdı ve küçük bir fotoğraf çıkardı. Resmin aceleyle kesildiği belliydi, kenarları yamuktu. Palmiye ağaçları altında poz verdiği bir fotoğrafı. Yüzünde neşe dolu bir gülümseme vardı ve gözleri sevgiyle parıltıyordu. Kontrol edilemez kahkahalara kendini kaptırmış gibi vücudu hafif öne eğilmişti. Kendi yaşlarında bir gencin kollarındaydı. Uzun boylu, sarışın ve yapılı biri. Bir atlet. Mavi gözleri, bronz bir teni ve geniş bir gülümsemesi vardı.

Kocan bu mu? diye sordu Reacher.

Evet, dedi genç kadın.

Ondan en az bir kafa boyu uzundu. İriydi. Kızı neredeyse tamamen sarmıştı. Kolları, arkasındaki palmiye ağacının gövdesi kadar kalındı.

Reacher'ın karanlıkta takılıp düştüğü adam değildi bu.

Ona benzemiyordu bile.

Fotoğraftaki adam fazlasıyla iriydi.

ON BEŞ

Racher önünde duran fotoğrafı inceledi. Ardından karısında oturan genç kadına baktı. Fotoğraf ne zaman çekildi?

Yakın zamanda.

Ehliyetini görebilir miyim?

Neden?

Kontrol etmem gereken bir şey var.

Bilmiyorum.

Adının Anne olmadığını biliyorum. Miami'de okumadığını da. Tahminimce UCLA'ya gidiyorsun. Fotoğraf oralarda bir yerde çekilmiş gibi görünüyor. Los Angeles havası var.

Kız hiçbir şey söylemedi.

Sana zarar vermeye gelmedim, dedi Reacher.

Genç kadın bir an duraksadıktan sonra cüzdanını masanın üzerinden Reacher'a uzattı. Reacher ehliyete baktı. Plastik pencereden ehliyetin büyük kısmı görünüyordu. Kızın adı Lucy Anderson'dı. İkinci adı yoktu. Anderson, belki Anne adını buradan uydurmuştu.

Tanıştığımızı sevindim Lucy.

Doğruyu söylemediğim için özür dilerim.

Boş ver. Neden söyleyesin ki?

Arkadaşlarım bana Lucky1 der. Harf hatası gibi.

Umarım lakabın gibi hep şanslı olursun.

Ben de. Şimdiye kadar şansım yaver gitti.

Ehliyetine göre yirmi yaşına giriyordu. Genç kadın, UçLA kampüsüne yakın, Reacher'ın bildiği bir

sokakta oturuyordu. Reacher kısa süre önce Los Angeles'tan geçmişti. Şehri hala hatırlıyordu. Ehliyetle genç kadının cinsiyeti dışı olarak belirtilmişti ki, doğrudu. Gözlerinin mavi olduğu yazıyordu ama bu söz kızın gözlerini anlatmaya yetmezdi.

1.65 boyundaydı.

Demek ki kocası en az 1.75'ti. Belki 1.80. Resimde en az yüz kiloymuş gibi görünüyordu. Belki Reacher'ın ölçülerinde. Belki daha iri.

Karanlıktaki genç değil. Karanlıktaki genç Lucy Anderson'ın ebatlarındaydı.

Cüzdanı masanın üzerinden Lucy'ye doğru itirdi. Fotoğrafi da peşinden yolladı.

Onu gördün mü? diye sordu Lucy.

Reacher başını iki yana salladı.

Hayır, dedi. Görmedim. Çok üzgünüm.

Ama orada bir yerde.

Şanslı

Neden kaçıyor?

Lucy sağa doğru baktı. Neden bir şeylerden kaçtığını düşündün?

Bir tahmin, dedi Reacher.

Sen kimsin?

Sıradan biri.

Adımın Anne olmadığını nereden bildin? Miami'de okumadığımı nereden biliyordun?

Uzun zaman önce polistim. Orduda. Hala bir iki numara biliyorum. Lucy sustu. Beti benzi atmıştı. Fotoğrafi cüzdanına koyup cüzdanı çantasına yerleştirdi.

Polislerden hoşlanmıyorsun, değil mi? diye sordu Reacher. Her zaman değil, dedi Lucy.

Senin gibi biri için sıra dışı bir durum.

Benim gibi biri mi?

Burjuva sınıfına mensup, iyi yetiştirilmiş, güvenli mahallelerden gelen biri. Her şey değişir.

Kocan ne yaptı?

Kız yanıt vermedi.

Ve kime yaptı?

Yanıt yok.

Neden Despair'e gitti?

Hiçbir yanıt yok.

Orada onunla mı buluşacaktın?

Yine yanıt vermedi.

Her neyse, bir önemi yok, dedi Reacher. Onu görmedim. Ve artık polis değilim. Uzun zamandır.

Benim yerimde olsan ne yapardın?

Burada beklerdim. Kocan yetkin birine benziyor. Er ya da geç ortaya çıkacaktır. Ya da sana mesaj ulaştırır.

Umarım.

Aynı üniversiteye mi gidiyorsunuz?

Lucy Anderson bu soruya yanıt vermedi. Çantasını sıkı sıkı kapadıktan sonra masadan kalkıp eteğini aşağı doğru çekti. 1.65 boyunda, belki 55 kilo, sarışın ve mavi gözlü, güçlü ve sağlıklı.

Teşekkürler, dedi Lucy. İyi geceler.

İyi şanslar, dedi Reacher. Lucky.

Lucy çantasını sırtına taktı ve kapıya yürüyüp sokağa çıktı. Reacher sa, genç kadının kazağına sarınıp soğukta uzaklaşmasını izledi.

Saat ikiye gelmeden yatağına dönmüştü. Motel odası sıcaktı. Pencerenin altında bir ısıtıcı vardı ve iyi çalışıyordu. Re-acher kafasındaki alarmı altı buçuğa kurdu. Yorgundu ama dört buçuk saat uykunun yeteceğine karar vermişti. Yetmek zorundaydı çünkü kahvaltıdan önce duş almaya zaman kalsın istiyordu.

ON ALTI

Polislerin her vardiya öncesinde ve sonrasında lokantalara yemek için uğradıkları inancı tam bir klişedir. Ama klişelerin klişeye dönüşmesinin nedeni, çoğunlukla aldarında' gerçek payı yatmasıdır. Bu yüzden, Reacher yediye beş kala bir önceki gelişinde oturduğu masaya geçti ve memur Vaughan ın içeri girmesini bekledi.

Vaughan on dakika dolmadan geldi.

Reacher, kadın memurun devriye aracını lokantanın önüne park ettiğini gördü. Arabadan inip kaldırıma yürüyüşünü, iki dini beline koyup vücudunu esnetişini izledi. Doğruluşunu ve neredeyse koşar adımlarla kapıya yönelişini gördü. Vaughan içeri girdi, Reacher ı gördü, uzunca bir an duraksadıktan sonra yön değiştirip karşısına geçti.

Çilek, vanilya veya çikolata? Ellerininde sadece bunlar var.

Neden bahsediyorsun?

Süt. Milkshake.

Serserilerle kahvaltı etmem.

Ben serseri değilim. Problemlı bir vatandaşım. Sen de yardım etmek için buradasın. Rozetinde öyle yazıyor.

Ne tür bir problem?

Kız beni buldu.

Erkek arkadaşını görmüş müydün?

Kocasımış.

Gerçekten mi? dedi Vaughan. Evlenmek için çok genç. Ben de öyle düşünmüştüm. Birbirlerine aşık olduklarını söyledi.

Keman seslerini duyar gibiyim. Eee, oğlana rastladın mı? Hayır.

Öyleyse problem ne?

Başka birini gördüm.

Kimi?

Aslında gördüm denemez. Zifiri karanlıktı. Ona takılıp düştüm.

Kime?

Ölü bir gence.

Nerede?

Despair'den dönerken.

Emin misin?

Kesinlikle, dedi Reacher. Genç bir erkeğin cesedi. Ciddi misin?

Evet.

Neden dün gece söylemedin?

Düşünecek zamana ihtiyacım vardı.

Şansını zorluyorsun. Dışarıda binlerce kilometrelik boş arazi var. Ve sen gidip karanlıkta ölü bir gence mi takıldın? Sence de tesadüfün bu kadarı fazla değil mi?

Pek sayılmaz, dedi Reacher. Tahminimce benimle aynı şeyi yapıyordu. Despair'den Hope'a, doğuya doğru yürüdü, yolun gittiği yönden emin olabileceği kadar yakınında, kimsenin onu göremeyeceği kadar da uzağında durdu. Yani belirli bir hatta ilerledi. Onu birkaç metreyle kaçırabilirdim. Ama asla çok uzağından geçme riskim yoktu.

Vaughan hiçbir şey söylemedi.

Ama yolu tamamlayamadı, dedi Reacher. Bence yorgun düştü. Dizleri kuma batmıştı. Sanırım dizlerinin üzerine düştü, öne yığıldı ve öldü. Aç ve susuzdu. Yarası yoktu, travma da geçirmemiş.

Ne yani adama otopsi mi yaptın? Karanlıkta?

Yokladım.

Yokladın mı?

Dokundum, dedi Reacher. Sahip olduğumuz beş duyardan biridir.

Eee, kimmiş bu adam?

Beyaz, saçından öyle anlaşılıyordu. 1.70 boylarında, genç. Üzerinde kimlik yoktu. Saçları açık renk mi koyu renk mi bilmiyorum.

Kulağa inanılmaz geliyor.

Anlattıklarım gerçek.

Onu tam olarak nerede buldun?

Kasabanın belki altı buçuk kilometre dışında, sınıra on iki kilometre kala.

Öyleyse kesinlikle Despair sınırları içinde.

Hiç şüphesiz.

Despair Polis Departmanı'nı aramalısın, dedi Vaughan.

Alevler içinde kalsa bile Despair Polis Departmanı'nın üzerine işeyip söndürmem.

Eh, benim de sana bir yararım dokunmaz, yetki alanımın dışında.

Garson yanlarına geldi. Gündüz vardiyasında çalışan kadındı bu, kahve maratonuna şahit olan. Meşguldü ve yorgunluktan bitap düşmüştü. Lokanta hızla doluyordu. Küçük Amerikan kasabasında, kahvaltı zamanıydı. Reacher kahve ve yumurta, Vaughan da yalnızca kahve ısmarladı. Reacher bunu iyiye işaret kabul etti. Garsonun uzaklaşmasını bekledi. Bana yardım edebilirsin.

Nasıl? dedi Vaughan.

Şimdi, gün ışığında geri dönüp kontrol etmek istiyorum. Beni oraya götürebilirsin. Hemen gidip döneriz, uzun sürmez.

Orası benim kasabam değil.

Gayri resmi bir ziyaret. Görev dışı. Turist gibi. Sen de bir vatandaşsın. O yolda araba kullanmaya hakkın var.

Aynı noktayı bulabilecek misin?

Yolun kenarına taşları dizip bıraktım.

Yapamam, dedi Vaughan. Oradaki işlere burnumu so-kamam. Ve kesinlikle seni oraya götüremem. Kasabadan atıldın, oradakileri kışkırtmaya gerek yok.

Kimse bilmeyecek.

Öyle mi sanıyorsun? Yol iki şeritli, biri geniş, diğeri gidiş için ve iki polis arabaları var.

Polisler şimdi restoranlarında oturmuş kahvaltı ediyor.

Hayal görmediğinden emin misin?

Hayal falan görmedim, dedi Reacher. Çocuğun gözbe-bekleri mermer, ağzının içi kösele gibiydi. Günlerce arazide dolanmış belli ki.

Garson kahve ve yumurtalarla geri geldi. Yumurtaların üzerine taze bir sap maydanoz yerleştirilmişti. Reacher maydanozu alıp tabağın kenarına bıraktı.

Hope Kasabası'nın polis aracıyla Despair'e gidemem, dedi Vaughan. Elinde başka ne var?

Vaughan bir süre sessiz kalarak kahvesini yudumladı. Eski bir kamyonum var, dedi sonunda.

Reacher'ı Birinci Cadde'nin kaldırımında, hırdavatçı dükkanının önünde bekletti. Giysilerini ve aracını değiştirirken onu evinde bekletmeyeceği açıktı. Akıllıca bir önlem, diye düşündü Reacher. Kendine bak, demişti kadın, ne görüyorsun? Bu soruya olumsuz yanıtlar vermeye alışmıştı

Reacher. Hırdavatçı dükkanı hala kapalıydı. Vitrin alet edevatla doluydu. Kapının arkasındaki boşluk daha sonra kaldırılma çıkarılacak eşyalarla tıka basa doluydu. Reacher hırdavatçı dükkanlarının neden mallarını kaldırımda sergilemekten hoşlandıklarını yıllardır merak ederdi. Bu dükkan sahibi için fazladan iş demektir. Her gün iki kere tekrarlanan bir angarya. Ama belki tüketici psikolojisi büyük eşyaların dışarıdayken daha iyi satıldığını söylüyordu. Belki de mekan kullanımıyla ilgili bir soruydu. Bir an düşündü ve yine bir sonuca varamayarak trafik işaretinin asılı olduğu direğin yanına yürüdü. Sabah soğuk ve griydi. Hafif bir sis vardı. Rocky Dağları ne yakında ne uzaktaydı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra eski bir Chevrolet kamyon karşı kaldırımın önüne yanaştı. 40'ların klasik modellerinden ya da 50'lerin uzay çağı tasarımlarından değildi. Yaklaşık on beş yıllık sade bir ikinci el Amerikan aracıydı. Yıpranmış denizci mavisi boyası, çelik jantları, ufak tekerlekleri vardı. Vaughan direksiyonun başındaydı. Kırmızı bir rüzgarlık giyip fermuarını kapamış, başına bir şapka geçirmişti. Başarılı bir kılık değiştirme. Reacher, onu beklemese arabadaki Vaughan olduğunu anlamazdı. Yaya geçidini kullanıp karşıya geçti ve yolcu koltuğuna oturdu. Araç benzin ve egzoz dumanı kokuyordu. Ayaklarının altındaki kauçuk paspas tozla kaplıydı ve fazlasıyla yıpranmıştı. Reacher kapıyı kapattığında Vaughan aracı harekete geçirdi. Kamyonun gürültüsü, dört silindri bir motoru vardı. Uzun sürmez, demişti Reacher. Ama artık ne kadar hızlı davranabileceklerinden şüpheliydi.

Hope'un sekiz kilometrelik yolunu yedi dakikada aştılar. Sınıra yüz metre kala, Eğer birini görürsek saklan, dedi Vaughan. Ardından gaza bastı ve tekerleklerin altında iki yol arasındaki ek yerini hissettiler. Despair'in çakıl taşlı yoluna geldiklerinde tekerlekler hışırdamaya başladı.

Reacher Buraya sık gelir misin? diye sordu.

Neden geleyim?

Önlerinde trafik yoktu. Ne gelen vardı ne giden. Yol yükselip alçalarak sisin içinde kayboluyordu. Vaughan kamyonu doksan beş kilometre hızla sürüyordu. Dakika başına bir buçuk kilometre, büyük ihtimalle aracın son hızı.

Düşman topraklarında yedi dakika ilerledikten sonra kadın yavaşlamaya başladı.

Sol tarafı kontrol et, dedi Reacher. Üst üste dizilmiş dört taş göreceksin.

Hava parlak gri bir renge bürünmüştü. Güneşli değildi ama her taraf aydınlıktı. Ne sis ne de gölge vardı. Yol kenarında çöplere rastladılar. Fazla değil ama Reacher'ın taşlarının dikkat çekmeyeceğini ispatlayacak kadar sıkı. Plastik şişeler, cam bira şişeleri, kola kutuları, kağıtlar, önemsiz araba parçaları, her biri gelip geçen tekerlekler tarafından yolun kenarına fırlatılmış, aralıklı olarak çakıllarla yolun yakınına dizilmişlerdi. Reacher koltuğunda döndü. Arkada kimse yoktu, önde de. Vaughan biraz daha yavaşladı. Reacher yol kenarını kontrol etti. Karanlıkta taşların büyük ve belirgin olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi gün ışığı her yeri aydınlatırken boşluğun içinde kaybolmalarından kaygılanıyordu.

Vaughan virajı döndükten sonra yeniden yavaşladı.

Orada, dedi Reacher.

Otuz metre ileride, sol tarafta dizdiği taşları görmüştü. Üçgen oluşturacak şekilde yerleştirilmiş üç taş, dördüncü de üzerlerindeydi. Uzakta bir nokta, hiçliğin ortasında. Güneyde arazi ufka kadar dümdüz uzanıyordu. Soluk renkli çalılar ve koyu renk kayalar dışında en ufak bir girinti ya da çıkıntı yoktu.

Burası mı? diye sordu Vaughan.

Yirmi metre güneyde, dedi Reacher.

Yeniden yolu kontrol etti. Ne gelen vardı ne giden.

Güvendeyiz, dedi.

Vaughan, taşlan geçip arabayı sağ tarafa yaklaştırdı ve geniş bir daire çizerek diğer şeride döndü. Taşlarla aynı hizaya gelince durdu. Anahtarı kontakta ve motoru çalışır halde bıraktı.

Burada kal.

Boş versene, dedi Reacher. Dışarı çıkıp taşların üzerinden geçti ve yolun kenarında bekledi. Arazinin genişliği karşısında kendini küçücük hissetmişti. Karanlıkta dünya, kolunun yettiği mesafeyle sınırlanmıştı. Şimdi yeniden ne kadar büyük olduğunu hissediyordu. Vaughan yana döndü ve birlikte kıraç araziye adım atıp yola doksan derece dik bir açıyla ilerlediler. Beş adım, on, on beş. Reacher yirmi adım attıktan sonra durdu ve arkaya bakarak yönünü kontrol etti. Ardından hareketsiz durup etrafı aradı, önce yakınındaki yerleri ve daha sonra daha uzak mesafeleri.

Hiçbir şey görmedi.

Parmak ucunda durup gözünün görebileceği bütün mesafeyi taradı.

Hiçbir şey yoktu.

ON YEDİ

Reacher yüz seksen derece dönüp fazla batıya veya doğuya kaymadığından emin olmak için yolu kontrol etti. Doğru yerdeydi. Hedefi tutturmuştu. Beş metre güneye gitti, doğuya döndü, beş metre daha yürüdü, döndü, batıya on metre

Hiçbir şey görmedi.

Eee? diye seslendi Vaughan.

Gitmiş, dedi.

Benimle dalga geçiyorsun.

Neden seninle dalga geçeyim?

Taşları doğru noktaya bıraktığına ne kadar eminsin? Hem de zifiri karanlıkta.

Ben de bunu düşünüyorum.

Vaughan gözleriyle ufak bir daire çizip etrafı taradı ve başını salladı.

Bir zamanlar buradaysa bile, dedi, Artık değil.

Reacher boşluğun içinde hareketsiz durdu. Görecek hiçbir şey yoktu. Vaughan'ın yirmi metre ötedeki kamyonunun dışında duyacak bir şey de yoktu. Doğuya on metre yürüyüp geniş bir çember çizmeye başladı. Çemberin dörtte birini tamamladığında durdu.

Şuraya bak, dedi.

Yeri işaret etti. Kumun üzerinde her biri diğerinden bir metre ötede oluşmuş girintiler vardı, uzun bir sıra oluşturuyorlardı.

Ayak izleri, dedi Vaughan.

Benim ayak izlerim, dedi Reacher. Dün gecedem. Eve dönüş yolu.

Batıya dönüp izleri takip ettiler. Despair'e doğru gidiyorlardı. On metre sonra elmas şeklinde bir açıklığa vardılar. Açıklık boştu.

Bekle, dedi Reacher.

Ceset burada değil, dedi Vaughan.

Ama buradaydı. Aradığımız yer burası.

O noktada kum altüst olmuştu. Her yöne giden düzinelerce ayak izi vardı. Sürüklenme izleri. Çalılar ezilmişti. Bazılarının gördüğü hasar belirgindi ama dikkatli bakmazsanız emin olamazdınız, çünkü kum savrulup çalılarının üstünü örtmüştü.

Bana ne gördüğünü söyle, dedi Reacher.

Hareket, dedi Vaughan. Tam bir karmaşa.

Bir hikaye, dedi Reacher. Bize bir şeyler anlatıyor.

Her ne olmuşsa artık burada kalamayız. Çabucak gidip dönecektik.

Reacher doğrulup yolu taradı, batıyı ve doğuyu.

Hiçbir şey yoktu.

Kimse gelmiyor, dedi.

Piknik sepetimi de getirmeliydim, dedi Vaughan.

Reacher açıklığa adım attı. Diz çöktü ve boşluğun ortasındaki iki paralel izi işaret etti. Sanki iki Hindistan cevizi kabuğu kuzeyden güneye giden bir çizgi oluşturacak şekilde kuma bastırılmıştı.

Oğlanın dizlerinin izi, dedi. Burası pes ettiği nokta. Durdu ve yan döndükten sonra devrildi. Ardından dört adım doğudaki taşlık alanı işaret etti. Ona takıldıktan sonra oraya devrildim. Şu taşların üzerine.

İstersen yaralarımı gösterebilirim.

Belki daha sonra, dedi Vaughan. Şimdi buradan gitmeliyiz.

Reacher kumun üzerindeki dört belirgin izi işaret etti. Her biri üç santimetreye dört santimetrelik birer dörtgendi. Ve bir buçuk metreye yarım metrelik daha büyük bir dörtgenin parçasıydı.

Tekerlekli sedye, dedi. Birileri gelip onu almış. Ayak izlerine bakılırsa dört veya beş kişi. Resmi görevliler olmalı, başka kim sedye taşır? Ayağa kalkıp etrafı kontrol etti ve kuzeyi ve batıyı işaret etti. Çalılarını ezen ayak izleri görülüyordu. O taraftan gelip cesedi yine o yöne taşımışlar, yola. Belki Adli Tıp Doktorunu'nun aracına. Benim taşlarımın biraz batısına park etmiş olmalı.

Yani, her şey yolunda, dedi Vaughan. Resmi görevliler cesedi bulmuş. Problem halloldu. Şimdi geri dönmeliyiz.

Reacher belli belirsizce başını salladı ve batıya baktı. Orada ne görmemiz gerekir?

İki set ayak izi, dedi Vaughan. Oğlanınkiler ve seninki-ler, her ikisi de doğuya, kasabanın dışına doğru ilerliyor. Aralarında zaman farkı var ama yön farkı yok.

Görünüşe göre bundan fazlası var, dedi

Açıklığın kenarına ilerleyip batıya geçtiklerinde dört sıra ayak iziyle karşılaştılar. Hepsi birbirine yakındı. Aralarındaki en uzak mesafe yedi adımı bile bulmuyordu.

İki sıra geniş, iki sıra gidiş, dedi Reacher.

Nereden biliyorsun? diye sordu Vaughan.

Açılar. Çoğu insan yürürken ayaklarını hafif dışa doğru basar.

Belki bu kişilerden biri ayağını içe doğru basıyordun

Elbette mümkün ama olası değil.

O tarafa gelen izlerin en tazesisi diğerinden daha derindi. Eski iz daha sık çukurlar oluşturmuştu, iki adım birbirine yakındı ve daha düzensizdi.

Gencin ve benim ayak izlerim, dedi Reacher. Doğuya giderken. Farklı zamanlarda. Ben yürüyordum, o yalpalayıp sürükleniyordu.

Diğer tarafa giden izlerin ikisi de yeniydi. Kum fazla savrulmadığından adımlar belirgindi. Derin, düzenli ve birbirine benzer adımlardı.

İri adamlar, dedi Reacher. Yakın zamanda batıya gitmiş, ikisi aynı zamanda gelmiş.

Bu ne anlama geliyor?

Çocuğun izini sürdükleri anlamına geliyor ya da benim. Ya da ikimizin. Nereye gittiğimizi, nereden geldiğimizi öğrenmek için.

Neden?

Cesedi bulmuşlar, merak etmişler.

Cesedi nasıl bulmuşlar?

Akbabalar sayesinde, dedi Reacher. Açık arazide ceset en kolay onlar sayesinde bulunur.

Vaughan bir süre konuşmadı. Hemen kamyonu dönüyoruz, dedi.

Reacher kadınla tartışmadı. Kadın, açıkça ortada olan sonuca ulaşmakta adamdan hızlı davranmıştı, ama bir saniyeden fazla değil.

ON SEKİZ

Eski kamyon sabırla onları bekliyordu. Yol hala boştu. Yine de koştular. Koştular ve aracın kapılarını açıp kendilerini içeri attılar. Vaughan vitesi değiştirip gaza bastı. Sekiz uzun dakikanın ardından Hope sınırından geçene kadar tek kelime konuşmadılar.

Sen artık gerçekten problemlili bir vatandaşsın, dedi Vaughan. Öyle değil mi? Despair'deki polisler aptal olabilirler ama onlar yine de polisler. Akbabalar onlara ölü bir adamın yerini gösterdi, onlar da cesedi buldular. Yerde başka birine ait ikinci ayak izlerini gördüler. Devrilme ve yuvarlanmaya dair pek çok kanıt rastladılar. O diğer adamla konuşmak isteyeceklerinden son derece emin olabilirsin, öyle ki her iddiasına da varım.

öyleyse neden benim ayak izimi takip etmediler? dedi Reacher.

Çünkü nereye gittiğini biliyorlar. Ya Hope'a ya da Kansas'a gidecektin. Nereden başladığını ve ne bulabileceğini bilmek istiyorlar.

Büyük bir ipucu. Eğer ararlarsa gömdüğüm gofret kağıtlarını ve boş su şişelerini bulabilirler.

Vaughan direksiyona bakarak başını salladı. Büyük ayaklı, uzun bacaklı iri bir adamı kasabadan atar atmaz, büyük ayaklı, uzun bacaklı iri bir adamın kasabayı yasadışı yollarla ziyaret ettiğine dair kesin fiziksel deliller bunlar.

Ayrıca şerif yardımcılarında biri beni gördü.

Emin misin?

Sohbet ettik.

Harika.

O delikanlı, doğal nedenlerle ölmüştü.

Emin misin? Sen cesedi karanlıkta yoklayarak bu sonuca vardın. Onlar oğlanı otopsi masasına yatırarak.

Artık Despair'de değilim. Sen oraya gidemezsin, onlar da buraya gelemez. Bizimkiler gibi küçük polis departmanları cinayetleri araştırmaz, seni budala. Eyalet polisini ararız. Eyalet polisi Colorado'daki her yere gidebilir. Herkes de onlarla işbirliği yapar. Dün gece senin adını deftere işlemediğim. İstesem bile varlığını inkar edemem.

İstiyor musun?

Seninle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Orada bir şerif yardımcısını dövdüğün hariç. Bunu bana itiraf etmiş sayılırsın. Başka neler yaptın kim bilir?

Başka bir şey yapmadım.

Vaughan cevap vermedi.

Şimdi ne olacak? diye sordu Reacher.

Böyle konularda hızlı davranmak iyidir. Arayıp bildiklerini anlatmaya gönüllü olmalısın.

Hayır.

Neden hayır?

Ben askerdim. Asla hiçbir şeye gönüllü olmam.

Sana yardım edemem. Bu iş beni aşar.

Eyalet polisini arayabilirsin, dedi Reacher. Arayıp ne düşündüklerini öğrenebilirsin.

Yakında onlar bizi arar.

Senin de dediğin gibi hızlı davranmak iyidir. Ne kadar erken bilgi edinirsek o kadar iyi.

Vaughan buna karşılık vermedi. Kasabaya girdikleri sırada ayağını gaz pedalından hafifçe kaldırıp arabayı yavaşlattı. Hırdavat dükkanının sahibi dükkanın kepenk-lerini açmış, eşyaları kaldırırma yığmaya başlamıştı. Sekiz ayrı şekle sokulabilen ilginç bir merdiveni vardı. Onu iki katlı evlerin duvarlarını boyayan boyacıların kullandıkları merdivenler gibi yerleştirmişti. Vaughan sonraki bloktan sağa döndü, sonra sola. Lokantayı geçti. Sokaklar geniş ve güzeldi, kaldırımlarda ağaçlar vardı. Alçak bir binanın önündeki park edilmez işareti duran yere park etti. Bina banliyölerdeki postaneleri andırıyordu. Ama değildi. Hope Polis Departmanı'ydı. Tuğlaların üzerine düzgün bir şekilde yerleştirilen harfler bunu gösteriyordu. Vaughan motoru durdurdu. Reacher onun peşinden karakolun kapısına doğru yürüdü. Kapı kilitliydi. Karakol kapalıydı. Vaughan cebinden bir anahtar çıkardı. Resepsiyon görevlisi dokuzda geliyor.

içeriye bakıldığında mekan hala postane gibi görünüyordu. Sıkıcı, yıpranmış, kurumsal, bürokratik ama bir şekilde arkadaş canlısı. Hizmet etmek için tasarlanmıştı. Danışma bölümünün arkasındaki boşlukta iki masa yer alıyordu. Sağlam bir kapının arkasında polis şefinin odası vardı. Tam da postane şefinin odasının konulacağı köşede. Vaughan danışmayı geçip kendisine ait olduğu her halinden anlaşılabilir masaya ilerledi. Masanın üzerindeki eşyalar etkileyici bir şekilde düzenlenmişti. Eski moda bir bilgisayar, yanında da telefon duruyordu. Vaughan çekmeceyi açıp defterden bir telefon numarasına baktı. Hope Polis Departmanı ve eyalet polisi arasında fazla bir iletişim olmadığı açıktı. Numarayı ezbere bilmiyordu. Vaughan numarayı çevirdi ve kendini tanıttı. Bir kayıp kişi raporu aldık. Eerkek, beyaz, yirmili yaşlarda, 1.70 boyunda. Yardımcı olabilir misiniz? Kendisine söylenenleri dinleyip gözleri sağa ve sola kıvıldadı. Adını bilmiyoruz. Telefonun diğer ucundaki kişi bir soru daha sordu. Vaughan sağa baktı. Saçları koyu mu açık renk mi emin değiliz. Siyah beyaz bir fotoğraftan yararlanmamız gerekti. Elimizdeki tek resim bu.

Derken sessizlik oldu. Reacher, Vaughan'ın esnediğini gördü. Yorgundu. Bütün gece çalışmıştı. Telefonu kulağından biraz uzaklaştırdığında Reacher diğer taraftaki ofisten gelen klavye sesini duydu. Denver, belki Colorado

Springs. Ardından Vaughan geri gelip telefonu kulağına yaklaştırdı ve Reacher konuşulanları duyamaz oldu.

Vaughan anlatılanları dinleyip, Teşekkür ederim, dedi.

Ardından telefonu kapadı.

Rapor edecek bir şey yok, dedi. Anlaşılabilir Despair onlara haber vermemiş.

Genç doğal nedenlerden ölmüştü, dedi Reacher. Demek benimle aynı sonuca vardılar.

Vaughan başını iki yana salladı. Yine de eyalet polisine haber vermeleri gerekirdi. Açık arazide nedeni belirsiz bir ölüm. Bu kadarı bile eyaletin meselesidir. Yani böyle bir olay en fazla bir dakika içerisinde eyalet polisinin sistemine işlenir.

Öyleyse neden Despair'dekiler eyalet polisine haber vermedi?

Bilmiyorum. Ama bu bizim meselemiz değil.

Reacher diğer masanın başına geçti. Devlet dairelerinde rastlanan türden sade bir mobilyaydı. Ayakları çelik, gerisi gül ağacı taklidiydi. Sağ tarafta üç çekmece vardı. Tekerlekli iskemle gri tüvit kumaşla kaplanmıştı. Askeri polisteki mobilyalar farklı olurdu. İskemleler vinilden, masalar da çeliktendi. Reacher dünyanın dört bir yanında düzinelerce masanın başında oturmuştu. Penceresinden gördüğü manzaralar değişirdi ama masalar hep aynıydı. Üzerindekiler de. Ölü ve kayıp insanlarla ilgili dosyalar. Bazılarının yası tutulurdu, bazıları umursanmazdı.

Arkadaşlarının Lucky diye çağırdıkları Lucy Anderson'ı düşündü. Önceki geceyi, lokantayı. Kızın titreyen ellerini hatırladı. Vaughan'a döndü. Bizim meselemiz sayılır. Genç adam için endişelenen birileri olabilir.

Vaughan başını salladı. Defterinin başına döndü. Reacher, Vaughan ın fihristteki Colorado Eyalet Polisi'nin yer aldığı C harfinden, Despair Polis Departmanı'nın yer aldığı D harfine geçişini izledi. Kadın numarayı çevirdi ve Reacher karşıdan gelen sinyal sesini duydu. Sanki fiziksel mesafe az olduğunda kablolar arasındaki elektrik akımı da daha güçlüydü. Kadın aynı sahte kayıp kişi sorgulamasını yaptı. Beyaz, erkek, yirmili yaşlarda, 1.70 boyunda, adı yok, renkleri bilinmiyor çünkü şahsa ait tek fotoğraf monokrom. Kısa bir sessizliğin ardından kısa bir yanıt geldi.

Vaughan telefonu kapadı.

Rapor edecekleri hiçbir şey yok, dedi. Öyle birini hiç görmemişler.

ON DOKUZ

Reacher sessizce otururken, Vaughan bir süre masanın üzerindeki eşyaların yerlerini değiştirmekle uğraştı. Klavyeyle ekranı hizaladı, fareyi klavyenin hizasına getirip telefonu onun arkasına aldı. Böylece her şeyi birbirine ya paralel ya mükemmel bir dik açıyla duracak şekilde düzenledi. Ardından kalemleri çekmecelere koydu ve avucuyla masanın üstündeki tozları temizledi.

Sedye izleri, dedi.

Biliyorum, dedi Reacher. Onlar dışında her şeyi uydurmuş sayılırdım.

Tabii onlar da sedye iziyse.

Başka ne olabilir?

Hiçbir şey. Sanırım. Eski moda sedyelerden olmalı, ayakları açılıp kapanan ama tekerlekleri olmayanlarından.

Neden böyle bir şey uydurayım?

İlgi çekmek için.

İlgi çekmekten hoşlanmam.

Herkes ilgi çekmekten hoşlanır. Özellikle de emekli polisler. Bilinen bir ruhsal bozukluktur. Yeniden polislik yapmaya çalışırsınız.

Sen de emekli olunca öyle mi yapacaksın?

Umarım yapmam.

Öyle yapmadığımdan emin olabilirsin.

Öyleyse orada neler oluyor?

Belki de kasabalı bir gençti, dedi Reacher. Kim olduğunu bildikleri için kayıp kişi kapsamına

girmeyeceğinden emindiler.

Vaughan başını iki yana salladı. Yine de anlamsız. Açık alanda gerçekleşen açıklanamaz ölüm vakalarının eyalete rapor edilmesi gerekir. Bu durumda, vaka eyalet sisteminde görülür. Sadece istatistiki bilgi için olsa bile. Eyalet polisi, Bu sabah Despair'de bir ceset bulunduğunu duyduk. Onu kontrol edin, derdi.

Ama demediler.

Demediler çünkü Despair'de ceset bulunduğunu bilmiyorlar. Hiçbir mantığı yok. Cesede ne yapıyorlar? Morgları bile yok. Bildiğim kadarıyla soğuk depoları, hatta buzhaneleri bile yok.

öyleyse başka bir şey yapıyorlar, dedi Reacher.

Ne gibi?

Onu gömdüler belki.

Cesedi bildirmeleri gerekirdi.

Bir şeylerin üstünü örtüyor olabilirler.

Gencin doğal nedenlerle öldüğünü söyledin.

Öyle, dedi Reacher. Günlerce çölde dolaşmaktan. Belki onu kasabadan kovdukları içindir. Ölmesi onları kötü duruma düşürebilir. Utanç verici bir duruma. Utanma duyguları varsa tabii.

Vaughan başını iki yana salladı. Onu kasabadan kovmadılar. Kimse bize telefon etmedi. Normalde her zaman bize telefon ederler. Her zaman. Sonra onları sınıra getirip bırakırlar. Bu hafta sadece sen ve o genç kadın vardınız. Hepsi bu.

Onları hiçbir zaman batıya bırakmıyorlar mı?

Orada hiçbir şey yok. Sahipsiz topraklar.

Belki ağırdan alıyorlardır. Belki cesedi daha sonra haber verirler.

Prosedüre uymuyor, dedi Vaughan. Ceset bulduğunda bir elin silahına diğeri telsize gider. Karakolu arayıp destek kuvveti istersin, ambulans çağırırsın, adli tıp doktorunu ararsın. Bir, iki, üç. Tamamen otomatiktir. Hemen bunları yaparsın.

Belki onlar senin kadar profesyonel değildir.

Profesyonellikle ilgisi yok. Anlık bir kararla prosedürü bozup adli tıp doktorunu aramamakla ilgisi var. Bunu yapmak için kişinin geçerli bir nedeni olmalı.

Reacher hiçbir şey söylemedi.

Belki işin içinde polisler yoktu. Belki cesedi başkası buldu, dedi Vaughan.

Siviller arabalarında sedye taşımaz, dedi Reacher.

Vaughan belirsizce başını sallayıp iskemlesinden kalktı. Gündüz vardiyasındakiler gelmeden karakoldan çıkmalıyız. Ya da polis şefi gelmeden.

Benimle görülmekten utanıyor musun?

Biraz. Ve biraz da ne yapacağımı bilmemekten utanıyorum.

Vaughan ın kamyonuna binip yeniden lokantaya yöneldiler. Kahvaltı telaşı bitmiş, lokanta yeniden eski sakinliğine kavuşmuştu. Reacher kahve ısmarladı. Vaughan musluk suyuyla yetineceğini söyledi. Suyun yarısını içip parmaklarıyla masada ritim tutmaya başladı.

Baştan başla, dedi Vaughan. Kimdi bu adam?

Beyaz, erkek, dedi Reacher.

Latin kökenli ya da yabancı değil mi?

Latin kökenlilerin de temel olarak beyazlar sınıfına girdiğini sanıyorum. Arapların ve bazı Asyalıların da. Elimdeki tek şey, oğlanın saçları. Zenci değildi. Tek bildiğim bu. Dünyanın herhangi bir yerinden olabilir.

Yanık tenli mi yoksa soluk tenli mi?

Hiçbir şey göremedim.

Yanına fener almalıydın.

Her şeyi hesaba kattığımda almadığıma memnunum.

Teni nasıldı?

Nasıl mıydı? Normal bir insan teniydi işte.

Dokunurken fark ettiğin detaylar olmalı. Zeytin rengi ten, beyaz tenden farklıdır. Daha yumuşak ve incedir.

Gerçekten mi?

öyle sanıyorum. Sen farklı mı düşünüyorsun?

Reacher sol bileğinin içine sağ elinin işaretparmağıyla dokundu. Ardından yanağını ve gözünün altını denedi.

Söylemesi zor, dedi.

Vaughan kolunu adama doğru uzattı. Karşılaştı.

Adam nazikçe onun bileğine dokundu.

Şimdi yüzümü dene, dedi Vaughan.

Gerçekten mi?

Tamamen araştırma amacıyla.

Adam duraksayıp başparmağıyla kadının yanağına dokundu. Elini uzaklaştırdı. Cesedin teni ikimizinkinden de kalındı, yumuşaklığı ikimizin arasındaydı.

Tamam, dedi kadın. Kendi bileğine, Reacher'ın dokunduğu yere dokundu. Ardından ona döndü. Bileğini uzat.

Reacher elini uzattı. Vaughan, nabzına bakar gibi iki parmağıyla Reacher'ın bileğine dokundu,. Parmaklarını bir yukarı ve bir santimetre aşağı kaydırıldı. Ardından uzanıp diğer eliyle adamın yanağına dokundu. Su dolu bardağı tutan parmakları soğuktü ve dokunuşu adamın irkilmesine yol açtı. Bir an elektrik çarpmış gibi hissetti.

Yani, solgun tenli olduğunu söyleyemeyiz ama kesinlikle senden gençti. Yüzünde çizgi ve kırışıklık yoktu. Daha az yıpranmıştı.

Teşekkürler.

Nemlendirici kullanmalısın.

Öğüdünü aklımda tutacağım.

Ve güneş kremi.

Bunu da aklımda tutacağım.

Sigara içiyor musun?

Eskiden içerdim.

Sigara cilt için iyi değildir.

Uzakdoğulu bile olabilir, dedi Reacher.

Elmacık kemikleri?

Belirgindi ama çok zayıftı.

Bir deri bir kemik kalmıştır.

Büyük ihtimalle ama öncesinde de kilolu olduğunu sanmıyorum.

Zayıf birinin daha da zayıf düşmesi ne kadar sürer?

Kesin bir şey söylemek güç. Hastane yatağında ya da hücrede yani hastaysan ya da açlık grevi yapıyorsan altı yedi gün. Dışarıdaysan, sıcak kalmak ve hareket etmek için enerji harcıyorsan daha az. Belki iki veya üç gün.

Vaughan bir süre konuşmadı.

Çok fazla tahmin söz konusu, dedi. Despair'deki cici insanların onu uzak tutmak için neden iki üç gün uğraştıklarını öğrenmemiz gerek.

Reacher başını iki yana salladı. O delikanlının orada kalmak için neden bu kadar uğraştığını öğrenmek daha yararlı olabilir. Gerçekten iyi bir nedeni olmalı.

YIRMI

Vaughan suyunu, Reacher da kahvesini bitirdi. Kamyonunu ödünç alabilir miyim acaba? diye sordu bir anda.

Ne zaman?

Şimdi. Sen uyurken.

Hayır, dedi Vaughan.

Neden?

Onu Despair'e geri dönmek için kullanacaksın, tutuklanacaksın ve ben suç ortağın görüneceğim.

Ya Despaire geri gitmeyeceksem?

Başka neden kamyonumu isteyeyim?

Batıda ne olduğunu görmek istiyorum. Ölü genç o taraftan gelmiştir belki. Hope'tan geçmediğini tahmin ediyorum. Onu görürdüm ve hatırlardım. Tıpkı genç kadının kayıp kocası gibi.

İyi bir noktaya değindin. Ama Despair'in batısında fazla bir şey yok. Hatta hiçbir şey yok.

Mutlaka bir şey olmalı.

Vaughan bir süre konuşmadı. Ardından, Büyük bir çember çizmen gerek. Neredeyse Kansas'a kadar geri gitmen gerekecek, dedi.

Benzin parasını öderim, dedi Reacher.

Despair'den uzak duracağına söz ver.

Kasaba sınırı nereden geçiyor?

Metal fabrikasının sekiz kilometre batısından.

Anlaştık.

Vaughan iç çekti ve anahtarları masanın üzerinden adama doğru fırlattı.

Git, dedi. Ben eve yürürüm. Nerede yaşadığımı görmeni istemiyorum. Eski kamyonun koltuğu fazla geriye gitmiyordu. Raylar kısaydı. Reacher aracı sırtı dik, dizleri iki yana ayrılmış şekilde, traktör kullanır gibi kullanmak zorunda kaldı. Direksiyon hafif, frenler yumuşaktı. Yine de yürümekten iyiydi. Çok daha iyi. Reacher'ın en az bir iki gün yürümeye niyeti yoktu.

İlk durağı Hope'taki moteldi. Odası koridorun sonundaydı. Muhtemelen Lucy Anderson resepsiyona yakın odalardan birinde kalıyordu. Başka bir yerde kalamazdı. Reacher kasabada başka motel görmemişti. Kızın arkadaşlarıyla kalmadığından emindi çünkü arkadaşı olsa, lokantada onunla beraber otururdu.

Motelin pencerelerinin çoğu arka tarafa bakıyordu. Ön tarafta bir dizi kapı, bahçeler, şezlong ve banyolara güneş ışığı girmesini sağlayan buzlu camlı pencereler vardı. Reacher yan odadan işe başladı ve sıra boyunca ilerledi. Kuruması için asılmış beyaz iç çamaşırlarını arıyordu. Deneyimlerine göre Lucy Anderson gibi kadınlar kişisel hijyenine önem verirdi.

Reacher seçenekleri on ikiden ikiye indirdi. Birinin banyo penceresinin arkasındaki beyazımsı gölge diğerinden büyüktü. Ama bu daha fazla sayıda iç çamaşırına işaret etmeyebilirdi. Belki daha büyük bir iç çamaşırıydı. Yaşlı veya şişman bir kadına aitti belki. Reacher diğer odanın kapısını çalıp geri çekildi ve bekledi. Uzun bir anın ardından Lucy Anderson kapıyı araladı ve gölgelerin içinden endişeli gözlerle Reacher'a baktı. Bir eli kapının kolundaydı.

Selam Lucky, dedi Reacher.

Ne istiyorsun?

Kocanın Despair'e neden ve nasıl gittiğini bilmek istiyorum.

Kız önceki gece gibi kısa çorap ve spor ayakkabı giymişti. Reacher bakışlarını ayakkabıların üzerine kaydırınca mükemmel bronzlaşmış bacaklar gördü. Belki de UCLA'da futbol oynuyordu ya da amigoluk yapıyordu. Bacakları takip ettiğinizde kot şorta rastlıyordunuz. Şort fazlasıyla kısaydı. Şortun üstünde yazısız mavi bir kazak vardı.

Kocamı aramanı istemiyorum, dedi Lucy.

Neden?

Çünkü onu bulmanı istemiyorum.

Neden?

Nedeni belli.

Benim için değil, dedi Reacher.

Beni rahat bırakmanı istiyorum, dedi kız.

Dün onun için endişeleniyordun. Bugün ne değişti?

Kız kapıyı biraz daha aralayıp ışığa çıktı, sadece bir adım. Reacher'ın omuzlarının üzerinden sağa ve sola baktı. Motelin otoparkı boştu. Reacher'ın kapının önüne bıraktığı kamyon dışında araç yoktu. Lucy Anderson'ın kazağı aynı renk gözlerinden panik okunuyordu.

Bizi rahat bırak, dedi kadın ve odaya dönüp kapıyı kapattı. Reacher sürücü koltuğuna yerleşip kamyonun kapısındaki cepte bulduğu haritayı inceledi. Güneş yeniden gökyüzünde parıldamaya başlamıştı ve aracın içi sıcaktı. Reacher'ın deneyimlerine göre araçlar ya sıcak ya soğuk olurdu. Aynı ilkel bir takvim gibi. Ya yaz ya kış. Güneş aracı ya ısıtır ya ısıtmazdı.

Harita Vaughan'ın söylediklerini doğruladı. Bir dörtgenin üç buçuk köşesini dolanması gerekecekti. İlk önce doğuya, Kansas'a giden yolu takip edip sonra Kuzeye, 1-70 numaralı karayoluna, ardından yeniden batıya ve fabrikaya giden kamyonların kullandığı otobandan güneye. Toplam mesafe üç yüz kilometreye yakındı. Harcanacak zaman, neredeyse dört saatti. Ayrıca, geri dönerken katedilecek dört saat ve üç yüz kilometre daha vardı. O da, Vaughan'ın söylediğini yapıp kamyonu Despair'in yollarından uzak tutarsa.

öyle yapacaktı.

Büyük ihtimalle.

Aracı otoparktan çıkardı ve doğuya yöneldi. Grand Marquis'li yaşlı adamla birlikte geldikleri yolu kullandı. Sabah güneşi sağ taraftaydı. Kamyon eskisinin egzozundan dumanlar sızdığından pencereleri açık tuttu. Pencereler otomatik değildi. Eski moda, elle açılanlardandı. Reacher daha iyi ayarlanabildikleri için bu tür pencereleri tercih ederdi. Sol pencereyi bir santimetreden daha az, sağ pencereyi ise yarısına kadar açtı. Saatte doksan beş kilometre hızla giderken rüzgar ıslık çalarak içeri giriyor ve motordan gelen tiz sese karışıyordu. Kamyon hoş bir seyahat arkadaşıydı. En azından eyalet yollarında. I-70'te o kadar zevkli değildi. Otobanda aştıkları on beş kilometrenin ardından kamyonu kontrol altında tutmak için direksiyonu zorlamaktan Reacher'ın bilekleri ağrıdı. Bir kez benzin almak, bir kez de kahve molası vermek için durdu. Her iki seferinde de koca araçtan indiği için mutluydu.

Güneye ve doğuya ilerledi. Elli kilometre sonra çift şeritli kasaba yoluna ulaştı. Reacher yolu tanıdı. Fabrikanın oradan kasabanın diğer tarafını gözetlediği yoldu bu. Aynı sağlam yapıya, aynı genişliğe, aynı asfaltta ve aynı iki kumlu yan cebe sahipti. Motelden ayrıldıktan tam dört saat sonra yavaşladı ve arabayı iki tekerleği kuma girecek şekilde durdurdu. Trafik hafifti, çünkü bu yolu yalnızca otuz kilometre ötedeki metal fabrikasına giden araçlar kullanıyordu. Çoğu tirdi ama kamyonlar ve minibüsler de vardı. Plakalar çoğunun Colorado'dan ve komşu eyaletlerden geldiğini gösteriyordu. Arada Califor-nia ve Washington plakalarına, hatta Kanada'dan gelen araçlara

rastlamak mümkündü. Vaughan ın emektar kamyonuna aldirmaksızın yanından geçip gittler.

Çok uzakta Despair hayal meyal görünüyordu, ufuktaki bir leke gibiydi. Üstünde hareketsiz duran kalın bir duman bulutu vardı. Sekiz kilometre daha yakında ama hala kırk kilometre uzakta Reacher'ın daha önce gördüğü gri binalar duruyordu. Sağ tarafında, ayırt edici özelliği olmayan bir yapı daha vardı. Belki bir benzin istasyonu ya da bir moteldi. Ya da ikisi birden. Kamyoncuların mola verdiği bir lokanta da olabilirdi.

Belki Lucy Anderson ın kocasının ve kimliği belirsiz ölü gencin Despair'e giderken yüksek kalorili bir yemek yiyebilecekleri türde bir yerdi. Belki de mimliği belirsiz ölü genç karnını en son orada doyurmuştu.

Belki biri onları hatırlardı.

Belki mekan, Despair'in kasaba sınırlarının dışındaydı.

Belki de değildi.

Reacher dikiz aynasını kontrol ettikten sonra kamyonu geri vitese taktı ve geldiği yol üzerinden ufka doğru ilerledi. Yirmi dakika sonra yeniden durdu, kısa bir direğin üzerindeki yeşil tabelada şöyle yazıyordu: Despair Kasabası, Nüfus 2 bin 691. Yolun diğer tarafında bir grup alçak bina görülüyordu.

Gri değillerdi. Yanlış taraftaydılar. Ama bu, aradaki mesafeden kaynaklanan bir ışık oyunu olabilirdi.

Bu binalar zeytin yeşiliydi.

Kesinlikle benzin istasyonu değildi.

Motel değildi.

Kamyoncu lokantası da değildi.

YIRMI BİR

A ltı yeşil bina, hepsi birbirinin aynı, metal prefabrik yapı--ZJardı. Belirgin özelliklerle, kurallara uygun biçimde yapılmışlardı. Aralarında eşit genişlikte toprak yollar vardı. Altısı da dikenli telli yüksek ve sağlam bir çitle çevrelenmişti. Çit, park yerlerini kapsayacak şekilde devam ediyordu. Otoparkta altı adet silahlı Humvee vardı. Ciplerin her birinin tepesine makineli tüfek yerleştirilmişti. Otoparkın hemen yanında ayrı bir çitle korunan telsiz istasyonu vardı.

Motel değildi.

Kamyoncu lokantası da değildi.

Askeri bir tesisti.

Daha net konuşmak gerekirse, orduya ait bir tesisti. Daha da net konuşmak gerekirse askeri polise ait bir tesisti. İyice net konuşmak gerekirse askeri polis birliği için hazırlanmış, geçici olarak kurulmuş, gelişmiş bir kamp ünitesi idi. İOB, İleri

Operasyon Üssü. Reacher binanın yapısını ve ekipmanı tanıyordu. Bu düşüncesini doğrulamak için kapıya bakması yeterliydi. Kapı, yanında nöbetçi kulübesi bulunan metal akşamlı bir yapıydı. Üzerinde ordu yeşiline boyanmış bir tabela asılmış ve askeri birliğin kimliği beyaz harflerle bu tabelaya yazılmıştı.

Ulusal birlik değildi.

Güvenlik kuvveden değildi.

Gerçek bir ordu birliğiydi. Üstelik sağlamlarındandı. En azından Reacher'ın orduda olduğu dönemde öyle sayılırdı. Aradan yıllar geçse de ordudakilerin eskisi kadar dikkatli davranmadığına inanmak için bir neden yoktu. Hem de hiç.

Hiç de dikkatsiz davranmaya başlamadıkları kısa sürede ortaya çıktı.

Nöbetçi kulübesi, dört tarafı geniş pencereci, metal bir yapıydı. İçinde dört kişi vardı. İkiisi olduğu yerde kaldı ve ne olursa olsun hep orada kalacaklardı. Diğer ikisi dışarı çıktı. Üzerlerinde savaş üniforması vardı. Askeri botlar, kurşun geçirmez yelek ve miğferler. M-16 tüfek taşıyorlardı. Yan yana geçip yola çıktılar. Mükemmel bir sola dönüşün ardından Reacher'ın kamyonunun yönüne koşular, saatte tamı tamına on bir kilometre yapıyorlardı, aynen eğitildikleri gibi. Otuz metre mesafedeyken tek bir hedef oluşturmamak için ikiye ayrıldılar. Adamlardan biri kuma yöneldi ve Reacher'a sağdan yaklaşıp on metre mesafede durdu. Tüfeğini ateş etmeye hazır pozisyona geçirdi. Diğer i yolda kaldı ve kamyonun etrafını dolanıp yükünü kontrol ettikten sonra geri döndü. Reacher'ın kapısının altı adım ötesinde durup anlaşılır bir sesle ona seslendi.

Lütfen pencerenizi açın.

Ve ellerinizi görebileceğim bir yerde tutun, diye içinden konuştu Reacher. Kendi güvenliğiniz için. Pencereyi sonuna kadar açıp sola baktı.

Lütfen ellerinizi görebileceğim bir yerde tutun, dedi adam. Kendi güvenliğiniz için.

Reacher ellerini direksiyonun üstüne koyup sola bakmayı sürdürdü. Baktığı adam bir uzmandı, gençti ama gözlerinin altındaki çizgilerden anlaşıldığı kadarıyla o kadar da genç değildi. Kalın siyah çerçeveli gözlük takmıştı. Kurşun geçirmez yeleğinin sağ tarafındaki etikette adının Morgan olduğu yazıyordu. Uzaktan bir korna sesi duyuldu ve asker kaldırırma yaklaştı. Tırlardan biri büyük bir gürültüyle askerin önünden geçti. Tekerleklerinin yarattığı titreşim Reacher'ın kamyonunun sarsılmasına yol açtı. Ardından etraf yine sessizleşti. Asker önceki konumuna geri döndü ve aynı duruşu aldı. Temkinli ama meydan okuyan, kontrollü ama dikkatli, M-16'sının namlusu aşağıya dönük ama her an kalkmaya hazır.

Rahat, asker, dedi Reacher. Burada görülecek bir şey yok.

Bu, benim vermem gereken bir karar, dedi Morgan adlı asker.

Reacher ön tarafa baktı. Morgan'ın ortağı hala heykel gibiydi, M-16'nın kabzasını omzuna dayamıştı. Birinci sınıf erdi. Sağ gözüyle nişan alıyordu. Namlu aşağıya dönük olduğundan Reacher sağ tekerleğe nişan aldığını hesapladı.

Burada neden durdunuz? diye sordu Morgan.

Bir nedene ihtiyacım mı var? dedi Reacher.

Beyefendi, askeri bir üssü gözetliyormuş gibi görünüyorsunuz. Yanlıyorsun. Gözetlemiyorum.

Beyefendi, neden durdunuz?

Bana beyefendi deme, olur mu?

Beyefendi?

Reacher kendi kendine gülümsedi. Morgan'ın yaşındaki bir AP, muhtemelen her biri tuğla kalınlığında bir sürü talimatname okumuştur. Halktan insanlara, yetkililere ve yabancılara hitap biçimleri. Tekrar tekrar elden geçirilen ve güncellenen dosyalar.

Belki kayboldum, dedi Reacher.

Buralı değil misiniz?

Hayır.

Aracımızda Colorado plakası var.

Colorado büyük bir eyalet, dedi Reacher. Yüz bin kilometre kareden büyük asker, sekizinci en büyük eyalet. Nüfus bakımından yirmi ikinci. Belki de eyaletin uzak bir köşesinden gelmişimdir.

Morgan bir saniye ne diyeceğini bilemedi. Ardından, Beyefendi, nereye gidiyorsunuz? diye sordu.

Bu soru Reacher için problem teşkil ediyordu. I-70'ten üsse giden yolu bulmak gerçekten zor olmuştu. Colorado Springs, Denver veya Boulder'a giden birinin yanlışlıkla o yola sapmasına imkan yoktu. Yolunu şaşırdığını söylerse şüphe uyandırır. Şüphe uyandırırsa telsizle Vaughan'ın plakasını kontrol ederlerdi. O zaman Vaughan'ı, karışmaması gereken bir işe bulaştırmış olurdu.

Hope'a gidiyorum, dedi Reacher.

Morgan sol elini tüfekten çekip ön tarafı işaret etti.

O tarafta beyefendi, dedi. Doğru yoldasınız. Hope Kasabası'nın merkezine otuz beş kilometre var.

Reacher başını salladı. Morgan güneydoğuyu işaret ediyordu ama gözlerini Reacher'ın ellerinden

ayırmamıştı. İyi bir askerdir. Deneyimliydi. İyi yetiştirilmişti. Kıyafetleri eski olsa da bakımlıydı. Botları yıpranmış ve çiziklerle dolmuştu ama temiz ve cilalıydı. Gözlük çerçevesinin üst kısmı miğferinin alt kısmıyla tam olarak paraleldi. Reacher gözlüklü askerleri severdi. Gözlük silahların ve zırhın düşman havasına insani bir kırılma katardı.

Modern ordunun yüzüydü.

Başka bir kamyon yanlarından geçerken Morgan, Reacher'ın penceresine yaklaştı. Bu seferki New Jersey plakalı, en az on metre uzunluğunda bir tirdi. Görünümü dev bir tuğlayı andırıyordu. Saatte en az doksan beş kilometre yapıyordu. Arkasında tozdan bir kuyruk oluşmuştu. Morgan'ın asker pantolonu dev aracın yarattığı rüzgardan bacağına yapıştı ve minyatür toz fırtınaları ayaklarının etrafında dans etti. Ama asker gözünü dahi kırpmadı.

Beyefendi, kamyon size mi ait? diye sordu.

Bu bilgiyi sormaya hakkın yok sanırım, dedi Reacher.

Aşırı güvenli bir askeri üssün bu kadar yakınında dilediğim her şeyi sormaya hakkım var.

Reacher yanıt vermedi.

Ruhsatınız ve sigortanız var mı? diye başka bir soru yöneltti Morgan.

Torpedo gözünde, dedi Reacher, sağlam bir tahmindir. Vaughan polisti. Çoğu polis, evraklarını gereken yerde tutardı. Tutmazlarsa çok utanç verici durumlar ortaya çıkabilirdi.

Beyefendi o evrakları görebilir miyim? diye sordu Morgan.

Hayır, dedi Reacher.

Beyefendi, bana aşırı güvenli bir askeri üsse çalıntı eşya taşıyan bir kamyonla girmeye çalışıyormuşsunuz gibi geliyor.

Arkayı kontrol ettin. Kamyon boş.

Morgan hiçbir şey söylemedi.

Sakin ol asker, dedi Reacher. Burası Colorado, Irak değil. Patlatacak bir şeyler aramıyorum.

Beyefendi, keşke bunu söylemeseydiniz.

Rahat, Morgan. Olumsuz konuşuyordum. Sana ne yapmayacağımı söyledim.

Gülünecek bir şey değil.

Gülmüyorum.

Aracın evraklarını görmem gerekiyor, beyefendi.

Otoritenin sınırlarını aşıyorsun.

Beyefendi, o evrakları hemen görmem gerekiyor.

Görev başında bir ordu avukatınız var mı?

Olumsuz, beyefendi.

Bu kararı kendi başına vermekten memnun musun?

Morgan yanıt vermedi. Yeniden kamyona yaklaştı ve arkalarından bir tanker geçti. Tankerin üstünde tehlikeli kimyasal madde taşıdığını gösteren işaretler vardı. Paslanmaz çelik gövdesi o kadar parlak cilalanmıştı ki Reacher eğlence evi aynalarındaki komik yansımaları andıran yansımasını gördü.

Derken tanker geçip gitti ve Morgan bir kez daha eski pozisyonuna döndü.

Beyefendi, bana o evrakları göstermeniz gerekiyor. İsterseniz onları bana doğru sallayın. Sadece evrakların elinizde olduğunu görebilmem için.

Reacher omuz silkip öne eğildi ve torpido gözünü açtı. Tükenmez kalemlerin, yüz temizleme mendillerinin ve diğer ıvır zıvırın arasında ufak plastik bir cüzdan buldu. Siyah cüzdanın üzerinde tekerleğe benzer gümüş rengi bir şekil vardı. Benzin istasyonlarında ya da araba yıkama yerlerinde satılan türden ucuz bir şeydi. Eski ve yıpranmıştı, bazı yerlerinde siyah renk, tozlu griye dönüşmüştü.

Reacher cüzdanı Morgan'ın göremeyeceği bir yerde açtı. Sol taraftaki plastik pencerede sigorta belgesi vardı. Sağ tarafta ruhsat duruyordu.

Her ikisi de Hope, Colorado'dan David Robert Vaughan adınaydı.

Reacher parmağıyla cüzdanı açık tutup Morgan'ın durduğu yöne doğru salladı. Dokümanları tanıyacağı kadar uzun ama ikisini de okuyamayacağı kadar kısa süreyle.

Teşekkürler beyefendi, dedi Morgan.

Reacher cüzdanı torpido gözüne geri koyup kapağı kapadı.

Beyefendi, şimdi gitme zamanı, dedi Morgan.

Bu, Reacher için başka bir sorun demektir. İleri giderse Des-pair Kasabası'na ulaşacaktı. U dönüşü yaparsa Morgan neden aniden fikir değiştirip Hope'a gitmekten vazgeçtiğini merak edecekti. Böyle bir merak plakayı araştırmasına yol açabilirdi.

Hangi tehlike daha büyüktü?

Kesinlikle Morgan. Despair Polis Departmanı ve savaşmaya hazır AP birliği birbirine rakip bile sayılmazdı. Bu yüzden Reacher kamyonu vitese taktı ve direksiyonu kırdı.

iyi günler asker, dedi ve yola çıktı. Gaza bastı, birkaç metre sonra küçük yeşil tabelayı geçti ve kasabanın nüfusunu geçici olarak 2 bin 692'ye çıkardı.

YIRMI İKİ

Sağlam iki şeritli yol, sekiz kilometre boyunca, metal işleme fabrikasının araç kapısına kadar uzanıyordu. Fabrikaya varmadan yüz metre önce, sol tarafta, hiçbir işaret olmadığı için zorlukla farkedilen bir sapak vardı. Reacher Despair'in tek yolunun batı ucunu tanıdı. Pürüzlü yüzey, ucuza kaçılmış kaplama, kum ve çakıllar. Yaklaşan tıra yol vermek için durdu ve ardından Kanada plakalı kamyonun geçmesini bekledi. İki araç da geçtikten sonra sola saptı ve bozuk yüzeyde ilerlemeye başladı. Önceki gün gördükleriyle aynı şeyleri görüyordu ama ters sırayla. Fabrikanın duvarı, metal kaplama, parlak beyaz boya, kıvılcımlar ve içerden yükselen duman. Kolunu uzatıp yoleu tarafının penceresini açtığında fabrikadaki iş makinelerinin gürültülerini duydu ve kimyasalların asidimsi kokusunu aldı.

Personel kapısının yakınlarındaki park yerine vardığında saat yönünde dönen güvenlik aracının sağ taraftan yaklaştığını gördü. Saatin aksi istikamete dönen ortağı çok daha yakındaydı. İki de saatte otuz kilometre hızla yola doğru ilerliyordu. Reacher gaza bastı ve Tahoe yavaşlayıp kendisinin geçmesine izin verdi. Reacher dikiz aynasından arkasından yolu geçen cipi gördü. İlerlemeyi sürdürdü ve derken fabrika geride kaldı. Despair şehir merkezi beş kilometre ötede, sağdaydı. Alçak tuğla evler öğleden sonra güneşle aydınlanmıştı. Yol boştu. Yükselip alçalıyor, nazikçe sağa sola kıvrılıyor, buzdolabından büyük her tür jeolojik oluşumun etrafından dolanıyordu. Ucuz mühendislik eseri, ilk yapıldığından bu yana belli ki hiç elden geçirilmemişti. Bir buçuk kilometre ötede, yolun kenarında bir polis aracı vardı.

Karıştırmak mümkün değildi. Beyaz, siyah ve altın rengi Crown Vic. Tepesinde polis ışığı ve telsiz anteni. Araç burnunu yola çıkardıktan sonra bir saniye duraksadı ve sola döndü.

Batıya.

Tam Reacher'a doğru.

Reacher hızını kontrol etti. Saatte seksen kilometreyle gidiyordu, makul bir süratti. Kasabanın hız sınırı konusunda hiçbir fikri yoktu. Saatte yetmiş kilometreye düştü. Polisle aralarında bir buçuk kilometreden az mesafe kalmıştı ve hızla yaklaşıyordu. Polis aracı saatte yüz kilometreden hızlı gidiyordu. Yaklaşık otuz beş saniye içinde karşılaşacaklardı.

Reacher kamyonu kullanmayı sürdürdü.

Güneş arkadan vuruyordu, yani polisin gözüne girecekti ve bu Reacher için avantajdı. Aracın geniş bir ön camı vardı, bu da dezavantajdı. Karşılaşmalarına on saniye kala Reacher sol elini direksiyondan kaldırdı ve baş ağrısı yüzünden masaj yapar gibi şakağına götürdü. Hızını korudu ve dümdüz karşıya bakmayı sürdürdü.

Reacher elini yeniden direksiyona koyup aynayı kontrol etti.

Polis ani bir fren yapmıştı.

Reacher bir gözünü aynadan ayırmadan hızlı bir hesap yaptı. Hope Kasabası'nın sınırına varana kadar önünde belki yirmi beş kilometre vardı ve altındaki kamyon en fazla saatte yüz on kilometre yapabiliyordu. Yani on üç dakika yol alması gerekecekti. Crown Vic güçlü bir araç sayılmazdı ama polis araçlarının motorlarında yapılan düzenlemeler sayesinde çabucak hızlanır ve uzun süre süratini koruyabiliyordu. Rahat rahat doksanla gidebileceği kesindi. Üç dakika içinde Reacher'ı yakalayabiliyordu.

Kötü.

Derken Crown Vic hızlı bir U dönüşü yaptı.

Neden?

Despair, şirket kasabası olsa da yollar herkese aitti. Muhtemelen Hope Kasabası sakinleri de eyaletler arası yoldan eve dönerken bu yolu kullanıyordu. Kansalıların da aynısını yaptığı kesindi. Despair'de yabancı araçlara çok ender rasdanma-ması gerekirdi.

Reacher yeniden aynayı kontrol etti. Crown Vic hızla yaklaşıyordu.

Belki saatin aksi yönünde dönen araçtaki güvenlik görevlisi arayıp haber vermişti. Belki Reacher'ın yüzünü görüp tanımıştı. Belki aile lokantasındaki şerif yardımcılarını sırayla güvenlik görevlisi olarak fabrikada çalışıyordu.

Reacher yola devam etti. Kasabanın ilk binalarına ulaştı.

On blok ötede ikinci bir Crown Vic ortaya çıktı.

Ve önünü kesti.

Reacher sert bir şekilde fren yaptı ve hızla direksiyonu çevirip kasabaya giren yola saptı. Umutsuz bir hamleydi. Bu koşullar altında araba kovalamacasına kazanmasına imkan yoktu. Harika bir şoför değildi. Fort Rucker'daki subay okulunda aldıkları eğitime sürücülük de dahildi ama hiç bir zaman iyi bir şoför olmamıştı. Ucu ucuna geçmiş, hatta o dersi öğretmenlerinin iyi niyeti sayesinde atlatmıştı. Bir yıl sonra okul Leonard Wood'a taşınmış, kurs daha da zorlaşmıştı. Dersi o yıl alsa geçmesine imkan yoktu. Zaman ve şans, insana bazen insana yardımcı olurdu.

Bazen de insanı hazırlıksız yakalardı.

Dört yol ağzına vardığında hiç düşünmeden ve duraksamadan sola, sağa, ve tekrar sola saptı. Yollar boş ve dardı, her taraf birbirinin aynı yapılarla doluydu ama Reacher'ın yön duygusu şoförlüğünden daha iyiydi ve yine doğuya doğru yol aldığını biliyordu. Anayolun iki blok güneyindeki paralel yoldaydı. Kasabanın içindeki trafik hafifti. Eski püskü bir Pontiac'la seyahat eden yaşlı kadın yüzünden yavaşlamak zorunda kaldı ama sağa ve sola dönüp bir blok dolanarak kadını atlattı.

Peşindeki arabalar ortalıkta görünmüyordu. İstatistikler onun lehineydi. Şehir merkezinin on ikiye on iki bloklu bir alan halinde kurulduğunu tahmin ediyordu. Bu da kullanabileceği iki yüz seksen sekiz farklı yol var demektir. Eğer kullandığı yolları değiştirerek devam ederse polis araçlarıyla karşılaşması düşük ihtimaldi.

Ama bu labirentten çıkma ihtimali de düşüktü. İkinci polis anayolun doğu ucunu kapadığı sürece Hope'a gitmesi imkansızdı. Batıda da metal fabrikasını koruyan Tahoe'lar vardı. Despair'de, Vaughan'ın kamyonundan daha hızlı araçlara sahip yardımsever vatandaşların yaşadığını varsayabilirdi. Her an birleşip polisin yardımına koşabilirlerdi.

Reacher rastgele bir yerden sola döndü ve ilerlemeyi sürdürdü. Peşindeki araç tam karşısındaki yol ayrımında belirdi. Soldan sağa geçti ve gözden kayboldu. Reacher aynı sokaktan sola saptı ve aracı aynasında gördü, ondan uzaklaşıyordu. Artık batıya gidiyordu. Benzin deposunun dörtte biri doluydu. Sonraki dört yol ağzından sağa döndü ve kuzeye yönelip iki bloğu aşarak ana caddeye vardı. Doğuya dönüp etrafı inceledi.

İkinci Crown Vic hala yolu kesiyordu. Kasabanın son binalarının on metre doğusunda, manifaturacının hemen ileri-sindeydi. Tepesindeki siren lambası gelip gidenleri uyarmak istercesine yanıp sönüyordu. Araç neredeyse beş metre uzun-luğundaydı. Amerika'nın gerçekten büyük son araçlarından biriydi. Caddenin tam ortasındaydı. Her iki yanında ancak bir buçuk metrelik boşluk kalıyordu.

İşe yaramazdı. Vaughan'ın kamyonu en az iki metre geniş-liğindeydi.

Fort Rucker'dayken kaçamak sürüş dersinde şöyle bir naka-radarı vardı: Yoldan uzak dur; kaldırımdan sür. Reacher bunu yapabiliyordu. İki tekerleği kaldırımda giderse polis arabasının bıraktığı boşluktan geçebilirdi. Ama sonra ne olacaktı? On dokuz kilometrelik bir hız yarışı başlayacaktı ve kendisi ağır giden aracın içindeydi.

Hiç iyi değildi.

Yeniden sağa saptı ve kasaba merkezinin labirenti andıran sokaklarına geri döndü. İlk Crown Vic'in üç blok öteden bu kez doğudan batıya doğru geçip gittiğini gördü. Sola sapıp polis aracından uzaklaştı. Yavaşladı ve otoparklara göz attı. Filmlerde aracınızı sizinkine benzeyen bir aracın yanına park ederdim ve polisler fark etmeden geçip giderdi.

Onunkine benzeyen hiç araç yoktu.

Aslında kasaba merkezindeki araçlar yok denecek kadar azdı. İki kere polis karakolunun, marketin, berberin, barın ve dışarı atıldığı lokantaya yürürken gördüğü otelin önünden geçti. Bir kilise gördü, önünde zamanın sonuyla ilgili bir şeyler yazıyordu. Vaughan kasabada tek bir kilise bulunduğunu, kasabanın feodal patronunun da kilisenin vaizi olduğunu söylemişti. Tuğladan yapılmış, tek katlı çirkin bir binaydı. Ama kulesiyle etrafındaki binalardan daha uzundu. Kulenin tepesinde paratoner vardı ve paratonerden yere uzanan kablo parlak yeşildi. Her yanı donuk renklerle kaplı Despair'deki en renkli şeydi belki de.

Yola devam etti. Etrafa bakındı ama dikkate değer bir şey yoktu. Bir garaj görebilmeyi ummuştu. Böylece hem saklanır hem Vaughan'ın aracının ayarlarını yaptırabilirdi.

Ortalıkta hiç garaj yoktu.

Biraz daha ilerledi, rastgele sola ve sağa saptı. İlk Crown Vic'i üç defa daha gördü, iki kez önünde ve bir kez arkasında. Aracı dördüncü görüşünde aradan dört dakika geçmişti. Bir dört yol ağzında durdu ve polis aracı tam o anda adamın sağındaki yolda belirdi. Reacher'ın kamyonu ve polis aracı doksan derecelik açıyla burun burunaydı. Aralarında iki metre mesafeyle hareketsiz duruyorlardı. Polis onu tutuklayan polisti. İri yarı, yanık tenli, ay suratlı. Adam kamyonu bakıp gülümsedi. Eliyle, önden buyur işareti yaptı. Nazik biriymiş gibi Reacher'a yol veriyordu.

Reacher kötü bir şofördü belki ama aptal değildi. Polis aracının, aynı yöne giderken peşine takılmasına izin vermeye niyeti yoktu. Kamyonu geri vitese taktı ve gaza bastı. Polis de peşinden sola saptı. Reacher adamın manevrayı tamamlamasını bekledi ve yeniden ileri vitese takarak hızla öne atılıp polis aracını sıyrıp geçti. Ardından sola, sağa ve sola sapıp peşinde kimse gelmediğinden emin olana kadar ilerledi.

Sonra arabayı hiç durmadan sürdü. Reacher rastgele dönüşlerin işe yaramadığına karar vermişti. Beladan uzaklaştığını zannederken belanın içine düşebilirdi. Bu yüzden düz gitti. Sokaklar bitene kadar ilerliyor, ardından rastgele bir yöne dönüyordu. Kendini daireler çizerken buldu, dikkat çekmeyecek kadar yavaş ve yaşlı motoru zorlamayacak kadar hızlı.

Kiliseyi, barı, marketi ve oteli üçüncü kez geçti. Ardından pansiyonu. Pansiyonun kapısı açıldı. Reacher göz ucuyla bir adamın dışarı çıktığını gördü.

Genç bir adamdı.

Yapılıydı.

Uzun boylu, sarışın, kaslı, atletik yapılı, mavi gözlü, kısa saçlı, yanık tenli bir adamdı. Kot pantolon ve gri V yaka kazağın altına beyaz tişört giymişti.

Reacher frene basıp adamı görebilmek için başını çevirdi. Ama adam hızlı hareket edip köşeyi dönmüştü. Reacher kamyonu geri vitese taktı. Korna sesi duyuldu ve eski bir SUV kenara savruldu. Reacher durmadı. Geri geri giderek dört yol ağzına girdi ve yan sokakları kontrol etti.

Adamdan iz yoktu. Boş kaldırımlardan başka bir şey görünmüyordu. Dikiz aynasına bakan Reacher üç blok batıda polis aracını gördü. Yeniden düz vitese takıp ilerledi. Sola, sağa döndü, daha geniş, amaçsız daireler çizdi.

Genç adamı değil ama devriye aracını iki kere gördü. Polis memuru, dünyadaki bütün zamanlar onunmuş gibi uzak kavşaklarda dolanıyordu. Aslında haksız sayılmazdı. Saat öğleden sonra ikiydi ve kasaba halkının yarısı işteydi. Diğer yarısı evlerini temizliyor, yemek yapıyor, koltuklarına yayılıp televizyon izliyor veya kafayı çekiyordu. Polis açıkça dalga geçiyordu. Reacher'ı tuzağa düşürmüştü ve bunun farkındaydı.

Tabii Reacher da.

Çıkış yolu yoktu.

Durup savaşmanın zamanı gelmişti.

YIRMI ÜÇ

Fort Rucker'daki hıyar hocalardan bir tanesi varsayımlarda bulunmanın hata olduğunu tekrarlayıp dururdu. Reacher, ondan hoşlanmasa da genelde adama hak verirdi. Ama bazen varsayımda bulunmak gerekirdi ve o an için Reacher, Despair polislerinin, tüm acemiliklerine karşın etrafta izleyiciler varken ateş açmayacaklarına varsaydı. Restoranın önündeki kaldırıma yanaşıp araçtan indi. Kaldırımı geçtikten sonra restoranın yerden tavana uzanan camına yaslandı.

Arkasındaki mekan fena iş yapmıyordu. Aynı garson görev başındaydı, öğle yemeği için gelmiş dokuz kişi vardı. Bir üçlü, bir çift ve dört tek müşteri restorana dağılmıştı.

Beklenen hasar.

Reacher'ın omzunu dayadığı cam soğuktu. Gömleğinin altından soğuğu hissediyordu. Güneş alçaldığından sokaklar gölgede kalmıştı. Hafif bir rüzgar esiyordu. Kaldırımdaki tozları havalandırıyor küşük anaförler meydana getiriyordu. Reacher kol düğmelerini çözüp gömleğinin kollarını kıvırdı. Oturmaktan tutulan belini esnetmek için öne arkaya eğildi. Ellerini gevşetti ve boynunu rahatlatmak için başıyla ufak daireler çizdi.

Ve beklemeye koyuldu.

Polis iki dakika kırk saniye sonra ortaya çıktı. Crown Vic batıdan lokantaya yaklaşıp iki yol ayrımı geride durdu. Sanki adam gördüklerini kavramakta zorluk çekiyordu. Kamyon, park edilmiş. Şüpheli kamyonun yanında duruyor. Ardından araba ilerleyip kavşağı geçti. Polis, arabasını, sağ taraftaki kaldırımın dibine park etti. Burnu doğuya bakıyordu ve ön kapısı Reacher'ın beklediği yerden sekiz adım uzaktaydı. Polis, motoru çalışır halde bıraktı ve arabanın kapısını açıp kaldırıma çıktı. Tam bir deya vu. İri yarı adam, beyaz, kırk yaşlarında, siyah saçlı, kalın enseli. Ten rengi bir ceketle kahverengi pantolon giymişti ve alnında şapkasının bıraktığı iz vardı. Glock'unu kemerinden çıkarıp iki eliyle tuttu ve arabanın üzerinden Reacher'a baktı.

Camın arkasındaki masum insanlar sayılmazsa sağlam bir taktikti.

Olduğun yerde kal, diye bağırdı polis.

Zaten bir yere gitmiyorum, dedi Reacher. Şimdilik.

Arabaya bin.

Kolaysa bindir.

Ateş ederim.

Etmeyeceksin.

Adam bir an kendisine söyleneni anlamadı ama sonra bakışları Reacher'ın arkasındaki manzaraya, restoranın içine kaydı. Reacher, Despair Polis Departman'ının polis tarafından vurulma olaylarını araştıran bir ekibi ve hatta bu lonuyla ilgili bir prosedürü olmadığından emindi. Yani adamın tereddüdü sağduyudan kaynaklanıyordu. Ya da belki geç saatte öğle yemeği yemeyi seven akrabaları vardı.

Arabaya bin, dedi yeniden.

Ben almayayım, dedi Reacher. Omuzlarının arasında bir ürperti hissetse de rahat görünmeyi sürdürdü. Tehditkar davranmamaya özen gösteriyordu.

Ateş ederim, dedi polis yeniden.

Edemezsin. Destek kuvvetlerine ihtiyacın var.

Polis yeniden duraksadı. Ardından sola kaydı ve şoför kapısına doğru eğildi. Gözleri ve tabancasının namlusu hala Reacher'ın üzerindeydi. Elini pencerenin camından sokup Motorola telsizini çıkardı. Kablosunun yettiği kadar çekip düğmesine bastı. Ortak, restorana gel, hemen! Düğmeyi yeniden tıklatıp telsizi ön koltuğa bıraktı. Silahı yeniden iki eliyle tuttu.

Geri sayım başladı.

Bir kişiyi halletmek kolaydı.

İki kişi daha zordu.

Reacher ikinci kişinin harekete geçmesini istiyordu ama olay yerine varması işine gelmezdi.

Devriye aracının hala çalışan motoru ve restorandan gelen tabak çanak sesleri dışında etraf sessizdi.

Korkak, diye seslendi Reacher. Böyle bir durumu kendi başına halledebilmen gerekir.

Polisin dudakları büzüldü ve arabasının ön tarafına ilerledi. Silahıyla nişan almayı sürdürüyordu. Aracın etrafından dolanıp kaldırıma çıktı.

Reacher bekledi. Polis artık sağ tarafındaydı. Bu yüzden sola bir adım attı ve restorandakilerin hala kurşunun menziline kaldıklarından emin oldu. Arabaya bin, dedi polis.

Bir adım öne çıktı.

Şimdi kaldırımı oluşturan beton karelerin hesabıyla bir karelik mesafede, beş adım ötedeydi.

Reacher sırtını camdan ayırmayarak sağ topuğunu duvarın dibine yasladı.

Polis yaklaştı.

Artık Glock'un namlusu Reacher'ın boğazına otuz santimetre mesafedeydi. Polis kolları uzun, iri bir adamdı ve iki ayağı standart dövüş pozisyonuna geçerek iki yana ayrılmıştı.

Ateş etmek için sağlam bir pozisyondu.

Ama tetiği çekmeye hazır değildi. Silahını kullanmaya hazır bir adamın elinden tabancasını almak her zaman zor değildir. Silahı kullanmamaya karar vermiş bir adamın elinden almaksa kolaydır. Polis sol elini silahtan çekti/i/ve Reacher'ı yakasından yakalamaya hazırlandı. Reacher yana kaydı. Sırtı hala penceredeydi, giysinin kumaşı pencereyi temizlercesine kaydı, hiç sürtünme olmadı. Reacher sol kolunu yukarı kaldırdı ve polisin Glock'u tutan elini yakaladı. Polis kocaman elli, iri yarı bir adamdı ama Reacher'ın elleri daha büyüktü.

Bütün gücüyle sıkıp silahın aşağı inmesini sağladı. Namlu yeri göstermeye başladığında daha da bastırıp polisin tetikteki parmağının kımıldayamaz hale getirdi. Adamın gözlerine baktı, bir an gülümsedi ve duvara yasladığı topuğundan destek alıp polisin burnuna kafa attı.

Polis yalpalayarak geri çekildi.

Reacher adamın silahını tutmayı sürdürdü ve kasıklarına diz attı. Polis iki büklüm yere yığıldı. Reacher adamın elini burktu. Böylece polisin kendi ağırlığı dirseğinin yerinden çıkmasına yol açtı. Adam bir çığlık attı ve o noktadan sonra Glock'u elinden almak oldukça kolaylaşmıştı.

Sonrası acele etmekten ibaretti.

Reacher Crown Vic'in etrafından dolanıp kapıyı açtı. Glock'u içeri atıp koltuğa yerleşti. Emniyet kemerini taktı. Arabanın koltuğu hala polisin vücudunun sıcaklığını taşıyordu. İçerisi ter kokuyordu. Reacher arabayı geri vitese takıp kamyonu uzaklaştı ve direksiyonu çevirip arabayı kamyonla aynı hizaya getirdi. Ters şeritteydi, arabayı doğuya çevirmiş bekliyordu.

YIRMI DÖRT

İkinci polis otuz saniye sonra karşıda belirdi. Reacher, Crown Vic köşeyi dönmeden önce tepesindeki kırmızı ışığın yansımalarını gördü. Arabanın arkası biraz savruldu ama dar sokaktan restorana ilerlediği sırada araca gaz verdi.

Reacher aracın iki kavşaktan da geçmesine izin verdi. Otuz metre yakına geldiğinde gaza bastı ve kullandığı polis aracını diğerinin üzerine sürdü. İki Crown Vic burun buruna çarpıştı ve arka tarafları havaya kalkarken parçalanan metalin gürültüsü sokakta yankılandı. Hava yastıkları açıldı ve cam kırıkları etrafa dağıldı. Reacher emniyet kerterine rağmen öne savrulmuştu. Elleri direksiyonun üzerindeki, dirsekleri hava yastığının çarpması sonucu iki yana ayrılmıştı. Derken hava yastığı söndü ve Reacher koltuğun kafa yaslama yerine çarptı. Arabanın arkası büyük bir gürültüyle yere indi ve hafifçe zıplayıp garip bir açıyla durdu. Mossberg'i koltuklar arasındaki yerinden çıkarıp kapıyı zorlayarak açtı ve arabadan indi.

Diğer adam emniyet kemeri takmamıştı.

Şişen hava yastığı yüzüne çarpmış adamı bayıltmıştı. Burnundan ve kulaklarından kanlar akan polis

ön koltuğa yığılıp kalmıştı. İki araba da hurdaya dönmüştü. Yolcu taraflarında fazla bir hasar yoktu. Reacher iki Crown Vic'in de kullanılamaz hale geldiğinden emindi ama kendisi arabalar konusunda uzmanı sayılmazdı. Bu yüzden, Mossberg'le ateş edip arabanın tekerleklerini parçaladı. Ardından pompalı tüfeği Crown Vic'in penceresinden içeri atıp Vaughan'ın kamyonuna döndü ve geri geri giderek kaza yerinden uzaklaştı. Garson ve restorandaki dokuz müşteri ağızları açık bir halde pencereden karşılarındaki manzarayı izliyordu. Müşterilerden ikisi cep telefonlarına sarılmıştı.

Reacher gülümsedi. Kimi arayacaksınız acaba?

Sağa saptı ve anayola yöneldi. Bir kez daha sağa döndü ve doğuya doğru yetmiş kilometre hızla yola koyuldu. Benzin istasyonunu geçip Hope'a giden yola çıktığında hızını altmışa indirdi. Bir gözü dikiz aynasındaydı. Peşinden gelen yoktu. Kamyonun bozuk yolda savrulduğu rahatsız ediciydi ama motor eskisinden daha az gürültü yapıyordu. Ya da belki hava yastığının ve kurşun seslerinin etkisiyle Reacher'ın kulakları hasar görmüştü.

On iki dakika sonra iki kasaba arasındaki sınır hattını geçti ve öğleden sonra saat tam üçte Hope'a doğru yol almaya başladı.

Vaughan ın ne kadar uyuyacağını bilmiyordu. Altı saat önce, sabah dokuzda başını yastığa koyduğunu tahmin etti. Sekiz saat dinlense beşte kalkardı. Yedide işbaşı yapacak biri için uygundu. Belki de çoktan uyanmıştı. Bazı insanlar gündüzleri uyuyamazdı. Alışkanlık, vücut saati ve ısıyla ilgili bir durumdu bu. Reacher lokantaya gitmeye karar verdi. Kadın çoktan lokantaya gitmiş olabilirdi ve gitmemişse bile aracın anahtarlarını kasiyere bırakacaktı.

Vaughan oradaydı.

Kamyonu yolun kenarına yanaştırdığında, onun yine aynı masada tek başına oturduğunu gördü. Vardiyasına dört saat olmasına rağmen polis üniforması giymişti. Önünde boş bir tabak ve dolu bir fincan kahve vardı.

Lokantaya girdi ve Vaughan ın karşısına oturdu. Yakından bakıldığında kadın çok yorgun görünüyordu.

Uyumadın mı? diye sordu.

O kadar belli mi?

İtiraf etmem gereken bir şey var.

Despair e gittin. Benim kamyonumla. Bunu yapacağını biliyordum.

Yapmak zorunda kaldım.

Eminim.

En son ne zaman batıya gittin?

Yıllar önce. Belki hiç. Despair'den uzak durmaya çalışırım.

Orada askeri bir üs var. Yeni sayılır. Ne amaçla kurulduğunu biliyor musun?

Her tarafta askeri üs var, dedi Vaughan.

Orası tam teçhizatlı bir AP birliği.

Onları da bir yere koymak zorundalar.

O birlikler denizaşırı bölgelerde görev alır. Şu ara ordu asker kıtlığı çekiyor. İyi birlikleri ziyan etmeyi göze alamazlar.

Belki gördüğün iyi bir birlik değildi.

Öyleydi.

Belki denizaşırı bir bölgeye gönderilmek üzereler.

Daha yeni denizaşırı bir ülkeden gelmişler. Güneş altında en az bir yıl kaldıkları belliydi. Konuştuğum adamın gözlerinin altında gözlerini kısmaktan oluşmuş çizgiler vardı. Eşyaları kumdan ötürü yıpranmıştı.

Burada da kum var.

öyle bir kum yok.

Ne demek istiyorsun?

Garson yanlarına geldiğinde Reacher kahve ısmarladı. Vaughan'ın fincanı hala doluydu. İyi bir birliği neden Ortadoğu'dan alıp buraya yolladıklarını soruyorum.

Nedenini bilemem, dedi Vaughan. Pentagon, üsleri yerleştirdiği bölgelerin polis departmanlarına hareketlerini açıklamaz.

Garson, Reacher'a bir fincan getirip ağzına kadar doldurdu. Savaş eğitimi almış bir AP birliğinin işi tam olarak nedir? diye sordu Vaughan.

Reacher kahvesinden bir yudum aldı. Kervan veya yapı gibi şeyleri korur. Güvenliği sağlar ve saldırıları püskürtür.

Ya sıcak muharebe?

Gerekli olduğunda.

Hiç böyle bir görevde bulundun mu?

Bazen.

Vaughan ağzını açtı ve sormak üzere olduğu sorunun yanıtını bulduğu için bir şey söylemeden kapadı.

Kesinlikle, dedi Reacher. Despair'de korunacak ne var?

Ve bu AP'lerin seni ileri gitmek zorunda bıraktıklarını mı söylüyorsun?

Öylesi daha güvenliydi. Eğer yola devam etmesem plakamı kontrol ederlerdi.

Kazasız belasız Despair'den geçebildin mi?

Kamyonuna bir şey olmadı. Gerçi tam olarak senin sayılmaz, değil mi?

Ne demek istiyorsun?

David Robert Vaughan kim?

Kadın bir an boş gözlerle Reacher'a baktı. Ardından, Torpido gözüne bakmışsın. Ruhsata, dedi.

Silahlı bir adam ruhsatı görmek istedi.

Ruhsata bakmak için iyi bir neden.

Ee, David Robert kim?

Kocam, dedi Vaughan.

YIRMI BEŞ

Evli olduğumu bilmiyordum, dedi Reacher.

Vaughan dikkatini iyice soğuyan kahvesine çevirdi ve yanıt vermeden önce uzun süre bekledi.

Çünkü sana Evliyim demedim, dedi. Söylememi mi bekliyordun?

Sanırım hayır.

Evli görünmüyor muyum?

Kesinlikle görünmüyorsun.

Böyle şeyleri bir bakışta anlar mısın?

Genellikle.

Nasıl?

Öncelikle sol elin yüzük parmağından.

Lucy Anderson da yüzük takmıyor.

Reacher başını salladı. Sanırım bugün kocasını gördüm. Despair'de mi? Pansiyondan çıkıyordu.

Orası anayoldan uzakta.

Polis araçlarından saklanıyordum.

Harika.

İyi araba kullanmak yeteneklerimden biri değildir.

Nasıl oldu da seni yakalayamadılar? Sonuçta kasabaya giren ve çıkan tek bir yol var.

Uzun hikaye, dedi Reacher.

Ne oldu?

Despair Polis Departmanı'nın geçici olarak personelsiz kaldığını söyleyebiliriz.

Birini hastanelik mi ettin?

İkisini. Arabalarını da.

Kesinlikle inanılmazsın.

Sadece kurallarını kendi koyan bir adamım. İnsanlar beni rahat bırakırsa ben de onları rahat bırakırım. Bırakmazlarsa, ben de bırakmam.

Buraya seni aramaya geleceklerdir.

Hiç şüphesiz. Ama hemen değil.

Ne kadar vaktin var?

Toparlanmaları birkaç gün sürer. Ardından harekete geçeceklerdir. Reacher kamyonunun anahtarlarını masaya koydu ve kadını yalnız bıraktı. Üçüncü Sokak'tan aşağıya inip süpermarketin yanındaki dükkandan bir dolarlık bir tişört, iç çamaşırı ve çorap satın aldı. Eczaneden tıraş malzemeleri temin ettikten sonra Birinci Cadde'nin batısındaki hırdavatçı dükkanına gitti. Merdivenlerin arasından geçip eşyalarla dolu koridorları aşarak arka tarafta flanel gömlekler ve kanvas iş pantolonlarıyla dolu bir raf buldu. Klasik Amerikan kıyafetleri, ilki Kamboçya'da, ikincisi Çin'de üretilmişti. Koyu yeşil bir pantolon ve çamur rengi bir gömlek seçti. İsteddiği kadar ucuz değildi ama idare ederdi. Tezgahtar onları kahverengi paket kağıdına sardı. Reacher motele dönüp tıraş olduktan sonra uzun bir duş aldı ve kurulanıp yeni giysilerini giydi. Eski gri hademe üniformasını çöpe attı.

Çamaşır yıkamaktan iyiydi.

Yeni kıyafetleri kösele gibi sertti. Onlarla yürümek bile bayağı zordu. Anlaşılan, Uzakdoğu kıyafet endüstrisindekiler dayanıklılığa çok önem veriyordu. Pantolonu esnetene kadar hareket etmeyi sürdürdü ve sonra Lucy Anderson'ın kapısına gitti.

Kapıyı çalıp bekledi. Bir dakika sonra Lucy kapıyı açtı. Uzun bacakları, kısa şortu, mavi kazağıyla aynı görünüyordu. Genç ve kırılğan, temkinli ve saldırgan. Beni rahat bırakmanı söylemişim, dedi.

Sanırım bugün kocanı gördüm, dedi Reacher.

Nerede? diye sordu genç Lucy.

Despair'de. Anlaşılan oda tutmuş.

İyi miydi?

Bana iyi göründü.

Ona ne yapacaksın?

Ne yapmamı istersin?

Lucy yeniden somurttu. Onu rahat bırakmalısın.

Öyle yapıyorum zaten, dedi Reacher. Sana söyledim. Ben artık polis değilim. İşsiz güçsüz biriyim, aynı senin gibi.

Öyleyse neden Despair'e geri gittin?

Uzun hikaye. Gitmek zorundaydım.

Sana inanmıyorum. Sen polissin.

Cebimdekileri gördün.

Rozetini odanda bırakmışsındır.

Bırakmadım. Kontrol etmek ister misin? Odam hemen orada?

Lucy panik içinde Reacher'a baktı ve kendisini kapıp götürmesinden korkarcasına bir adım geri çekildi. İki elini kapıya yasladı. Resepsiyonist Reacher'ın kırk adım solundaki ofisinden çıktı. Elli yaşlarında ciddi bir kadındı. Reacher'ı ve Lucy'yi görünce durup onları izledi. Ardından yön değiştirdi ve yanlarına ilerlemeye başladı. Reacher'ın deneyimlerine göre motel görevlileri ya çok meraklı ya da tamamen ilgisiz davranırdı. Anlaşılan bu kadın meraklı olanlardandı. Bir adım geri çekilip Lucy Anderson'a nefes alma şansı tanıdı. Avuçları yukarı bakar şekilde ellerini öne uzattı. Arkadaş canlısı ve rahatlatıcı bir hareketti bu.

Rahatla, dedi. Sana veya kocana zarar vermek istesem bunu çoktan yapardım, haksız mıyım?

Lucy yanıt vermedi. Başını çevirdiğinde görevlinin yaklaştığını gördü. Hemen gölgelerin arasına çekilip kapıyı çarptı, hepsini tek bir seri harekette yapmıştı. Reacher uzaklaşmayı denedi ama zamanında kaçamayacağını biliyordu. Görevli sesini duyurabileceği kadar yaklaşmıştı.

Bakar mısınız?, dedi kadın.

Reacher durdu. Kadına döndü. Hiçbir şey söylemedi.

O kızı rahat bırakmalısınız, dedi kadın.

Öyle mi yapmalıyım?

Burada kalmak istiyorsanız.

Bu bir tehdit mi?

Belirli standartları korumaya çalışıyoruz.

Ona yardım etmeye çalışıyorum.

O, tam aksini düşünüyor.

Onunla konuştunuz mu?

Bir şeyler duydum.

Ben polis değilim.

Polise benziyorsunuz.

Elimde değil.

Gerçek suçları araştırmalısınız.

Ben herhangi bir suçu araştırmıyorum, dedi Reacher. Size söyledim polis değilim.

Kadın karşılık vermedi.

Ne gibi gerçek suçlar?

Çeşitli ihlaller.

Nerede?

Despair'deki metal işleme fabrikasında.

Ne tür ihlallerden bahsediyoruz?

Her tür.

İhlaller umurunda değil. Ben denedeme müfettişi de, polis de değilim. Yine de kendine o uçağın her gece neden uçtuğunu sormalısın, dedi kadın.

Anlaşılan artık senli benli konuşacak kadar samimi olduklarına karar vermişti.

YIRMI ALTI

Reacher odasına giden yolun yarısını katetmişti ki Vaughan'ın kamyonunun hızla sokağa girdiğini gördü. Araç kavşağı dönüp doğrudan Reacher'ın önündeki park yerine ilerledi. Direksiyonda polis üniforması içindeki Vaughan vardı. Endişeli görünüyordu. Resmi polis aracını almakla vakit kaybetmemişti. Kadın hızla frene bastı ve Reacher'ın bir santimetre önünde arabayı durdurdu. Pencereden sarktı. Hemen arabaya bin.

Neden? diye sordu Reacher.

Dediğimi yap.

Seçme şansım var mı?

Yok.

u Gerçekten mi?

uŞaka yapmıyorum.»

Beni tutukluyor musun?

Tutuklamaya hazırım. Gerekirse silahımı ve kelepçelerimi kullanırım. Şimdi arabaya bin.

Reacher bir an pencereden kadının yüzünü inceledi. Çok ciddi ve kararlı görünüyordu. O kadarı kesindi. Çenesinin duruşundan belliydi. Bu yüzden yolcu tarafına geçip arabaya bindi. Vaughan, Reacher'ın kapıyı kapatmasını bekledi. Daha önce hiç polisle bütün gece, vardiya boyunca devriye gezdin mi?

Neden yapayım? Bir zamanlar ben de polistim.

Eh, her neyse. Bu akşam yapacaksın.

Neden?

Nezaketen bize telefon açtılar. Despair'den. Seni arıyorlar ve buraya geliyorlar. Bu yüzden bu gece gözümün önünde duracaksın.

Benim için gelemezler. Daha kendilerine geldiklerini bile sanmıyorum.

Şerif yardımcılarını geliyor. Dördü birden.

Gerçekten mi?

Şerif yardımcılarının işi budur. Yardım ederler.

Yani bütün gece arabanda mı saklanacağım?

Aynen öyle.

Sence korunmaya ihtiyacım var mı?

Kasabamın korunmaya ihtiyacı var. Burada bela istemiyorum.

O dördü kimseye bela çıkaracak durumda değil. Birini zaten patakladım ve diğeri de son gördüğümde hastaydı.

İşlerini bitirebilir misin yani?

Bir elim arkamda ve gözlerim bağlı olsa bile.

Kesinlikle. Ben bir polisim. Sorumluluklarım var. Sokaklarımda kavga istemiyorum.

Gaza bastı ve park yerinde sıkı bir U dönüşü yapıp geldiği yoldan geri çıktı. Buraya ne zaman varırlar? diye sordu Reacher.

Fabrika altıda kapanıyor. Hemen ardından yola çıkarlar, sanırım.

Ne kadar kalırlar?

Fabrika sabah altıda açılıyor.

Bütün gece arabanda kalmamı istemezsin, dedi Reacher.

Ne gerekiyorsa yapacağım. Dediğim gibi. Burası iyi bir kasaba. Mahvolmasına izin vermeyeceğim.

Kasabadan ayrılabilirim, dedi Reacher.

Temelli mi? diye sordu Vaughan.

Geçici olarak.

Nereye gideceksin?

Despair'e elbette. Orada başımın belaya girmesi mümkün değil, yanılıyor muyum? Polisler hala hastanede ve yardımcılarını da bütün gece burada olacak.

Vaughan hiçbir şey söylemedi.

Seçim senin, dedi Reacher. Ama Crown Vic'in oldukça rahat bir araba. İçinde ağzım açık uyurum, hatta horlayabilirim.

Vaughan önce sağa sonra sola saptı ve ikinci sokaktaki lokantaya yöneldi. Bir süre konuşmadı. Bugün kasabada biri daha var.

Nasıl biri daha?

Başka bir kız. Aynı Lucy Anderson gibi. Sarışın değil esmer. Öğleden sonra geldi ve şimdi ortalıkta dolanıp Despair'den bir şey bekliyormuş gibi batıyı izliyor.

Sence erkek arkadaşından veya kocasından haber mi bekliyor?

Mümkün.

Büyük ihtimalle ölü bir erkek arkadaş veya koca. Beyaz, yirmili yaşlarda, 1.70 boylarında.

Mümkün.

Oraya gitmeliyim.

Vaughan lokantanın önünden geçip yola devam etti. Kasabanın sonuna doğru sola saptı ve iki blok güneye gidip Dördüncü Cadde'den doğuya döndü. O yolu izlemesinin bir nedeni yoktu. Maksat hareket etmektir. Dördüncü Cadde ağaçlarla kaplıydı ve kuzey kaldırımına bakan hoş evler vardı. Ufak bahçeler, sevimli çider, çiçekler, çoğu yamuk duran posta kutuları.

Despair'e dönmeliyim, dedi Reacher yeniden.

Vaughan başını salladı.

Şerif yardımcıları buraya gelene kadar bekle. Yolda onlarla karşılaşmak istemezsin.

Tamam.

Seni görmelerine izin verme.

Tamam.

Ve orada bela çıkarma.

Bela çıkaracak kimse kaldığını sanmıyorum. Tabii yargıyla karşılaşmazsam YIRMI YEDİ

İkinci kez Vaughan kamyonunu Reacher'a bıraktı devriye aracını almak için eve yürüyerek döndü. Reacher aracı kasabanın batı sınırının yakınlarındaki sessiz bir sokağa sürüp bir ağacın gölgesine, önu kuzeye bakacak şekilde park etti. Birinci Cadde hemen önünden geçiyordu. Sınırlı bir görüş alanı vardı. Soldan sağa, batıdan doğuya belki otuz metreydi. Harika bir açı değildi ama zaten görülecek fazla bir şey yoktu. On dakika boyunca hiç bir aktivite olmadı. Şaşırtıcı sayılmazdı. Kansas

yönünden gelenler çoktan sokaklara dağılmıştı. Zaten akli başında hiç kimse Despair e gitmez veya Despair'den dönmezdi. Hava hızla kararıyordu. Etraf grileşmiş ve hareketsizleşmişti. Reacher'ın zihnindeki saat yorulmak nedir bilmeden tıklıyordu.

Saat altı otuz ikide bir kamyonetin Birinci Cadde'den geçtiğini gördü. Sol taraftan gelmişti ve doğuya gidiyordu. Temkinli bir şekilde Despair yönünden kasabaya girmişti. Bir şoför ve üç yolcu. Hepsisi iri adamlardı. Kamyonetin ön kısmına omuz omuza ulaşmışlardı.

Reacher arabayı tanıdı.

Şoförü ve yolcuları da.

Despair şerif yardımcıları tam zamanında geliyordu.

Bir an bekledikten sonra Vaughan'ın eski kamyonunun motorunu çalıştırdı ve aracı park ettiği yerden çıkardı. Birinci Cadde'den sola saptı. Aynayı kontrol etti. Kamyonet çoktan yüz metre geride kalmıştı ve zıt yöne ilerliyordu. Reacher'ın önündeki yol boştu. Hırdavatçı dükkanını geçti, gaza bastı ve yaşlı kamyonu saatte doksan beş kilometre yapmaya zorladı. Beş dakika sonra sınır çizgisinin üzerinden geçti ve batıya doğru gürültülü yolculuğuna başladı.

On dokuz kilometre sonra yavaşlayıp boş arazinin, garajın, benzin istasyonunun ve ev eşyaları satan dükkanın önünden geçti. Ardından, sola sapıp Despair'in şehir merkezindeki labirente daldı. İlk uğradığı yer karakoldu. Kimsenin mucizevi bir şekilde iyileşmediğinden ve yerlerine başka polislerin geçmediğinden emin olmak istiyordu.

Büyük ihtimalle hala hastanedeydiler ve yeni polis yoktu.

Karakol karanlık ve sessizdi. Ne ışık vardı ne hareket. Karakolun önüne park etmiş araç da görünmüyordu.

Hiç.

Yalnızca sessizlik hakimdi.

Reacher gülümsedi. Özgür ve kanunsuzdu. Tam hoşlandığı gibi. U dönüşü yapıp boş otoparktan geçti ve pansiyona yöneldi. Kamyoneti binanın önüne park edip motoru susturdu ve pencereyi açtı. Tek motorlu uçağın uzaktan gelen sesini duydu. Akşam yedi. Cessna, Beech ya da Piper yeniden havalanıyordu. O uçağın neden her gece havalandığını kendine sormalısın, demişti otel görevlisi.

Belki bir gün sorarım, diye düşündü Reacher.

Kamyonetten inip kaldırımında durdu. Pansiyon, sokağın köşesine inşa edilmiş sıradan tuğla bir evdi. Üç katlıydı, dar pencereleri, düz bir çatısı ön kapıya uzanan üç basamaklı bir merdiveni vardı. Kapının yanındaki duvarda ahşap bir levha asılıydı. En son yıllar önce boyandığı anlaşılan levhada Kiralık odalar yazıyordu. Basit ve amaca uygun bir duyuruydu. Reacher'ın hoşuna gidecek türde bir yer değildi. Böyle yerler genelde onun istediğinden daha uzun süre konaklamayı gerektirirdi. Haftalık kira istenir ve odalarda yemek pişirebileceğiniz bölümler bulunurdu.

Taş merdivenleri çıkıp ana kapıyı ittirdi. Açıktı. Girişte kahverengi parkeyle kaplı kare bir hol vardı. Sağ tarafta dik bir merdiven görülüyordu. Duvarlar da kahverengiydi. Tavandan sarkan çıplak ampul holü aydınlatıyordu. Hava toz ve lahana kokuyordu. İçeride hepsi mat yeşile boyalı ve kapalı dört kapı vardı. İki önde ikisi arkadaydı. Biri merdivenin dibinde diğeri holün zıt köşesindeydi. Ön taraftaki iki odadan birinde muhtemelen evin sahibi ya da yöneticisi kalıyordu. Reacher'ın deneyimlerine göre ev sahipleri ya da yöneticiler her zaman zemin kattaki ön tarafa bakan odalardan birini tercih ederdi. Bu sayede giriş ve çıkışları kontrol edebilirlerdi. Bu en önemli görevleriydi. İzinsiz misafirlere ve aynı dairede birden fazla kişinin kalmasına hoş gözle bakılmazdı. Ayrıca kiracıların son ödemeyi yapmadan kaçma huyları da bilinirdi.

Merdivenin dibindeki kapıdan başlamaya karar verdi. İyi bir gözedeme potansiyeli vardı ve kapıyı çalıp bekledi. Uzunca bir süre sonra kapı açılıp beyaz gömlek ve siyah kravat takmış zayıf bir adam dışarı çıktı. Neredeyse yetmiş yaşındaydı ve saçları gömleğiyle aynı renkti. Gömleği temiz değildi, kravatı da. Ama düzgün bağlanmıştı.

Nasıl yardımcı olabilirim? diye sordu yaşlı adam.

Burası sizin mi? diye sordu Reacher.

Yaşlı adam başını salladı. Benden önce de annemindi. Neredeyse elli yıldır bize ait.

Bir arkadaşımı arıyorum, dedi Reacher. California'dan. Burada kaldığını duydum.

Yaşlı adam karşılık vermedi.

Genç biri, dedi Reacher. Yirmilerinde. İri. Yanık tenli, kısa saçlı.

Burada öyle biri yok.

Emin misiniz?

Burada kimse yok.

Bu öğleden sonra kapıdan çıkarken görülmüş.

Belki birini ziyarete gelmiştir.

Burada kimse yoksa kimi ziyaret etmiştir?

Beni, dedi yaşlı adam.

Sizi mi ziyaret etti?

Bilmiyorum. Dışarıdaydım. Belki beni ziyarete geldi ve burada olmadığımı görünce gitti.

Neden sizi ziyarete gelsin?

Yaşlı adam bir saniye düşündü. Belki otelde kalıyordu ve ekonomik davranmaya karar verdi. Belki, burasının daha ucuz olduğunu duydu.

Ya diğer genç? Daha kısa, daha zayıf ama aynı yaşlarda olan?

İri ya da zayıf, burada kimse yok.

Emin misiniz?

Burası benim evim. Kimin kalıp kimin kalmadığını bilirim.

Ev ne kadardır boş?

Boş değil. Ben burada yaşıyorum.

Ne kadardır kiracınız yok?

Yaşlı adam bir saniye düşündü. Uzun zamandır.

Ne kadar uzun zamandır?

Yıllardır.

Öyleyse nasıl para kazanıyorsunuz?

Kazanmıyorum.

Ev sizin mi?

Onu kiraladım. Annemin neredeyse elli yıl boyunca yaptığı gibi.

Odaları görebilir miyim? dedi Reacher.

Hangi odaları?

Hepsini.

Neden?

Çünkü size inanmıyorum. Bence burada yaşayan insanlar var.

Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?

Ben şüpheli biriyim.

Polisi arayacağım.

Durma ara.

Yaşlı adam odaya dönüp telefonu eline aldı. Reacher holü geçip diğer taraftaki kapıyı denedi. Kilitliydi. Yaşlı adamın yanına geri döndü.

Karakolda kimse yok, dedi yaşlı adam.

O zaman sadece siz ve ben kaldık, dedi Reacher. Bana anahtarınızı verseniz iyi olur. Böylece kapıları kırınca oluşacak hasardan da korunursunuz.

Yaşlı adam kaçınılmaz son karşısında boyun eğdi. Cebinden bir anahtar çıkarıp uzattı. Yıpranmış pirinç bir anahtardı ve ucundaki halkaya bir sicim bağlanmıştı. Sicimin ucunda bir zamanlar ne asılıysa artık yerinde yeller esiyordu.

Zemin katta üç, ikinci ve üçüncü katlarda ise dörder oda vardı. Toplam on bir tane. Hepsi de birbirinin aynıydı ve boştu. Her odaya duvara sabitlenmiş dar demir bir karyola yerleştirilmişti. Eski hastaneleri veya ordu barakalarını anımsatıyordu. Üzerlerine ince çarşaflar ve battaniyeler seriliydi. Çarşaflar o kadar çok yıkanmıştı ki neredeyse şeffaf-laşmışlardı. Battaniyelerin bir zamanlar kalın ve sağlam olduğu belliydi ama artık ince ve yıpranmış görünüyorlardı. Yatakların karşısına komodin ve havluluk yerleştirilmişti. Havlular da çarşaflar kadar eskiydi. Yatakların dibine çam ağacından mutfak masaları konmuştu. Üzerlerinde iki gözlü elektrik ocakları bulunuyordu. Her kattaki koridorun sonunda ortak kullanılan siyah beyaz fayanslarla döşenmiş banyolar vardı.

Odalar çok sadeydi ama düzenliydi. Banyolardaki fayanslar zamanın etkisiyle yıpranmışsa da pırıl pırıldı. Yerler de öyle. Yataklar çok muntazam yapılmıştı. Üzerlerine bozuk para atsanız battaniyelere çarpıp sekerdi. Havluluktaki havlular mükemmel şekilde katlanıp hizalanmıştı. Elektrik ocakları temizlenmişti. Odalarda tek bir kırıntı, tek bir toz, tek bir leke yoktu.

Reacher her tarafı kontrol ettikten sonra ayrılmadan önce her kapının eşiğinde durup odanın havasını kokladı ve acele ayrılan birinin arkasında bıraktığı izleri aradı. Ne bir şey bulabildi, ne de hissetti. On bir odanın hiç birinde. Böylece alt kata dönüp anahtarı yaşlı adama geri verdi ve özür diledi.

Kasabada bir ambulans servisi var mı? diye sordu.

Yaralandın mı?

Diyelim ki yaralandım. Beni almaya kim gelirdi?

Ne kadar kötü yaralandın?

Diyelim ki yürüyemiyorum. Diyelim ki taşınmam gerekiyor.

Fabrikada bir ilk yardım ekibi var. Bir de revir. İş sırasında biri yaralanırsa diye. Bir arabaları ve sedyeleri var, dedi yaşlı adam.

Teşekkürler, dedi Racher

Kamyona binip kasaba sokaklarında dolaştı. Bir an için kilisenin önünde durdu. Binanın duvarına boylu boyunca uzanan bir yazı asılmıştı, Zamanın Sonu Cemaati.

Pencerelerden birine asılan ve süpermarket reklamlarını andıran posterde Kıyamet Yaklaşıyor yazıyordu. Altında Vahiylar kitabından alıntılar vardı. Birinci bölüm, üçüncü ayet. Reacher tanıdı, Zaman Geldi. Diğer tarafta da benzer bir afiş asılıydı, Son Yakın. Kilisenin içi de dışındaki mesajlar kadar iç karartıcıydı. Metal sıralar, ahşap zemin, alçak bir kürsü. Her biri kötü haberler veren başka yazılar. Reacher hepsini okuduktan sonra kamyonu binip otele döndü. Vardığında hava tamamen kararmıştı. Gündüz attığı turlardan mekanın hantal halini hatırlıyordu ama gece daha da kötü görünüyordu, insanda neredeyse uzak durma ihtiyacı yaratan tuğla bir küptü sanki. Prag veya Varşova'da görseniz, rahat rahat eski zaman hapishanelerinden birine geldiğinizi düşünebilirdiniz. Duvarları donuk ve pencereleri karanlıktı, içeride boş ve çekicilikten uzak bir yemek salonu ve kimsenin gitmediği bir bar vardı. Lobinin ilerisinde başında kimsenin durmadığı resepsiyon yer alıyordu. Resepsiyonun arkasında geniş merdivenler vardı. Basamaklar halıyla kaplıydı. Asansör yoktu.

Oteller eyalet kuralları ve federal kanunlar gereği misafirlerin kayıtlarını tutmak zorundaydı. Yangın, deprem veya hortum gibi felakeder söz konusu olduğunda binada kimlerin kaldığını bilmek herkesin lehineydi. Bu yüzden Reacher uzun zaman önce otelleri araştırmaya kayıt defterinden başlaması gerektiğini öğrenmişti. Ne yazık ki bilgisayarların devreye girmesiyle bu iş iyice zorlaşmıştı. Çözülmesi gereken bir sürü tuş, bulunması gereken bir sürü şifre çıkmıştı ortaya. Ama Despair zamanın çok gerisindeydi ve otel de istisna değildi. Kayıtlar, kırmızı deri kaplı, sıradan bir deftere işleniyordu. Ele alması, açması ve okuması kolaydı.

Otelde kalan kimse yoktu.

Elle tutulmuş kayıtlara göre son oda yedi ay önce California'dan gelen bir çiftte kiralananmıştı. Kendi arabalarıyla gelmiş ve iki gece kalmışlardı. O günden beri otel hiç iş yapmamıştı. Hem de hiç. Yirmi yaşında birinin adı olabilecek tek bir isim dahi yoktu. Hatta hiç isim yoktu.

Reacher kimse onu görmeden otelden ayrılıp kamyonu bindi. Bir sonraki durağı iki blok ötedeki kasaba barıydı. Kasabalıların arasına karışacaktı.

YIRMI SEKİZ

Bar da diğerleri gibi tuğla küpü andıran binalardan birinin zemin katındaydı. Uzun ince bir odaydı. Binanın arkalarına kadar uzanıyordu. En geride tuvaletlerin ve yangın çıkışının yer aldığı kısa bir koridor vardı. Bar ve tabureler sol taraftaydı. Sağ tarafta masalar ve iskemleler yer alıyordu. Işıklar kısıktı. Ne müzik vardı ne televizyon. Bilardo masası veya bilgisayar oyunu da yoktu. Bar taburelerinin belki üçte biri ve iskemlelerin dörtte biri doluydu. İş çıkışı kalabalığı. Ama insanların indirimli saati sömürmek için bara doluştukları söylenemezdi. Bütün müşteriler erkekti. Hepsi yorgun ve suratsızdı, iş kıyafetleri içindeydiler, ince uzun bardaklardan veya doğrudan şişeden bira içiyorlardı. Reacher hiçbirini daha önce görmemişti.

Sessizce loş odaya adım attığında bütün kafalar ona döndü ve gözler üzerine odaklandı. Bir tür evrensel bar radarı,

İçeriye bir yabancı girdi uyarışıydı bu. Reacher hareketsiz durup adamların kendisini baştan aşağı incelemesine izin verdi. Yabancı olduğu kesin ama uğraşmak istemeyeceğiniz türden.. Ardından

ilerledi, bar taburelerinden birine oturdu ve dirseklerini bara yasladı. Solunda, en yakınındaki adamla arasında iki, sağında bir boş tabure vardı. Taburelerin ayakları ve alt kirişleri demirdendi. Üzerlerine zorlukla dönen maun oturma yerleri eklenmişti. Bar da çam panellerle kaplı duvarlara uymayan yıpranmış maundan yapılmıştı. Duvarlar, bira şirketinin yarı şeffaf reklamlarının yer aldığı aynalarla kaplıydı. Aynalar işlemeli ahşap çerçevelerin içine yerleştirilmiş, üzerleri yıllarca maruz kalınan sigara dumanıyla hafif puslanmıştı.

Barmen kırklı yaşlarında, soluk tenli iri yapılı bir adamdı. Akıllı birine benzemediği gibi sevimli de değildi. On adım ötedeydi ve şişko poposunu kasanın çekmecesine yaslamıştı. Kımıldamıyordu. Kımıldamaya niyeti de yoktu. Bu açıktı. Re-acher kaşlarını çattı ve yüzüne soru soran bir ifade yerleştirdi ama hiçbir tepki almadı.

Şirket kasabası.

Taburesinde dönüp içeridekilere seslendi.

Dinleyin çocuklar, dedi. Metal işçisi değilim ve iş aramıyorum. Hiç tepki yoktu.

Ne para verirlerse versinler burada çalışmam. İşle ilgilenmiyorum. Kasabadan geçen sıradan biriyim, tek istediğim soğuk bir bira.

Yine tepki gelmedi. Sıkkın veya düşman bakışlar, şişeler, bardaklar, masalar ve dudaklar, yarı yolda donup kalmıştı.

Benimle konuşan ilk kişinin hesabını ödeyeceğim, dedi Reacher.

Hala tepki yoktu.

Bir haftalık hesabını.

Yine tepki yoktu.

Reacher yeniden taburesinde dönüp bara baktı. Barmen de kımıldamamıştı. Adamın gözlerinin içine baktı. Bana bir bira sat, dedi adama, Yoksa ortalığı yerle bir ederim.

Barmen kımıldadı. Ama buzdolabına veya bira pompalarına doğru değil. Telefona doğru. Telefon kasanın yanındaki eski moda bir aletti. Adam ahizeyi kaldırdı ve uzun bir numara çevirdi. Reacher bekledi. Adam telefonun uzun uzun çalışını dinlerken bir şey söyleyecek gibi oldu ama cümlesini tamamlamadan durup telefonu kapadı.

Telesekreter, dedi.

Evde kimse yok, dedi Reacher. Yani sadece sen ve ben varız. Budweiser istiyorum, bardağa gerek yok.

Adam, Reacher'm omzunun üstünden bardakilerin ona yardım etmeye kalkıp kalkmayacağını görmek için etrafa baktı. Kimse harekedenmemişti. Reacher karşısındaki aynadan zaten durumu kontrol

ediyordu. Barmen kahramanlık yapmamaya karar verdi. Omuz silkti. Tavırları değişti, yüz ifadesi biraz yumuşamıştı ve barın altına uzanıp bir şişe soğuk bira çıkardı. Birayı açtı ve bir peçetenin üzerine yerleştirdi. Köpükler şişenin ağzından taşıp kenardan peçetenin üzerine aktı. Reacher cebinden bir onluk çıkarıp uçları kıvrılmasın diye uzunlamasına katladı ve adama uzattı.

Bir adamı arıyorum, dedi.

Ne adamı? dedi barmen.

Genç biri. Yirmi yaşlarında. Yapılı, belki benim kadar iri, kısa saçlı. Burada o tarife uyan biri yok.

Onu bu oğleden sonra gördüm. Kasabadaki pansiyondan çıkıyordu. Oyleyse oraya sor.

Sordum.

Sana yardımcı olamayacağım.

Bence olabilirsin. Bu genç adam niversite sporcularını andırıyordu. Üniversiteli sporcular zaman zaman bira içer. Bir iki kez buraya gelmiştir.

Gelmedi.

Ya diğeri? Aynı yaşlarda, daha ufak tefek. Cılız, bir yetmiş boylarında. Onu görmedim.

Emin misin?

Eminim.

Fabrikada alışıyor musun?

Uzun zaman önce birkaç yıl çalışmıştım.

Ya sonra?

Beni buraya aldı.

Kim?

Bay Thurman. Fabrikanın sahibi o.

Barın da mı sahibi o?

Her şeyin sahibi o.

Yerini mi değiştirdi? Her şeyi kontrol altında tutan bir yönetici gibi görünüyor.

Burada oraya göre daha iyi çalışacağıma karar verdi.

Öyle mi oldu?

Bunun takdiri bana düşmez.

Reacher içkisinden büyük bir yudum aldı. Bay Thurman iyi para ödüyor mu?

Şikayetim yok.

Her gece havalanıp geri dönen Bay Thurman ın uçağı mı?

Burada başka kimsenin uçağı yok.

Nereye gidiyor?

Hiç sormadım.

Ya dedikodular?

Hiçbir şey duymadım.

Bahsettiğim gençleri buralarda görmediğinden emin misin?

Eminim.

Ya sana bir yüzlük versem?

Adam bir saniye tereddüt etti ve yüzünde sanki yüz dolar hayatını değiştirebilirmiş gibi arzu dolu bir bakış belirdi. Ama sonunda yeniden omuz silkmekle yetindi. Yine emin olurdum.

Reacher birasından biraz daha içti. İçki ısınmaya başlamıştı ve metalimsi bir tadı vardı. Barmen yakınında duruyordu. Re-acher aynalara baktı. Yansımaların yansımalarını kontrol etti. İçerideki kimse kıılmıyordu. Burada ölümlere ne olur? diye sordu.

Ne demek istiyorsun?

Kasabada cenaze levazımatçısı var mı?

Barmen başını iki yana salladı. Altmış beş kilometre batıda, bir morg, cenaze evi ve mezarlık var. Despair'de buna ayrılmış toprak yoktur.

Ufak tefek olan öldü, dedi Reacher.

Hangi ufak tefek adamdan bahsediyorsun?

Sana sorduğum adam.

Ölü ya da diri ufak tefek kimseyi görmedim,.

Reacher yeniden sustuğunda bu sefer barmen soru sormaya başladı. Demek sadece geçerken uğradın? Anlamsız, Reacher ın zaten bildiği şeyleri doğrulayan bir soruydu bu. Barmen adına bir tür kumardı. Elinden geleni ardına koyma, diye düşündü. Arka taraftaki yangın çıkışına baktı ve aynalardan ön kapıyı kontrol etti. Evet, sadece geçerken uğradım, dedi.

Burada görülecek fazla bir şey yok.

Bence burası oldukça ilginç bir yer.

Öyle mi?

Bu kasabada polisleri kim işe alıyor?

Belediye başkanı.

Belediye başkanı kim?

Bay Thurman.

Ne büyük bir sürpriz.

Burası onun kasabası.

Onunla tanışmak isterdim, dedi Reacher.

özel hayatına düşkün biridir, dedi barmen.

Öylesine söyledim. Randevu istediğim yok.

Altı dakika, diye düşündü Reacher. Altı dakikadır bu birayı içiyorum. Belki on dakikam daha var. Yargıcı tanıyor musun? diye sordu.

Buraya gelmez.

Nereye gittiğini sormadım.

Bay Thurman ın avukatıdır, fabrika işlerine bakar.

Yargıçların seçimle iş başı yaptığını sanırdım.

Öyle. Hepimiz ona oy verdik.

Kaç aday vardı?

Tek aday oydu.

Yargıcın bir adı var mı? dedi Reacher.

Adı Yargıç Gardner, dedi barmen.

Kendisi burada mı yaşıyor?

Elbette. Bay Thurman için çalışıyorsan kasabada yaşamak zorundasın.

Yargıç Gardner'ın adresini biliyor musun?

Nikel'deki büyük evde kalıyor.

Nikel mi?

Müstakil evlerin yer aldığı sokaklara metal türlerinin adları verilmiştir.

Reacher başını salladı. Ordu üslerinde sokaklara generallerin veya onur madalyası sahiplerinin adlarının verilmesinden çok farklı sayılmazdı. Yeniden sessizleşti ve barmenin buna mecburmuş gibi sessizliği doldurmasını bekledi. Yüz küsur yıl önce Amerika'da sadece sekiz kilometrelik düzgün yol varmış, dedi barmen.

Reacher hiçbir şey söylemedi.

Şehir merkezleri dışında elbette, diye ekledi. Onlar da taşla kaplıymış, şimdiki gibi asfalt değilmiş. Sonra taşra yolları yapılmış, ardından eyalet yolları ve eyaletler arası yollar. Kasabalar atlanmış. Bir zamanlar bu kasaba Denver'a giden ana yolun üzerindeymiş. Artık değil, insanlar artık I-70'i kullanıyor.

Bu yüzden kasabadaki otel artık iş yapmıyor, dedi Reacher. Aynen öyle.

Ve dış dünyadan genel bir soyutlanmışlık söz konusu.

Sanırım.

O iki gencin buraya geldiklerini biliyorum, dedi Reacher. Kim olduklarını ve neden buraya geldiklerini çözmem an meselesi.

Bu konuda sana yardımcı olamam.

Biri öldü.

Bunu söylemiştin. Hala bu konuyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum.

On bir dakika, diye düşündü Reacher. Beş dakika kaldı. Kasabadaki tek bar bu mu? diye sordu.

Bir bardan fazlasına ihtiyacımız yok, dedi adam. Sinema?

Yok.

İnsanlar eğlenmek için ne yapar?

Uydu kanallarımı izler.

Fabrikada bir revir olduğunu duydum.

Doğru duymuşsun.

Bir de araçları varmış.

Eski bir ambulans. Orası büyük bir fabrika. Geniş alana yayılıyor.

Bir sürü kaza oluyor mu?

Orası bir fabrika. Bela herkesin başına gelebilir.

Kaza durumunda fabrikadan maaş bağlanıyor mu? İnsanlar iş üstünde yaralanırlarsa Bay Thurman onlara bakar.

Reacher başını salladı ve yeniden sessizleşti. Birasını yudumladı. Aynalardan diğer müşterilerin biralarını yudumlayışını izledi. Üç dakika, diye düşündü.

Eğer erken gelmezlerse.

Erkenciydiler.

Reacher sağına baktığında iki şerif yardımcısının yangın çıkışından girdiğini gördü. Aynaya baktı ve ön kapıdan giren diğer ikisini fark etti.

YIRMI DOKUZ

Telefon. Yararlı bir icattı ve nasıl kullanıldığı önemliydi. Sürpriz bir tutuklama yapmak için doğuya doğru yola çıkan dört şerif yardımcısı niyetlerini haber vermek için ne-zaketen telefon açmazdı. Gerçek dünyada işler böyle yürümezdi. Haber vermeden baskın yaparlardı. Avlarını hazırlıksız yakalamayı hedeflerlerdi. Yani nezaketen açtıkları telefon bir kandırmacaydı. Oyundaki hamlelerden biriydi. Reacher'ı batıya, güvenli topraklara çekmek için yapılmış bir hamleydi. Bir davetti.

Reacher bu hamleyi doğru okudu.

Ve daveti kabul etti.

Barmen de karakolu aramamıştı. Telesekreterle karşılaşmamıştı.

Kasabadaki bir yeri aramamıştı. Bunun için çok fazla numara tuşlamıştı. Şerif yardımcılarında birini arayıp kimliğini ve dolayısıyla Reacher'ın yerini anlamasına yetecek kadar uzun süre konuşmuştu. Sonrasında tavırlarını değiştirmiş, Reacher'ın oturmayı sürdürmesini sağlamak için konuşkan ve arkadaş canlısı birine dönüşmüştü. Böyle bir fırsat karşısında önceden tembuhlendiği gibi.

Reacher bu yüzden bardan ayrılmadı. Eğer barmen oyuna katılmak istiyorsa, ona göre bir sakıncası

yoktu. Ortaya çıkacak pisliği temizleyerek katılabilirdi.

Ortalık pislenecekti.

Buna hiç şüphe yoktu.

Arkadan gelen şerif yardımcıları kısa koridoru aşır tuvaletlerin önünden geçti ve koridorun salona açıldığı noktada durdular. Reacher gözlerini onlardan ayırmadı. Başını çevirmedi. Aynalarla kaplı bir yerde iki taraftan saldırmak büyük ölçüde anlamsızdı. Diğer adamları son derece net bir şekilde aynada görebiliyordu. İçeri girdikten sonra birkaç adım atıp durmuş, omuz omuza beklemeye başlamışlardı.

Önceki gece dayak yiyen iri adam, önden giren ikiliden biriydi. Yanındaki ise Reacher'ın restoranın önünde tepelediği adamdı. İkisi de iyi durumda görünmüyordu. Arka kapıdan girenler iri ve yeterince sağlıklıydı ama onları idare etmek de sorun olmazdı. Dörde karşı bir kalsa da, endişelenmeyi gerektiren bir durum yoktu. Reacher ilk kez dört kişiye karşı dövüştüğünde beş, karşısındakiler yedi yaşındaydı. Filipinlerde babasının çalıştığı askeri üsteydiler. O zaman da kolayca kazanmıştı şimdi de aynısını umuyordu.

Derken durum değişti.

Bardaki adamlardan ikisi ayağa kalktı. Bardaklarını bırakıp peçetelerle dudaklarını sildiler ve iskemlelerini ittirip öne çıktılar. Biri sola ve diğeri sağa gitti. Biri arkadaki adamlara katıldı ve diğeri öndekilerin yanına gitti. Yeni gelenler Reacher'ın gördüğü en iri adamlar değillerdi ama ufak tefek de sayılmazlardı. Büyük ihtimalle şerif yardımcılarının kardeşleri ya da kuzenleri falandı. Aynı şekilde giyinmişlerdi. Benziyorlardı ve vücut yapıları aynıydı.

Yani on üç dakika önce barmen yardım bulmak amacıyla içeriyi taramamıştı. Adamlarla göz göze gelmeye ve onları uyarmaya çalışıyordu: Yerinizde kalın, diğerkileri geliyor. Reacher çenesini sıkı sıkı kapadı ve midesindeki biranın acı tadını aldı. Hata. Kötü bir hata. Zeki davranmıştı ama yeterince değil.

Ve şimdi bunun bedelini ödeyecekti, hem de fena bir şekilde.

Altıya karşı bir.

Altı yüz kiloya karşı yüz yirmi beş kilo.

Koşulların lehine olduğu söylenemezdi.

Nefesini tuttuğunu fark etti. Yavaşça nefesini verdi. Çünkü: Dum spiro spero. Can çıkmadıkça umut vardır. Kıbrıslı Zenon'un onaylayacağı bir söz değildi. O Yunanca konuşurdu, Latince değil ve gözü kara iyimserliktense pasif teslimiyeti tercih ederdi. Ama bu söz geri kalan her şeyin onu yarı yolda bıraktığı zamanlarda Reacher'ın işini görmüştü. Birasından son bir yudum aldı ve şişeyi peçetenin üstüne bıraktı. Taburesinde dönüp salona baktı. Arkasında, barmenin kasanın yanındaki daha güvenli bir noktaya kaydığını hissetti. Önünde diğerk müşteriler bardaklarını ve şişelerini alıp uzak duvarın dibine geçiyordu. İki yanındaki adamlar taburelerinden kalkıp kalabalığın güvenliğine

karıştı.

Barın iki tarafında bir hareketlenme oldu.

Üçlü gruplar halinde duran adamlar öne doğru bir adım attı.

Şimdi içi boş bir dörtgen oluşturuyorlardı. Ortada sadece taburesinde oturan Reacher vardı ve barın ahşap zemini.

Altı adamın hiçbiri silahlı değildi. Reacher bundan emindi. Şerif yardımcılarının resmi silahı yoktu. Vaughan, Colorado'da şerif yardımcılarının sivil statü taşıdığını söylemişti. Diğer ikisi halktan insanlardı. Colorado'da halktan bir sürü kişi silah taşırdı elbette ama insanlar silahları varsa onları kavganın başında çekerdi, sonrasında değil. Silahlarını sergilemek, göstermek, karşılarındakini korkutmak isterlerdi. Reacher'ın deneyimlerine göre hiç kimse silah çekmek için kavganın sonunu beklemezdi.

Yani yumruk yumruğa dövüleceklerdi, altıya karşı bir.

On kapının üç metre önünde duran iri adam konuştu. Başın o kadar belada ki kürekle kazsan çıkış yolunu bulamazsın.

Benimle mi konuşuyorsun? diye sordu Reacher.

Doğru anladın, öyle yapıyorum.

Yapma.

Ortalıkta fazla görünmeye başladın ahbab.

Söyleyeceklerini kendine sakla. Daha iyisi dışarı çıkıp kus. Bu konuda başarılısın.

Hiçbir yere gitmiyoruz. Sen de gitmiyorsun.

Burası özgür bir ülke.

Senin için değil. Artık değil.

Reacher taburesinde oturmayı sürdürdü. Her hamleye ha-zırlıklıydı ama görünüşte duruşu değişmemişti. Dışarıdan bakan biri onun sakin ve rahat olduğunu düşünürdü. Kendisinden iki yaş büyük ağabeyi Joe, fiziksel açıdan ona benzese de öfke konusunda tamamen farklıydı. Joe kavgalara balıklama daldardı. Biri canını sıkarsa o da aynı şekilde karşılık verirdi. İsteksizce, yavaşça, kontrollü, sabırlı ve hüzünlü bir şekilde durumu daha da tırmandırırdı. Bu yüzden sinir bozucu bir rakipti. Çocukken Joe'nun düşmanları hırslarını çoğunlukla Reacher'dan çıkarmayı denerdi. İlk kez yedi yaşındaki dört çocukla yüzleşmek zorunda kaldığında beş yaşındaki Reacher gerçek korkunun getirdiği heyecanı hissetmişti. Korkunun verdiği enerji delice beyninde ve vücudunda dolaşmış, yoğun bir saldırganlık olarak dışarı çıkmıştı. Kendini dövüşün ortasına atmış ve dört saldırgan daha hamle bile yapamadan kavga sona ermişti. Pediatrik koğuştan taburcu edildiklerinde sonsuza kadar

ondan ve ağabeyinden uzak durmuşlardı. Reacher o çocuk haliyle bu deneyim üzerine çok düşündü ve değerli bir ders aldığını hissetti. Ordudaki eğitimi sırasında, aldığı dersi yeniden keşfetti. Stratejik düzlemde bunun bir adı bile vardı: Ezici Güç. Eğitimi kabadayılardan aldığı ter kokulu spor salonları, rakiplerin her zaman saygın centilmenler olmadığını Reacher'a göstermişti. Centilmenlik çoktan ölmüştü. Bu yüzden yapılması gereken şeydu, Önce sen vur, bütün gücünle vur.

Ezici güç.

Önce sen vur, bütün gücünle vur.

Reacher'ın verdiği adla, Saldırıdan önce karşı saldırıya geç.

Taburesinden kalkıp döndü, eğildi ve demir ayaklı tabureyi yakalayıp odanın arka tarafındaki üç adama doğru bütün gücüyle savurdu. Tabure üç adama daha çarpmadan diğer tarafa saldırdı ve çenesi kırık adamın yanında duran yeni adama bir dirsek indirip burun kemiğini kırdı. Adam ağaç gibi yere dev-rilirken Reacher öne doğru eğilip kazandığı ivmeyle iri adamın kulağına dirsek attı. Ardından tepkiden kaçınmak için geri çekildi ve çenesi kırık adama saldırıp karnına yumruk attı. Adam iki büklüm olurken Reacher adamın başının arkasına vurdu ve alttan da dirsek atıp yere yığılmasını sağladı. Ardından hızla arka tarafa döndü.

Tabure şerif yardımcılarında birini tutturmuş ve onlara yeni katılan adamın boynuna isabet etmişti. Yatay biçimde döndürülerek sertçe savrulan ahşap ve demir. Belki refleksiyle ellerini kaldırıp bileklerini kırmışlardı. Belki de yeterince hızlı davranamayıp tabure işlerini bitirmişti. Reacher emin değildi. Ama hangisi olursa olsun adamlardan ikisi o an için devre dışı kalmıştı. Acı içinde yere yığılmışlardı, tabure ayaklarının dibinde yuvarlanmayı sürdürüyordu.

Diğer şerif yardımcısı sağlamdı. Yüzünde vahşi bir gülümsemeyle ileri atıldı. Reacher dans eder gibi iki adım atıp adamı sol omzundan yakaladı ve yüzündeki sırtışın ortasına bir yumruk indirdi. Adam yalpalayarak geri çekildi ve başını iki yana salladı. Bu sırada biri Reacher'ı ayı sarılışıyla arkadan kavradı. Tahminen iri olandı. Arkaya doğru eğilmeye zorladı ve çenesini göğsüne indirip bütün gücüyle ters bir kafa attı. Hedefi tuttuğunu hissetti. Öne doğru indirilen darbe kadar iyi olmasa da yararlıydı. Ardından Reacher bütün gücüyle arkaya doğru hareket etti ve adamı duvara yapıştırdı. Aynalardan biri kırılıp yere düşerken Reacher'ı saran kollar gevşedi ve hem kollardan hem suratına doğru gelen darbeden kurtulup önden saldıran adamın çenesine sert bir yumruk indirdi. Güçlü bir darbe değildi ama adamın dengesini kaybetmesine, savunmasının düşmesine ve Reacher'ın akıllara durgunluk verecek bir sol kroşe indirmesine yetti.

Sekiz dirsek attı, bir dirsek yedi, adamlardan biri yere devrildi, diğer dördü sonraki sekiz yumrukta yere yapıştı ama iri adam hala ayakta idi.

Yeterince etkili vuramamıştı.

Ciddileşme zamanı geldi.

Barmen ne demişti: insanlar iş üstünde yaralanırsa Bay Thurman onlara bakar. Reacher şöyle düşündü: Öyleyse bırakalım baksın. Çünkü bu adamlar Thurman 'ın emirlerini yerine getiriyor.

Burada Thurmanın istemediği hiçbir şeyin gerçekleşmediği belli.

Odanın arka tarafındaki şerif yardımcısı boğazını tutarak yerde yuvarlanıyordu. Reacher öne çıkıp adamın kaburgalarına, birkaç tanesini kıracak kadar sert bir tekme indirdi ve sonra bir ayağıyla adamın kolunu yere yapıştırıp diğeriyle üstüne bastı. Ardından tabureyle vurduğu iki adamın yanına gitti. İkinci şerif yardımcısı ve yeni adam. Biri kolunu tutmuş iki büküm yerdeydi. Reacher ayağını adamın sırtına koyup onu kafası sertçe duvara çarpacak şekilde yuvarladı. Diğer adam belki de taburenin demirinin keskin tarafını kör bir bıçak gibi göğsüne yediğinden nefes bile alamıyordu.

Reacher adamın bacağına ve ardından kafasına bir tekme indirdi. Ve hemen ardından tam zamanında eğilip iri adamın hamlesinden kurtuldu. Adamın yumruğu omzuna indi. Karşılık vermeyi düşündü ama dengesi iyi değildi. Zemin, iki büküm olmuş saldırganlar yüzünden sınırlanmıştı. İri adam sol kroşe indirdi ve Reacher bu hamleden kaçıp odanın ortasına geçti.

İri adam hızla peşinden geldi. Sağ yumruğunu savurdu. Reacher başını yana çevirip yumruğu köprücük kemiğiyle karşıladı. Zayıf bir yumruktu. Adamın yüzü solgundu. İri adam kafa atmaya denedi ama Reacher tutturabileceği mesafenin dışına çıkıp etrafa bakındı.

Hasarlı bir tabure, kırık bir ayna, yerde debelenen beş adam ve yirmi pasif izleyici. Şimdilik her şey yolunda. İri adam geri çekildi ve mola verilmiş gibi vücudunu esnetti. Dediğin gibi, birimiz seni haklayacak kadar uzun süre ayakta kalacak.

Beni haklamaya yaklaşmadınız bile, dedi Reacher. Bu durum içten içe aklını karıştırmıştı. Altıya birlik bar kavgasını kazanmak üzereydi ve omuzlarının morarması ve parmak eklemlerinin acıması dışında üzerinde hiç hasar almamıştı. İşler umduğundan çok daha iyi gitmişti.

Derken işler çok çok kötü gitmeye başladı.

Bir daha düşün, dedi iri adam. Ellerini pantolonun ceplerine sokup iki sustalı çıkardı. Sağlam, ahşap kabzalı, parlak çelikten iki bıçak. Odayı kaplayan sessizliğin ortasında durup ilk bıçağı kararlı bir şekilde açtı. Kısa bir duraksamanın ardından ikinci bıçak da ilkini takip etti.

OTUZ

Sustalı bıçakların açılma sesi iyiye işaret değildi. Reacher midesinin kasıldığını hissetti. Bıçaklardan nefret ederdi. Karşısındaki adamın bir çift altıpatlar çekmesini tercih ederdi. Silahların ıskalama ihtimali vardı. Aslında baskı, gerilim, el titremesi ve kafa karışıklığı hesaba katıldığında çoğunlukla ıskalarlardı. Çarpışma sonrası raporlar bunun ispatıydı. Evraklar cesede isabet eden yedi kurşunla ilgili bilgilerle dolardı. Üçüncü paragrafta gelip de 150 el ateş edildiğini okuyana kadar, saldırganın her attığını vurduğunu zannederdiniz.

Oysa bıçaklar ıskalamazdı. Size değdiklerinde keserlerdi. Reacher'ın gerçekten korktuğu tek rakipler, ellerini hızlı hareket ettiren ve keskin bıçaklar kullanan ufak tefek adamlardı. İri şerif yardımcısı hızlı veya çevik değildi ama bıçaklarla indirdiği darbeler, etkisiz yumruklardan çok daha ciddi zararlar verebilirdi. Elindekileri saplarsa bolca kan akacak ve hatta atar damarlar kesilirse dövüşün sonu gerçekten kötü bitecekti.

Hiç iyi değildi.

Reacher, izleyicilerden birini kaldırıp iskemlesini şerif yardımcısının önünde tuttu. Bıçaklara karşı en iyi savunma mesafeydi. En iyi karşı hamle ise tuzağa düşürmektir. Savrulan bir ağı, palto veya battaniye çoğunlukla etkili olurdu. Bıçak kumaşa takılırdı. Ama Reacher'ın elinde bunların hiçbiri yoktu. Sadece öne uzattığı iskemlenin dört ayağı. Bir aslan terbiyecisi gibi öne atılıp geri çekildi. Başka bir izleyiciyi daha iskemlesinden etti ve kaldırıp şerif yardımcısının kafasına fırlattı. İri adam ister istemez yan dönüp yüzünü korumak için sağ elini yukarı kaldırdı ve iskemleyi koluyla karşıladı. Reacher geri çekilip ileri atılarak kılıç saplar gibi iskemlenin bacaklarını adamın göğsüne indirdi. Biri karnına diğeri göğüs boşluğuna isabet etti. Adam geri savrulup derin bir soluk verdi ve kollarını sallayarak bütün gücüyle Reacher'a saldırdı. Bıçaklar tıslayarak havayı kesiyordu.

Reacher geri çekilip iskemleyi savurarak karşılık verdi. Adamın kolunun üst kısmını tutturdu. Adam önce bir yana sonra diğeri yana savruldu. Reacher sola çekilip yeniden saldırdı. İskemlenin ayaklarından biri adamın başının arkasına isabet etti. Şerif yardımcısı bir adım yalpaladı, ardından bütün gücüyle saldırıya geçti. Elleri aşağıda ve kolları iki yana ayrılmıştı. Bıçaklar tehlikeli çemberler çiziyordu.

Reacher geri çekildi. Üçüncü bir izleyicinin iskemlesini aldı ve bütün gücüyle fırlattı. İri adam irkilip geri çekildi ve kollarını yukarı kaldırdığında iskemle dirseklerine çarptı. Reacher o anı bekliyordu. Öne fırlayıp iskemlenin ayaklarını adamın karnına sapladı ve kaburgalarla belin arasındaki boşluğa isabet ettirmişti. Reacher'ın yüz yirmi beş kiloluk ağırlığı iskemlenin kenarından yumuşak dokuya ulaşmıştı.

İri adam dövüşmeyi kesti.

Vücudu donup kalmıştı, yüzünü buruşturdu. Bıçakları bırakıp iki elini midesine götürdü. Uzunca bir an heykel gibi öylece durdu ve ardından iki büklüm yere eğildi. Kan kusuyordu. Yalpalayarak geri adım attı ve dizlerinin üstüne düştü. Omuzları sarsılmaya başladı. Yüzündeki bütün kan çekilmişti. Midesi kasıldı. Tekrar kustu. Bu kez daha fazla kan ve safra akıyordu. Ellerini kusmuşundan oluşan birikintinin iki yanına koyup ayağa kalkmayı denedi. Ama başaramadı. Biraz doğ-rulduğu sırada yana devrildi. Gözleri yuvarlandı ve başı geriye savrulurken nefes alıp veriş hızı ve güçsüz bir hale büründü. Bir eli midesine gitti ve diğeri yeri yumrukladı. Yeniden kustu, bu sefer havaya doğru küsmüşü. Ardından devrilip iki büklüm kıvranmaya başladı.

Oyun bitmişti.

Bar sessizleşti. İnsanların nefes alıp veriş dışında hiç ses yoktu. Her yan toz içindeydi ve havaya kan ve kusuk kokusu hakimdi. Reacher vücudunu kaplayan adrenalin yüzünden titriyordu. Kendini kontrol altına alıp iskemleyi sakince yere bıraktı ve eğilip yere düşen bıçakları aldı. Bıçakları kapadıktan sonra ikisini de aynı cebine koydu. Ardından konuşmadan etrafa bakındı ve durumu kontrol etti. İlk vurduğu adam bilincini kaybetmiş halde sırt üstü yerde yatıyordu. Burun kemiğine indirilen darbe her zaman etkiliydi. Sert bir darbe indirirseniz kemik parçalarının beyne saplanmasına bile yol açabilirdiniz. Iskalarsanız, elmacık kemiğinin parçaları göz yuvalarına saplanabilirdi. Ama Reacher'ın indirdiği yumruk hesaplı bir yumruktu. Adam belki bir hafta hasta ve huysuz olacak ama sonra iyileşecekti.

Geceye kırık bir çeneyle başlayan adam listeye kırık bir burun ve kötü bir baş ağrısı eklemişti. Odanın arka tarafındaki diğeri, tabure yüzünden kırılmış bir kol ve kafasını duvara çarpmaktan kaynaklanan şuur kaybıyla paçayı sıyırmıştı. Yanındaki adam başına aldığı darbeden ötürü baygındı. Taburenin ıskaladığı şerif yardımcısının kırık kemikleri ve kırık bir bileği vardı.

Herkes ciddi hasar görmüştü ama daha baştan buna gönüllüydüler.

Yani beşte beş, bir de buna ek olarak altıncı için bir tür tıbbi açıklama yapılmıştı. İri adam cenin pozisyonunda yatmayı sürdürüyordu. Zayıf ve solgundu. Sanki damarlarındaki bütün kan çekilmişti. Reacher eğilip boynundan adamın nabzını kontrol etti ve çok zayıf attığını gördü. Adamın ceplerini karıştırdı. Gömleğinin ön tarafında beş köşeli yıldızı buldu. Resmi bir rozetti. Pirinçten yapılmıştı ve merkezinde iki satır vardı: Despair Kasabası, Şerif Yardımcısı. Reacher rozeti kendi cebine koydu. Adamın ceplerinde bir sürü anahtar ve pirinç tokayla tutturulmuş kağıt paralar buldu. Anahtarları alıp parayı bıraktı. Ardından ayağa kalkıp barmeni bulana kadar gözleriyle içeriyi taradı. Adam geceye başladığı noktadaydı. Koca poposunu kasanın çekmecesine yaslamış, barın kenarında duruyordu.

Fabrikayı ara, dedi Reacher. Ambulansı çağır, iri olanla ilgilen. Durumu iyi görünmüyor.

Ardından bara ilerledi ve şişesini buldu. Bıraktığı yerdeydi, hala peçetenin üstünde dik duruyordu. Son yudumu içip şişeyi yerine bıraktı ve ön kapıdan gecenin karanlığına ilerledi.

OTUZ BİR

Nikel adlı sokağı bulana kadar ana yolun güneyinde on dakika arabayla dolanması gerekti. Sokak adları küçük ve soluk renkli harflerle yazılmıştı. Vaughan'ın kamyonunun farları zayıf ve hizaları alçaktı. Demir, Krom, Vanadyum ve Molibden Sokaklarını keşfetti. Sonra metal isimlerinin yerini numaralar aldı. Çelik, Platin, Altın. Ve derken Nikel. Karşılıklı duran toplam on altı ev vardı. On beşi küçük ve bir tanesi büyüktü.

Hurmanın sadık yargıcı Gardner; Nikel 'deki büyük evde yaşıyor, demişti barmen. Reacher arabayı kaldırımın kenarına yaklaştırıp büyük evin posta kutusundaki adı kontrol etti. Kamyonu evin önündeki girişe park etti. Araçtan inip verandaya yürüdü. Bina orta büyüklükte çiftlik evi tarzındaydı. Diğer evlere göre daha hoş görünüyordu. Yine de bu kasabadan çıkıp Washington'daki yüksek mahkemede görev almayı başarsa Gardner'ın bundan çok daha iyisinde oturacağı kesindi. Hatta Denver trafik mahkemesinde yargıçlık etse bile bundan iyisine sahip olurdu. Avlunun ahşapları çürümüş, kenarlardaki boyalar toza dönüşecek kadar eskimişti. Ferforjeler de iyi durumda değildi, demir aksamların paslandığı görülüyordu.

Avluya çıkan merdivenin en üst basamağında, korkulukların ucunda birbirinin aynısı iki tırabzan babası vardı. Her ikisinin de tepesinde yer alan küreler kasap satırıyla saldırıya uğramış gibi ikiye ayrılmıştı.

Reacher zili bulup parmak eklemiyle iki kere bastı. Çok gerekli değilse parmak izi bırakmamakla ilgili, eski bir alışkanlıktı bu. Ardından bekledi. Reacher'ın deneyimlerine göre gece yarısı banliyödeki bir kapıyı çaldığınızda ortalama bekleme süreniz yirmi saniyeydi. Çifder başlarını televizyondan kaldırır, birbirlerine bakar ve Kapıdaki kim? Bu saatte kim gelir? diye sorarlardı.

Çoğunlukla biri bir şey söyler, diğeri karşılık verir ve kimin koridoru geçip kapıyı açması gerektiği konusunda anlaşılırlardı. Saat dokuzdan önce geleni karşılayan çoğunlukla kadındı. Dokuzdan sonraysa genelde kapıyı erkek açardı.

Yirmi üç saniyelik bekleme süresinin ardından kapıyı açan yargıcın karısı Bayan Gardner'dı. O da kocası gibi altmışının üzerindeydi. Sadece beyazlamış saçlarının miktarı ve giysileri kadının cinsiyetini belli ediyordu. Bigudiyle şekil verilmiş düzgün bukleleri vardı ve bileklerine kadar uzanan gri bir gecelik giymişti. Sinekliğin arkasında durduğu için surat ifadesinden ne düşündüğünü kestirmek mümkün değildi. Size nasıl yardımcı olabilirim? diye sordu kadın.

Yargıcı görmem gerekiyor, dedi Reacher.

Çok geç oldu, dedi Bayan Gardner, oysa değildi. Kadının arkasındaki eski moda guguklu saat sekiz yirmi dokuzu gösteriyordu. Reacher'ın kafasındakine göreyse sekiz otuz birdi. Kadının aslında Sen iri yarı ve korkutucu bir tipsin, demek istiyordu. Reacher gülümsedi. Vaughan da aynısını söylemişti Kendine bak. Ne görüyorsun? Reacher insanların gece vakti kapılarında görmekten hoşlandığı türden bir ziyaretçi olmadığını biliyordu. Ondan daha az sevilen belki sadece mormonlardı.

Reacher, Acil bir durum söz konusu, dedi.

Kadın kımıldamadı ve bir şey söylemedi. Reacher tecrübelerine dayanarak kapı önündeki sohbet otuz saniyeden uzun sürerse, evin beyinin ortaya çıkacağını biliyordu. Koca, boynunu oturma odasının kapısından uzatır ve Kimmiş hayatım? diye seslenirdi. Ve Reacher bu gerçekleşmeden önce sinekliğin açılmasını istiyordu. Gerekirse ön kapının kapatılmasını en-gelleyebilmeliydi.

Acil bir durum, dedi yeniden ve sinekliği ittirerek açtı. Eskimiş menteşeler gıcırdadı. Kadın geri çekildi ama kapıyı Reacher'ın suratına çarpmayı denemedi. Reacher içeri adım atıp sinekliğin çarparak kapanmasına izin verdi. Koridorun havası durgundu. İçerisi yemek kokuyordu. Reacher geri dönüp ön kapıyı nazıkçe kapadı. O noktada kafasındaki saat otuz saniyeden uzun süre geçtiğini haber verdi ve yargıç hole çıktı.

Yaşlı adamın üzerinde Reacher'ın önceki gün gördüğü aynı gri takım elbise vardı. Ama ceketinin düğmeleri açık, kravatı gevşekti. Adam bir an hareketsiz durup hafızasını araştırdı.

On saniye sonra yüzündeki şaşkınlık kayboldu ve yerini tamamen farklı bir duyguya bıraktı. Sensin, dedi.

Reacher başını salladı.

Evet, benim, dedi.

Ne istiyorsun? Buraya neden geldin?

Seninle konuşmak için.

Despair'de ne işin var demek istemiştin. Seni kasabadan sürmüştük.

Geri geldim, dedi Reacher. İstersen beni dava edebilirsin.

Polisi arayacağım.

Lütfen ara. Ama yanıt vermeyecekler, sanırım bunu biliyorsun. Şerif yardımcıları da yanıt vermeyecek.

Şerif yardımcıları nerede?

Revir yolundalar.

Şerif yardımcılarının başına ne geldi?

Ben geldim.

Yargıç hiçbir şey söylemedi.

Bay Thurman küçük uçağıyla havalandı. Beş saat boyunca onunla da iletişim kuramayacaksın. Yani tek başınasın. İnisiyatif kullanma zamanı geldi Yargıç Gardner..

Ne istiyorsun?

Beni oturma odana davet etmeni, benden oturmamı rica etmeni ve kahveme süt ya da şeker alıp almayacağımı sormanı istiyorum. Kahvemi sade içerim, şimdiden söyleyeyim. Çünkü şimdilik hala senin izinle bu evdeyim ve bu yüzden suç işliyor sayılmam. Durumun böyle kalmasını tercih ederim.

Evime izinsiz girmekle kalmayıp kasaba kanunlarını da çiğniyorsun.

Ben de bunu konuşmak istiyordum. Aldığın kararı yeniden değerlendirmeni istiyorum. Temyiz süreci de diyebiliriz.

Sen delirdin mi?

Sıra dışı bir talep belki ama silahlı değilim ve tehdit savurmuyorum. Tek istediğim konuşmak.

Evimden defol.

Diğer taraftan karşında kaybedecek hiçbir şeyi bulunmayan iri yapılı bir yabancının durduğunu unutma. Üstelik kasabada şu an yasalara itaati sağlayabilecek kimse yok.

Bir silahım var.

Eminim vardır. Hatta birkaç silahın olduğundan eminim ama hiçbirini kullanmayacaksın.

Öyle mi sanıyorsun:

Sen bir kanun adamısın. Sonrasında ne kadar gürültü kopacağını biliyorsun. Bunlarla uğraşmak istediğini sanmıyorum.

Riske giriyorsun.

Sabahları yataktan kalkmak riske girmek demektir.

Yargıç buna karşılık vermedi. Ne onayladı ne de itiraz etti. Çıkmazdaydı. Reacher adamın eşine dönerken yüzündeki arkadaş canlısı ifadeyi sildi ve yıllar önce şahitlere bakarken kullandığı keskin bakışını yerleştirdi.

Ne düşünüyorsunuz Bayan Gardner? diye sordu.

Kadın birkaç kere konuşmaya çalıştı ama kuruyan boğazından kelimeler dökülmedi. Sanırım hepimiz oturup konuşmalıyız, dedi sonunda. Ama bunu söyleyişinden çok da korkmadığı anlaşılıyordu. Sağlam bir kadındı. Büyük ihtimalle Despair Kasabası'nda atmış yıl boyunca ayakta kalmak ve patronun kuklasıyla evliliğe katlanmak bunu gerektirmişti.

Kocasını oflayarak arkasını döndü ve salona giden yolu gösterdi. Kare biçiminde, düzgün bir odaydı. Geleneksel şekilde döşenmişti. Bir kanepesi, bir koltuk, geriye yaslanabilen bir başka koltuk, bir orta sehpa ve uydu alıcısına bağlı büyük ekran bir televizyon vardı. Mobilyalar ve perdeler aynı çiçek desenli kumaşla kaplanmıştı. Kenarları fırfırlı perdeler kapalıydı. Reacher, onları Bayan Gardner'ın kendisinin diktiğini tahmin etti.

Otur, dedi yargıç.

Kahve yapmayacağım, dedi Bayan Gardner. Bu koşullar altında biraz abartılı olur.

Seçim sizin, dedi Reacher. Ama itiraf etmeliyim ki şu anda biraz kahve için gerçekten size müteşekkir kalırdım. Bir an tereddüt ettikten sonra geriye yaslanmayan koltuğa oturdu. Gardner diğerine geçti. Karısı bir an duraksadı, ardından içini çekip odadan çıktı. Bir dakika sonra Reacher suyun aktığını ve alüminyum kaba dolduğunu duydu.

Temyiz süreci diye bir şey yok, dedi Gardner.

Olmak zorunda, dedi Reacher. Anayasal bir hak. Beşinci ve on dördüncü maddeler bu sürecin garantisidir. En azından davanın yeniden açılması ihtimali varı.

Ciddi misin?

Kesinlikle.

Hakkında çıkarılan serserilik kararı yüzünden federal mahkemeye mi gitmek istiyorsun?

Bir hata yapılma ihtimalini göz önüne alıp bu hatanın sonucunda ortaya çıkan evrakları yırtmanı istiyorum.

Hata falan yok. Sözlük tanımına göre tam bir serserisin.

Bu kararını yeniden değerlendirmeni istiyorum.

Neden?

Neden olmasın

Bu kasabada özgürce dolaşmak senin için neden bu kadar önemli, anlamak istiyorum.

Ben de beni kasabaya sokmamanın sizin için önemini anlamak istiyorum.

Ne kaybın olur ki? Burası bir şeye benzemiyor.

Prensip meselesi.

Gardner cevap vermedi. Kısa süre sonra karısı elinde tek bir fincan kahveyle içeri girdi. Fincanı Reacher'ın önündeki masaya dikkatlice bıraktıktan sonra geri çekilip kanepeye oturdu. Reacher uzanıp bir yudum aldı. Kahve sıcak, sert ve kaliteliydi. Fincan silindirik şekilde, dar ve uzundu. Zarif Çin porseleninden yapılmıştı, kenarları inceydi.

Mükemmel , dedi Reacher. Çok teşekkür ederim. Size minnettarım.

Bayan Gardner bir an tereddüt etti. Bir şey değil, dedi sonra.

Perdelerde de harika bir iş çıkarmışsınız, dedi Reacher.

Bayan Gardner buna karşılık vermedi. Hiçbir şey yapamam. Temyiz süreci yok. İstiyorsan kasabaya

dava açabilirsin, dedi yargıç.

Bir işim olursa beni seve seve kasabada ağırlayacağınızı söyledin, dedi Reacher.

Yargıç başını salladı. O zaman serserilik suçlaması ortadan kalkar.

İşte aradığınız yanıt.

Bir iş mi buldun?

Aklımda bir iki şey var. Konuşmamız gereken diğer konu bu. Bu kasabada hiç kanun kuvveti kalmamasını sağlıklı bulmuyorum. Bu yüzden beni şerif yardımcılığına atamanızı istiyorum.

Bir saniye boyunca kimseden çıt çıkmadı. Reacher pirinç yıldızı gömleğinin cebinden çıkardı. Zaten rozetim var. Ve bu konuda deneyimli sayılırım.

Sen çıldırmışsın.

Sadece bir boşluğu doldurmaya çalışıyorum.

Tamamen kafayı üşütmüştün.

Size hizmetlerimi sunuyorum.

Kahveni bitir ve evimden çık git.

Kahve sıcak ve lezzetli. Onu bir yudumda bitiremem.

O zaman kahveyi burada bırak. Şimdi, derhal evimden defol.

Yani beni şerif yardımcılığına atamayacak mısınız?

Yargıç ayağa kalkıp bacaklarını iki yana açarak olabildiğince dik durdu ve etkileyici görünmeyi denedi. Beyni o anki tehlikeyi ve gelecekte çıkabilecek sorunları hesaplarken gözleri kısıldı. Uzunca bir süre sessiz kaldı.

Bütün kasabayı şerif yardımcısı ilan ederim daha iyi, dedi sonunda. Despair'deki tüm erkek, kadın ve çocukları. Aslında sanırım bunu yapacağım. İki bin altı yüz kişi. Hepsini aşabileceğini mi sanıyorsun? Başaramazsın. Seni dışarıda tutmak istiyoruz bayım. Ve bunu yapacağız. Buna inansen iyi olur.

OTUZ İKİ

Racher o gece dokuz buçukta sınır çizgisini geçti. Saat okuz otuz beşte Hope taki lokantanın önündeydi. Gece boyunca Vaughan'ın birkaç defa lokantaya uğrayacağını hesaplamıştı. Vaughan, kamyonunu kaldırımın yanına park edilmiş görünce, başına bir şey gelmediğini anlayacaktı. Ya da en azından kamyonunun iyi olduğunu.

Vaughan'ın anahtarlarını kasaya bırakmak üzere içeri girdi ve tek başına oturan Lucy Anderson'ı gördü. Kısa şort, mavi kazak, küçük çoraplar ve koca ayakkabılar giymişti. Bolca çıplak bacak. Boşluğa bakıp gülümsüyordu. Reacher, onu ilk gördüğünde kızın tam anlamıyla güzel sayılamayacağını düşünmüştü. Oysa şimdi gerçekten güzel görünüyordu. Işıltılı, güçlü ve dinç bir duruşu vardı. Tamamen farklı biri gibiydi.

Lucy değişmişti.

Önceden endişe onu yıpratıyordu.

Şimdi muduydu.

Reacher, kasanın yanına vardığında duraksadı. Lucy ona gülümsedi. Merak uyandırıcı bir gülümsemeydi bu. içinde bolca memnuniyet vardı ve zafer duygusu. Biraz da üstünlük hissi barındırıyordu. Sanki Lucy, Reacher'ı yenmiş ve kayda değer bir zafer kazanmıştı.

Vaughan'ın anahtarlarını kasiyere bıraktığında Lucy, Yemek yiyecek misin? diye sordu. Reacher düşündü. Midesi yatışmıştı. Adrenalin geçip gitmişti. Acıktığını farket-ti. Kahvaltıdan beri bir şey yememiş sadece kahve içmişti. Bir de bardaki bira. Barda bayağı kalori yaktığı kesindi. Enerjisi bitmek üzereydi. Bu yüzden, Evet, sanırım yemeğe hazırım, dedi.

Masaların arasından geçip Lucy Anderson'ın karşısına oturdu. Reacher'a bakarken Lucy'nin yüzünde yine aynı memnuniyet, zafer ve üstünlük barındıran tebessüm belirdi. Gülümsemenin etkisi yakından çok daha geniş ve güçlüydü. Bin megavatlık bir sırıtış. Kızın harika dişleri vardı. Açık mavi gözleri parıldıyordu. Bu öğleden sonra Lucy gibiydin, şimdi ise Lucky gibi görünüyorsun, dedi Reacher.

Kendimi Lucky gibi hissediyorum, dedi Lucy.

Ne değişti?

Ne sanıyorsun?

Kocandan haber mi aldın?

Lucy yeniden mudulukla gülümsedi.

Emin olabilirsin, dedi Lucy.

Despair'den ayrılmış mı?

Kesinlikle. Artık onu asla ele geçiremeyeceksin.

öyle bir niyetim yoktu ki. Seninle tanışmadan önce onun varlığından bile haberim yoktu.

Gerçekten mi? diye sordu Lucy, gençlere özgü abartılı ve alaycı bir tonla. Reacher'ın kızın ses tonundan Beni aptal mı sanıyorsun, demek istediğini kavradı.

Beni biriyle karıştırıyorsun, dedi Reacher.

Gerçekten mi?

Kendine bak, ne görüyorsun?

Ben polis değilim, dedi Reacher. Bir zamanlar öyleydim ama artık değilim.

Lucy karşılık vermedi ama Reacher onun ikna olmadığını biliyordu. Tahminime göre kocan öğleden sonra geç saaderde kasabadan ayrılmıştır. Saat üçte oradaydı ve yediden önce gitmişti.

Oraya geri mi gittin?

Bugün iki defa Despair'e gittim.

Bu da onu aradığımı ispatlıyor.

Sanırım öyleydi. Ama sadece senin için.

Gerçekten mi?

Kocan ne suç işledi?

Zaten biliyorsun.

Zaten biliyorsam bana söylemenin bir sakıncası olamaz, yanılıyor muyum?

Aptal değilim, kocamın ne yaptığıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Aksi takdirde beni suç ortaklığıyla itham edersiniz. Bizim de avukatlarımız var biliyorsun.

Biz dediğin kim?

Bizim konumumuzdaki insanlar. Bizimle ilgili her şeyi biliyorsun zaten.

Polis değilim, Lucky, buradan geçen bir yabancıyım. Hiçbir konuda hiçbir şey bilmiyorum.

Lucky yeniden gülümsedi. Muduluk ve zaferle.

Nereye gitti? diye sordu Reacher.

Sanki sana söyleyeceğim.

Her neredeyse, ne zaman onunla buluşacaksın?

Birkaç gün içinde.

Seni takip edebilirim.

Lucy sarsılmaz bir ifadeyle yeniden gülümsedi. Sana bir yarar getirmez.

Garson yanlarına geldiğinde Reacher, kahve ve biftek ısmarladı. Kadın gittikten sonra Lucy ye döndü. Senin dünkü halinde olan başka insanlar var hala. Şimdi kasabada bekleyen bir kız daha var.

Umarım bizim gibi pek çokları vardır.

Ama bence o boş yere bekliyor. Bir ya da iki gün önce, çölde bir gencin öldüğünü biliyorum.

Lucy Anderson başını iki yana salladı.

Mümkün değil, dedi. Bizden kimsenin ölmediğini biliyorum. Duyardım.

Sizden mi?

Bizim durumumuzdaki insanlardan.

Biri öldü.

Hep birileri ölür.

Nedeniz yere gençler ölür mü?

Lucy buna yanıt vermedi. Asla da vermeyecekti. Reacher bunu biliyordu. Garson kahvesini getirdi. Bir yudum aldı. Fena değildi ama ne kahve ne fincan Bayan Gardner' inki kadar iyi değildi. Fincanı bırakıp yeniden Lucy'ye baktı. Her neyse, Lucy. Her ne yapıyor ve hangi cehenneme gidiyorsan bütün kalbimle sana iyi şanslar diliyorum.

Hepsi bu mu? Başka soru yok mu?

Sadece yemek yemek için buradayım.

Yemeğini tek başına yedi çünkü Lucy Anderson biftek gelmeden önce masadan kalkmıştı. Bir süre konuşmadan öylece oturdu, sonra yeniden gülümseyip masadan kalkıp gitti. Daha doğrusu seke seke gitti. Yerinde duramıyordu, mutluydu, enerji doluydu. Kapıyı ittirdi ve soğuk yüzünden kazağına sarılmak yerine başını gece havasını ciğerlerine doldurdu. Re-acher, kız gözden kaybolana dek onu izledi ve sonra yemeği gelene kadar boşluğa baktı.

On otuzda yemeğini bitirip motele doğru yola çıkmıştı. Resepsiyona uğrayıp bir gecelik daha ücret ödedi. Odaları her zaman bir geceliğine kiralardı. Daha uzun süre kalacağını bildiği zamanlarda bile. İnsana kendini iyi hissettiren bir alışkanlıktı. Rahadatıcı bir ritüel. Böylece ne zaman isterse gidebilecek özgürlüğe sahip olduğunu kendine hatırlatıyordu. Hala aynı kadın görev başındaydı. Başkalarının işine karışmaktan hoşlanan o kadın. Küçük banknotlardan oluşan desteyi uzatıp para üstünü bekledi. Bana metal fabrikasıyla ilgili anlattıklarını kontrol ettim, dedi.

Sana ne söylemiştim?

Kuralların çiğnendiğini. Gerçek suçlar işlendiğini. O uçağın her gece neden uçtuğunu merak ediyordun.

Polis misin? dedi kadın.

Eskiden öyleydim. Belki alışkanlıklarım devam ediyordur.

Kadın omuz silkti. Utanmıştı, biraz da kızardı.

Benimki aptalca, amatörce şeyler, dedi kadın. Anlatsam sen de öyle olduklarımı düşünürsün.

Amatörce mi?

Gündüzleri borsayla ilgileniyorum. İnterneti kontrol ediyorum. Oradaki operasyonu düşünüyordum.

Ne olmuş?

Çok fazla para kazanıyorlar. Kazanabileceklerinden çok fazlasını. Ama ben ne anlarım? Uzman falan değilim. Borsacı, muhasebeci ya da öyle bir şey de değilim.

Tek tek anlat.

Sektörlerin değeri yükselir ve düşer. Arz ve talebe göre değişen pazar koşullarından etkilenen döngüler vardır. Şimdi metal işleme işi inişe geçmiş durumda. Ama o fabrika hala çok ciddi kar ediyor.

Nereden biliyorsun?

İş verme oranları çok yüksek.

Bu çok belirsiz bir açıklama.

Her özel şirket gibi o da raporlarını açıklamak zorundaç Hem federal hem de eyalet dosyalarında o raporları bulmak mümkün. Zaman geçirmek için oradaki rakamlara baktım.

Ve meraklı bir komşu olduğun için, diye düşündü Reacher.

Ve? diye sordu.

Büyük karlar açıklıyorlar. Eğer şirket halka açılsaydı bütün paramla hisselerini alırdım. Param olsaydı tabii. Bir resepsiyon görevlisi olmasaydım.

Tamam.

Zaten halka açık bir şirket değil özel. Yani açıkladığından daha büyük paralar kazandığından eminim.

Sen de çevreyi korumakla ilgili kanunlara aldırmayarak masraftan kısıtıklarını düşünüyorsun.

Duysam şaşırمام.

Ne farkeder ki? Şimdilerde kuralları çok esnettiklerini duymuştum.

Belki.

Ya uçak?

Kadın bakışlarını kaçırdı. Budalaca düşünceler.

Anlatmayı bir dene.

Sadece metal işlemek, karı açıklamaya yetmiyorsa ve çevre kanunlarını da çiğnemiyorsa o zaman başka işler dönüyor demektir.

Ne gibi?

Belki o uçak her gece bir şeyler taşıyor. Satmak için. Kaçakçılık gibi.

Ne gibi şeyler?

Metal olmayan şeyler.

Metal olmayan şeyler nereden geliyor?

Emin değilim.

Reacher hiçbir şey söylemedi.

Görüyor musun? dedi kadın, Ben bu işlerden ne anlarım? Fazla boş zamanım var, hepsi bu. Bir de hızlı bir internet bağlantım. İnternet gerçekten insanın kanına girebiliyor.

Kadın dönüp önündeki kitapla ilgilenmeye koyuldu. Reacher da para üstünü cebine koydu. Resepsiyondan ayrılmadan önce görevlinin arkasındaki kancalara baktı. Dört anahtarın eksikti. Demek ki dört oda doluydu. Onunki, Lucy Ander-sonunki, geniş iç çamaşırılı kadının ki ve henüz tanışmadığı ama yakında tanışacağını düşündüğü koyu tenli kızın ki. Kızın Lucy Andersondan çok daha uzun süre kasabada kalacağını zannediyordu ve yine tahminlerine göre kız, kasabadan yüzünde bir gülümsemeye ayrılmayacaktı. Reacher odasına dönüp duş aldı ama uyuyamayacak kadar huzursuzdu. Bu yüzden bar kavgasının kokusunu üzerinden atar atmaz giyindi. Dışarı çıkıp yürüdü. Aniden trafik lambasının dibindeki telefon kabininin önünde durdu ve rehberi çıkarıp David Robert Vaughan a baktı. Adam rehberde vardı. Adres yerinde Beşinci Sokak, Hope, Colorado yazıyordu.

İki blok güneydeydi.

Dördüncü sokağı görmüştü. Merakını tatmin etmek için belki de bir göz atmalıydı.

OTUZ ÜÇ

Beşinci Sokak doğudan batıya, kasaba boyunca uzanıyordu. Her iki tarafındaki binalar sayılmazsa dördüncü sokağın aynısıydı. Ağaçlar, bahçeler, çitler, posta kutuları, ay ışığında parlayan düzgün evler. Yaşamak için hoş bir yere benziyordu. Vaughan'ın evi doğu ucunun yakınlarındaydı. minyumdan yapılmış sade bir posta kutusu vardı. Kutu dükkandan alınmış ahşap bir ayağın üzerine oturtulmuştu. Yıpranmaya karşı boyanmıştı. Her iki tarafında italik harflerle ve düzgün bir biçimde Vaughan yazıyordu. Ender rastlanan bir durumdu çünkü insanlar yapışkanlı harfleri düzgün yapıştırmakta güçlük çekerdi. Uhu çoğunlukla hataların düzeltilmesine el vermeyecek kadar güçlüydü. Her iki tarafa yedişer harfi mutazaman yerleştirmek, gerçekten detaylı planlamanın göstergesiydi. Belki ilk önce düz bir çizgi çekilip sonra silinmişti.

Despair değil Kansas tarafındaydı. Önünde büyük boy, alü-

Ev ve bahçe yüksek bakım standartlarına uygun bir şekilde korunmuştu. Reacher bu konuda uzman sayılmazdı ama ilgi gösterilenle boşlanan ev arasındaki farkı biliyordu. Bahçede çim yoktu. Zemin, altın rengi küçük taşlar ve bodur çalılıklarla kaplıydı. Taşların arasından yabancı otlar fıskırmıştı. Araba girişiyle kapının önüne uzanan dar, kıvrımlı yol yine altın rengi taş plakalarla döşenmişti. Bahçede de üzerine basılması için yerleştirilmiş gibi duran benzer yassı taşlar vardı. Çalılar düzgün kesilmişti. Bazılarının dallarında ufak çiçekler açmıştı ama hepsi gece soğuğu yüzünden kapanmıştı.

Evin kendisi belki elli yıllık, tek katlı bir yapıydı. Sağ tarafında bir garaj ve sol tarafında T şeklinde bir çıkıntı vardı. İnsanda, biri önde diğeri arkada iki yatak odası olduğu izlenimi uyandırıyor. Reacher mutfağın garaj tarafında ve oturma odasının mutfak ve yatak odaları arasında konumlandığını tahmin etti. Bir baca vardı. Duvarlarındaki ve çatısındaki tuğlalar yeni değildi ama yapıya yaşanmışlık ve hoş bir olgunluk katıyordu.

Güzel bir evdi.

Ama boştu.

Karanlık ve sessizdi. Bazı perdeler yarım yamalak, bazıları sıkı sıkı kapanmıştı. Pencerelerden birinden görünen ufacık, yeşil, parlak nokta sayılmazsa hiç ışık yoktu. Reacher onun da mutfaktaki mikrodalga fırının saatinden geldiğini tahmin etti. Onun dışında hiçbir hayat belirtisi yoktu. Hiç. Bir zamanlar Reacher hayatını karanlık binalara dalarak kazanırdı, ve çoğunlukla içeride kimse olup olmadığına karar vermek ölüm kalım meselesiydi. Bu konuda özel bir his geliştirmişti ve o his ona Ev boş diyordu.

O zaman David Robert neredeydi?

Muhtemelen işteydi. Belki Vaughan da, o da gece çalışıyordu. Bazı çiftler iş saatlerini bu şekilde ayarlardı. Belki David Robert hasta bakıcı, doktor ya da eyaletler arası çalışan bir gece işçisiydi. Belki gazeteciydi ya da basımevinde görevliydi. Belki gıda ticareti yapıyordu ve sabah açılacak marketlere yetiştirmek üzere mal hazırlıyordu. Belki radyoda DJ'di, gecelerini radyo istasyonunda geçiriyordu. Belki de tır sürücüsü, oyuncu veya müzisyendi, turneye çıkıyordu. Belki denizci ya da pilottu.

Belki de eyalet polisiydi.

Vaughan şöyle sormuştu: Evli birine benzemiyor muyum? Hayır, diye düşündü Reacher. Gerçekten benzemiyorsun. Diğer evliler gibi değilsin. Sokağı dikey kesen başka bir yola girip kuzeye doğru yürüdü ve ikinci Sokak'ageri döndü. Batıya baktı ve Vaughan'ın kamyonunun hala park ettiği yerde durduğunu gördü. Bir blok daha yürüdü ve Birinci Sokak'a çıktı. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Ay ışığı her yanı aydınlatıyordu. Sağ tarafında Kansas'a uzanan dümdüz gümüş rengi arazi vardı. Sol tarafında belli belirsiz Rocky Dağları görünüyordu. Kasaba hala sessiz ve boştu. Saat on bir buçuğu bulmadığı halde ortalıkta kimse yoktu. Ne trafik ne de bir hareket.

Reacher kesinlikle uykusuzluk hastası değildi. Ama uykusu gelmemişti. Henüz erkendi ve aklında çok fazla cevapsız soru vardı. Birinci Sokak'ta bir blok ilerleyip lokantaya gitmek üzere güneye döndü. Sosyal biri değildi ama o anda birilerini görmek istiyordu. Ve herhangi biriyle karşılaşabileceği tek yer lokantaydı.

Dört kişiyle karşılaştı. Üniversiteli garson, tezgahın dibine yerleşmiş tek başına yemek yiyen yaşlı bir adam, önüne traktör katalogları yayılmış orta yaşlı bir başka adam ve ürkek görünümlü Latin kökenli bir kız.

Sarışın değil, esmer, demişti Vaughan. Oturup Despair'den haber bekler gibi camdan bakıyor.

Kız ufak tefekti. On sekiz, on dokuz yaşlarındaydı. Ortadan ayırdığı kapkara saçları, geniş alınlı yüzünü çevreliyordu. Kocaman kahverengi gözleri, korku ve hüznü dolu iki su damlası gibiydi. Küçük bir burnu, küçük bir ağzı vardı. Reacher kızın hoş bir gülümsemesi olduğunu tahmin etti ama sık gülümsemediği belliydi. O dudaklarda haftalardır, en ufak bir tebessümün izi dahi görülmemişti belki. Kızın teni koyu renkti ve otururken tek bir kası dahi kımıldamıyordu. Elleri masanın altındaydı ama Reacher, kızın ellerini kucağında birleştirdiğinden emindi. Üstünde mavi San Di-ego Padres ceket ve mavi bir tişört vardı, önündeki masada ne tabak ne fincan duruyordu. Ama yeni gelmediği belliydi. Halinden, en az on, on beş dakikadır orada oturduğu anlaşılıyordu. Kimse bu kadar hareketsiz bir duruşa daha çabuk geçmezdi.

Reacher tezgahın kıza uzak köşesine gitti. Üniversiteli garson ona yaklaştı. Reacher başını hafifçe yana eğmişti. Evrensel vücut diliyle Seninle özel konuşmak istiyorum, diyordu. Garson biraz daha yaklaştı ve suç ortağıymış gibi başını aynı açıyla yana eğdi.

Şu kız, dedi Reacher. Sipariş vermedi mi?

Garson fısıldayarak yanıt verdi. Parası yok.

Ona ne istediğini sor. Ben ödeyeceğim.

Belli etmeden kıızı izleyebileceği bir masaya yerleşti. Garsonun kıza yaklaştığını, yüzünde beliren kafa karışıklığını, tereddüdü ve reddedişi gördü. Garson Reacher'ın masasına geri döndü. Kabul etmesine imkan yokmuş. Öyle diyor, diye fısıldadı.

Geri dönüp ona karşılığında bir şey istemeyeceğimi söyle, dedi Reacher. Ona aşılmadığımı, onunla konuşmak bile istemediğimi, sadece beş parasız ve aç kalmanın nasıl olduğunu bildiğimi söyle.

Garson kızın yanına geri döndü. Kız bu sefer razı geldi. Menüdeki birkaç şeyi işaret etti. Reacher en ucuz yemekleri seçtiğinden emindi. Garson siparişi iletmek için uzaklaşırken kız iskemlesinde dönüp gurur dolu bir ifadeyle nazikçe başını eğerek Reacher'ı selamladı. Dudağının kenarları gülümseyecekmiş gibi yumuşadı. Ardından sırtını döndü ve yeniden hareketsizleşti.

Garson yanına döndüğünde Reacher kahve sipariş etti. Kızın hesabı dokuz elli. Seninki bir buçuk dolar. Reacher on dolarlık bir banknot ve üç birlik çıkarıp masanın üzerinden garsona uzattı. Garson parayı alıp bahşiş için teşekkür etti. Söylesene ne zaman beş parasız ve açtın?

Hiçbir zaman, dedi Reacher. Hayatım boyunca ordu beni günde üç öğün besledi ve o zamandan bu yana da cebimde hep param oldu.

Yani ona kendini iyi hissettirmek için mi uydurdun bunu?

Bazen insanların ikna edilmeye ihtiyaçları vardır.

Sen iyi birisin, dedi garson.

Herkesin buna katıldığını sanmıyorum.

Ama bazıları böyle düşünüyor.

Öyle mi?

Kulağıma çalınan şeyler var.

Ne gibi şeyler?

Ama garson Reacher'a gülümseyip gitti.

Reacher uzaktan kızın ton balıklı sandviç yiyip çikolatalı milkshake içişini izledi. İyi, besleyici, paranın hakkını veren seçimler yapmıştı. Protein, yağ, karbonhidrat, biraz şeker. Her gün böyle yese daha otuzuna gelmeden yüz kiloya ulaşırdı ama zorlu bir yola çıkılacağı zaman karnı doyurmak akıllıcaydı. Kız yemeğini bitirdiğinde peçetesiyle dudaklarını sildi, tabağını ve bardağını ittirdi ve sonra önceki kadar sessiz ve hareketsiz şekilde oturmayı sürdürdü. Reacher'ın kafasındaki saat gece yarısını vurdu ve lokantanın duvarındaki de bir dakika sonra onu takip etti. Tezgahta oturan yaşlı adam dışarı çıktı. Traktör satıcısı önündeki kağıtları toplayıp bir kahve daha ısmarladı.

Latin kökenli kız kımıldamadan duruyordu. Reacher otobüs garlarının ve tren istasyonlarının yakınındaki kafelerde ve lokantalarda onun gibi sayısız insan görmüştü. Sıcak bir yerde oturup enerjisini koruyarak zaman geçiriyordu. Beklemeye katlanıyordu. Reacher profilini incelediği kızın, Zenon'un idealine kendisinden çok daha yaklaştığı sonucuna vardı. Kaderi sorgulamadan kabul etmek. Sanki sabrı sonsuzdu.

Traktör satıcısı kahvesinin son yudumlarını içip eşyalarını topladı ve çıktı. Garson bir köşeye çekilip önüne aldığı bir defteri incelemeye koyuldu. Reacher elini ısıtmak için fincanın etrafına doladı.

Latin kökenli kız kıınıldamadı.

Ve derken hareket etti. Hafifçe yana dönüp zarifçe ayağı kalktı. Çok ufak tefekti. Bir elliden uzun değildi ve en fazla 45 kiloydu. Altında kot pantolon ve ucuz ayakkabılar vardı. Bir saniye öylece durup kapıya baktı ve sonra Reacher'ın masasına döndü. Yüzünde korku, utangaçlık ve yalnızlıktan başka bir şey yoktu. Bir karara varmış gibi öne ilerledi ve Reacher'ın bir metre ötesinde durdu. Gerçekten istiyorsan benimle konuşabilirsin.

Reacher başını salladı. Söylediğimde ciddiye dim.

Yemek için teşekkürler. Kızın sesi de fiziğı gibi narindi. Biraz aksanlıydı ama büyük ihtimalle anadili İngilizceydi. Güney California'dan olduğı kesindi. Padres kızın kasabasının takımı olmalıydı.

Yarın kahvaltı için paran var mı? diye soru Reacher.

Kız gururuyla savaştığı süre boyunca kıınıldamadı ve ardından başını iki yana salladı.

Öğle yemeğı? Ya da akşam için? diye sordu Reacher.

Kız başını iki yana salladı.

Motel için paraya ihtiyacın var mı?

O yüzden param yok zaten. Üç gecenin ücretini ödedim. Bütün param bitti. Yemek yemen gerek.

Kız hiçbir şey söylemedi. Yemek başına on dolardan günde 30 dolar on dolar da telefon görüşmeleri ve ıvır zıvır için, diye düşündü Reacher. ATM'den yeni aldığı yirmiliklerden beş tanesini çıkarıp masaya koydu. Paramı alamam, dedi kız. Geri ödeyemem.

Sen de başkasına ödersin.

Kız hiçbir şey söylemedi.

ileri ödemek nedir biliyor musun?

Emin değilim.

Bundan bir yıl sonra bir yerlerdeki bir lokantada yardıma ihtiyacı olan birini gördüğünde ona yardım edeceksin demek.

Kız başını salladı.

Bunu yapabilirim, dedi.

Öyleyse parayı al.

Kız masaya yaklaşp banknotları aldı.

Teşekkürler, dedi.

Bana teşekkür etme. Bir yıl önce bana yardım eden kişiye teşekkür et. Ve daha önce ona yardım edene.

Hiç Despair'e gittin mi?

Son iki günde dört defa.

Orada kimseyi gördün mü?

Orada bir sürü kişi gördüm. Bir kasabaya göre fazla kalabalık bir yer.

Kız daha da yaklaşıp kalçasını masanın kenarına yasladı. Ucuz çantasını karnına dayayıp klipsini açtı. Başını öne eğdiğinde saçları öne döküldü. Elleri ufak ve esmerdi. Parmaklarında yüzük, tırnaklarında oje yoktu. Çantayı karıştırıp içinden bir zarf çıkardı. Tebrik kartı zarflarını andırıyordu. Kız içinden bir fotoğraf çıkardı onu başparmağı ve işaretparmağı arasında dikkatle tutup rahatça görebileceği bir açıyla Reacher'a uzattı.

Bu adamı gördün mü? diye sordu.

Standart altıya dörtlük fotoğraflardandı. Parlak kağıda basılmış ve çerçevesizdi. Fuji filmle çekilmiş gibiydi. Böyle şeylerin adli tıp açısından önem taşıdığı dönemde Reacher, renklerine bakarak baskıları ayırt etmeyi öğrenmişti. Bu fotoğrafta yeşiller güçlüydü, Fuji'ye özgü bir durumdu. Kodaklarda kırmızılar baskın olurdu. Fotoğrafi çeken düzgün bir makineydi. İyi bir objektifi vardı ama odaklama işlemi mükemmel yapılmamıştı. Alan ne dar ne derindi. Eski moda bir makineydi, ikinci el ya da yaşlı birinden ödünç alınmış gibiydi. Artık kaliteli bir kamerayı ikinci el bulmak mümkün değildi. Herkes dijitale geçmişti. Kızın elindeki fotoğraf yeniydi ama eski resimleri andırıyordu. Basit bir makineyle çekilmiş hoş ama hiçbir özelliği bulunmayan bir resimdi.

Fotoğrafi kızın elinden alıp başparmağı ve işaretparmağı arasında tuttu. Fotoğraftaki parlak yeşiller arka tarafta görünen çimenlerden ve oğlanın tişörtünden geliyordu. Otlar sulanmış ve kesilmişti. Bir şehir parkıydı muhtemelen. Tişört on dokuz yirmi yaşındaki zayıf bir gencin giyeceği türde, ucuz pamuklu kumaştandı. Fotoğraf makinesi oğlana aşağıdan bakıyordu sanki kısa boylu biri tarafından çekilmişti. Oğlanın yarı resmi, garip bir duruşu vardı. Bir anda çekilmediği belliydi. Belki makinenin ayarları o pozisyonda uzun süre kalmasını gerektirmişti. Gülümsemesi içtendi ama donuktu. Delikanlının esmer bir yüzü ve beyaz dişleri vardı. Genç, arkadaş canlısı, sevilesi ve eğlenceli birine benziyordu. Tamamen zararsızdı.

Zayıf denemezdi.

İnce ve düzgün yapılıydı.

Ne kısa ne uzun. Ortalama boydaydı.

Belki bir yetmiş kadardı.

Seksen kilo civarında görünüyordu.

Mayalar veya Aztekler ne kadar İspanyolsa o da o kadar Güney Amerikalıydı. Damarlarında Kızılderili kanı aktığı kesindi. Parlak siyah saçları ne kısa ne uzundu ama dağınıktı. Bir iki santimetre uzasalar dalgalı olacakları anlaşılıyordu.

Çıkık elmacık kemikleri vardı.

Gündelik bir kıyafet giymişti ve görünüşü de sıradan bir günü işaret ediyordu.

Tıraşsızdı.

Çenesi ve dudağının üstü kirli sakallıydı.

Yanakları ve boynu daha temizdi.

Genç.

Bir oğlan çocuğundan fazla büyük eleği.

Onu gördün mü? diye sordu kız.

Adın ne? diye sordu Reacher.

Benim adım mı?

Evet.

Mana.

Onun adı ne?

Raphael Ramirez.

Erkek arkadaşın mı?

«Evet.»

Kaç yaşında?

20.

Bu fotoğrafı sen mi çektin?

Evet.

San Diego'da bir parkta mı?

Evet.

Babanın fotoğraf makinesiyle mi?

Amcamın dedi kız. Nereden bildin?

Reacher yanıt vermedi. Yeniden fotoğraftaki Raphael Ramirez'e baktı. Maria'nın erkek arkadaşına. 20 yaşında. 1.70 boyunda, 80 kilo. Yapısı, saçları, elmacık kemikleri, kirli sakalı...

Onu gördün mü? diye sordu kız.

Reacher başını iki yana salladı.

Hayır, dedi. Onu görmedim.

OTUZ DORT

Kız lokantadan ayrıldı. Reacher arkasından gidişini izledi. Yanlış anlayabileceğini düşündüğü için motele kadar ona eşlik etmeyi teklif etmemişti. Zaten kız tehlikede değildi. Hope güvenli kasabalardandı. Kızın karşısına sokakları turlayan çetelerin çıkma ihtimali düşüktü, özellikle de sokakları turlayan hiç kimse yokken. Hiçliğin ortasındaki düzgün bir kasabada gecenin yarısıydı. Bu yüzden Reacher onun tek başına gitmesine izin verdi ve masasında oturmayı sürdürüp üniversiteli garsona kahve getirmesini işaret etti.

Hiç uyuyamayacaksın, dedi garson.

Memur Vaughan geceleri ne sıklıkla uğrar? diye sordu.

Garsonun yüzünde, Kulağıma çalınan şeyler var, dediği zamanki gülümseme belirdi.

En az bir kere, diyen garson yeniden gülümsedi.

O evli, dedi Reacher.

Biliyorum, dedi garson. Bardağı doldurduktan sonra sürahiyi geri götürdü ve kitabının başına dönüp Reacher'ı buharı tüten fincanla baş başa bıraktı. Reacher öne eğilip kokuyu içine çekti. Kafasını kaldırdığında, Vaughan'ın devriye aracını gördü. Vaughan kamyonunun döndüğünü farkedip yavaşladıysa da durmadı ve yola devam etti. Lokantanın önünden geçerek ikinci Sokak'a saptı.

Reacher sabaha karşı birde lokantadan ayrıldı ve motele yürüdü. Ay hala parıldıyordu. Kasaba sessizdi. Motelin resepsiyonunun ışığı yanıyordu. Bütün odalar karanlıktı. Kapısının önündeki plastik iskemleye oturup bacaklarını esnetti. Kollarını başının arkasında kavuşturup ay ışığına bakarak sessizliği dinledi.

İşe yaramadı. Rahatlayamamıştı.

Hiç uyuyamayacaksın, demişti garson.

Kahve yüzünden değil, diye düşündü.

Kalkıp yürümeye başladı. Doğrudan lokantaya döndü, içeride müşteri yoktu. Garson önündeki deftere bakmayı sürdürüyordu. Reacher kapıyı açtı, doğrudan kasanın başına gitti ve tezgahtan Vaughan'ın kamyonunun anahtarlarını aldı. Garson başını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Reacher kapanmadan önce kapıyı yakalayıp dışarıya çıktı. Kaldırımı geçip kamyona gitti. Sürücü koltuğuna geçip kamyonu çalıştırdı. Aracı park ettiği yerden çıkarıp sola saptı. Tekrar sola saptığında Birinci Sokak'taydı ve batıya doğru yol alıyordu. Beş dakika sonra sınırı geçti ve yine Despair'deydi.

Boş yoldaki ilk 30 kilometre tahmin edileceği üzere sakindi. Kasaba sessizdi. Reacher benzin istasyonuna gelirken yavaşladı ve hızını saatte 30 kilometreye düşürüp dikkatlice etrafa bakındı. Gördüğü bütün binaların kapıları kapalı, pencereler tamamen karanlıktı. Anayol bomboştu. Sola saptı ve şehir merkezine yöneldi. Rastgele dönüşler yaparak on iki bloklu bölgeyi dolaştı ve tek bir pencerenin aydınlık, tek bir kapının aralık olmadığını gördü. Karakolda, ve pansiyonda ışık yoktu. Bar kapanmıştı. Otel boş bir ön duvardan ibaretti, sokak kapısı ve pencereler kapkaraydı. Kilise boştu. Üzerindeki yazı ay ışığı yüzünden gri görünüyordu.

Reacher, bir ara sokaktan, meskenlerin bulunduğu güney bölgesine yöneldi. Bir uçtan diğer uca her taraf karanlık ve sessizdi. Yargıç Gardner'ın evinde ışık yoktu. Aslında hiçbir yerde yoktu. En ufak bir hayat belirtisi bile görünmüyordu. Arabalar park halindeydi ve gece soğuğu yüzünden üzerleri çiy kaplanmıştı. Sokaklarda dolaştı. Sonra açık araziye vardı. Geniş bir çember çizip bütün kasabayı kuzeyine aldığı bir noktada durdu. Despair gümüş rengi ay ışığıyla aydınlanmıştı. Öylece duruyordu, boşluğun içinde, sessiz, terk edilmiş ve önemsiz.

Anayola geri döndü. Sola sapıp batıya, metal fabrikasına ilerledi. Fabrika kapalı ve karanlıktı. Hareketsiz ve sessizdi. Etrafındaki duvarlar ay ışığında ürkütücü beyaz bir parlılığa bürünmüştü. Personel kapısı kilitliydi. Park yeri bomboştu. Reacher duvarı takip edip Tahoe'ların izini buluncaya kadar kamyonu sağa sola kırarak ilerledi. Onların çizdiği dev sekiz şeklini takip edip mesken olarak kullanılan yapıya vardı. O da karanlık ve sessizdi. Evde hiç ışık yoktu. Etrafta da öyle. İş makineleri devasa ve kapkara görünüyordu. Kancalar havada asılı duruyordu. Reacher yavaşça fabrikanın araç kapısının önünden geçti ve kamyon yoluna ulaştı. Ardından toprak arazide çeyrek dönüşlük yolu tamamlayıp sekizin iki halkasının kesiştiği yerde, fabrikanın metal duvarıyla meskenin taş duvarının arasındaki boğazda durdu. Farları ve motoru kapayıp pencereleri açtı ve bekledi.

Uçağın sesini duyduğunda saat ikiyi beş geçiyordu. Tek motor, uzaktan geliyordu. Işıkları yanıp sönüyordu. Boynunu uzatıp güney tarafındaki ışığa baktı. İniş takımları. Uçak hareketsizmiş gibi görünüyordu, sanki gökyüzüne asılmıştı. Derken yaklaştıkça büyüyüp sağa-sola, yukarı-aşağı ama genellikle aşağı doğru hareket etti. Güçlü bir elin idare ettiği küçük bir uçaktı. Pilot iniş pistini arayıp güç harcarken uçağın sesi gittikçe yaklaşırsa da gürültüsü azaldı.

Taş duvarın diğer tarafında ışıklar yandı. İniş pistini gösteren işaretler, diye tahmin etti Reacher. Pistin iki yanında birer çizgi vardı. Uçağın hareket ettiğini, sola kaydığını, hizayı düzelterek sağa yöneldiğini ve ışıklarla aynı hizaya geldiğini gördü. Uçak Reacher'ın sol tarafından iniş yapıyordu. Aralarında üç yüz metre mesafe kaldığında alçak kanatlı ufak uçağı gördü. Beyazdı. Yüz metre yakına geldiğinde uçağın Piper olduğunu çözdü. Dört koltuklu, dayanıklı ve yaygın bir tercihti. Bunun dışında başka bir şey bilmiyordu. Küçük uçaklarla ilgili biraz bilgisi vardı ama fazla değil.

Uçak, Reacher'ın solundan sağma doğru hızla geçip taş duvarın üç metre üzerinden aşağı kaydı ve görüş alanından çıktı. Motorun gürültüsü duyuldu ve bir dakika sonra bütün sesler, tek bir öfkeli vızıltıya dönüştü. Reacher uçağın şişman bir böcek misali dengesini bulduğunu, ay ışığında bembeyaz parıldayarak yere iniş yaptığını hayal etti. Ardından motorun sustuğunu duydu ve sessizlik her yanı kapladı. Şimdi öncekinden de yoğundu.

Pistin ışıkları söndü.

Başka hiçbir şey görmedi ve duymadı.

Güvenli davranmak adına on dakika daha bekledikten sonra kamyonun motorunu çalıştırdı ve geri gitti. Dönüp kendisini göremeyecekleri taraftan dolanarak park yerine ulaştı ve yolu buldu. Sola döndü ve fabrikanın etrafından dolanıp kamyon yoluna çıktı. Farlarını açıp koltuğunda rahat bir pozisyon aldı ve yolun düzgün geniş yüzeyinde hızla ilerlemeye koyuldu. Batıya giden yoldan kasabadan ayrılıyor, askeri polisler ve onların 65 kilometre ötesinde ne varsa ona doğru gidiyordu.

OTUZ BEŞ

Nöbet tutan iki asker dışında askeri polislerin tamamı uykudaydı. Reacher önlerinden geçerken onları gördü. Karanlığın içindeki iri figürler, çöl üniforması ve kurşungeçir-mez yelek giymişlerdi. Başlarında miğfer değil askeri polis kasketleri vardı. Tepelerinde gece görüşlerini koruyabilmelerini sağlamayan turuncu bir ışık yanıyordu. Sırt sırta durmuş, biri doğuyu diğeri batıyı izliyordu. Reacher yavaşladı, el salladı, yeniden gaza basıp ilerlemeyi sürdürdü.

Reacher, elli kilometre sonra direksiyonu sağa kırıldı ve kuzeydeki eyaletler arası yola bağlandı. Yol dümdüz devam ediyor gibiydi. Hiçbir işaret yoktu. Düzgün asfalt kaplı yoldan Despair'in yolu kadar kötü bir yüzeye indi. Engebeli, pürüzlü, ucuz katranla kaplı bir zemindi. İki çiftlik harabesi arasından geçti. Ne etrafında ne de önünde hiçbir şey olmayan bomboş dünyaya adım attı. Sadece yolun gri kurdelemsi görüntüsüyle uzakta, gümüş ay ışığının aydınlattığı dağlar vardı. Altı kilometre boyunca hiçbir şeye rastlamadı. Sanki hiç ilerlemiyordu. Derken bir tabelanın önünden geçti: Halfway Eyaleti, 37. Karayolu. Bir buçuk kilometre sonra havada bir parıltı gördü. Uzun bir tırmanışın ardından, uzakta, hiçliğin ortasında ışıklar belirdi. Tam karşısında aydınlık sokakları ve soluk renkli binalarıyla ufak bir şehir duruyordu. Bir buçuk kilometre daha geçince başka bir tabelaya rastladı: Halfway Kasabası. Yavaşlayıp aynayı kontrol ettikten sonra arabayı yolun kenarına parketti.

Karşısındaki şehre çok uygun bir ad verilmişti. Halfway, yolun yarısı anlamına geliyordu. Bir göz oyunu yüzünden Rocky Dağları yine yakın görünüyordu. Çok değil ama öncekinden yakındı. Despair'den çıkıp yola devam eden mücadeleciler ruhlar almış beş kilometrelik açık araziyle ödüllendirilmişti. Ama kendilerini hedefe ulaşıyor gibi görünmenin coşkusuna kaptırmayacak kadar tecrübeliydiler. Bu yüzden bir sonraki dinlenme yerlerine temkinli bir şekilde Halfway adını vermişlerdi. Belki gizliden gizliye bu alçak gönüllülüklerinin ödülü olarak yolun yarısının bir anda geride kalacağını umdular. Ama yanıldılar, diye düşündü Reacher. Mesafe altmış beş kilometreydi. Göz yanılsamasının bir önemi yoktu. Gitmeleri gereken yolun ancak beşte birini aşmışlardı. Ama Despair'den ayrılan arabalar yalnızca iyimser insanlarla doluydu ve Half-way onların ruh halini yansıtıyordu. Kasaba, gecenin o vaktinde bile Despair'in gündüzki halinden daha parlak ve canlıydı. Defalarca yeniden inşa edilmişti. Ortada eskiden kalma hiçbir şey yoktu.

Reacher'ın gördüğü yapılar 19. yüzyıl tuğla evleri değil, yetmişlerin beton ve seksenlerin cam binalarıydı. Ulaşımın bu kadar kolaylaştığı bir çağda, yatırım yapmak için neden bir kasabanın seçilip diğer komşularının olduğu gibi bırakıldığını anlamak imkansızdı. Despair acı çekmiş ve Halfway refaha ulaşmıştı, iyimserler, bazen hak ettikleri gibi oyunu kazanmıştı.

Reacher yola dönüp şehre inen yokuştan aşağı indi. Saat üçü çeyrek geçiyordu. Çoğu dükkanın ışığı yanıyor ama yalnızca birkaç tanesi açıktı. Kafeterya ve benzin istasyonu ilk göze çarpanlardı. Ama kasaba ve eyalet aynı adı taşıdığından, Reacher'ın deneyimlerine göre bazı hizmetlere yirmi dört saat ulaşılabilirdi. Örneğin polis kuvvetlerine. Bir yerlerde memurların gece de çalıştığı bir karakol olmalıydı. Bir de acil servisi yirmi dört saat açık hastane. Ve polislerin ilgilendiği ama acil servisin işe yaramadığı durumlarda kullanılmak üzere bir gece gündüz açık bir morg. Etrafı kendisine bağlı kasabalarla dolu bir beldenin, hayati hizmetleri sunması gerekirdi. Örneğin Hope'ta ve Despair'de morg yoktu. Buzhaneleri bile yok, demişti Vaughan. Büyük ihtimalle çevredeki diğer kasabalar da aynı durumdaydı. Felaket gerçekleştiğinde ambulansların bir yere gitmesi gerekirdi. Ölüler bir sonraki iş gününe kadar sokakta bırakılamazlardı. Genellikle.

Reacher şehir merkezinden uzak durdu. Morglar genellikle hastanelerin yakınına yapılırdı. Böyle gelişmiş bir ilçenin yeni bir hastanesi olmalıydı ve yeni hastaneler genellikle kasabaların dışına, boş ve ucuz arazilerin bulunduğu bölgelere inşa edilirdi. Halfway'in doğuya giden bir caddesiyle, örümcek ağını andıran, kuzeye ve batıya uzanan dört yolu vardı. Reacher hastaneyi, denediği ikinci yolun yaklaşık bir kilometre ötesinde buldu. Üniversite kampüsü büyüklüğünde bir yerdi. Uzun ve alçak binalardan oluşuyordu. Sanki hastalık ve ölüm çok da önemli değilmiş gibi sakin, sevimli bir yapıydı. Büyük otopark, personel girişi tarafındaki eski püskü arabalarla, doktorlara ayrılan bölümdeki parlak sedan dışında boştu. Arkadaki binanın havalandırmasından dumanlar yükseliyordu. Reacher o binanın, geceleri eski püskü arabaların sahipleri tarafından çarşafların ve havluların yıkandığı çamaşırhane olduğunu tahmin etti. Bu arada parlak sedanın sahibi, gündüz vardiyasın-dakiler gelene kadar insanları hayatta tutmaya çalışıyordu.

Ön kapıyı kullanmaktan kaçındı. Ölülerini istiyordu, hastaları değil. Onları nasıl bulacağını da biliyordu. Hayatı boyunca koğuştan çok morg ziyaret etmişti. Morglar genellikle halkın gözünden uzak tutulurdu. Ölüm hassas bir konuydu. Çoğunlukla yerlerini gösteren tabelalar olmaz veya tabelada Özel hizmetler gibi belirsiz bir şey yazardı. Ama her zaman kolay ulaşılan bir yerde olurlardı çünkü ceset taşıyan araçların rahatça girip çıkabilmesi gerekirdi.

Halfway morgunu arka tarafta, hastane çamaşırhanesinin yanında buldu. Zeki bir tasarımıdı. Çamaşırhanenin buharı, morgun krematoryum ünitesinin bacasından yükselen dumanı kamufle ediyordu. Diğerleri gibi geniş, alçak bir yapıydı. Önünde çelik parmaklıklar, kayarak açılan bir kapı ve nöbetçi kulübesi vardı.

Parmaklıklar sağlam, kapı kapalıydı. Kulübede bir nöbetçi duruyordu.

Reacher aracı kenara yanaştırıp kamyondan indi ve gerindi. O bunları yaparken nöbetçi onu izliyordu. Reacher bacaklarını esnetmeyi bırakıp etrafa bakındı ve kulübeye doğru yürüdü. Nöbetçi düzgün duyabilmek için kulübenin penceresini açıp başını dışarı uzattı. Orta yaşlı, sıradan bir adamdı, büyük ihtimalle yetkin ama hırssızdı. Kiralık bir güvenlik görevlisiydi. Yakasında oyuncakçı dükkanından alınmış gibi görünen plastik bir rozet takılıydı. Koyu renk bir üniforma giymişti. Rozette yalnızca

Güvenlik yazıyordu. Aynı üniforma rahatlıkla bir alışveriş merkezinin kapısında giyilebilirdi. Belki de giyiliyordu. Belki adam iki yakasını bir araya getirebilmek için iki işte birden çalışıyordu.

Reacher başını pencerenin açık kısmına doğru eğdi. Dün Despair'den getirilen adamla ilgili detayları kontrol etmem gerekiyor.

Görevliler içerde, dedi nöbetçi.

Reacher yeni ve çok değerli bir bilgi almış gibi başını salladı ve adamın kapıyı açan düğmeye basmasını bekledi.

Adam kıınıldamadı.

Dün sabah burada miydin? diye sordu Reacher.

Gece yarısından sonraki tüm zaman dilimi sabaha girer, dedi nöbetçi.

Gündüz saaderinden bahsediyorum.

O zaman ben yoktum. İşim altıda bitiyor, dedi nöbetçi.

Öyleyse izin verir misin? Görevlilere cesedi sormalıyım, dedi Reacher.

Onlar da altıda değişiyor.

Ama içeride gerekli evraklar vardır.

Yapamam, dedi nöbetçi.

Ne yapamazsın?

İçeri girmee izin veremem, dedi nöbetçi. Yalnızca polisler ve cesedi getiren ambulans görevlileri girebilir.

Ben kanun görevlisiyim. Despair Polis Departmanı'nda-nım. Kontrol etmemiz gereken bir şey var, dedi Reacher.

Kimliğini görmem gerekiyor.

Bize kimlik vermiyorlar. Ben sadece şerif yardımcısıyım.

Kim olduğunu ispatlayan bir şey görmem gerek.

Reacher başını salladı ve gömleğinin cebinden iri adamdan aldığı rozeti çıkardı. İğne kısmını başparmağı ve işaretparmağı arasında tutarak rozeti nöbetçiye gösterdi. Nöbetçi rozeti dikkatle inceledi. Despair Kasabası. Şerif Yardımcısı.

Bize tek verdikleri bu, dedi Reacher.

Benim için yeterli, dedi adam ve düğmeye bastı. Bir motor çalıştı, dişliler döndü ve kapı yağlanmış demir üzerinde kayarak açıldı. Açıklık bir metreye ulaştığında Reacher içeri girdi. Sülfür rengi sarı ışıkla aydınlatılan avludan geçip Karşılama yazan kapıya yöneldi ve kendini milyonlarca kez gördüklerinden farksız bir bekleme odasında buldu. Masa, bilgisayar, pano, kağıtlar, ilanlar, koltuklar. Her şey nispeten yeniydi ama yıpranmıştı. Isıtıcılar çalışsa da hava soğuktu. İçeriye açılan bir kapı vardı. Kapalıydı ama Reacher kimyasalların keskin kokusunu alabiliyordu. Koltuklarda iki adam oturuyordu. Beyaz, genç ve düzgündüler. Hem getir götür işi hem evrak işi yapabilecek bir halleri vardı. Sıkıldıkları ve etraflarında olup bitene aldırmadıkları belliydi. Reacher'ın ölülerle dolu soğuk bir depoda gece vardiyasında çalışanlardan beklediği de buydu. Adamlar onu süzdü. Yabancıнын varlığından biraz rahatsız gibi görünseler de sıkıcı rutinleri bölündüğü için sevinmişlerdi.

Yardımcı olabilir miyim? dedi bir tanesi.

Reacher yeniden rozetini gösterdi. Dün gece getirdiğimiz adamla ilgili bir şeyi kontrol etmem gerekiyor, dedi.

Diğer görevli rozete göz attı. Despair mi?

Reacher başıyla onayladı ve Kimliği belirsiz erkek, genç, çok iri değil, dedi.

Adamlardan biri koltuğundan kalkıp masanın başına geçti ve bilgisayar ekranını açmak için klavyenin düğmelerinden birine bastı. Diğer adam dosyalardan birine uzanıp başparmağını yaladı ve sayfaları karıştırdı. İkisi de aynı anda, aynı sonuca vardılar. Birbirlerine baktılar, sonra ilk konuşan adam Reacher'a döndü. Dün Despair'den herhangi bir şey getirilmemiş.

Emin misiniz?

Onu kendin mi getirdin?

Hayır.

Ölü olduğundan emin misin? Belki de acil servise götürülmüştür.

Ölmüştü. Kesin eminim.

Eh, ceset bizde değil.

Bir hata olabilir mi?

Mümkün değil.

Evraklar her zaman yüzde yüz düzgün müdür?

Öyle olmak zorunda. Her vardiyanın başında cesetlerin ayak parmaklarına takılan etiketleri kontrol eder, listedeki isimlerle karşılaştırırız. Standart prosedür böyledir. İnsanlar ölü akrabaları kaybolduğunda aşırı hassaslaşabiliyor.

Anlaşılabilir bir durum, sanırım.

Bu gece listede beş isim, dondurucuda beş ceset var. İki kadın, üç erkek. Hiçbiri genç değil ve hiçbiri Despair'den gelmedi.

Cesedin başka bir yere götürülme imkanı var mı?

Bu bölgede, hayır. Başka bir eyaletin morgu da cesedi kabul etmez. Adam birkaç düğmeye bastı ve ekran değişti. Despair'den son kez bir yıl önce ceset getirilmiş. Metal fabrikasındaki kazadan sonra. Makinelere biri, işçiyi ezip geçmiş. Hiç hoş değildi. Adam öylesine parçalanmıştı ki onu iki ayrı bölmeye yerleştirmemiz gerekti.

Reacher başını salladı ve adam iskemlesinde dönüp bacaklarını esnetti. Üzgünüm, aradığın ceset burada değil, dedi.

Reacher yeniden başını salladı ve sarı ışıkla yıkanan avluya çıktı. Kapı arkasından büyük bir gürültüyle kapandı. Varsayımında bulunmak seni de beni de kötü duruma düşürür. Ruc-ker'daki hocası şöyle eklemişti, Her zaman kanıt bulmalısın. Reacher çimento zemini geçip kapının açılmasını bekledi ve aralıktan çıkıp Vaughan'ın kamyonuna bindi.

Kanıtlamak zorundaydı.

Her zaman.

OTUZ ALTI

Reacher bir buçuk kilometre uzaklaştıktan sonra Halfway in merkezindeki yedi yirmi dört açık kafede durup bir çizburger yedi, üç fincan kahve içti. Burger az pişmişti ama kahve Hope'taki lokantanınki kadar iyiydi. Fincan daha kötüydü ama kullanılamaz değildi. Önceki günün gazetesini baştan sona okudu ve köşedeki masaya yerleşip bir saat oturarak uyudu. Sabahın beşinde, ilk müşteriler kahvaltı etmek için gelip neşeli sohbetleriyle onu rahatsız etmeye başladığında oradan ayrıldı. Benzin istasyonunda Vaughan'ın kamyonunun deposunu doldurdu ve kasabadan çıkıp geldiği yoldan doğuya devam etti, dağları arkasında bıraktı ve güneşin doğuşuna doğru kamyonu sürdü.

Aracın hızının tam olarak kırk olmasına özen göstererek elli iki dakika sonra yeniden askeri polislerin nöbet noktasının önünden geçti. Küçük tesis hala sakindi. Nöbet kulübesinde iki adam vardı, biri doğuya diğeri batıya bakıyordu. Gece ışığı hala yanıyordu. Uyanma saatinin altı buçuk, nöbet değişiminin yedide olduğunu tahmin etti. Gece nöbetindekiler akşam yemeği niyetine yiyecek, gündüz ekibi kahvaltı edecekti. İki gruba da aynı saatte, aynı yemek verilecekti. Savaş birliklerine fazla erzak yığılmazdı. Askerlere el salladı ve saatte altmış beş kilometre hızla ilerlemeye devam etti. Böylece saat tam altıda metal fabrikasına vardı.

İş gününün başlangıcı.

Sokak lambaları yandığından etraf gündüz gibi aydınlıktı. Otopark hızla doluyordu. Kasabadan batıya doğru akan farları görmemek imkansızdı. Reacher yavaşladı ve direksiyonu kırıp yoldan çıkarak ezilmiş çalılarının üzerinden geçip kamyonu Chrysler sedanla yıpranmış bir Ford'un arasına park etti.

Kamyondan inip kapıyı kilitledi ve anahtarları cebine koyup personel kapısından içeri giren insanların arasına karıştı. Tedirginlik hissediyordu, tıpkı rakip takımın renklerini giyerek stadyum kapısından girmek gibiydi. İçerde bir yabancı var. Etrafındaki adamlar meraklı bakışlarla onu süzüp biraz uzak durdu. Ama kimse bir şey söylemedi. Düşmanca bir hava yoktu. Kalabalık şafaktan önceki alacakaranlıkta adım adım kapılardan içeri girerken havaya endişe ve şüphe hakimdi.

Personel kapısı metal duvarın parçasıydı. Geriye doğru kıvrılan iki parçadan oluşuyordu. Duvarın yapısına uygun şekilde tasarlanmıştı. Kapıdan geçen yol dardı ve milyonlarca adımın etkisiyle toz içindeydi. Kapının yakınlarında itiş kakış yoktu. Sabırsızlık yoktu. İşçiler sağa ve sola ayrılıyor, robot gibi düzgün sıralar oluşturup ne hızlı ne yavaş adamlarla içeri giriyorlardı. Hepsinin yüzünde bezgin ifadeler vardı. İşe gitmek zorundaydılar ama hiç birinin bunu isteyerek yapmadığı açıktı.

Sıra yavaşça ilerledi, bir metre, iki, üç.

Reacher'ın önündeki adam kapıdan girdi.

Reacher da arkasından.

Kapıdan geçtikten hemen sonra başka metal duvarlarla karşılaştı. Baş hizasına gelen bu duvarlar kalabalığı sağda ve solda iki gruba ayırıyordu. Sağ taraftaki yol bir bekleme bölmesine gidiyordu. Reacher yarı zamanlı işçilerin çağrılmak üzere orada beklediğini tahmin etti. Alanın dörtte biri, sessizce ve sabırla bekleyen işçilerle dolmuştu. Sola giden adamlar onlara bakmıyordu.

Reacher sola gitti.

Sol taraftaki geçit kısa süre sonra daraldı. Hala sıra halinde ilerleyen işçiler kartlarını damgalatacakları eski moda bir vardiya saatinin ve kartların depolandığı bölmelerden oluşan dev dolabın önüne vardı. Her işçi kartını çıkarıp makineye soktu ve saatin işlendiğini gösteren sıkıcı tıklamayı duyduktan sonra kartını aldığı bölme bıraktı. Yavaş ve boğucu bir süreçti. Kağıdın metale sokuluşu, damganın tıklaması, kartın yerine konurken çıkardığı gürültü. Saat altı on dörtü gösteriyordu ki Reacher'ın zihnindeki de aynıydı.

Reacher makinenin yanından oyalanmadan geçti. Geçit yeniden kıvrıldığında on metre kadar önündeki adamı takip etti. Ardından alanın kuzeydoğu köşesine çıktı. Ortadaki boşluk inanılmaz büyüklükteydi. İnsanı sarsacak kadar büyüktü. Uzak duvardaki ışıklar neredeyse bir buçuk kilometre devam ediyor ve güneybatı köşesine doğru soluklaşıp kayboluyordu. Uzak duvarın kendisi bir kilometre ötedeydi. Kapalı alan en az üç yüz dönüm olmalıydı. Uç yüz futbol sahası kadar.

İnanılmazdı.

Reacher kenara çekilip adamların yanından geçmesine izin verdi. Orada burada şimdiden çalışmaya başlamış işçiler vardı. Kamyonlar ve iş makineleri hareket ediyordu. Projektörlere devasa gölgeleri düşüyordu. Kazı makinelerinden bazıları Reacher'ın o güne kadar gördüklerinin hepsinden büyüktü. Bazı kamyonlar da en az onlar kadar genişti. Çimento temellere yerleştirilmiş dev pres makineleri vardı. Bu makinelerin hidrolikleri kamyonlarınkinden bile iriydi. Gemi büyüklüğünde maden eritme

kapıları vardı. Hurda arabalardan meydana gelen yığınlar neredeyse on katlı bina yüksekliğindeydi. Zemin, yağ ve benzinin oluşturduğu gökkuşağı rengindeki derelerle kaplıydı. Yerdeki toz toprağın içinde metal parçaları parıldıyordu. Her yan buhar, duman, egzoz ve keskin kimyasal kokularla kaplıydı. Kükreme ve çınlamalar dalgalar halinde çevreye yayılıyor, her yanda metalin metale çarpma sesi duyuluyordu. Fırınların aralık kapılarının arkasında parlak alevler dans ediyordu.

Cehennemden bir manzaraydı sanki.

Bazı işçiler belli ki önceden belirlenmiş işlere gidiyordu ve diğerleri talimat beklercesine gruplar halinde toplanıyordu. Reacher insanların arasından geçip arka tarafa ulaşarak kuzey duvarını takip etti. Bütün bu karmaşanın içinde gözden kaybolmak kolaydı. İyice ileride, kuzeybatı köşesinde araç kapısı açıldı. Beş kamyon sıraya girmiş dışarı çıkmayı bekliyordu.

Yola çıktıklarında dev, haşmedi araçlar gibi görüneceklerdi oysa fabrikanın içinde oyuncakları andırıyorlardı. İki güvenlik Tahoe'su yan yana park etmişti, sonsuzluğun içindeki iki beyaz noktadan farksızdılar. Yanlarında on metrelik konteynerler vardı. Üst üste beş sıra halinde dizilmişlerdi. Her biri ufacık görünüyordu.

Araç kapısının güneyinde yine metal, prefabrik ofisler vardı. Aynı hizada olmaları için kısa ayaklar üzerine yerleştirilmişlerdi. Işıkları yanıyordu. Sıranın sol tarafındaki iki ofis beyaza boyanmıştı ve kapılarında kırmızı haçlar vardı, ilk yardım birimi. Askeri revir olabilecek kadar büyüktü. Yan tarafa beyaz bir araç park edilmişti. Ambulans. Ambulansın yanında benzin ve kimyasalların taşındığı tankerler yer alıyordu. Tankerlerin arkasında, kalın önlüklü ve siyah maskeli işçiler, ellerindeki kaynak makineleriyle önlerindeki demirler üzerinde çalışıyordu. Mavi alevler çirkin gölgeler yaratıyordu. Reacher kuzey duvarının dibinden ilerlemeyi sürdürdü. İşçiler ona bakıp tanımaya çalıştı, sonra vazgeçti. Reacher duvarın dörtte biri boyunca ilerlemişti ki yolu benzin varillerinden oluşan dev bir piramit tarafından kesildi. Variller soluk kırmızıya boyanmıştı ve merdiven biçiminde üst üste yığılmıştı. Reacher duraksayıp etrafına bakındı ve en alttaki varilin üstüne çıktı. Yeniden etrafa bakındı ve piramidin yarısına kadar tırmanıp dikkatli bir şekilde ortadaki alana döndü. Mekanın tamamını görebilmeyi umuyordu.

Her tarafı görememişti.

Henüz değil.

Daha fazlası vardı.

Çok daha fazlası.

Güney sınırı gibi görünen şey aslında bir iç duvardı. Dış duvarlarla aynı yükseklikteydi, aynı malzemedен yapılmıştı, aynı renkti, inşa yöntemi aynıydı ve o da yatay bir silindir şeklindeydi. Aşılamaz bir bariyer gibiydi. Ama tek görevi içerdeki bölümü diğerlerinden ayırmaktı. Kapısı kapalıydı. Dış duvarla arasında en az yüz dönüm vardı. Yüz futbol sahası daha. Kapı büyük kamyonların geçebileceği kadar genişti. Yerde bunu kanıtlayan derin izler vardı. Kapının ötesinde ağır iş makineleri ve üst üste yığılmış konteynerler görülüyordu. Hepsi rastgele fırlatılmış gibiydi ama daha dikkatli baktığımızda herhangi bir noktadan içerinin görülmesini engellemek için, hesaplı

bir şekilde yerleştirildiklerini anlıyordunuz.

İç kapının önünde bir tür kontrol noktası vardı. Reacher kapının önünde ufak daireler çizen, bezgin, elleri ceplerinde iki figür fark etti. Bir dakika kadar onları izledikten sonra bakışlarını yeniden kapının ötesine kaydırdı. Vinçler ve süzgeçler. Biraz duman ve bol kıvılcım. İçerisi hareketliydi. Bunun dışında görülecek bir şey yoktu. Duyulacak çok şey vardı ama hiç biri işe yaramazdı. Hangi sesin nereden geldiğini tespit etmek imkansızdı. Bir dakika daha bekleyip fabrikanın iç trafiğini izledi. Neredeyse her şey hareket ediyordu ama iç kapıya giden yoktu. Kapı kapalı kalacaktı. Doğuya dönüp gökyüzüne baktı. Şafak söküyordu.

Arkasını dönüp dengesini koruyarak varillerden oluşan piramitten indi. Sert zemine adım attığı anda arkasından bir ses duyuldu: Sen de kimsin?

OTUZ YEDİ

Reacher yavaşça döndüğünde iki adamla karşılaştı. Biri iri, diğeriyse devasaydı. İri adamın elinde telsiz vardı ve dev adamsa beysbol sopası büyüklüğünde ama çok daha ağır bir İngiliz anahtarı taşıyordu. Adam en az iki metreydi ve yüz atmış, yüz yetmiş kilo civarındaydı. Elindeki demir alet olmadan da hurda bir arabayı parçalara ayırabilirmiş gibi görünüyordu.

Telsizli adam yeniden sordu. Sen de kimsin?

Çevre müfettişi, dedi Reacher.

Yanıt gelmedi.

Şaka yapıyordum, dedi Reacher.

Öyle olsa iyi olur.

Öyle.

öyleyse kimsin?

Önce sen söyle. Sen kimsin? dedi Reacher.

Ben fabrikanın ustabaşuyım. Şimdi, kim olduğunu söyle.

Reacher cebinden pirinç rozeti çıkardı. Polis departma-nındanım. Yeni şerif yardımcısıyım. Halkla tanışıyorum.

Bize yeni şerif yardımcılarıyla ilgili hiçbir şey söylenmedi.

Benimki ani bir atama.

Adam telsizi yüzüne yaklaştırdı ve düğmeye basıp alçak sesle ve hızlı bir şekilde konuştu. İsimler, kodlar, komutlar. Reac-her anlamadı ve zaten anlamayı beklemiyordu. Her kuruluşun kendi jargonu

vardı. Ama ses tonunu tanımıştı ve gidişatı tahmin edebiliyordu. Dönüp batıya baktığında Tahoe'ların geri geri gidip döndüklerini ve kapıya ilerlediklerini gördü. Güneye baktı, bir grup adam çalışmayı kesmiş yer değiştirmeye hazırlanıyordu.

Gidip güvenlik bürosunu bir ziyaret edelim, dedi ustabaşı.

Reacher yerinden kıılmıdamadı.

Yeni şerif yardımcısı güvenlik bürosunu ziyaret etmeli, dedi ustabaşı. İşine yarayacak insanlarla tanışmalı. Bağlantı kurmalı. Eğer gerçekten şerif yardımcısıysan tabii.

Reacher kıılmıdamadı. Yeniden batıyı süzdü ve Tahoe'ların bir kilometrelik mesafenin yarısını aştıklarını gördü. Güneye bakınca ona doğru gelen işçi gruplarını gördü. Önlüklü ve kaynak maskeli ekip de aralarında vardı. On işçi, ısıya dayanıklı botlarıyla hantalca ilerliyordu. Diğer yönlerden de işçiler geliyordu. Toplamda belki iki yüz adam. Beş dakika sonra benzin varillerinin yanında büyük bir kalabalık toplanacaktı. İngiliz anahtarlı dev adam bir adım öne çıktı. Reacher yerini korudu ve doğrudan adama baktı, ardından yeniden batıyı ve güneyi kontrol etti. Tahoe'lar yaklaşmıştı ve yavaşlıyordu. İşçiler hala ilerliyordu. Omuz omuzaydılar. Ellerindeki aletleri Reacher'ın görebileceği kadar yakındılar. Çekiçler, levyeler, ingiliz anahtarları, kaynak makineleri ve uzun keskiler.

Hepsiyle dövüşemezsin, dedi ustabaşı.

Reacher başını salladı. Devi alt etmek de zor olacaktı ama demirle savurduğu ilk hamlede ıskalarsa onu devirebilirdi. Ardından bire dört veya bire altı bir kavganın altından kalkabilirdi. Ama bire iki yüzlük bir dövüşü kazanması imkansızdı. Yüz yirmi beş kilonun on ton kasa karşı hiç şansı yoktu, iki sustalı hala cebindeydi ama karşısındaki insanların elindeki tonlarca silaha karşı sınırlı bir kullanımı vardı.

Hiç iyi değildi.

Öyleyse gidelim. Size beş dakikamı ayırabilirim, dedi Re-acher.

Bize ne istersek onu ayıracaksın, dedi ustabaşı. Yakındaki Tahoe'ya işaret etti ve araç yanlarına geldi. Reacher aracın tekerleklerinin yağ damlamış taşlar üzerinde çıkardığı sesi duydu. Dev, aracın arka kapısını açtı ve elindeki demirle Reacher'a içeri girmesini işaret etti. Reacher arka koltuğa geçti. Aracın içi tamamen işlevsellik düşünülerek düzenlenmişti. Plastik ve kumaş. Ne ahşap ne deri ne de ıvır zıvır. Reacher'ın ardından dev de koltuğa geçti ve onu diğer kapıya doğru sıkıştırdı. Ustabaşı öne, yolcu koltuğuna yerleşti. Araba, yola çıkıp araç kapısının güneyindeki ofislere yöneldi. Yaklaşan kalabalığın arasından yavaşça geçtiler Reacher pencereden kendisine bakan yağlı gri tenli, bozuk dişli, büyülenmişçesine bakan yüzleri gördü.

Güvenlik bürosu ofis sırasının kuzey uçundaydı, araç kapısına en yakın metal kulübeydi. Tahoe tam önünde durdu. Ön tarafta tırların üzerine yükleri bağlamakta kullanılan halatlar vardı. Reacher devden önce araçtan indi ve kendini büronun kapısına uzanan ahşap merdivenlerin dibinde buldu. Basamakları çıkıp kapıyı itirdi ve inşaat alanlarında kullanılmak üzere tasarlanmış prefabrik kulübeye girdi. Kulübe altı metre uzunluğunda, dört metre genişliğindeydi. Tavan iki buçuk metre

civarındaydı. Plastik camlı ve dışı çelik tellerle kaplı beş küçük penceresi vardı. Bunun dışında Halfway morgunda gördüğü bekleme odasını andırıyordu. Masa, evraklar, pano, koltuklar. Hepsinin özensiz kullanımanın izlerini taşıyordu.

Ustabaşı, Reacher'a koltuklardan birini işaret edip dışarı çıktı. Dev, koltuklardan birini çekip kapının önünü keseceği bir noktaya taşıdı ve elindeki ingiliz anahtarını yere bırakıp koltuğa yerleşti. Zeminde ince bir kaplama vardı ve demir düşerken metalin metale çarpışının yarattığı çınlama duyuldu. Reacher köşedeki koltuğa oturdu. Kolçaklar ahşap, oturak ve sırt kısmı tüvitti. Makul ölçüde rahattı.

Kahve var mı? diye sordu.

Dev bir saniye duraksadıktan sonra, Yok, dedi. Tek kelimelik ve olumsuz bir yanıtı ama en azından bir cevaptı. Reacher'ın deneyimlerine göre düşmanla yapılan sohbetlerin en büyük zorluğu başlangıçlarıydı. Çabuk alınan bir yanıt iyiye işaretli. Yanıtlamak alışkanlığa dönüşürdü.

Ne iş yapıyorsun? diye sordu.

İhtiyaç olduğunda yardım ediyorum, dedi dev adam. Sesi normal birininki gibiydi ama büyük bir göğüs boşluğundan geldiği için boğuktu.

Burada ne yapılıyor? diye sordu Reacher.

Metaller yeniden işleniyor.

Gizli bölümde ne yapılıyor?

Ne gizli bölümü?

Güneydeki. Kapının arkasındaki.

Orası hurdalık. Kullanılmayacak kadar yıpranmış malzemeler için. Gizli bir tarafı yok.

Öyleyse neden kilitli ve kapısında nöbetçiler duruyor?

İnsanların tembelleşmesini engellemek için. Biri çalışmaktan sıkılıp iyi malzemeyi oraya atarsa para kaybederiz.

Yönetimden misin?

Denetçiyim.

Buradan çıkışımı denetlemek ister misin?

Buradan çıkamazsın.

Reacher pencereden baktı. Güneş ufukta yükseliyordu beş dakika sonra doğu duvarının üzerine vuracaktı. Çıkabilirim, diye düşündü. Araç kapısı açıktı ve kamyonlar dışarı çıkıyordu. Doğru zamanı

bul, dev geç, kapıya koş, urlardan birine atla, oyunu bitir. İngiliz anahtarı yerde olduğundan, dev önceki kadar büyük bir sorun teşkil etmiyordu. Silahsızdı ve alçak bir koltuktaydı. Ağır bir adamdı ve yer çekimi diye bir gerçek vardı. Büyük adamlar yavaş hareket ederdi. Ayrıca Reacher'ın bıçakları vardı.

Profesyonel futbol oynadım, dedi dev.

Ama çok iyi değildin, dedi Reacher.

Dev karşılık vermedi.

Yoksa Fox'ta maç sunardın ya da Miami'de bir malikanede yaşardın; burada kölelik yapmazdın.

Dev karşılık vermedi.

Eminim bu işte de futboldaki kadar kötüsündür.

Dev karşılık vermedi.

Çıkabilirim, diye düşündü Reacher yeniden.

Ama çıkmayacağım.

Bekleyip neler olduğunu göreceğim.

Yirmi dakika beklemesi gerekti. Dev, kapının dibinde sessiz sakin oturdu ve Reacher bir köşede dakikaları saydı. Mutsuz değildi. Zaman öldürmek konusunda herkesten ustaydı. Sabah güneşi yükselip plastik pencerelerden içeri süzülünce, ışık huzmeleri masanın üzerini aydınlattı. Gökkuşağının bütün renkleri oradaydı.

Derken kapı açıldı, dev, ayağa kalktı ve koltuğunu kapının önünden çekip ustabaşına yol açtı. Adam hala telsizini elinde tutuyordu. Reacher, kapı aralandığından ortaya çıkan parlak gün ışığı dikdörtgeninde işleyen fabrikayı gördü. Hareket eden kamyonlar, çalışan iş makineleri, koşturan işçiler, kıvılcımlar, sesler. Ustabaşı kapıyla Reacher'ın koltuğu arasında durdu. Bay Thurman seni görmek istiyor, dedi.

Saat yedi, diye düşündü Reacher. Vaughan'ın vardiyası bitiyordu. Hope'taki lokantaya gidecek, kahvaltı edecek, kamyonunu ve belki de kendisini arayacaktı. Belki de aramazdı.

Bay Thurman'a beş dakikamı verebilirim, dedi.

Ona ne kadar zaman isterse o kadar vereceksin.

Senin sahibin olabilir ama benim değil.

Ayağa kalk, dedi ustabaşı. Beni takip et.

Reacher ustabaşının peşinden kulübeden çıktı ve yan taraftaki kulübenin kapısından içeri girdi. Diğerinin aynısı metal bir kutuydu ama içi daha iyiydi. Yerde halı vardı ve koltuklar deri kaplıydı. Masa maundu. Duvarlarda İsa'nın resimleri vardı. İsa hepsinde mavi gözlüydü, aynı renk cübbe giymişti, uzun saçları ve sarı sakalı vardı. İki bin yıl önceki bir Yahudi'den çok Malibulu bir sörfçüye benziyordu.

Masanın köşesinde İncil duruyordu.

Arkasındaysa Reacher'ın Bay Thurman olduğunu varsaydığı adam oturuyordu. Adamın üzerinde yünlü kumaştan yapılmış üç parçalı bir takım vardı. Yetmişine merdiven dayadığı söylenebilirdi. Pembe, semirmiş ve zengin görünüyordu. Beyaz saçları orta uzunlukta ve dalgalıydı. Yüzünde sabırlı bir tebessüm vardı. Birkaç saniye önce televizyon stüdyosundan gelmiş gibi duruyordu. Yarışma programı sunucusu ya da şov yapan bir rahibi andırıyordu. Reacher adamı, göğsünü tutmuş halde, seyirciler ona para yollamazlarsa Tanrı'nın onları kalp kriziyle cezalandıracağını söylerken hayal edebiliyordu.

Ve seyirciler para yollar, diye düşündü Reacher. Böyle bir yüzle adam beşlik ve onluk banknotlara gömülürdü.

Ustabaşı adamın işaretini bekleyip odadan çıktı. Reacher deri koltuğa oturdu. Ben Jack Reacher. Beş dakikan var, dedi.

Ben Jerry Thurman. Seninle tanıştığıma memnun oldum, dedi masanın arkasındaki adam.

Şimdi dört dakika kırk altı saniyen kaldı, dedi Reacher.

Aslına bakarsanız, ben ne kadar istersem o kadar zamanım var, dedi Thurman. Sesi yumuşak ve melodikti. Konuştuğunda yanakları titriyordu. Yağ oranı çok yüksekti ve kaslı sayılmazdı. Çekici bir görüntü sergilemiyordu. Kasabamda sorun yarattın. Şimdi de gizlice iş yerime girdiğini görüyorum.

Senin hatan, dedi Reacher. Eğer o serserileri lokantaya yollamasaydın hızlı bir yemek yiyip günler önce buradan gitmiştim. Kalmam için bir neden yoktu. Kasabanın, sihirli krallığa benzediği söylenemez.

Hedefim bu değil. Burası bir endüstri kasabası.

Farkettim.

Ama bunu günler önce çözmüştün. Eminim Hope'takiler sana bizimle ilgili her şeyi anlatmıştır. Neden ortalığı karıştırıyorsun?

Sorgulamaktan hoşlanan biriyim.

Belli, dedi Thurman. Bu yüzden senden şüphelendik. Burada kendi icadımız yöntemlerle özel çalışmalar yapıyoruz. Buna endüstri sırrı diyebiliriz. Casusluk bize zarar verir.

Metal işlemeyle ilgilenmiyorum.

Artık bunu biliyoruz.

Beni araştırdınız mı?

Thurman başını salladı.

Araştırma yaptık, dedi. Dün gece ve bu sabah. Yargıç Gardner'ın duruşmasında tam olarak ne söylediysen osun. Bir yolcu. On yıl önce orduda çalışmış bir hiç.

Şimdi beni tarif ettin.

Çok ısrarcı bir hiçsin. Şerif yardımcısı ilan edilmek için saçma sapan bir talepte bulundun. Hem de dövüşte adamlardan birinin rozetini aldıktan sonra.

Kavgayı o başlattı. Senin emrinle.

Biz de kendimize şu soruyu sorduk, burada olanlarla neden bu kadar ilgileniyorsun?

Ben de kendime şu soruyu sordum, neden saklamak için bu kadar çaba harcıyorsunuz?

Thurman beyaz başını iki yana salladı.

Hiçbir şey saklamıyoruz, dedi. Ticari açıdan bana bir tehlike oluşturmadığına göre sana doğruyu söylediğimi ispatlayacağım. Kasabayı gördün, burada yaşayanlardan bazılarıyla tanıştın ve şimdi sana fabrikayı gezdireceğim. Şahsi rehberin ve eşlikçin olacağım. Her şeyi görebilir ve bana her şeyi sorabilirsin.

Birlikte, Thurman'ın, güvenlik araçlarıyla aynı model ve stildeki Chevy Tahoe suna bindiler. Ama onunki diğerlerinin aksine siyahtı, içi aynı ölçüde sadeydi. Bir iş aracıydı. Anahtarlar kontağın üzerindeydi. Alışkanlıktan olmalı. Ve güvenlik soru

nu yoktu. Kimse patronun aracını izinsiz kullanmaz. Thurman aracı kendi kullanıyordu. Reacher yolcu koltuğuna yerleşti. Arkada kimse yoktu. Araçta yalnızdılar. Güneye, batı duvarına, araç kapısının ilersine doğru yöneldiler. Yavaş gidiyorlardı. Thurman hemen konuşmaya başladı. Sırayla ofislerin işlevlerini anlattı. İdari ofis, alım satım, muhasebe ve reviri işaret etti. Reacher'ın oraya yolladığı insanlarla ilgili ufak bir taş atmadan geçmedi. Ardından sıra depolama tanklarına geldi. Büyük patron her biri beş bin galon alan kapasitelerini ve içeriklerini anlatmaya başladı. Tahoe'lar için benzin, iş makineleri için dizel, metal temizlemekte hayati önem taşıyan likit kimyasal madde triklöretilen, demir kesiciler için oksijeni ve asetilen, döküm fırınlarını yakmak içinse kerosen vardı.

Altmış saniye sonra Reacher, ölümüne sıkılmıştı.

Thurman ın sesini zihninden attı ve kendi gözleriyle etrafa baktı. Fazla bir şey görmedi. Sadece metal ve onu işleyen insanlar vardı. Genel durumu kavramıştı. Eski şeyler parçalanıp eritiliyor, işlenip yeni şeylere dönüştükleri fabrikalara satılıyordu. Sonra yeni şeyler tekrar eski şeylere dönüşüyor, yeniden

buraya geliyor, bir kez daha parçalanıp eritiliyordu.

Roket bilimi sayılmazdı.

Yaklaşık bir kilometre sonra iç bölüme vardılar. Reacher bir kamyonun, oradaki kapıyı saklamak istercesine park edildiğini gördü. Duvarın diğer tarafında artık uçuşan kıvılcımlar yoktu ve duman yükselmeyordu. Bugünlük çalışmalar bırakılmış gibiydi. Orada ne yapılıyor? diye sordu.

Orası hurdalık, dedi Thurman. İşlenemeyecek durumdaki malzemeler oraya gidiyor.

Önünde kamyon dururken siz nasıl içeri girebiliyorsunuz?

İhtiyaç duyduğumuzda kamyonu çekebiliriz. Ama çok sık ihtiyaç duymuyoruz. Metal işleme yöntemleri çok gelişti. Artık hurdaya çıkarılan fazla bir şey yok.

Sen kimyacı veya metalürji uzmanı mısın?

Ben Yeniden Doğmuş Hıristiyan bir Amerikalı ve iş adamıyım, dedi Thurman. Kendimi böyle tasvir ederim ve benim için önem sıraları saydığım gibidir. Bulabildiğim yetenekli adamları da yönetici olarak işe alırım. Araştırma ve geliştirme bölümümüz mükemmel çalışır.

Reacher başını salladı, bir şey söylemedi. Thurman direksiyonu kırdı ve hafif bir kavis çizerek yeniden kuzeye, doğu duvarına yöneldi. Güneş yükseldiğinden ışıklar kapatılmıştı, ön tarafta, solda dev bir metal öğütücünün dişleri aynı anda on arabanın birden üzerine kapanıyordu. Arkasında bir kapı açıldı ve işçilerden biri sıcaktan kaçmak için dışarı çıktı. Tepelerinde bir vinç hareket etti. Her yan işlenen ve eritilen metalle doluydu.

Yeniden doğanlardan mısın? diye sordu Thurman.

Bir kere doğmak bana yetti, dedi Reacher.

Ben ciddiğim.

Ben de.

Bu konuyu düşünmelisin.

Babam, büyüyebleceksen neden yeniden doğasın derdi.

Aramızdan ayrıldı mı?

Uzun zaman önce öldü.

Bu tavırla tatsız tarafa gitmiştir.

Hiçbir yere gittiği yok, Arlington Mezarlığı'nda bir çukurda yatıyor.

O da mı askerdi?

Denizciydi.

Hizmetleri için teşekkürler.

Bana teşekkür etme. Onun yaptıklarıyla benim bir ilgim yok.

Hayatını düzene oturtmayı düşünmelisin, dedi Thur-man. Çok geç olmadan. Başına bir şey gelebilir. Vahiy kitabı sonun yakın olduğunu söyler.

Yazıldığı günden beri öyledir. İki bin yıl geçti. Neden şimdi?

işaretler var, dedi Thurman. Ve olayları tahmin etme imkanına sahibiz. Bu son sözü ukala bir tavırla, eminmiş, sanki kıyametle ilgili gizli bilgilere düzenli olarak ulaşıyormuş gibi söylemişti.

Reacher karşılık vermedi.

Arabayla ilerlemeyi sürdürdüler, dağ gibi yığılmış çelikle mücadele eden bir grup yorgun adamı geçtiler. Adamların sırtları kamburlaşmıştı ve omuzları çökmüştü. Üstelik saat sekiz bile değil, diye düşündü Reacher. Önlerinde daha on saat vardı.

Tanrı onları kolluyor, dedi Thurman.

Emin misin?

Bana öyle söylüyor.

Seni de kolluyor mu?

Ne yaptığımı biliyor.

Onaylıyor mu?

Bana öyle söylüyor.

O zaman neden kilisenin tepesinde bir paratoner var?

Thurman buna yanıt vermedi. Ağzını sıkı sıkı kapadı, yanakları daha aşağı sarktı. Araba kullanmayı sürdürdü, sessizliğini korudu. Derken personel kapısına açılan geçidin önüne geldiler. Thurman arabayı durdurdu ve vitesi boşa aldı. Koltuğuna kuruldu.

Gördüklerin yetti mi? diye sordu.

Yetti de arttı bile, dedi Reacher.

O zaman sana veda edeceğim, dedi Thurman. Yollarımızın bir daha kesişmeyeceğini umuyorum. Dirseğini kenara çekip elini uzattı, yan tarafta ve garip bir duruşu vardı. Re-acher adamın elini sıktı.

Yumuşak, ılık ve kemiksizdi, bir çocuğun suyla doldurulmuş balonu gibiydi. Ardından Reacher kapısını açıp dışarı çıktı ve geçitten geçip park yerine ilerledi.

Vaughan ın kamyonunun bütün pencereleri kırılmıştı.

OTUZ DOKUZ

Reacher uzun süre öylece durdu ve seçeneklerini gözden geçirip kamyonun kapısını açarak koltuğun üzerindeki cam kırıklarını temizledi. Yerdekilere de yana süpürdü. Yolda giderken gaz ya da fren pedalına takılmalarını istemiyordu. Kamyon zaten yeterince yavaştı.

Kasabaya beş kilometre, sınıra yirmi ve sonrasında Hope'un merkezine sekiz kilometre kalmıştı. Yaklaşık otuz kilometrelik yol soğuk, yavaş ve çok rüzgarlıydı, motor kullanmaya benziyordu. Reacher'ın yüzü hissizleşti. Yolun sonuna geldiğinde gözleri sulanmaya başlamıştı. Kamyonu lokantanın önüne park ettiğinde saat daha dokuz olmamıştı. Vaughan ın devriye aracı orada değildi. Kadın lokantada yoktu. Mekanın dörtte üçü boştu. Kahvaltı trafiği sona ermişti.

Reacher içeri girip arka masaya geçti ve gündüz vardiyasındaki garsona kahve ve kahvaltı siparişi verdi. Üniversiteli kız gitmişti. Servis elemanı, bir fincan getirip kahve doldurdu. Memur Vaughan bu sabah uğradı mı? diye sordu kadına.

Yarım saat önce gitti, dedi garson.

İyi miydi?

Sessizdi.

Ya Maria? San Diegolü kız?

Yediden önce buradaydı.

Bir şeyler yedi mi?

Her şeyden yedi.

Ya Lucy? Los Angeleslı sarışın kız.

Onu görmedim. Sanırım kasabadan ayrıldı.

Memur Vaughan'ın kocası ne iş yapıyor?

Artık fazla bir şey yapmıyor, dedi garson, sanki sorulacak en aptal sorulardan biriymiş gibi. Sanki bu sorunun yanıtı herkes için ortadaymış gibi.

Reacher için hiçbir şey ortada değildi.

Neden, işsiz mi? diye sordu.

Garson cevap vermeye yeltendiyse de, durumun herkes tarafından bilinmeyebileceğim hatırlamışçasına sustu. Açıklamak ona düşmezdi. Az kalsın açıklamaması gereken bir şeyi ağzından kaçıracaktı gibi utandı ve elinde kahve sürahiyle uzaklaştı. Beş dakika sonra Reacher'ın yemeğiyle geri geldiğinde tek kelime bile etmedi.

Yirmi dakika sonra Reacher hasarlı kamyonu güney yönüne döndü. Üçüncü ve Dördüncü Sokakları geçip Beşinciye saptı. İleride, Vaughan'ın kaldırıma park ettiği devriye aracını görebiliyordu. Kamyonu onun arkasına, posta kutusuyla aynı hizaya bıraktı. Kısa bir süre oyalandıktan sonra araçtan inip ilerledi ve elini devriye aracının kaportasına koydu. Motor hala sıcaktı. Kadın lokantadan bir saat önce ayrılmıştı ama bir süre daha arabayla ortalıkta dolandığı belliydi. Belki kamyonetini ya da Reacher'ı aramıştı. Belki ikisini de aramamıştı. Reacher yeniden kamyonu binip geri geri yola çıktı ve kamyonu evin garaj yoluna soktu. Aracı garaj kapısının bir santimetre ötesine park edip indi. Kapıyı kilitlemedi. Gereksizdi.

Eve uzanan patikadan ve çalıkların arasından geçip zili çaldı. Tek bir kez. Uyanırsa zili duyardı. Uyuyorsa rahatsız etmezdi.

Vaughan uyanıktı.

Kadın polis kapıyı açtı ve aralıktan Reacher'a baktı. Duş aldığı için saçları ıslaktı ve arkada toplanmıştı. Üstünde büyük beden beyaz bir tişört vardı. Büyük ihtimalle başka da bir şey yoktu. Bacakları çıplaktı, ayakları da. Eskisinden daha genç ve ufak tefek görünüyordu.

Beni nasıl buldun? diye sordu.

Rehberden.

Dün gece buradaymışsın. Etrafa bakınıyormuşsun. Komşulardan biri söyledi.

Güzel bir ev.

Ben de seviyorum, dedi Vaughan.

Reacher'ın elindeki anahtarları gördü. İtiraf etmem gereken bir şey var, dedi Reacher.

Ne oldu?

Biri bütün pencereleri kırdı.

Vaughan, Reacher'ın yanından geçip patikaya çıktı ve garaj yoluna dönüp hasarı inceledi. Kahretsin. Ardından bahçenin ortasında, üzerinde geceliğiyle, yalın ayak durduğunu hatırlayıp koşar adım içeri döndü.

Kim yaptı? diye sordu.

Binlerce şüpheliden biri.

Ne zaman?

Bu sabah.

Nerede oldu?

Metal fabrikasına uğramıştım.

Sen tam bir budalasınsın.

Biliyorum. Çok üzgünüm. Camların parasını öderim. Anahtarlığı parmağından kaydırıp ona uzattı. Vaughan onları almadı. İçeri girsen iyi edersin, dedi.

Evin düzeni tahmin ettiği gibiydi. Sağdan sola garaj, mutfak, salon ve yatak odası diye gidiyordu. Mutfak, evin kalbi gibiydi. Renkli dolapları ve tavana kadar döşenmiş duvar kağıtlarıyla sevimli bir yerdi. Bulaşık makinesi çalışıyordu. Lavabo boştu, tezgah düzenliydi ama içeride mekanın kullanıldığını gösteren hafif bir dağınıklık vardı. Dört kişilik bir masanın et-rafında üç iskemle duruyordu. Reacher'ın annesinin rötuş diye adlandırdığı ufak detaylarla zenginleştirilmişti. Kuru çiçekler, hiçbir zaman kullanılmayacak zeytinyağları, antika kaşıklar. Reacher'ın annesi bu tip detayların bir odaya kişilik kazandırdığını söylerdi. Reacher insan haricindeki bir şeyin nasıl kişilik sahibi olabileceğini anlamazdı. Kendisine söylenenleri kelimesi kelimesine değerlendiren bir çocuktur. Ama yıllar içinde annesinin demek istediğini kavramıştı. Ve Vaughan'ın mutfağı kişilik sahibiydi.

Onun kişiliği, diye tahmin etti.

Tüm eşyaların bir kişi tarafından seçilip yerleştirilmiş gibiydi. Taviz verme ve zevk çatışmasının izi yoktu. Eskiden mutfakların kadınların alanı kabul edildiğini biliyordu. Annesinin zamanında öyleydi. Ama Reacher'ın annesi Fransız'dı ve bu, durumu değiştiriyordu. O zamandan beri çok şeyin değiştiğini biliyordu. Artık erkekler de yemek pişiriyordu. Ya da bira şişelerini ortalıkta bırakıyor, arabalarını tamir ederken üzerlerine bulaşan yağla mobilyaları kirletiyorlardı.

Bu evde ikinci bir kişinin yaşadığına dair en ufak bir işaret yoktu. Hem de hiç. En ufak bir iz bile. Reacher lavabonun yanında duran Reacher, kapısı çıkarıldığı için antre gibi görünen kemerden oturma odasını görebiliyordu, içeride tek bir koltuk, televizyon seti ve bantlamış kutular vardı.

Kahve ister misin? dedi Vaughan.

Her zaman.

Dün gece uyudun mu?

Hayır.

O zaman kahve içme.

Uyku vakti gelene kadar beni uyanık tutuyor.

En uzun ne kadar uyanık kaldın?

Belki 72 saat.

İş yüzünden mi?

Reacher başını salladı. Yirmi yıl önceki, önemli bir meseleydi. önemli bir askeri mesele mi?

Reacher yine başını salladı. Biri birine bir şey yapıyordu. Detayları hatırlamıyorum.

Vaughan kahve makinesini suyla doldurdu. Üzerinde Cui-sinart yazan büyük çelik bir makineydi. Sağlam bir görüntüsü vardı. Kadın altın rengi bölmeye birkaç kaşık kahve koyduktan sonra düğmesine bastı. Dün gece Despair'den gelen şerif yardımcıları bir saat oyalandıktan sonra kasabalarına döndü, dedi Reacher'a.

Beni barda buldular, dedi Reacher. Telefon açıp beni batıya çektiler ve peşimden geldiler. Tuzaktı.

Sen de yemi yuttun.

Onlar yemi yuttu. Ben ne yaptıklarımı zaten biliyordum.

Nereden biliyordun?

Çünkü yirmi yıl önce gerekirse yetmiş iki saat uyanık kalıp Despair'de rastlayacağından çok daha kötü insanlarla uğraşırdım.

Şerif yardımcılarına ne oldu?

Revirdeki arkadaşlarına katıldılar.

Dördü de mi?

Altısı da. Olay yerinde onlara eklenenler oldu.

Sen tek kişilik bir suç dalgasıydın.

Hayır, ben harikalar diyarındaki Alice'im.

Vaughan başını salladı.

Biliyorum, dedi. Neden bu konuda bir şey yapmıyorlar? Sekiz kişiye saldırdın, altısı kanun görevlisiydi. İki polis arabasını hurdaya çıkardın ve hala ortalıkta dolanıyorsun.

Asıl mesele de bu, dedi Reacher. Hala ortalıkta dolanıyorsun ama Hope'ta, Despairde değil. Bir numaralı gariplik bu. Tek istedikleri insanları oradan uzak tutmak. Kanunla, adaletle veya cezayla ilgilenmiyorlar.

Ya iki numaralı gariplik ne?

Altı kişi birden bana saldırdı ve birkaç çürükle paçayı sıyırmayı başardım. Hepsi güçsüz ve hasta. Bir tanesi kusabilmek için pes edip dövüşten çekildi.

Yani?

Motelimdeki resepsiyonist çevre kanunlarını çiğnediklerini söylüyor. Belki orada bir tür zehir ve çevre kirliliği vardır.

Sakladıkları bu mu?

Mümkün, dedi Reacher. Ama kurbanların, sorunun gizlenmesine yardım etmeleri garip.

insanlar işleri konusunda endişelenir, dedi Vaughan. Özellikle şirket kasabalarında çünkü başka alternatifleri yoktur. Dolabı açıp bir fincan çıkardı. Beyazdı, mükemmel bir silindirdi, dört santimetre yüksekliğindeydi ve genişliği de bunun yarısı kadardı. Kağıt kadar ince Çin porseleninden yapılmışa. Vaughan bardağı doldurduğunda Reacher, burnuna gelen kokudan harika bir kahve içeceğini anladı. Kadın oturma odasını süzdü ama sonra fincanı mutfak masasına, üç iskemleden birinin önüne koymayı tercih etti. Reacher oturma odasındaki kutulara ve tek koltuğa baktı. Yeni mi taşındın?

Bir buçuk yıl önce, dedi Vaughan. Paketleri açmakta yavaşımıdır. Nereden?

Üçüncü sokaktan. İki katlı küçük bir kulübemiz vardı ama tek katlı bir ev istediğimize karar verdik.

Biz?

David ve ben.

O nerede? diye sordu Reacher.

Şimdi burada değil.

Buna üzölmeli miyim?

Biraz.

Ne iş yapıyor?

Artık fazla bir şey yapmıyor. Kadın önünde fincan olmayan iskemlelerden birine geçti ve tişörtünün eteklerini düzeltti. Saçları kurumaya başladığından yeniden dalgalanmıştı. Tişörtün altında çıplaktı ama rahatsız görünmüyordu. Reacher bundan emindi. Vaughan da onun bildiğini biliyormuş gibi doğrudan Reacher'a bakıyordu.

Reacher, Vaughan ın karşısındaki iskemleye geçti.

Başka? diye sordu.

Kaldığım motelin resepsiyonisti fabrikanın çok fâzla para kazandığını söyledi.

Bunu herkes biliyor. Thurman bankanın sahibi ve banka denetçileri çok dedikodu yapar. O çok zengin bir adam.

Motel resepsiyonistim, Thurman'ın küçük uçağıyla uyuşturucu kaçakçılığı veya buna benzer bir şey yaptığını düşünüyor.

Sen de öyle mi düşünüyorsun?

Bilmiyorum.

Vardığın sonuç bu mu?

Pek sayılmaz.

Başka ne var?

• Fabrikanın dörtte birlik bölümü kapalı. Gizli bir bölüm var. Bence askeri malzemeleri işlemek için anlaşma yapmış. Servetin sebebi bu. Pentagon la iş yapmak bugünlerde zengin olmanın en hızlı yollarından biri. Yoldaki askeri birliğin sebebi bu. Thurman fabrikasında gizli malzemeleri parçalayıp eritiyorsa insanlar ilgilenecektir. Zırhlar, malzemeler, yapım teknikleri, devreler, ne ararsan.

Yani hepsi bu mu? Kanuni devlet işleri mi yapılıyor? Hayır, dedi Reacher. Hepsi bu değil.

KIRK

Reacher kahvesinden ilk yudumu aldı. Mükemmeldi. Sıcak, sert, lezzetli ve ve harika bir fincanda. Masanın karşısındaki Vaughana baktı,

Çok teşekkürler.

Orada başka neler oluyor? diye sordu Vaughan.

Bilmiyorum. Ama gerçekten garip şeyler dönüyor. Polis departmanında kimse kalmayınca beni şerif yardımcısı ilan etmesi için kasaba yargıcına gittim.

Ciddi olamazsın.

Ciddi değildim ama ciddiymişim gibi davrandım. Adamın tepkisini görmek istedim. Yargıç paniğe kapıldı. Çıldırdı sanki. Benden önce bütün kasabayı şerif yardımcısı ilan edeceğini söyledi. Yabancıları dışarıda tutmak konusunda çok ciddiler.

Askeri malzemeler yüzünden.

Hayır, dedi Reacher. O askeri polislerin görevi. En ufak bir casusluk şüphesi duyduklarında Thurmanın adamları telsize sarılır ve askeri polisler bir dakikadan kısa sürede yolları kapar. Bütün kasaba ciplerle sarılır. Kasaba halkı bu işe karıştırılmaz.

Öyleyse neler oluyor?

En az iki şey.

Neden iki?

Çünkü verilen tepkiler tamamen tutarsız. Yani oyunda en az iki farklı grup var ve büyük ihtimalle birbirlerinden habersizler. Bu sabah olduğu gibi. Thurman beni kontrol ettirmiş. Polis karakolundaki bilgisayarların hala çalıştığını varsayarsak hiç zorlanmamıştır. Benimle ilgili yazılı belgelerin on yıl önce kesildiğini görmüş ve onun için tehlike yaratmayacağıma karar vermiştir. Ardından kamyonun plakasını araştırmış ve bir şekilde komşu kasabadaki polisle bağlantımı keşfetmiştir. Bu yüzden bir anlamda dokunulmazlığım olduğuna karar verip nazik davranmayı seçti ve bana fabrikayı gezdirdi. Ama aynı sırada bütün bu bilgilerden habersiz başka biri, senin arabanın pencerelerini kırmakla meşguldü. Ve hiç kimse nedensiz yere bir polisin camını kırmaz. Demek ki sol el sağ elin ne yaptığını bilmiyor.

Thurman sana fabrikayı mı gezdirdi?

Bana her şeyi göstereceğini söyledi.

Gösterdi mi?

Hayır. Gizli bölümden uzak durdu. Orası hurdalıkmış.

Olmadığından emin misin?

Erken saatlerde içerideki hareketliliği gördüm. Etrafa duman ve kıvılcımlar yayılıyordu. Ayrıca orayı gizlemek için büyük çaba harcanmış. Kim bir hurdalık için bu kadar uğraşır?

Bu iki ayrı grup sence kim?

Hiçbir fikrim yok ama kaybolan genç adamlar bir şekilde bu işin içinde. Lucy Anderson'ın kocası ve ölü genç. Ve Lucy Anderson'ın kocası sol elin sağ elin ne yaptığını bilmediğinin ikinci bir kanıtı. Onu kasabada saklayıp başka bir yere götürdüler ama karısını kasabadan attılar. Mantıklı geliyor mu?

Adamı kasabadan götürdüler mi?

Onu saat üçte pansiyonda gördüm. Ama saat yedide gitmişti. Ondan en ufak bir iz yoktu. Kimse onu gördüğünü itiraf etmedi.

Uçak yedide havalanıyor, dedi Vaughan. Arada bir bağlantı var mı? Bilmiyorum,

Ondan hiç iz yok muydu?

En ufak bir fiziksel iz yoktu. Kimse de bir bilgi vermedi.

Sence neler oluyor?

En son ne zaman normal biri Despair'e girip dilediği kadar orada kaldı ve kasabadan kendi isteğiyle ayrıldı? Kesin zamanını biliyor musun?

Bilmiyorum, dedi Vaughan. Belki aylar önce.

Otelin kayıt defterindeki son kayıt yedi ay öncesine aitti.

Doğrudur.

Yeni kızla dün gece tanıştım, dedi Reacher. Tatlı bir kız. Adı Maria. Ölen genç onun erkek arkadaşı bence. Bana onun fotoğrafını gösterdi. Adı Raphael Ramirezmiş.

Ona söyledin mi?

Reacher başını iki yana salladı. Hayır.

Neden?

Bana onu görüp görmediğimi sordu. Gerçeği söylemek gerekirse görmedim. Karanlıktı. Ve kesin emin olmadan ona bu haberi veremem.

Yani kız hala hiçbir şey bilmiyor.

Bence içten içe biliyor.

Cesede ne oldu?

Morga gitmediği kesin. Morgu kontrol ettim.

Bunu zaten biliyorduk.

Hayır, doğrudan morga gitmediğini biliyorduk.

Bu yüzden şehir dışına atılıp daha sonra başka biri tarafından bulunup bulunmadığını merak ettim. Bulunmamış. Demek ki ceset Despair'den hiç çıkmadı. Üstelik Despair'deki tek sedye ve ambulans metal fabrikasına ait. Ve metal fabrikasında cesetten kurtulmanın düzinelerce yolu var. Oradaki fırınlar beş dakikada cesedi buharlaştıracak güçte.

Vaughan bir dakika kadar konuşmadı ardından kalkıp kendine bir bardak su aldı. Kalçalarını tezgaha yaslayıp pencereden dışarı baktı. Topukları yerdeydi ama ağırlığının çoğunu ayak parmakları yüklenmişti. Tişörtünde, omurgasıyla kalçalarının birleştikleri noktada bir kırışıklık vardı. Pamuklu kumaş çok az da olsa içini gösteriyordu ve ışık kadına arkadan vuruyordu. Bir tutam altın sarısı saç boynuna doğru dökülüyordu.

Harika görünüyordu.

Maria başka ne söyledi? diye sordu.

Hiçbir şey. Başka soru sormadım, dedi Reacher.

Neden?

Yararı yok. Eşler ve kız arkadaşlar bir şey anlatmaz. Söyledikleri de bizi yanlış yönlendirir.

Neden?

Çünkü bu iş onları da ilgilendiriyor. Kocaları ve erkek arkadaşları Despair'de zevk olsun diye saklanmıyor. Orada yardım bulmayı umuyorlar. Kaçakların kullandığı bir tür yeraltı yoluna ulaşmayı umuyorlar. Despair bir istasyon, gelinen ve gidilen bir yer. Kadınlar sırrı korumak ister. Bir zamanlar polis olduğumu söyleyene kadar Lucy Anderson'ın benimle sorunu yoktu ama sonra benden nefret etmeye başladı. Kız benim hala polis olduğumu ve kocasını yakalamak için geldiğimi sanıyor.

Ne tür kaçaklardan bahsediyoruz?

Türünü bilmiyorum ama belli ki Anderson doğru türden bir kaçaktı. Raphael Ramirez ise yanlış.

Vaughan, Reacher'ın boşalan fincanını alıp tekrar doldurdu. Ardından kendi bardağına buzdolabından çıkardığı şişeden su koyup Reacher'ın karşısına oturdu. Kişisel bir soru sorabilir miyim?

Ne istersen sorabilirsin, dedi Reacher.

Bunu neden yapıyorsun?

Neyi?

Neden umursuyorsun? Despair'de yaşananlar seni neden ilgilendiriyor? Her yerde kötü insanlar var. Neden senin için bu kadar önemli?

Meraklı biriyim, hepsi bu.

Bu bir yanıt değil.

Bir yerde olmam ve bir şey yapmam gerekiyor.

Bu da bir yanıt değil.

Maria, dedi Reacher. Yanıt o. O tatlı bir çocuk ve acı çekiyor.

Erkek arkadaşı bir kanun kaçağı. Sen kendin söyledin. Belki acı çekmeyi hak ediyordur. Belki Ramirez uyuşturucu satıcısı ya da öyle bir şeydir. Belki de çete üyesi, hatta katildir.

Ve resimler, dedi Reacher. Fotoğraflar... Belki de bu yüzdendir. Ramirez bana zararsız biri gibi göründü.

Sadece görünüşten bunu çıkarabilir misin?

Bazen. Maria kötü biriyle takılır mıydı?

Onunla tanışmadım.

'Ya Lucy Anderson?

Vaughan hiçbir şey söylemedi.

Ve şirket kasabalarından hoşlanmıyorum, dedi Reacher. Feodal sistemlerden hoşlanmıyorum. Şişman patronların insanları ezmesinden, insanların da buna katlanmak zorunda kalacak kadar yılmasından hoşlanmıyorum.

Hoşuna gitmeyen bir şey gördüğün zaman illa onu parçalaman mı gerekiyor?

Kesinlikle öyle. Sakıncası mı var?

Yok.

Mutfakta oturup konuşmadan kahve ve su içtiler. Vaughan boştaki elini kucağından kaldırıp masaya koydu ve parmaklarını esnetti. Reacher'a en yakın uzvu parmaklarıydı. Adam bu hareketin bilinçli mi yoksa bilinçsiz mi yapıldığını merak etti. Bir yakınlaşma ya da bir yakınlık çağrısı.

Nikah yüzüğü yoktu.

Kocasını şu anda burada değil.

Reacher kendi boştaki elini masaya koydu.

Peki iki gencin kaçak olduğunu nereden biliyoruz? diye sordu Vaughan. Belki gizli çalışan çevrecilerdi, kirliliği kontrol ediyorlardı. Gönüllüler gibi. Belki Anderson denilen genç kasabadakileri kandırdı ama Ramirez kandıramadı.

Nasıl kandırdı?

Bilmiyorum. Ama orada zehir kullandıkları ihtimali beni endişelendiriyor. Aynı su kaynağını kullanıyoruz.

Thurman, trikloroetilen diye bir şeyden bahsetti. Tehlikeli midir, bilmiyorum.

Kontrol edeceğim.

Bir çevrecinin eşi neden polisten korksun?

Bilmiyorum.

Anderson kimseyi kandırmıyordu. Orada misafirdi. Onu ağırladılar, kucakladılar ve korudular. Ona yardım edildi.

Ama Lucy Anderson a edilmedi. Onu dışarı attılar.

Dediğim gibi, sol el sağ elin ne yaptığını bilmiyor.

Ve Ramirez öldürüldü.

öldürülmedi. Ölüme terk edildi.

Neden birine yardım edip diğerini cezalandırdılar?

Yardım etmeyi bırak, neden cezalandırmaya gerek duydular? Neden bana ve Lucy'ye yaptıkları gibi sınıra atmadılar?

Vaughan suyunu yudumladı.

Çünkü bir açıdan farklıydı, dedi. Başka bir kategoriye giriyordu. Daha net konuşursak, onlar için tehlikeliydi.

O zaman neden onu doğrudan ortadan kaldırmadılar? Aynı sonuca çıkardı. Anlamıyorum.

Belki yanlıyorum, dedi Reacher. Belki onu cezalandırmadılar veya dışlamadılar. Belki kasabaya geldiğini bile bilmiyorlardı. Belki kasabanın etrafında dolaşıyor, gözden uzak duruyor ve içeri girmenin yolunu arıyordu. Deneyecek kadar çaresizdi ama başaracak kadar iyi değildi.

Ya da ikisi birden, dedi Vaughan. Belki onu yakaladılar ama kaçtı. Mümkün. O polisler palyaçodan başka bir şey değil.

Kasabadan fazla uzaklaşmadı çünkü bir nedenden orada kalması gerekiyordu. Ama gözlerden de uzak durmalıydı. Zamanlaması yanlıştı, öleceğini biliyordu, geri dönmeyi denedi ama enerjisi tükenmişti.

Mümkün, dedi Reacher yeniden.

Vaughan elini masadan çekti.

Tam olarak kim olduğunu öğrenmeliyiz, dedi. Maria'yla konuşmalıyız.

Bize hiçbir şey söylemez.

Şansımızı deneyelim. Onu lokantada bulabiliriz. Sonra orada buluşalım. Neden sonra?

İkimizin de uykuya ihtiyacı var.

Kişisel bir soru sorabilir miyim? dedi Reacher.

Sor.

Kocan hapiste mi?

Vaughan bir saniye duraksadıktan sonra gülümsedi. Biraz şaşkın, biraz üzgün bir gülümsemeydi.

Hayır, dedi, Değil.

KIRK BİR

Reacher, tek başına motele geri yürüdü. İki blok yukarı, üç blok ileri. Güneş tepedeydi, öğle vakti yaklaşıyordu. Lucy Anderson'ın kapısı açıktı. Kapının önünde temizlik arabası duruyordu. Yatağın çarşafı çıkarılmış havlular yere atılmıştı. Dolap boştu. Kasabadan ayrıldı, demişti lokantadaki garson. Reacher bir saniye odayı inceledikten sonra yürümeye devam etti. İyi şanslar Lucy, diye düşündü, Her ne halt ediyor ve her ne cehenneme gidiyorsan. Odasının kapısının kilidini açıp içeri girdi. Sıcak bir duş alıp yatağa uzandı. Bir dakika içinde uykuya dalmıştı. Kahve onunla savaşmadı bile.

Öğleden sonra aklında askeri polislerle uyandı. İleri operasyon üssü. Yeri. Ekipmanları. Mekan, Fort Rucker'daki analiz problemleri gibi karşısında duruyordu.

Ne içindi?

Neden oradaydı?

Eski taşra yolu, otuz yedi numaralı yol, doğudan batıya, Despair'den geçerek Hope'tan Halfway e uzanıyordu. İlk önce yolun kurdeleye benzediğini düşündü. Haritadaki bir çizgi ve sonra bilgisayar ekranındaki bir çizelge gibi zihninde üç boyutlu bir şemasını oluşturdu. Burası çok eskiden kervan hattıydı. Ezilmiş toprak, parçalanmış kayalar, çalılar ve otlar. Ardından biraz daha düzelterek araçlara uygun hale getirilmişti. Derken Hope Kasabası yolun on beş kilometrelik kısmını asfaltla kaplamıştı. Bilinçli bir iş yapmışlardı. Belki temeli güçlendirmişlerdi. Kesinlikle yol düzlenmiş ve sağlamlaştırılmıştı. Belki biraz genişletilmişti. Üzerine dökülen kaliteli asfalttı.

Despair Kasabası bunların hiçbirini yapmamıştı. Thur-man, babası, büyük babası veya daha önce kasabaya her kim sahipse yolu görmezden gelmişti.

Belki on yılda bir yola çakıl taşı ve katran takviyesi yapıyorlardı ama temelde, Henry Ford dünyayı yönetirken nasılsa hala öyleydi. Dar, güçsüz, engebeli ve bozuk.

Yoğun trafiğe uygun değildi.

Metal fabrikasının batısı hariç. Orada elli beş kilometrelik bölüm elden geçirilmiş ve hatta büyük ihtimalle sıfırdan yeniden yapılmıştı. Reacher kazıları, kayaların parçalanışını, kalın çimentodan yapılan yatağı, çelik desteği, dört santimetrelik asfalt katmanının kaplanışını ve tüm bunları yapmak için gerekli, ağır iş makinelerini hayal etti. Ardından elli beş kilometre boyunca bakir topraklardan geçen yeni yol eyaletler arası otoyolla birleşiyor ve ileri doğru devam eden 37 numaralı karayolu yine eski, dar ve engebeli haline geri dönüyordu.

Zayıf, güçlü, zayıf.

Despair'in doğusunda, yol ayrımının batısında, yolun dayanıksız kısımlarında asker yoktu.

AP üssü sağlam kısımdaydı.

Kamyon yolunda.

Despair'e çok yakın değil.

Tuzak kurar gibi kasabanın çevresi sarılmamıştı ama bir taraf korunuyor ve diğer taraf tamamen boş bırakılıyordu.

Üstte tamamen silahlı sekiz cip vardı, her biri sekiz tonluk gergedanlar, süratliydi ve manevra yeteneğine sahipti. Her birinde M60 taramalı tüfek vardı.

Bütün bunların nedeni neydi?

Reacher yatağa uzanıp gözlerini kapadı ve Rucker'daki sınıftan yükselen sesleri dinledi: Bildiklerin bu kadar. Ne sonuç çıkarıyorsun?

Çıkardığı sonuç kimsenin casusluktan yana endişelenme-diğiydi. Saat dörtte yataktan kalkıp uzun, sıcak bir duş daha aldı. Giysilerini değiştirme sıklığı konusunda batılı dünyayla benzer görüşleri paylaşmadığını biliyor, vücudunu temiz tutarak farkı kapatmaya çalışıyordu. Motelin sabunu beyazdı ve ince kağıda sarılmıştı. Bütün sabunu kullandı. Şampuan yoğun yeşil bir sıvıydı ve plastik şişede gelmişti. Yarısını başına döktü. Hafif elma kokuyordu. Durulandı ve bir süre daha suyun altında durdu. Ardından musluğu kapadı ve kapının vurulduğunu duydu. Beline bir havlu dolayıp odayı geçti ve kapıyı açtı.

Vaughan.

Üzerinde üniforması vardı. Devriye aracı düzgün bir şekilde odanın önüne park edilmişti. Merakını saklamayan gözlerle Reacher'a bakıyordu. Alışılmadık bir tepki değildi. Kendine bak. Ne görüyorsun? Reacher seyredilmeye değer bir manzaraydı, kemik, damar ve kastan ibaretti. Ama gömleği üzerindeyken çoğu insan sadece yara izlerini görürdü. Sayısız ufak tefek beresi ve kesiği vardı, bir de göğsünün sol tarafındaki otuz sekizlik kurşun deliği. Belinin sağ tarafı, birbirini dikey kesen yetmiş civarı beceriksiz dikişle kaplıydı. Gezici ordu revir ünitesinde alelacele atılmışlardı. Kurşun, tabancalı bir psikopattan, dikişler patlayan bir bombanın şarapnelinden yadigardı. Sağ kalmıştı. Çünkü otuz sekizlik kurşun kötü barutla doldurulmuştu. Ve şarapnel başka birinin kemiğiymiş, metal parçası değil. Hep şanslı bir adam olmuştu ve şanslı vücudunun her tarafında yazılıydı.

Çirkin ama büyüleyiciydi.

Vaughan'ın bakışları adamın yüzüne kaydı.

Kötü haber, dedi. Kütüphaneye gittim.

Kütüphanede bile kötü haber mi alıyorsun?

Birkaç kitaba bakıp bilsayarlarımı kullandım.

Ve?

Trikloroetilene, kısaca TCE deniyor, metallerde yağ giderici işlevi görüyor.

Bunu biliyorum.

Çok tehlikeli. Kansere neden oluyor. Göğüs kanserine, prostat kanserine, her tür kansere... Artı kalp rahatsızlığına, sinir sistemi sorunlarına, felce, karaciğer ve böbrek hastalıklarına, hatta diyabete yol açıyor. Çevre örgütü ancak milyarda beş oranında kullanılmasının kabul edilebilir buluyor. Bazı yerlerde bunun yirmi, otuz kat fazlasının kullanıldığı keşfedilmiş.

Örneğin nerede?

Tennessee'de.

Tennessee buraya çok uzak.

Bu ciddi bir durum Reacher.

İnsanlar fazla endişeleniyor.

Bu bir şaka değil.

Reacher başını salladı.

Biliyorum, dedi. Thurman bir seferde beş bin galon kullanıyor.

Ve biz musluk suyu içiyoruz.

Sen şişe suyu içiyorsun.

Pek çok kişi musluk suyu içiyor.

Fabrika otuz kilometre ötede. Arada bir sürü kum var. Doğal filtre görevi görür.

Yine de halk sağlığını ilgilendiren bir konu.

Reacher başını salladı. Bir de bana sor. Orada iki fincan kahve içtim. Biri restoranda, diğeri yargıcın evinde.

Kendini iyi hissediyor musun?

İyiyim. Oradaki pek çok kişi de iyi görünüyor. Şimdilik.

Vaughan sessizleşti.

Başka ne var? dedi Reacher.

Maria kayıp. Onu hiçbir yerde bulamıyorum.

KIRK İKİ

Vaughan kapının önünde beklerken Reacher giysilerini alıp banyoda giyindi. Nerelere baktın? diye seslendi. Her yere, diye karşılık verdi Vaughan. Motelde değil, lokantada değil, kütüphanede değil, alışveriş yapmıyor. Başka da gidilecek yer yok.

Motelin resepsiyonistine sordun mu?

Henüz değil.

O zaman önce onunla konuşalım. Kadın her şeyi biliyor. Banyodan çıkıp gömleğinin düğmelerini ilikledi. Gömleğin çöpe atılma zamanı neredeyse gelmişti ama düğme delikleri hala zorluydu. Parmaklarını saçlarında dolaştırıp ceplerini kontrol etti.

Gidelim, dedi.

Resepsiyonist yerindeydi. Yüksek bir taburenin üzerine oturmuş, hesap makinesi ve muhasebe defteriyle bir şeyler yapıyordu. Kayıp kızla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Maria sabah yediden önce odasından ayrılmıştı. Üzerinde her zamanki giysileri vardı. Yayandı ve yanına sadece el çantasını almıştı.

Kahvaltısını yediden önce etmiş, dedi Reacher. Lokantadaki garson söyledi.

Resepsiyonist, Maria'nın motele dönmediğini söyledi. Bütün bildiği buydu. Vaughan ondan Maria'nın odasının kapısını açmasını isteyince resepsiyonist hiç tereddüt etmeden anahtarı teslim etti. Arama emriyle ilgili çağırış çağırış veya kanuna aykırı aramalarla ilgili kuru gürültüler yoktu. Küçük kasabalar, diye düşündü Reacher. Polisin işi daha kolaydı. Neredeyse ordudaki kadar kolay.

Maria'nın odası tek bir farkla Reacher'inkinin aynıydı. Burada daha fazla eşya vardı. Yedek bir kot pantolon dolapta asılıydı. Rafta bir çift pamuklu iç çamaşır, bir sutyen ve temiz bir tişört duruyordu. Hepsi düzgünce katlanmıştı. Dolabın dibinde boş bir bavul vardı. Küçük, hüznü görünüşlü, yıpranmış bir hali vardı. Rengi maviydi, yıllarca üzerinde ağır bir şey konulmuş gibi ezik bir kapağı vardı.

Banyo lavabosunun yanındaki rafta üzeri pembe papatya desenli beyaz bir tuvalet çantası duruyordu. İçi boştu ama yolculuk sırasında tıka basa olduğu açıktı. İçindekiler uzun bir sıra halinde dizilmişti. Sabunlar, şampuanlar, kremler, yağlar ve akla gelebilecek her tür kozmetik malzemesi.

Kişisel eşya yoktu. Onları yanına almışa benziyordu.

Günü birlik bir yere gitmiş, dedi Vaughan. Geri dönecek.

Orası açık, dedi Reacher, Odayı üç geceliğine tuttu.

Despair'e gitmiştir. Ramirez'i aramak için.

Benim tahminim de o yönde.

Ama nasıl? Yürüyerek mi?

Reacher başını iki yana salladı. Onu görürdüm. On, on iki kilometrelik yol, yürüyerek altı saat demek. Saat yedide yola çıksa bile öğleden sonra birden önce varamazdı. Ben saat sekiz buçuk, dokuz arası yoldaydım. Önünden geçmedim.

Otobüs ya da başka bir vasıta yok. O yolda gelip giden olmuyor.

Belki de gelip giden biri vardı, dedi Reacher. Grand Marquis'li yaşlı bir adam beni arabasına almıştı. Ailesini ziyarete geliyormuş ve Denver'a gidecekti. Doğrudan batıya yönelmişti. Dolanması için bir neden yoktu. Beni arabasına alacak kadar aptalsa Maria'yla seyahat etmeyi seve seve kabul etmiştir.

Tabii bu sabah yola çıktıysa.

Gidip öğrenelim.

Anahtarı resepsiyoniste geri verip Vaughan'ın devriye aracına bindiler. Kadın gaza bastı ve Birinci Cadde üzerinden batıdaki hırdavatçıya gittiler. Son medeni yapıya. Ötesinde yol dışında hiçbir şey yoktu. Kaldırım, sergilenen eşyalarla doluydu. Merdivenler, kovalar, kürekler, benzinle çalışan çeşitli makineler. Kahverengi bir ceket giyen dükkan sahibi içerideydi. Sabahın erken saatlerinde eşyaları kaldırıma çıkarmaya başladığını doğruladı. Hafızasını zorladı ve mavi ceketli, ufak tefek esmer bir kızı gördüğünü hatırladı. Kız kasabanın sınırındaki uzak kaldırımda duruyordu, doğuya bakıyordu ama batıyı hedeflediği belliydi, iyimserlik ve çaresizlik karışımı bir ifadeyle boş trafik şeridini süzüyordu. Klasik bir otostopçu duruşu. Ardından dükkan sahibi cam yeşili bir arabanın batıya gittiğini görmüştü. Sekizden kısa süre önce. Tarif ettiği araba Vaughan'ın devriye arabasına benziyordu ama polis ekipmanı yoktu.

Bir Grand Marquis, dedi Reacher. Aynı yer. Aynı araba. Aynı adam.

Dükkan sahibi arabanın durduğunu veya kızın arabaya bindiğini görmemişti ama aradaki bağlantı açıktı. Vaughan ve Reacher arabayla sekiz kilometre gidip kasaba sınırına geçtiler. Elle tutulur bir nedenleri yoktu. Arkalarındaki asfalt ve önlerindeki tozlu yol dışında hiçbir şey görmediler.

Sence hayatı tehlikede mi? diye sordu Vaughan.

Bilmiyorum, dedi Reacher. Ama hayatının en güzel gününü yaşamadığından eminim.

Nasıl geri gelecek?

Bence bu sorunu daha sonra çözmeye çalışacaktır.

Bu arabayla oraya gidemeyiz.

Başka neyin var?

Sadece kamyon.

Güneş gözlüğün var mı? Camsız çok rüzgarlı oluyor.

Çok geç. Arabayı çektirdim. Tamir ediliyor.

Sonra da kütüphaneye mi gittin? Sen hiç uyumaz mısın?

Artık pek uyumuyorum.

Ne zamandan beri? Neden beri?

Bu konudan bahsetmek istemiyorum.

Kocanla mı ilgili?

Sana bu konudan bahsetmek istemiyorum dedim.

Maria'yı bulmalıyız, dedi Reacher.

Biliyorum.

Yürüyebiliriz.

Yirmi kilometre.

Yirmi kilometre de dönüş.

Yapamam. İki saat sonra işbaşı yapmam gerekiyor.

Kız Hope'ta yaşıyor, dedi Reacher. En azından şimdilik. Ve kayıp. Hope Polis Departmanı'nın arabayla oraya gidip soru sormaya hakkı vardır.

Kız San Diego'dan.

Teknik olarak.

İşin teknik kısmı önemli.

Buraya taşınmıştı.

Yanında tek bir yedek iç çamaşırıyla mı?

En kötü ne olabilir?

Despair'dekiler de buraya gelebilir.

Çoktan geldiler. Dün gece şerif yardımcıları buradaydı.

İki yanlış bir doğru etmez.

Kim demiş?

Bana kabadayılık mı taslıyorsun?

Silahı olan sensin.

Vaughan duraksadı ve başını iki yana salladıktan sonra derin bir nefes aldı. Kahretsin. Ardından ayağını gaz pedalına götürdü ve devriye arabası ileri atıldı. Tekerleklerin yol tutuşu Hope'un asfalt yolunda iyiydi ama Despair'in bozuk yoluna geçtiklerinde arka tekerlekler savruldu. Araba bir, iki saniye yalpaladı. Ardından arkalarında mavi bir duman bırakarak yola devam ettiler. Batan güneşin altında on sekiz kilometre yol aldılar. Görülecek hiçbir şey yoktu ama yirminci kilometre farklıydı. Re-adier ufukta tanıdık manzaraları gördü. Belirsiz lekeler. Boş yer soldaydı. Terk edilmiş garaj sahipsiz görünüyordu. Benzin istasyonu sağdaydı. Daha ileride manifaturacı vardı.

Ve bir şey daha.

Bir buçuk kilometre uzaktan gölge gibi görünüyordu. Sanki tek bir bulut güneşi kesiyor ve gölgesi zemine düşüyordu. Reacher boynunu uzatıp gökyüzüne baktı. Pırıl pırıldı. Ortada bulut yoktu. Yalnızca yaklaşan akşamın gri-mavisini.

Vaughan arabayı kullanmayı sürdürdü. Kalan yolun dörtte üçünü tamamladıklarında şekil üç boyuta kavuştu. Genişliği, derinliği ve yüksekliği anlaşılır oldu. Güneş arkasından vuruyor ve kenarlarını aydınlatıyordu. Koyu renk şeylerden oluşmuş bir yığın gibi görünüyordu. Sanki dev bir kamyon toprak veya asfaltı kazıp yolun kenarına bırakmıştı.

Yığın belki on metre uzunluğunda, üç metre genişliğinde ve iki metre yüksekliğindeydi.

Bir kilometre öteden hareket ediyormuş gibi görünüyordu.

Beş yüz metre kaldığında ne olduğunu anlamak mümkündü.

İnsan güruhuydu.

İçgüdülerini dinleyen Vaughan yavaşladı. Kalabalık en az iki ya da üç yüz kişiden oluşuyordu. Erkekler, kadınlar ve çocuklar. Bozuk bir üçgen oluşturacak şekilde dizilmiş doğuya bakıyorlardı. En önde belki altı kişi vardı. Arkalarında yirmi kişi. Sonra altmış daha. Altmışın arkasındaysa sayılamayacak kadar çok insan yolu tamamen kesmişti. Yolun kenarlarında bile geçilecek yer kalmamıştı. En arkadakiler yolun kenarındaki boşluklara kadar yayılmıştı.

Vaughan kalabalığa yirmi metre kala durdu.

İnsanlar birbirine yanaştı. Yanlardakileri öne doğru ittirdi. Ön taraf dayandı ve insanlar arka taraftaki boşlukları doldurdu. İnsandan bir duvar oluşturdular. Sağlam bir kütle. İki veya üç yüz beden, bir arada durdu ama kol kola girmedii.

Kol kola girmediler çünkü ellerinde silahlar vardı.

Beysbol sopaları, bilardo sopaları, balta sapları, süpürge sapları, odun, marangoz çekiçleri. Bir araya gelmişler tek bir kişi gibiydiler. Silahlarını havada sallayıp düzenli adımlarla yürüyorlardı. Hareketleri çılgınca değildi. Ufak ve ritmik adımlarla kontrollü şekilde ilerliyorlardı.

Bağırarak bir şey söylüyorlardı.

Başlangıçta Reacher ilkel çılgınlık attıklarını, aynı şeyi tekrarlayıp durduklarını düşündü. Ardından penceresini açtı ve kelimeleri duydu. Dışarı! Dışarı! Dışarı! Camın düğmesine bastı ve cam kapandı.

Vaughan bembeyaz olmuştu.

İnanılmaz, dedi.

Bu, benim bilmediğim garip bir Colorado geleneği mi? diye sordu Reacher.

Daha önce hiç görmemiştim.

Demek Yargıç Gardner dediğini yaptı. Bütün kasabayı şerif yardımcısı ilan etti.

Kanun adamına benzemiyorlar. Kendini inancına kaptırmış müritler gibi görünüyorlar.

Orası doğru.

Ne yapacağız?

Dışarı! Dışarı! Dışarı!

Reacher bir an kalabalığı izledi. Arabayı kullanmayı sürdür ve ne olacağına bakalım.

Ciddi misin?

Dene.

Vaughan ayağını fren den çekt i ve araba ilerledi.

Silahlar havada sallanırken kalabalık kısa adımlarla arabayla buluşmak üzere yaklaşıyordu.

Vaughan on beş metre kala yeniden durdu.

Dışarı! Dışarı! Dışarı!

Sirenini kullan. Onları korkut, dedi Reacher.

Onları korkutmak mı? Onlar beni korkutmayı başarmış durumda.

Kalabalıktakiler sağa sola sallanmayı kesti ve ileri geri sallanmaya başladı. Hepsinin üzerinde iş

kıyafetleri, soluk renkli elbiseler veya kot ceketler vardı ama toplu hareketleri tamamen ilkel bir havaya sahipti. Tehdit edilmiş ve savunmaya geçmiş garip bir ilkçağ kabilesi gibiydiler.

Siren, dedi Reacher.

Vaughan sireni açtı. Modern sirenlerdendi, boşlukta yankılanan çatlak gürültüyle, çıldırtan bir gıdıklama arasında gidip geliyordu.

Kalabalık üzerinde bir etki yaratmadı.

Hem de hiç.

Kalabalık irkilmedi, kımıldamadı, silahları sallamayı kesmedi.

Etraflarından dolaşabilir misin?dedi Reacher.

Vaughan başını iki yana salladı. Bu araba çölde gitmeye uygun değil. Saplanıp kalırız ve tepemize çıkarlar. Dört çekere ihtiyacımız var.

Öyleyse onları kandır. Sola git, ardından hızla sağlarından geç-

Sence işe yarar mı?

Dene.

Vaughan ayağını yeniden frenden çekti ve yavaşça ilerledi. Direksiyonu kırıp çapraz bir hat üzerinden yolun yanlış tarafına yöneldi. Kalabalığın ön sıralarındakiler Vaughan'ın hareketini takip etti. Yavaş ve akışkan bir şekilde, hareket eden iki, üç yüz kişi, amip gibi şekil değiştiriyordu. Disiplinli bir güruhtu. Vaughan yolun en sonuna vardı. Kalabalık aracın önünü kesmek üzereydi. Bu arada yolun en sağını da kapatıyorlardı.

Yapamam, dedi Vaughan. Çok kalabalıklar.

Topluluğun en ön sırasına beş metre kala yeniden durdu.

Sireni kapadı.

Kalabalığın bağırışları güçlendi.

Dışarı! Dışarı! Dışarı!

Ardından bağırışların tonu değişti ve hareketlerin ritmi yavaşladı. Kalabalıktakilerden biri elindeki demiri yere vurmaya ve her iki vuruşta bir bağırılmaya koyuldu.

Dışarı!

Ezelim!

Dışarı!

Ezelim!

Çok yakındılar, yüzlerinin her bağırışıla nasıl kasıldığı. Gri ve pembe şuradan nefret, öfke ve korkuyla kaplıydı. Reacher kalabalıklardan hoşlanmazdı. Kendisi yalnızlığı seven orta karar bir agorafobikti. Ama bu, pek çok insanın zannettiğinin aksine açık alanlardan korktuğu anlamına gelmiyordu. İnsanlar, agorafobi kelimesinin anlamını çoğunlukla yanlış bilirdi. Reacher, geniş açık arazileri severdi. Onu rahatsız eden agoraydı, içi insanla dolu meydanlar. Agora eski Yunanca'da kalabalık pazar yeri demektir. Rastgele kalabalıklar da yeterince kötüydü. Stadyum felakelerinin çekimlerini izlemiş ve ezilenleri görmüştü. Organize kalabalıklar daha kötüydü. Ayaklanmaların ve devrimlerin kayıtlarını görmüştü. İki yüz kişilik bir grüğü, dünyadaki en büyük hayvandı. En güçlü, en zor kontrol edilen, en zor durdurulan. Üstelik öldürülmesi en zor. Hedef büyüktü ama eylem raporları kurşun başına bir kayıptan çok daha az hasara uğradıklarını gösteriyordu.

Neredeyse dokuz canlıydılar.

Şimdi ne yapıyoruz? diye sordu Vaughan.

Bilmiyorum, dedi Reacher. Öfkeli organize kalabalıklarla uğraşmak hoş değildi. Somali'de, Bosna'da ve Ortadoğu'da onların neler yapabileceğini görmüştü. Reacher sürü psikolojisinin nasıl çalıştığını iyi bilirdi. Toplu hareket etmenin, insanlara verdiği cesaret duygusunun bilincindeydi. Birlikteyken, bireysel sorumluluk ortadan kalkardı. Öfkeli bir cemaatin dünyadaki en tehlikeli hayvana dönüşebildiğini görmüştü.

Dışarı!

Ezelim!

Dışarı!

Ezelim!

Reacher, Arabayı geri vitese tak, dedi sakince.

Vaughan vites değiştirdi. Araba hafifçe sarsılıp kaçmaya hazırlanan bir av gibi beklemeye başladı.

Biraz geri git, dedi.

Vaughan geri gitti, direksiyonu kırdı yeniden yolun ortasını hizaladı ve durdu. Canavarla aralarındaki mesafe on metreydi.

Şimdi? diye sordu Vaughan.

Kalabalık bu hareketin izini sürmüştü. Yeniden şekil değiştirip başlangıçtaki pozisyonunu aldı. Gözünü kan bürümüştü ve altı adamın öncülüğündeki üçgenin en arka sırası yolun iki yanını birden kaplıyordu.

Dışarı!

Ezelim!

Dışarı!

Ezelim!

Reacher ön camdan ileri, uzun uzun baktı. Penceresini açtı. Bir şeylerin değiştiğini farkettil. Hissettil. Kalabalıktan bir saniye önde olmak istedi.

Şimdi ne yapacağız? diye sordu Vaughan.

Altımızda cip olsa kendimi daha iyi hissederdim.

Cipimiz yok.

Öylesine söyledim.

Crown Vic'te ne yapacağız?

Reacher'ın yanıt verecek zamanı olmadı. Değişim geldi. Bağırışlar kesildi. Ortalık bir an sessizleşti. Derken kalabalığın ön sırasındaki altı adam silahlarını doğrultup yumruklarını havaya kaldırdı.

Bir komut yükseldi.

Ve saldırıya geçtiler.

Çılgınlık atarak öne atıldılar. Diğerleri peşlerinden geldi. Bağırarak, düşe kalka, yalpalayarak, gözleri ve ağızları açılmış, yüzleri öfkeden çarpılmış, silahları havada saldırıya geçen iki yüz veya üç yüz kişi. Ön cam onlarla doldu. Kontrolde çıkmış bu insan kitlesi, çıldırılmış gibi haykırarak arabaya doğru geliyordu.

Bir metre yakına kadar geldiler. Derken Vaughan gaza bastı. Araba geriye doğru fırladı. Motor bir çılgınlık savurdu. Arka tekerlekler büyük bir gürültüyle döndü ve arabanın ön tarafından toz bulutu yükseldi. Kadın saatte otuz kilometre hızla geri geri gidip ani bir yüz seksen derecelik dönüşün ardından arabayı son vitese taktı. Bütün gücüyle gaza bastı. Hızla doğruya gittiler ve kilometreler boyunca durmadılar. Motor kükrüyor, Vaughan bütün gücüyle gaz pedalına yükleniyordu. Re-adiere önceki değerlendirmesinde yanlışmıştı. Fazla ihtiyatlıydı. Polis için tasarlanmış bir Crown Vic, hızlı arabaydı. Çok rahat iki yüz kilometre sürata ulaşabilirdi.

KIRK ÜÇ

Rocky Dağlarının yakın görünmesine yol açan yokuşu geçtiklerinde Vaughan ayağını gazdan çekti ve arabayı kenara yanaştırdı. Boynunu uzatıp bir süre arka camdan dışarıyı seyretti. Hala Despair topraklarındaydılar ama geride her şey sessizdi. Arabayı iki tekerliği yolun kenarındaki kum cebe gelecek şekilde park etti ve motorun sakinleşmesine izin verdi. Arkasına yaslanıp ellerini kucağına

indirdi.

Eyalet polisine ihtiyacımız var, dedi. Karşımızda bir çete var ve bir kadın kayıp. Ramirez'in onlar için ne ifade ettiğini bilmiyorum ama kız arkadaşına iyi davranacaklarını varsayanlayız.

Hiçbir şey varsayamayız, dedi Reacher. Maria'nın oraya gittiğinden emin değiliz. Ölü adam Ramirez mi, ondan bile emin değiliz.

Şüpheni mi var?

Eyalet polisinin olacak. Bu kadarı onlar için masaldan farksız.

Öyleyse ne yapacağız?

Bildiklerimizi doğrulayacağız.

Nasıl?

Denver'ı arayacağız.

Denver'da ne var?

Cam yeşili araba, dedi Reacher, Ve onu kullanan adam. Beş yüz kilometre, altı saatlik yol. Öğle yemeği için duracağına göre yedi diyelim. Bu sabah sekiz civarı yola çıkmışsa şimdilerde varmıştır. Onu arayıp Maria'yı arabasına alıp almadığını sorabiliriz. Almışsa tam olarak nerede bıraktığını öğreniriz.

Adamın adını biliyor musun?

Hayır.

Telefon numarasını?

Hayır.

Harika bir plan.

Hope'a üç torununu ziyarete gelmişti. Kasabaya dönelim, üç çocuklu aileleri kontrol et. Büyükbabalarının yeşil arabasıyla onları ziyarete gelip gelmediğini öğren. Ailelerden biri evet diyecektir. Böylece adamın gittiği yerin numarasını öğrenirsin. Denver'daki erkek ya da kız kardeşine gittiğini söyleyeceklerdir. Orada da dört torunu var.

Sen ne yapacaksın?

Ben Despair'e dönüyorum.

Reacher, saat beş otuz beşte arabadan indi, Hope'un yaklaşık on iki kilometre batısında, Despair'in

yaklaşık on iki kilometre doğusundaydı. Kimseye ait olmayan bölgenin tam ortasında. Vaughan'ın uzaklaşmasını izledikten sonra dönüp yürümeye koyuldu. Hızlı gidebilmek için başlangıçta yolun üzerinde kaldı. Zihninde gerekli hesaplamaları yaptı. Bildiklerin şunlar. İki bin altı yüz kasabalı, muhtemelen dördte biri işe yaramayacak kadar genç veya yaşlı. Geriye bin sekiz yüzden fazla insan kalıyor. Akşam altıdan sonra, fabrika kapandığında çoğu serbest olacak. Hepsi şerif yardımcısı ilan edilmiş, kendilerine güvensiz ve deneyimsiz insanlar. Gündüz vakti sürüler halinde hareket etmeleri mümkündü. Karanlıkta bir koruma kalkanı oluşturmak için ayrılmak zorunda kalacaklardı. Ama morallerini yüksek tutmak ve daha güçlü hissetmek için, birbirlerine yakın durmak isteyeceklerdi. Çocuklar, anne babalarının gözü önünden ayrılmayacaktı. Koruma kalkanındaki herkes yanındakilerle göz teması içinde kalmak isteyecekti. Gruplar ve bireyler birbirlerinden en fazla üç metre uzaklaşacaktı. Bazılarının elinde fenerler, bazılarının yanındaysa köpekler olacaktı. En kötü ihtimalle altı bin metrelik bir insan zinciri oluşturabilirlerdi. Bu da çapı bir buçuk kilometrelik bir çember demekti.

Bu çember kasabanın çevresini büyük ölçüde kapatırdı. Ama hem kasabanın hem fabrikanın çevresini kapatamazdı. Geliş gidiş yollarını kesmeleri gerekecekti, özellikle de Hope'tan gelen yolu. Ama geri kalan bölgelerde çember zayıf-layabilirdi. Hem de çok. Kamyonlu adamların çölü taraması mümkündü. Belki fabrikanın güvenliğiyle ilgilenen Tahoe'lar kasabanın çevresini turlayacaktı. Gençlerin ne yapacağını kestirmek imkansızdı. Çoğu maceranın heyecanına kendilerini kaptırmış, zafere aç ergenlerdi ama kolay sıkılırlardı. İşin aslı hepsi sıkılıp yorulacaktı. İlk bir, hatta sonraki iki, üç saat boyunca çember etkili olabilirdi. Ama gece yarısına doğru zayıf düşecek ve gecenin ilk saatlerinde hiçbir işlevi kalmayacaktı.

Ne sonuca vardın?

Büyük sorun değil, diye düşündü Reacher. Güneş uzaktaki dağların üzerinde batıyordu. Ufukta yumuşak turuncu bir parıltı vardı. Güneşe doğru yürüdü.

Saat yedide Vaughan ın Hope'taki gece vardiyasına başladığına hayal etti. Yediyi çeyrek geçe, kalabalığın daha önce toplandığı noktanın, bir buçuk kilometre uzağındaydı. Hava kararıyordu. Uzakta kimseyi görmedi. Demek ki kimse de onu göremezdi. Yoldan çıkıp çöle adım attı. Güneybatıya doğru hızlı adımlarla yürüyordu ve yavaşlamak konusunda isteksizdi. Önündeki kasaba karanlık ve sessizdi. Çok sessiz. Saat yedi buçukta çölün iyice içlerine ulaşmıştı ve birden uçağın havalandığını duymadığını fark etti. Ne motor gürültüsü, ne gökyüzünde ışık.

Neden?

Sessizliğin ortasında durdu ve zihninde çeşitli senaryoları değerlendirdi. Ardından geniş bir açı çizmeyi sürdürerek sessiz ve düzenli adımlarla ilerledi. Karanlıkta neredeyse görünmezdi.

Saat sekizde ilk yaklaşma girişimini gerçekleştirdi. Doğudan gelmesini bekliyorlardı. Bu yüzden kasabaya güneybatıdan girdi. Bu şaşırtnaca güvende sayılacağı anlamına gelmiyordu

ama ortalarına dalmaktan iyiydi. Büyük ihtimalle yetenekli adamlarını etrafa dağıtmışlardı ama her yere eşit şekilde yerleştirilmeleri ufak bir olasılıktı. Endişelenmesi gereken kişilerin çoğunu çoktan atlatmıştı. Tepesinde dört ışık bulunan eski bir kamyon görmüştü. Araç engebeli arazide sallanarak Reacher'dan uzaklaşmıştı.

Reacher çalılarının arasından geçip bir kayanın arkasında durdu. İşçi evlerinden oluşan sıranın elli metre gerisindeydi. Tek katlı alçak yapılar, geniş mesafelerle birbirlerinden ayrılmıştı. Çünkü çöl toprağı ucuzdu ve kanalizasyon sistemleri yoğunluk azken daha iyi çalışırdı. Evler arasındaki boşluklar, evlerin üç katı büyüklüğündeydi. Gökyüzü çok hafif gri bir parıltıya bürünmüştü. Ay bulutların arkasındaydı. Nöbetçiler evlerin arasındaki alanlarda duruyordu. Soldan sağa kontrol etti. Tek kişi, küçük bir grup, yine tek kişi daha ve bir tane daha. Hepsi elinde sopa veya odun parçası tutuyordu. Hep birlikte, silahlı nöbetçi, ev, silahlı nöbetçiler, ev, silahlı nöbetçi, ev, silahlı nöbetçi şeklinde uzanan bir zincir oluşturuyorlardı.

Evlerin de, savunmanın parçası olduğunu düşünmüşlerdi.

Yanılıyorlardı.

Orada burada, köpeklerin havladığını duyabiliyordu. Hayvanlar bu beklenmedik gece aktivitesi yüzünden heyecan içindeydi. Sorun değildi. Havlayan köpekler havlamayanlardan daha zararsızdı. Sağdan ikinci evin yanındaki boşlukta duran adamın elinde bir fener vardı. Düzensiz aralıklarla feneri açıyor, önündeki alanı tarıyor, ardından pilleri korumak için feneri kapıyordu.

Reacher sola doğru hareket etti.

Tamamen karanlık bir evle aynı hızda durdu. Yere yattı ve eve doğru süründü. Elli metre sürünmede ordu rekoru yaklaşık yirmi saniyeydi. Diğer uçta bir keskin nişancı bütün bir günü aynı elli metreyi gözetleyerek geçirebilirdi. Reacher bu sefer beş dakika harcayacağını hesapladı. İşini görecek kadar hızlı, güvende olacak kadar yavaş. Genelde insan beyni hızı ve devamsızlığı farkedirdi. Yavaş ilerleyen bir kaplumbağa kimseyi endişelendirmez, atlayan bir çita herkesin dikkatini çekerdi. Reacher dizleri, dirsekleri ve başı aşağıda, yavaş ve kararlı bir şekilde hedefine doğru ilerledi. Durmak yoktu. Durup yeniden başlamak da. İlk on metreyi geçti sonra yirmi, otuz ve kırk.

Kırk beş metreden sonra evler arasındaki boşluklardan görülemeyeceğini biliyordu. Açık uygun değildi. Yine de evin arkasına varana kadar sürünmeyi sürdürdü. Doğrulup etrafı dinledi ve evin içinden ya da dışından gelen tepkileri kontrol etti.

Hiçbir şey duyulmuyordu.

Mutfak kapısının dışındaydı. Eve çıkan merdiven üç basamaklıydı. Yavaşça çıktı, ağırlığını kenarlara verdi. Bir basamak yüzde doksan dokuz ortasına bastığında, en zayıf noktasında gıcırdadı. Elini kapının koluna koyup yukarı kaldırdı. Eğer bir kapı gıcırda ise yüzde doksan dokuz menteşelere yüklendiği içindi. Yukarı doğru basınç uygulamak sesi engellerdi.

Kapıyı aralayıp içeri girdi. Karanlık ve sessiz bir mutfaktı. Parkeler yıpranmıştı. Odaya kızartma kokusu hakimdi. Loş ışıkta tezgah dolaplar ürkütücü görünüyordu. Bir lavabo ve bozuk bir musluk. Her yirmi üç saniyede bir su damlatıyordu. Damla, lavabonun seramik yüzeyine düşüyordu. Damlanın düşüşünü, ufak damlalara bölünüşünü ve mükemmel bir çember oluşturacak şekilde seramiğe yayılışını hayal etti.

Mutfaktan hol kapısına doğru ilerledi. Kötü kokulu halısı ve yıpranmış mobilyalarıyla oturma odası sağındaydı. Koridoru geçip evin ön tarafına ulaştı. Ön kapı sade bir dikdörtgendi. Kapı kolunu tutup kaldırarak sessizce açtı.

Arkada sineklik vardı. Hareketsiz durdu. Sinekliği gürültüsüz açmanın imkanı yoktu. Hem de hiç. Hafif imalat, sıkı plastik menteşeler, yay mekanizması. Gıcırta ve çarpma sesi çıkacağı kesindi. Sinekliğin ortasında yatay bir çubuk vardı ve çarpmanın etkisine dayanması için yerleştirilmişti.

Üst kısım bir metre kareden küçüktü. Alt taraf için de aynısı geçerliydi. Her ikisi de naylon telle kaplıydı. Sinekliğin yıllardır değiştirilmediği belliydi. Tozdan ve böcek ölümlerinden leş gibi idi.

Reacher sustalılarından birini çıkardı. Daha az ses çıkması için koridora döndü ve bıçağı açtı. Sineklik telinin alttaki parçasını köşeden köşeye, çaprazlamasına kesti. Bıçağı sapına geri soktu ve cebine geri koydu. Yere oturup arkaya yaslandı ve bir yengeç gibi ilerleyerek ayakları önde içinden geçti. Önce

başını geçirmesi daha akıllıcaydı. Karşısına ne çıkacağını görmek istiyordu. Ama diğer tarafta onu bekleyen bir balta sapı veya kurşunsa bacadan yaralanmak kafadan yaralanmaktan iyiydi. Çok daha iyiydi.

Dışarıda hiçbir şey yoktu. Ne kurşun ne balta. Eğilip bükülerek omuzlarını açıklıktan geçirdi ve seri bir hareketle ayağa fırladı. Evin önündeki beton basamaklarda duruyordu, önünde kısa bir yol ve karanlık bir sokak vardı. Başka evler görünüyordu. Aralarında nöbetçi yoktu. Bütün nöbetçiler arkasında kalmıştı. Evin derinliğinin yarısı kadar mesafede. Ve hepsi yanlış yöne bakıyordu.

KIRK DÖRT

ıcher kuzeye, doğrudan kasaba merkezine yöneldi.

vlerin arasından geçti ve yollardan mümkün olduğunca uzak durdu. Yaya kimseye rastlamadı. Bir kez, iki sokak ötede hareket eden bir araç gördü. Farları açık eski bir sedan devriye geziyordu. Ahşap bir çitin arkasına saklanıp arabanın uzaklaşmasını bekledi. Ardından açıklık araziye aşırp ilk tuğla evin arkasına saklandı. Sırtını duvara dayayıp hamlelerini planladı. Despair'in coğrafyasını büyük ölçüde öğrenmişti. Lokantanın bulunduğu sokaktan uzak durmaya karar verdi. Orası mutlaka açıktı. Akşam dokuz, normalde akşam yemeği için geç bir saati ama böyle kitlesel hareketler söz konusuysen büyük ihtimal lokanta bütün gece açık kalıp gruplara yiyecek temin edecekti. Belki gördüğü araba devriye arabası değil, kahve dağıtan bir gönüllüydü.

Gölgelerin arasından ilerledi ve dar bir sokağı kullanıp kilisenin önünden geçti, içerisi boştu. Belki Thurman daha erken saatlerde oraya gelip başarı için dua etmişti. Öyleyse büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. Reacher hiç ses çıkarmadan dönüp karakola yöneldi. Sokaklar karanlık ve boştu. Herkes kasaba sınırına gitmiş, içeride neler döndüğünden habersiz dışarıyı gözlüyordu.

Karakolun sokağındaki lambalardan biri yanıyor, zayıf, sarı bir ışık saçarak etrafı aydınlatıyordu. Karakolun kendisi de karanlık ve sakindi. Dış kapı kapalıydı. Eski ahşap binanın kilidi işi bilmeyen biri tarafından takılmıştı. Reacher bardaki şerif yardımcısından aldığı anahtarları çıkardı. Kilide ve anahtarlara bakıp uzun pirinç birini denedi. İşe yaramıştı. Biraz güç gerekse de kilit açıldı. Ya anahtar kötü kesilmişti ya da kilidin dili içerideki plakaya sürtünüyordu. Belki ikisi birden. Ama kapı sonunda açıldı. Cila kokusu

Reacher'ın yüzüne çarptı. İçeri girip kapıyı kapadı ve daha önce yaptığı gibi karanlıkta kayıt masasına doğru gitti. Kasaba oteli gibi Despair Polis Departmanı da kağıt kalem çağında yaşıyordu. Tutuklu sicilleri, kenarları altın yaldızlı siyah bir defterde tutuluyordu.

Reacher defteri pencerenin yanına götürüp yazanları okuyabilmek için perdeyi araladı. Ardından kendi adını bulana kadar sayfaları çevirdi ve üç gün öncesinin tarihini taşıyan kaydı buldu: Reacher, J. Erkek, serseri. Bu bilgi, mahkemeye çıkmadan önce girilmişti. Reacher, Suçu ispatlanana kadar masumdur lafi buraya kadarmış, diye düşündü.

Kendisinden sonra tutulan kayıt yine üç günlüktü. Ander-son, L. Kadın, serseri.

Sayfaları geriye doğru tarayıp Lucy Anderson'ın kocasını aradı. Onu adını bulamadı, zaten bulmayı da beklemiyordu. Ardından Ramirez'e baktı. Hiç iz yoktu. Deftere işlenmemişti. Hiç tutuklanmamıştı. Demek ki adam hapisten kaçmamış ve yakalanmamıştı. Tabii eğer kasabaya gelmişse ve karanlıktaki ölü genç başka biri değilse.

Geriye doğru sayfaları taramayı sürdürüp sabırla üç aylık kaydı inceledi. Altı isimle karşılaştı, Bridge, Churchill, White, King, Whitehouse, Andrews, beş erkek bir kadın, hepsi de serseriydi. Neredeyse iki haftada bir tutuklama yapılmıştı.

Yeniden sona döndü, kendi adını geçip Maria'yı aradı. O da kayıtlı değildi. Kendisinden sonra tek bir giriş yapılmıştı. Yeni bir el yazısıydı. Çünkü kendisini tutklayan polis Despair'in ikinci devriye aracını kullanan kişiydi ve dolayısıyla şimdilik hastalık izindeydi. Yeni kayıt yedi saat önce yapılmıştı. Ro-gers, G. erkek, serseri.

Reacher defteri kapatıp masaya bıraktı ve bodruma inen merdivenlere yöneldi. Aşağı inip hücrelerin yer aldığı koridorun kapısını açtı. İçerisi aydınlıktı. Bütün ampuller yanıyordu. Ama tüm hücreler boştu.

Bir buçuk kilometre çapındaki çember kasabayı ucu ucuna sarar. Reacher'ın bir sonraki durağı kasabanın dışındaydı. Bu da yeniden, bu sefer aksi yöne doğru çemberi geçmesi anlamına geliyordu. Başlangıçta kolay, sonra zor. Çembere ulaşmak ve çemberi geçmek kolaydı. Ama bin tane göz sırtına dikilmişken yürüyüp gitmek zordu. Sabit duran izleyicilerin önündeki tek hareketli nesne olmak istemiyordu. Çemberin hareket etmesi ve kayaya çarpıp dağılan su gibi peşinden gelmesi daha iyiydi.

Anahtarları karıştırdı.

Aradığını buldu.

Ardından anahtar destesini cebine kaldırıp kayıt masasının yanına döndü. Çekmeceleri açmaya başladı. Aradığını üçüncü çekmecede buldu. İçeri ıvır zıvırla doluydu. Lastikler, ataçlar, raptiyeler, kağıtlar ve plastik dosya.

Bir de küçük kül tablası ve dörtte biri dolu bir kutu sigara. Camel. Üç kutu kibrit.

Masanın altında yer açıp defteri kenarları üzerinde duracak şekilde yerleştirdi. Kapaklar doksan dereceyle açılmış, sayfalar yelpaze misali dağılmıştı. Bulabildiği bütün kağıtları defterin üzerine ve etrafına yerleştirdi. Notları, posterleri ve eski gazeteleri toplayıp bir piramit inşa etti. İçine kibritlerin uçları dışarı çıkacak şekilde düzenlediği iki kibrit kutusunu koydu.

Ardından üçüncü kutudan aldığı kibritle bir sigara yaktı. Zevkle içine çekti. Eskiden Camel içmeyi severdi, Türk tütününden hoşlanırdı. Yarım santimetresini içtikten sonra sigarayı üçüncü kibrit kutusuna yerleştirip düşmemesi için ataçla tutturdu. Ardından kağıt piramidin temeline sigarayı yerleştirdi ve yürüyüp gitti.

İçeri hava girmesi için sokak kapısını iki santimetre açık bıraktı.

İri şerif yardımcısının evine doğru güneye yöneldi. Adresi biliyordu. İlk gece evi arkadan görmüş,

adamın işten eve dönüp bahçeye kusuşunu izlemişti. Normalde beş dakikalık yürüme mesafesindeydi ama temkinli davrandığı için on dakikada varabildi. Çiftlik evi tarzında bir binaydı. Çatıda yuvarlak kiremitler, kurumuş otlarla dolu bahçe. Herhangi bir düzenleme veya gerçek bir bahçe havası yoktu. Kapıya kadar uzanan otuz santimetre genişliğinde bir patikayla mutfak tarafındaki park yerine giden, tekerlek izleriyle ezilmiş toprak dışında bir şey yoktu.

Eski kamyon tam oradaydı.

Şoför kapısı kilitli değildi. Reacher direksiyonun başına geçti. Koltuk yıpranmış ve rahatsızdı. Pencereler kirliydi. İçerisi yağ ve ter kokuyordu. Reacher anahtar destesini çıkarıp arabaninkini buldu. Plastik başlıydı, şekli diğerlerinden farklıydı. Emin olmak için kontağa soktu ve iki tık çevirdi. Direksiyon boşaldı, göstergeler yandı. Anahtarı yeniden eski pozisyonuna getirip aracın arka tarafına uzandı.

Karakolun yandığının anlaşılması otuz dakikadan uzun sürdü. O noktada her şey alev alevdi. Reacher kamyonun içinden dumanı, kıvılcımları, turuncu parıltıyı ve alevlerin baştan çıkarıcı dansını görebiliyordu. Ya çemberdekilerden biri kokuyu almıştı ya da sıkılıp eve dönerken karakoldan gelen ışığı görmüştü.

Belirsizlik anını şaşkın bağırişlar takip etti.

Ardından kargaşa çıktı.

Disiplin ortadan kalktı. Hava kaçırın bir balon gibi çember içe doğru göçtü. Reacher uzanıp insanların koşarak yanından geçişini izledi. Başlangıçta tereddütlü adımlarla ilerliyorlardı. Ardından sayıları arttı ve hızlandılar. Koşuyor, bağıriyor, ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Önlerindeki parlak alevlerden başka hiçbir şeye bakmıyorlardı. Reacher boynunu uzatıp insanların her yerden geldiğini gördü. Ara sokaklar aniden önce düzinelerce, ardından yüzlerce insanla doldu. Bütün akış tek yöneydi. İnsanlar şehir merkezinin ara sokaklarında kayboluyordu. Reacher doğruldu ve dönüp arkalardaki son insanların da binalar arasında kayboluşunu izledi.

Şerifyardımcısı ilan edilmiş, daha yeni kanun görevlisi olarak atanmış, güvensiz ve deneyimsiz insanlar.

Gülümsedi.

Kesinlikle aleve giden pervaneler gibiler, diye düşündü.

Ardından koltuğa yerleşti ve anahtarı sonuna kadar çevirdi. Motor çalıştı. Yavaş yavaş, farlarını yakmadan batının güneyine doğru ilerledi. Çöle doğru. Kendisine doğru gelen farlar gördü. Dört araç geliyordu. Fabrikadan gelen güvenlik Tahoe'ları, büyük ihtimalle bir ambulans, belki bir de daha önce görmediği itfaiye aracı. Boş arazide batıya yöneldi, sarsılarak kayalık toprakta İlerlemeyi sürdürdü. Direksiyon ellerinin arasında sarsılıyordu. Kirli ön camdan uzakları inceledi ve büyük kayalarla karşılaştığında etraflarından dolaştı. Saatte ortalama otuz kilometre yapıyordu. Koşmaktan hızlıydı, yine de karanlıkta fabrikanın duvarının beyaz parıltısını gördüğünde yedi dakikadan uzun zaman geçmişti.

Reacher fabrikanın güneyinden giderek ikinci malikanenin etrafındaki taş duvara kadar ilerledi. Karanlıkta görmek zordu ama tırmanmak kolay olacaktı. Ayak koyacak çok yer vardı ve sıvanmamış birleşme noktaları tırmanmayı kolay-laştırırdı. Yapının çevresini yarıya kadar dolaştı ve kamyonu, devasa ambarın bulunduğunu tahmin ettiği yerin karşısına park etti. Motoru kapatıp sessizce araçtan indi. On saniye bile geçmeden duvarı aşmıştı. Uçak pisti tam karşısındaydı. Belki on beş metre genişliğinde, doku yüz metre uzunluğunda, Dikkatle düzleştirilmişti ve iyi korunduğu anlaşılıyordu. Her iki ucunda alçak birer tümsek vardı. Pist boyunca ışıldaklar yerleştirilmişti. Tam karşıda çalılık bir alan vardı. Bahçedeki bitkilerin tamamı, çöle uyumlu, sivri dikenli şeylerdi ve gece ışığında gümüş rengi görünüyorlardı. Kaktüs türüydüler. Asıl adı Xerophilous'tu, sıcağa dayanıklı anlamına geliyordu. Yunanca kuru anlamına gelen Xero kelimesinden türemişti. Xe-rox da buradan geliyordu, kopyalama işlemini sıvı kimyasallar kullanmadan yapabildiği için. Kıbrıslı Zenon, xeraxlamak konusunda tereddüt etse de bahçeyi kaktüs cinsi bitkilerle doldurmayı onayladı. O da uyum yanlısıydı. Kaderi sorgulamadan kabul ederdi. Güneşlenmeyi ve yeşil filizleri yemeyi savunur, doğanın değiştirilmesine karşı çıkardı.

Reacher pisti geçti. Önünde, bitkilerin bulunduğu alanın arkasında hangar vardı. Doğrudan oraya gitti. Üç duvarlı bir yapıydı ve önü açıktı. Belki on beş metre genişliğinde, yedi metre yükseklikte ve on metre derinlikteydi, içinde beyaz uçak vardı. Burnu dışarı bakacak şekilde park edilmiş Piper Cherokee. Uçak, cesedi andırıyordu ve üstü çığla kaplanmıştı. Saat gecenin onuna yaklaşıyordu. Normalde bu saatlerde gecelik uçuş rotasının yarısına yaklaşırdı ama bu gece hala yerdeydi. Hiç umamıştı.

Neden?

Reacher ambara girip sağ kanadın ucuna ilerledi. Uçağın arkasından dolanıp basamaklara ulaştı ve kanada tırmanıp pencereden içeri baktı. Ordu onu, ciple veya trenle gidemeyeceği yerlere yolladığında ya da hızlı varması gerektiğinde küçük uçaklardan yararlanırdı. Onları sevmezdi. Küçük ve güvenilmez ve ciddiyetten uzak bulurdu. Uçan arabalar gibiydiler. Arabalardan daha iyi tasarlandıklarını söylense de, şekillendirilmiş ince metal, baştan savma vidalar ve kablolar, tekleyen motorlar arasında bu düşünceyi kanıdayacak bir delil bulamamıştı. Thurman ın uçağı da diğerlerinden iyi görünmüyordu. Dört koltuklu, yıpranmış, üzeri lekeli bir uçaktı.

Küçücük kapılan ve ikiye bölünmüş bir ön camı vardı. Uçağın önündeki panel yeni otomobillerdekinden daha sadediydi. Pencereleden biri hafifçe çatlamıştı. Koltuklar içe göçmüş ve derileri yıpranmıştı.

Kabinde hiç evrak yoktu. Ne çizelge, ne harita, ne de karalanmış koordinatlar. Reacher, uçuş kapasitesini gösteren bir detaya da rastlamadı. Sadece yolcu kısmındaki küçük bagaj bölmeleri ve üç koltuk, o kadar. Lucy Anderson, insanlar geceleri zevk olsun diye uçmaz, görülecek bir şey yoktur, demişti. Thurman bir yere bir şeyler taşıyordu. Getiriyor veya götürüyordu. Ya da belki bir arkadaşını ziyaret ediyordu. Bir sevgiliyi.

Reacher kanattan inip ambardan çıktı. Karanlıkta ilerledi ve diğer binalara baktı. Duvardaki demir kapıya uzanan yolun beş yüz metre ilerisinde üç araçlık bir garaj vardı, Bahçe aletlerini koyduklarını düşündüğü bir ambar daha gördü. Ev muhteşemdi. Koyu kahverengi ve sarı arası bir parlıtıya

sahip kaliteli ahşaptan inşa edilmişti. Köşkü andırıyordu. Bazı pencereler iki kat yüksekliğindeydi. içerideki lambrikerin karanlık bir parıltısı vardı. Katedral tavanlarını andırıyordu. Zengin halılar, deri kanepeler ve koltuklar dikkat çekiyordu. Reacher'ın gördüğü odalar, her zaman puro dumanıyla kaplı, centilmenlere ayrılmış dinlenme salonlarını andırıyordu. Reacher bir nefes çektiği sigaranın tadını ağızında hissetti. Gözlerini evden ayırmadan sigarayı düşünerek evin arkasına dolandı. Yeniden büyük ambara ulaştı ve uçağa son kez baktı. Ardından kendi ayak izlerini takip ederek boşluğu ve pisti geçti, duvara ulaştı. On saniye sonra çalıntı kamyonuna dönmüştü.

Kum üzerinde U dönüşü yapıp fabrikanın metal duvarına ilerledi. Taş duvara tırmanmak kolaydı ama dümdüz metale tırmanmak imkansızdı. Metrelerce uzanan pürüzsüz bir yapıydı. Üstelik silindiri aşmak neredeyse mümkün değildi. Kalın bir kitabın üzerine yerleştirilmiş tuvalet kağıdı rulosu gibiydi. Fabrika duvarı hapishanelerde kullanılan mimari özellikler taşıyordu. Reacher teoriyi biliyordu. Zamanında profesyonel anlamda hapishanelerle ilgilenmişti. Taş ve kiremit duvarlara ya da dikenli tellere tırmanılabilir. Yükseklikleri bir şeyi değıştirmezd. Tepeye serpilen kırık camların üzerine kaplama yapılabilir veya bir şey serilebilirdi. Telleri kesmek kolaydı. Ama dev silindirleri aşılamazdı. Koldan veya elin uzanabileceği mesafeden geniş, kaygan yüzeyli, hiçbir tutma yeri sunmayan bu tür tasarımları aşmak imkansızdı. Bunlardan birinin üzerine çıkmaya çalışmak tavanda yürümek gibiydi.

Kamyoneti kullanmayı sürdürüp park yerini geçti ve personel kapısını açık bulmayı umdu. Açık değilse bile belki şerif yardımcısının anahtarlarından biri kapıyı açardı. Ama kapı açık değildi ve anahtarların hiçbirisi uymadı. Çünkü kapının anahtar deliği yoktu. Bunun yerine sağ taraftaki duvara yerleştirilmiş metal bir kutu vardı. Kutu evlerin dışına yerleştirilen elektrikli aksamaları kaplamakta kullanılan düzenekleri anımsatıyordu. Kapağını açtığında, içinde on rakamlı bir tuş takımı gördü. Kilit şifreliydi. Birden dokuzaya kadar rakamlar ve sıfır, telefonlardaki gibi dizilmişti. Üç milyon altı yüz yirmi sekiz bin sekiz yüz seçenek. Hepsini denemek yedi ay sürerdi. Daha hızlı tuşlayan biri altı ayda bitirebilirdi.

Readier araca atlayıp sola döndü ve Tahoe'ların izlerini takip edip kuzey duvarına ilerledi. Araç kapısının açık olacağını umuyordu. Geçen sefere kıyasla biraz daha iyimserdi. Arabalar, ambulans ve belki de itfaiye aracı aceleyle ayrılmışlardı. Acele eden insanlar arkalarını toplamayı her zaman akıl etmezlerdi. İyice yavaşladı ve sola döndü.

Araç kapısı açıktı.

Çift kanatlı bir kapıydı. Her iki kanat da dışa açılıyor, raylar üzerinde yüz derecelik bir açı çiziyordu. Ve iki kanat da sonuna kadar açıktı. Bir ağız, bir kanal, bir geçit ya da V şeklinde bir davetiye gibi arkasındaki karanlığa yönlendiriyordu.

Reacher şerif yardımcısının kamyonunu burnu dışa dönük biçimde ve kapıların kapanmasını engelleyecek şekilde, yolun ortasına park etti. Anahtarları yanına aldı. Kapıların otomatik olabileceğini veya zaman kilitleri bulunabileceği hesaplamıştı. Açık kalmalarını istiyordu. Kendisi yanlış taraftayken kapanmaları işine gelmezdi. Dışarı tırmanmak da içeri tırmanmak kadar imkansızdı.

Fabrikaya girip otuz metre ilerledi. Ayaklarının altındaki, yağ ve benzinle yapış yapış hale gelmiş, metal parçaları yüzünden çatırdayan, tanıdık zemini hissetti. Hareketsiz durup önündeki dev şekillere

baktı. İş makineleri, fırınlar, vinçler. Sağa döndü. Belli belirsiz ofisleri ve tankerleri gördü. Arkalarında, neredeyse bir buçuk kilometre ötede, gizli bölüm vardı. Dönüp o yöne doğru bir adım attı.

Derken bütün ışıklar yandı.

Elektrik kol kalınlığında kablolardan geçerken neredeyse duyulabilecek bir ses çıktı ve bütün alan saniyenin yarısı kadar sürede gündüz kadar aydınlık oldu. Sarsıcı bir histi. İnsanı fiziksel olarak etkileyecek kadar yoğundu. Reacher gözlerini sıkı sıkı kapadı, ellerini başının üzerinde birleştirdi ve dizlerinin üzerine düşmemek için bütün gücünü kullandı.

KIRK ALTI

Reacher gözlerini kısarak etrafına baktığında Thurman'ın ona doğru yürüdüğünü gördü. Başını çevirdi ve ustabaşı-nın diğer taraftan geldiğini gördü. Yine başını çevirdi ve elinde ingiliz anahtarıyla devin kapıya giden yolu kestiğini fark etti.

Hareket etmeden durdu ve beklerken gözlerini kırıştırdı. Gözlerinin etrafındaki kaslar kısılmaktan acımaya başlamıştı. Thurman üç metre yakınına geldiğinde durdu ve sonra hafif bir çember çizip Reacher'in yan tarafına geçti. Mutlu bir manzarayı izleyen iki yakın arkadaş gibi omuz omuzaydılar.

Yollarımızın bir daha kesişmeyeceğini düşünmüştüm, dedi Thurman.

Düşüncelerinden ben sorumlu değilim, dedi Reacher.

Karakolu sen mi yaktın?

Kasabanın etrafına insandan duvar örmüşsün. Nasıl geçebilirdim?

Neden hala buradasın?

Reacher duraksadı. Eyaletten ayrılmayı düşünüyorum, dedi. Son kertede bu söz doğrudu. Ardından devam etti, Gitmeden revire uğrayıp eski düşmanlarıma saygılarımı sunayım dedim. Onlara kırılmadığımı söyleyecektim.

Ama onlar sana kırgın, dedi Thurman.

O zaman onlar bana kırılmadıklarını söyleyebilirler. Zihni temizlemek kişinin akıl sağlığı için iyidir.

Reviri ziyaret etmene izin veremem. Bu saatte olmaz.

Ziyaret etmemi engelleyemezsin.

Buradan ayrılmanı talep ediyorum.

Ben de talebini reddediyorum.

Şu anda revirde tek bir hasta var. Geri kalanların hepsi evlerinde, yatak istirahatında.

Burada olan hangisi?

Underwood.

O hangisi?

Baş şerif yardımcısı. Onu çok kötü durumda bıraktın.

Zaten hastaydı.

Şimdi gitmelisin.

Reacher gülümsedi. Kasabanın sloganı bu herhalde. Hep aynı şeyi duyuyorum. New Hampshire'da Özgür yaşa ya da öl demeleri gibi. Despair'de de Şimdi gitmelisin.

Şaka yapmıyorum, dedi Thurman.

Yapıyorsun, dedi Reacher. Sen bana gitmemi söyleyen şişman ve yaşlı bir adamsın. Çok komik.

Burada yalnız değilim.

Reacher dönüp ustabaşını kontrol etti. Üç metre ötedeydi, iki yandaki elleri boştu, omuzlan gerilmişti. Diğer tarafa dönüp deve baktı. Altı metre ilerideydi. Sağ elinde tuttuğu demiri arada bir sol avucuna vuruyordu.

Elinde getir götür işlerine bakan bir çocuk ve bir de içi geçmiş sporcu varı. Etkilendiğimi söyleyemem, dedi Reacher.

Belki silahları vardır.

Yok. Olsa çoktan çekerlerdi. Kimse bekleyip de silah çekmez.

Sana ciddi zarar verebilirler.

Bundan şüpheliyim. İlk yolladığın sekiz kişinin bana fazla bir zararı dokunmadı.

Riske girmek istiyor musun?

Ya sen? İşler ters giderse benimle ve vicdanınla baş başa kalacaksın. Ben hastaları ziyaret etmek için buradayken sen beni dövdürmek mi istiyorsun? Sen ne biçim bir Hıristiyansın?

Benim ellerime Tanrı yol gösteriyor.

Zaten gitmek istediğin yöne gidiyorsun. İşine geldiğinden eminim. Malını mülkünü satıp yoksullara dağıtmanı söyleyen bir vahiy gelse daha etkileyici olurdu.

Ama bana gelen vahiy bu değil.

Ne kadar şaşırtıcı.

Thurman hiçbir şey söylemedi.

Ben revire gidiyorum ve sen de benimle geliyorsun. Oraya benimle birlikte yürüyerek mi gelirsin, yoksa seni kucağımda mı taşıyayım? Hangisini tercih edersin?

Derin bir iç çeken Thurman ın omuzları çöktü. Köpeklerine oldukları yerde kalmalarını buyurmuş gibi, elini kaldırarak iki adama kımıldamamalarını işaret etti. Ardından kulübelere doğru yürümeye başladı. Reacher da yanındaydı. Güvenlik bürosunu ve Thurman'ın ofisini geçtiler. Üç idari ofisin ardından, ilk beyaz boyalı kulübeyi geçip ikincinin önünde durdular. Thurman merdivenleri çıkıp kapıyı açtı. İçeri girdi. Reacher da onu takip etti.

Beyaz duvarlar, beyaz zemin, antiseptik kokusu, loş gece ışıkları, alçak musluklu lavabolar, ilaç dolapları, tansiyon aletleri ve lazımlıklarla içeride tam bir hastane havası vardı. Masalardan birinin üzerinde böbrek şeklinde çelik bir tabak, içinde stetoskop duruyordu.

Dört hastane yatağı vardı. Üçü boştu. Birinde, iri şerif yardımcısı yatıyordu. Örtülerin altına gömülmüştü. Sadece başı açıktaydı. Kötü görünüyordu, solgun, bitkin, cansızdı, öncekinden çok daha küçük görünüyordu. Saçları bile incelmışti. Gözleri açıktı ama boş bakıyordu. Nefes alıp verişini düzensizdi. Yatağının dibine iliştirilmiş tıbbi bir çizelge vardı. Reacher başparmağını kullanarak çizelgeyi kaldırdı ve üzerinde yazanları taradı. Düzgün bir el yazısıyla profesyonel notlar alınmışti. Adamda doğru gitmeyen pek çok şey vardı. Ateş, yorgunluk, zayıflık, soluk alma güçlüğü, baş ağrısı, kaşıntı, kronik mide bulantısı, ishal, susuzluk ve iç organlardaki sorunlara işaret eden başka belirtiler. Reacher çizelgeyi yerine bıraktı. Burada bir doktorunuz var mı?

Eğitimli bir tıp görevlimiz var, dedi Thurman.

Yeterli mi?

Çoğunlukla.

Bu adam için?

Elimizden geleni yapıyoruz. Reacher yatağın kenarına geçip adama baktı. Teni sapsarıydı. Ya da belki duvardan yansıyan ışık öyle görünmesine yol açıyordu. Konuşacak durumda mısınız? diye sordu Reacher.

Çok tutarlı konuşmuyor, iyileşeceğini umuyoruz, dedi Thurman.

İri şerif yardımcısı başını bir yandan diğerine çevirdi. Konuşmayı denedi ama kuruyan dili kuruyan ağzına takıldı. Dudaklarını yalayıp derin bir nefes aldı ve yeniden denedi. Reacher'a baktı, gözlerinin odağı yerindeydi ve ışıldıyorlardı. Ben... dedi ve sonra nefes almak için durdu. Gözlerini kırpıştırıp baştan başladı. Yeni bir düşünce. Yeni bir konu. Bana bunu..., dedi ve sen yaptın demek istercesine Reacher'ı işaret etti.

Pek sayılmaz, dedi Reacher.

Adam yeniden başını çevirdi ve inledi. Hayır, ben... ve sonra yeniden durdu, nefes almayı denedi, sesi anlamsız bir inlemeye dönüştü. Thurman, Reacher'ı dirseğinden yakalayıp geri çekti. Artık gitmeliyiz. Onu yoruyorsun.

Doğru düzgün bir hastaneye götürülmeli, dedi Reacher.

Orası doktorun kararı. Adamlarıma güvenirim. İşe alırken en iyileri seçerim.

Bu adam TCE ile mi çalışıyordu?

Thurman bir saniye duraksadı. TCE hakkında ne biliyorsun?

Çok az şey. O bir zehir.

Hayır, temizlik malzemesi. Standart bir endüstriyel ürün.

Her neyse. Bu adam onunla mı çalışıyordu?

Hayır. Onunla çalışanlar çok iyi korunur.

Öyleyse onun sorunu ne?

Sen daha iyi bilirsin. Dediği gibi, bunu ona sen yaptın.

Yumruk yumruğa kavganın sonunda böyle semptomlar ortaya çıkmaz.

Emin misin? Yumruk yumruğa kavgadan fazlasını ettiğinizi duydum. Hiç durup verdiği hasar üzerine düşünüyor musun? Belki iç organlarına zarar vermişsindir. Belki dalağı yırtılmıştır.

Reacher gözlerini kapadı. Barı hatırladı. Loş ışık, gergin insanlar, havaya korku ve şaşkınlık hakimdi. Öne çıkıp iskemleyi adama sapladı ve kaburgalarla belin arasındaki boşluğu tutturdu. Yüz yirmi beş kilo ağırlık iskemlenin kenarından yumuşak dokuya inmişti. Gözlerini açtı. Öyleyse doğru düzgün kontrol edilmesi için geçerli nedenleriniz var demektir.

Yarın Halfwaydeki hastaneye götürülmesini sağlayacağım, dedi Thurman. Vicdanını rahatlatıp yoluna devam etmeni sağlayacaksa bunu yaparım.

Vicdanım rahat, dedi Reacher. insanlar beni rahat bırakırsa ben de onları bırakırım. Aksi takdirde başlarına gelenden kendileri sorumludur.

Aşırı tepki vermiş olsan bile mi?

Neyle kıyaslıyorsun? Altı kişiydiler. Bana ne yapacaklardı? Sırtımı sıvazlayıp evime mi yollayacaklardı?

Amaçlarının ne olduğunu bilmiyorum.

Biliyorsun, dedi Reacher. Onlar senin talimatlarına göre hareket ediyordu. Ben de daha büyük bir otoritenin talimatlarına göre hareket ediyordum. Sanırım bu konuda senin sözüne güvenmemiz gerekecek.

Bize katılmalısın. Büyük Kopuş zamanı geldiğinde geride bırakılmak istemezsin.

Büyük Kopuş zamanı mı?

Benim gibiler cennete yükselecek. Senin gibiler burada bizsiz kalacak.

Bence bir sakıncası yok, dedi Reacher. Kopacağı yerden kopsun.

Thurman buna karşılık vermedi. Reacher yataktaki adamı son kez süzüp ondan uzaklaştı ve kapıya yürüdü. Merdivenlerden indi, aydınlık arenayı geçti. Ustabaşı ve diğer adam bırakıldıkları yerdeydiler. Hiç kımıldamamışlardı. Reacher, Thurman ın revirin kapısını kapadığını ve peşinden merdivenden indiğini duydu. Yürürken Thurman ın peşinden geldiğini hissetti. Elinde İngiliz anahtarı tutan adam Reacher'ın omzunun üzerinden Thurman'a bakıyor, bir işaret bekliyordu. Belki bir işaret gelmesini umuyordu.

Reacher yön değiştirdi.

Doğrudan adamın önüne gitti. Bir metre ötesinde durdu ve adamın gözlerinin içine baktı.

Yolumun üzerindesin.

Adam karşılık vermedi. Thurman ın durduğu yöne bakıp bekledi.

Kendine biraz saygın olsun, dedi Reacher. O yaşlı budalaya hiçbir şey borçlu değilsin.

Değil miyim? dedi adam.

Hem de hiçbir şey, dedi Reacher. Hiçbiriniz değilsiniz. O sizin sahibiniz. Akıllanıp hakkınızı almalısınız. Organize olun. Devrim yapın. Lider olabilirsiniz.

Hiç sanmıyorum, dedi adam.

Artık gidiyor musunuz Bay Reacher? diye seslendi Thurman.

Evet, dedi Reacher.

Geri gelecek misin?

Hayır, diye yalan söyledi Reacher. Buradaki işim bitti.

Söz veriyor musun?

Beni duydun.

Dev, gözlerinde umutla Reacher'ın omzunun üzerinden patronuna baktı. Ama herhalde Thurman başını iki yana sallamış veya başka bir olumsuz işaret yapmıştı ki adam kenara çekildi. Reacher yürüyüp hasta şerif yardımcısının kamyonuna döndü. Tam bıraktığı yerdeydi ve bütün pencereleri sağladı.

KIRK YEDİ

Fabrikadan Hope kasaba sınırına uzaklık, yirmi beş ki-JL lometreydi. Oysa Reacher çölden kuzeye doğru ilerleyerek yolu otuz kilometreye çıkardı. Kasaba halkının hızla yeniden organize olduğunu ve ana caddenin herhangi bir tarafında onlarla karşılaşırca kazanamayacağını hesaplamıştı. Bu yüzden insanlardan uzak durdu. Şerif yardımcısının yaşlı kamyonunu bozuk zeminde ilerletip sağındaki alevler sayesinde yönünü ayarlayarak Hope'a doğru ilerledi. Yangın güçleniyordu. Deneyimlerine göre tuğla binalar her zaman iyi yanardı. İlk önce malzemeler tutuşur, sonra zemin ve tavan yanmaya başlar ve sonunda alevler çatıya ve dış duvarlara ulaşırdı. Dış duvarlar alev aldığı anda çöküş .kıvılcımların saçılmasına ve yeni yangınlar çıkmasına yol açardı. Bazen bir sigara ve bir kutu kibritle bütün bir bloğu yakmak mümkündü.

Yolun yaklaşık altı kilometre açığından ilerlemeyi sürdürdü. Kafasındaki saat gece yarısını vurduğunda sınıra bir buçuk kilometreden az kaldığına karar verdi. Sağa sapıp çakıl taşlarının üzerinden geçerek normal bir sürücü gibi yolu tamamladı. Sınırı geçtiğinde Hope'un asfalt yolu sayesinde gürültü kesildi.

Vaughan yüz metre ötede bekliyordu. Sol tarafa park edip ışıklarını kapamıştı.

Reacher yavaşlayıp pencereden kolunu sarkıttı ve kadına el salladı. Kadın da kendi penceresinden elini çıkardı ve parmaklarını açarak salladı. Karşılık vermek için yapılmış bir hareket veya belki bir trafik işaretiydi. Adam frene basıp eliyle kadının eline dokunabileceği bir mesafede durdu. Parmakları birbirine dokunduğunda Reacher hareketi, kısmen Görev tamamlandı anlamına gelen bir el çakma, kısmen aslanın ininden çıkmış olmanın getirdiği rahatlama ve kısmen de sadece kendini iyi hissetme şeklinde algıladı. Vaughan'ın ne düşündüğünü bilmiyordu. Yüzünde en ufak bir ipucu yoktu. Ama Vaughan elini gerekenden bir saniye daha uzun tuttu.

Kamyon kimin? diye sordu.

Baş şerif yardımcısının, dedi Reacher. Adı Underwood. Çok hasta.

Nesi varmış?

Ona bunu benim yaptığımı söylemeye çalıştı.

Sen mi yaptın?

Hasta bir adamı dövdüm ki bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum. Ama ishal olmasının ve saçlarının dökülmesinin nedeni ben değilim.

Nedeni TCE mi?

Thurman olmadığını söyledi.

Ona inanıyor musun?

Pek sayılmaz.

Vaughan ona su şişesini uzattı.

Susamadım, dedi Reacher. "

Güzel, dedi Vaughan. Bu su örnek. Mutfağımdan musluk suyu. David'in bir arkadaşının arkadaşını aradım. Colorado'da bir laboratuvarında çalışan birini tanıyor. Benim için test edeceklerini söyledi. Thurman ın gerçekte ne kadar TCE kullandığını öğreneceğiz.

Tanker beş bin galon alıyor.

Ama ne sıklıkla kullanıp yeniden dolduruyorlar?

Bilmiyorum.

Nasıl öğrenebiliriz?

Bir alım satım ofisleri var, içi evrak doludur.

İçeri girebilir miyiz?

Belki.

Gidip kamyonu sınırın öteki tarafına bırak, dedi Vaug-han. Seni kasabaya ben götürürüm. Hem bir şeyler de atıştırırız.

Reacher dikiz aynasını kontrol etti ve zeminin değiştiğini hissedene kadar geri gitti. Kamyonu yolun kenarındaki kumlu kısma yanaştırdı ve anahtarları kontakta bırakıp kamyondan indi. Arkasındaki kızıl pırıltıyı görebiliyordu. Despair hala yanıyordu. O konuda hiçbir şey söylemedi. Öne yürüyüp sınırı geçti ve Vaughan'ın yanına oturdu.

Sigara kokuyorsun, dedi Vaughan.

Bir tane buldum, dedi Reacher. Eski günlerin hatırına bir nefes aldım.

Sigara seni kanser yapabilir.

Öyle bir söylentiyi ben de duymuştum. Buna inanıyor musun?

Evet, dedi Vaughan. Kesinlikle inanıyorum.

Genç kadın, ortalama bir hızla doğuya doğru yola çıktı. Bir eli direksiyonda, diğeri kucağındaydı. Günün nasıl geçiyor? diye sordu Reacher.

Biri sokağa sakız atmış. Arabamın dibine. Ayağıma yapıştı. Çıkarana kadar çok uğraşmam gerekti. Çöp kanunun çiğnenmesi. Hope'ta rastlanabilecek en heyecanlı olay.

Maria için Denver'ı aradın mı?

Vaughan başını salladı.

Yaşlı adam onu hırdavatçı dükkanının oradan almış. Kızın adını doğruladı. Hakkında çok şey biliyordu. Yarım saat konuşmuşlar.

Yarım saat mi? Neden? Hope'tan Despair'e giden yol 20 dakikadan kısa sürüyor.

Kız, Despair'de inmek istememiş. Askeri üsse gitmek istemiş.

Reacher ve Vaughan, lokantaya gece yarısını yirmi dakika geçe vardı. Üniversiteli kız görev başındaydı. Onları birlikte görünce sanki gecikmeli ama kaçınılmaz bir olay gerçekleşmiş gibi gülümsedi. Yirmili yaşlarındaydı ama yüzünde kasabalardaki çöpçatan kocakarılar özgülü kibirli bir sırıtış vardı. Reacher kendisinin bilmediği bir sırrın varlığını hissediyordu. Vaughan'ın anladığından da emin değildi.

Masada karşılıklı oturdular. Reacher kahve sipariş etti ve Vaughan da egzotik meyve suyu ısmarladı.

Sağlıklı besleniyorsun, dedi Reacher.

Çalışıyorum.

Kocan hastanede mi? Sigara içtiği için kanser mi oldu?

Vaughan başını iki yana salladı.

Hayır, dedi. Değil.

İçecekleri geldi ve bir süre sessizce onları yudumladılar. Ardından Reacher, Yaşlı adam, Maria'nın neden askeri üsse gitmek istediğini biliyor muydu? diye sordu.

Maria ona söylememiş ama garip bir hedef değil mi?

Çok, dedi Reacher. Orası aktif bir üs. Ziyaretçilere izin verilmez. Subaylardan birini tamsa bile giremez. Subaylardan biri erkek kardeşi veya kız kardeşi olsa bile giremez.

Saldırı birimlerinde kadın subaylar da mı var?

Bir sürü.

Belki Maria onlardan biridir. Belki üsse teslim olmaya gitmiştir.

O zaman moteli neden üç günlüğüne tuttu ve eşyalarını orada bıraktı? Bilmiyorum. Belki bir şeyleri

kontrol etmek istedi.

Maria saldırı birliğinde görev yapmak için fazla ufak tefek.

Minimum ölçü diye bir şey mi var?

Orduda ölçülerle ilgili kurallar hep vardır. Bugünlerde aranan ölçüleri bilmiyorum ama Maria'yı kabul etseler bile başka bir birimde kullanırlardı.

Emin misin?

Hiç şüphem yok. Ayrıca çok sessiz ve çekingendi. Ordudan olamaz.

O zaman AP'lerden ne istiyor olabilir? Ve neden dönmedi?

Yaşlı adam içeri girdiğini görmüş mü?

Elbette, dedi Vaughan. Bir centilmen gibi kızın içeri girmesini beklemiş. Bu durumda asıl soru şu: İçeri girmesine izin verdilerse ondan ne istiyorlar?

Casuslukla ilgili bir şeyler, dedi Vaughan.

Reacher başını iki yana salladı. O konuda yanıldım. Casuslukla ilgili endişeleri yok. Öyle olsa fabrikayı doğudan batıya kuşatırlardı. İçeride, en azından kapıda, adamları olurdu.

öyleyse burada ne işleri var?

Kamyon yolunu koruyorlar. Demek ki hırsızlıktan, kamyonla taşınacak bir şeylerin çalınmasından korkuyorlar. Normal bir arabanın taşıyamayacağı yüklerin çalınmasından.

Yani küçük bir uçak için de fazla ağır bir şey söz konusu.

Reacher başını salladı. Ama uçak bir şekilde işin içinde. Bu sabah ortalıkta dolanıyordum. Bu yüzden gizli operasyonu durdurmak zorunda kaldılar. Dün gece de uçak uçmadı. Sesini duymadım ve daha sonra onu hangarda gördüm.

Sadece askeri malzemeler üzerinde çalıştıkları zaman mı uçtuğunu düşünüyorsun?

Ne zaman uçmadığını kesin olarak biliyorum, yani tam aksinin doğru olması mümkün.

Yani bir şey mi taşıyor?

Öyle var ayıyorum.

Getiriyor mu, götürüyor mu?

Belki ikisi de. Bir tür ticaret.

Askeri sırlar mı?

Belki.

Lucy Anderson ın kocası gibi insanlar mı?

Reacher fincanındaki kahveyi bitirirken başını iki yana salladı.

Zannetmiyorum. Ortada ciddi bir mantık sorunu var. Neredeyse matematiksel.

Bana anlatabilirsin, dedi Vaughan. Dört yıl üniversitede okudum.

Ne kadar vaktin var?

Sakızı yere atanı bulmak niyetindeyim. Ama istersen bu işi sonraya bırakabilirim.

Reacher gülümsedi. Orada dönen üç şey var. Askeri kontrat, başka bir şey ve bir şey daha.

Tamam, dedi Vaughan. Tuzluğu, biberliği ve şekerliği masanın ortasına aldı. Üç şey.

Reacher hemen tuzluğu bir kenara çekti. Askeri kontrat neyse o. Sıra dışı bir şey değil. Birinin ağır bir şeyleri çalması ihtimali dışında endişelenecek bir yanı yok. Ve bu da askerlerin problemi. Yolu tutuyorlar, altı cipleri var, çarpışmaları gerekirse önleri elli kilometre boyunca açık arazi. Diledikleri zaman diledikleri kamyonu durdurabilirler. Kasaba halkının yardımına ve nöbet tutmasına ihtiyaçları yok. Kasaba halkının heyecanlanmasına gerek yok.

Sorun nedir peki?

Reacher sağ eliyle şekerliği sol eliyle biberliği tuttu. Ama kasaba halkı bir konuda çok heyecanlı. Hepsi. Herkes nöbet tutuyordu. Bugün bir şeyi savunmak için hepsi bir araya geldi.

Neyi?

Hiçbir fikrim yok. Sağ elindeki şekerliği havaya kaldırdı. İki bilinmezden daha büyüğü o çünkü herkes işin içinde. Ona sağ el diyelim, yine sağ el sol elin ne yaptığını bilmiyor benzetmesini kullanacağım.

Sol el ne?

Reacher biberliği tutan sol eli kaldırdı. Daha küçük, daha az insanı içeriyor. Ufak, özel bir alt grup. Herkesin şekerden haberi var ama çoğunluk biberi bilmiyor. Hem şekeri hem biberi bilen çok az kişi var.

Biz ikisini de bilmiyoruz.

Ama öğreneceğiz.

Bunun Lucy Anderson'ın kocasının uçakla götürülmeme-siyle ne ilgisi var?

Reacher büyük cam şekerliği sağ eliyle kaldırdı. Thur-man uçağı uçuruyor. Thurman kasabanın patronu. Thurman büyük bilinmeyi yönetiyor. Başka türlü mümkün değil. Eğer Anderson işin parçası olsaydı herkes bilirdi. Kasaba polisleri de, Yargıç Gardner da. Thurman herkesin bilmesini sağlardı. Yani Lucy Anderson tutuklanmaz ve kasabadan atılmazdı.

Yani Thurman bir şey yapıyor ve herkes ona yardım ediyor ama onun arkasından iş çeviren ufak bir grup daha mı var?

Reacher başını salladı. Ve bu ufak grup her ne yapıyorsa o gençler buna dahil.

Ve gençler önce kime rastlayacaklarına bağlı olarak kasabadan ya geçiyor ya geçemiyor.

Kesinlikle. Şimdi bir de yeni biri var. Adı Rogers. Yeni tutuklanmış ama görmedim.

Rogers mı? Bu ismi daha önce duydum.

Nerede?

Bilmiyorum.

Her neyse, çocuk şanssızlardan biri.

Bahisler her zaman aleyhinde olacak.

Kesinlikle.

Ramirez'in sorunu da buydu.

Hayır, Ramirez kimseye rastlamadı, dedi Reacher. Kayıtları kontrol ettim. Ne tutuklanmış ne yardım almış.

Neden? Onu farklı yapan neydi?

Harika bir soru, dedi Reacher.

Yanıt ne?

Bilmiyorum.

KIRK SEKİZ

Reacher biraz daha kahve aldı ve Vaughan meyve suyu içti. Reacher'ın kafasındaki saat sabahın birini vurdu ve lokantanın duvarındaki saat bir dakika sonra onu takip etti. Vaughan kolundaki saate baktı. İşimin başına dönsem iyi olacak.

Tamam, dedi Reacher.

Gidip biraz uyu.

Tamam.

Benimle Colorado'daki laboratuvara gelecek misin?

Ne zaman?

Yarın ya da bugün. Neyse işte.

Suyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum.

Bu yüzden laboratuvara gidiyoruz.

Saat kaçta?

Onda yola çıksak?

Senin için erken bir saat.

Zaten uyumuyorum. Ayrıca görev dönemimin sonu geldi. Dört gece serbestim. On gece çalışıyorum, dört gece izinliyim. Zaten erken yola çıkmalıyız çünkü yol uzun.

İzin döneminde bile beni beladan uzak tutmaya mı çalışıyorsun?

Seni beladan uzak tutmaya çalışmayı uzun zaman önce bıraktım.

O zaman neden?

Çünkü arkadaşlığından hoşlanıyorum, dedi Vaughan. İçtiği meyve suyu için masaya dört dolar bıraktı. Tuzluğu, biberliği ve şekerliği yerlerine geri koydu. Ardından masadan kalkıp kapıdan çıktı ve devriye aracına yöneldi. Reacher odasına gidince duş aldı. Saat sabahın ikisini gösterirken yatağındaydı. Rüyasız bir uyku çekti ve sekizde uyandı. Yeniden duş aldı ve kasabanın ucundaki hırdavatçıya yürüdü. Beş dakika kaldırımdaki merdivenlere baktıktan sonra içeri girdi. Pantolon ve gömleklerin durduğu rafı bulup yeni bir çift seçti. Bu sefer farklı markadan daha koyu renk giysiler tercih etmişti. Bunlar önceden yıkandığı için daha yumuşaktı. Uzun ömürlü değillerdi ama Reacher da çok ilerisiyle ilgilenmiyordu.

Reacher motel odasında üstünü değiştirdi ve eski eşyalarını çöp tenekesinin yanına bıraktı. Belki hizmetçinin büyük beden erkek giysisine ihtiyacı olurdu. Belki giysileri yıkayıp daha esnek hale getirmek konusunda becerikliydi. Odasından çıktı ve Maria'nın banyosunun ışığının yandığını gördü. Resepsiyonist yerindeydi. Kadının arkasındaki kancalara baktığında Maria'nın anahtarının yerinde olmadığını gördü. Resepsiyonist onun nereye baktığını gördü. Bu sabah geri geldi, dedi.

Ne zaman? diye sordu Reacher.

Çok erken saatlerde. Altı civarı.

Buraya nasıl geldiğini gördün mü?

Kadın her iki yönü kontrol ettikten sonra alçak sesle devam etti. Zırhlı bir araçla. Yanında bir asker vardı.

Zırhlı bir araç mı?

Televizyonda gördüklerinden.

Bir Humvee, dedi Reacher.

Kadın başını salladı. Cip gibi. Üstü kapalı. Asker çok kalmadı ki buna memnunum. Erdemlilik taslayan biri değilim ama böyle şeylere izin veremem. Burada olmaz.

Endişelenme, dedi Reacher. Onun bir sevgilisi var.

Ya da vardı, diye düşündü.

Askerlerle dolaşmak için fazlasıyla genç, dedi kadın.

Askerlerle dolaşmakta yaş sınırı olduğunu bilmiyordum.

Olmalı.

Reacher borcunu ödedi ve koridorda ilerlerken kafasından ufak bir hesap yaptı. Yaşlı adamın telefonda verdiği ifadeye göre Maria'yı önceki sabah sekiz buçuk civarında AP üssüne bırakmıştı. Kız bugün altıda Humvee ile geri gelmişti. Hum-vee eyaletler arası yolu kullanmazdı, doğrudan Despair'in içinden geçerdı. Demek ki en fazla otuz dakikalık bir yolculuktu. Kızı yirmi saat tutmuşlardı. Bu da sorunun, üssün yetki alanı dışında kaldığını gösteriyordu. Maria'yı bir odaya kilitlemişlerdi ve hikayesi emir komuta zinciri boyunca anlatılmıştı.

Telefon görüşmeleri, sesli mesajlar, güvenli hatlardan çekilen fakslar. Sonunda başka bir yerlerde bir karar verilmiş, kız serbest bırakılmış, onu kaldığı yere geri getirmişlerdi.

Ona anlayış gösterilmiş ama yardım edilmemişti.

Hangi konuda?

Reacher, Maria'nın kapısının önünde durup içeriyi dinledi. Duş akıyordu. Kurulandığını varsayarak bir dakika, giyindiğini varsayarak da iki dakika bekledi Ardından kapıyı çaldı. Üçüncü dakika geçtiğinde kız kapıyı açtı. Saçları hala ıslaktı. Suyun ağırlığı saçlarının bir santimetre daha uzun durmasına yol açıyordu. Kot pantolon ve mavi tişört giymişti. Ayakkabısı yoktu. Ayakları çocuk ayağı gibi küçüktü. Ayak parmakları düzgündü. Düzgün ayakkabılar giymenin önemini bilen bilinçli bir ebeveyn tarafından yetiştirilmişti.

İyi misin? diye sordu Reacher, ki aptalca bir soruydu. İyi görünmüyordu. Ufacık, yorgun, kaybolmuş ve yıkılmış görünüyordu.

Maria karşılık vermedi.

Raphael'i sormak için askeri üsse gittin, değil mi? dedi Reacher.

Maria başını sallayarak onayladı.

Sana bunun Despair Kasabası polisinin alanına girdiğini mi söylediler?

Maria yanıt vermedi.

Reacher Belki ben sana yardım edebilirim, dedi. Ya da belki Hope Polis Departmanı yardımcı olabilir. Bana her şeyi anlatmak ister misin?

Maria hiçbir şey söylemedi.

Sorunu anlamazsam sana yardım edemem, dedi Reacher.

Maria başını iki yana salladı.

Sana anlatamam, dedi. Kimseye anlatamam.

Anlatamam söyleyişinde kesin bir yan vardı. Abartılı, öfkeli, üzgün veya yakınan bir anlatamam değildi. Sakin, düşünceli, olgun ve bilgi verme amaçlıydı. Sanki bütün seçenekleri değerlendirmiş ve yanıtı tek bir seçeneğe indirmişti. Sanki ağzını açtığı anda kendini belanın içinde bulacaktı.

Kimseye anlatamazdı.

Bu kadar basit.

Tamam, dedi Reacher. Biraz daha dayan.

Yürüyüp lokantaya gitti ve kahvaltı etti.

Vaughan'ın kendisini motelden almayı planladığını tahmin etmişti. Bu yüzden saat beşte, kapısının önündeki plastik iskemleye yerleşti. Vaughan üç dakika sonra kapının önündeydi. Düz siyah bir Crown Win içindeydi. Arabanın boyası zamanla yıpranmış gibiydi. Bir dedektifin kullanacağı türden bir devriye arabasıydı. Reacher'ın yakınında durup pencereyi indirdi. Terfi mi ettin? diye sordu Reacher.

Şefimin arabası. Bana acıyıp ödünç verdi. Hatırlarsan kamyonumu dağıtmıştın.

Yere çöp atan kişiyi buldun mu?

Hayır ve artık seri bir suçta dönüştü. Bugün gümüş kap kağıdını buldum. Teknik olarak iki ayrı suç sayılır.

Maria döndü. Askerler sabahın erken saatlerinde onu motele getirmiş.

Neler olduğunu anlattı mı?

Tek kelime etmedi.

Adam ayağa kalkıp arabanın etrafından dolandı ve kadının yanındaki koltuğa oturdu. Sade bir arabaydı. Her taraf siyah plastik ve fare kürkünü andıran kaplamayla örtünmüştü. Yıpranmış bir kiralık aracı andırıyordu. Ön tarafı polis düzenekleriyle doluydu. Telsizler, bilgisayar, yukarıda kamera, kayıt cihazı, kıvrılan kabloda yanıp sönen kırmızı ışık. Ama arabanın önüyle arkası arasında güvenlik camı yoktu ve bu sayede koltuk arkaya kayabiliyordu. Reacher rahat bir yolculuk geçirecekti. Geniş alanda bacaklarını uzatabilecekti. Su örneği arka koltuktaydı. Vaughan güzel görünüyordu. Eski bir kot ve beyaz bir gömlek giymişti. Gömleğin üstten iki düğmesi açık, kollan dirseğe kadar kıvrılmıştı.

Değişmişsin, dedi Vaughan.

Ne anlamda?

Giysilerinden bahsediyorum seni budala.

Onlara fazla bağlanma yakında gidecekler.

Bir kıyafeti en uzun ne kadar giydin?

Sekiz ay, dedi Reacher. Çölde askeri görevdeydim, Körfez Savaşı sırasında. Giysileri hiç çıkarmadım. Yedeğimiz yoktu. Pijamamız da.

İlk Körfez Savaşı'nda orada miydin?

Baştan sona.

Nasıldı?

Sıcak.

Vaughan arabayı motelin önünden çıkarıp Birinci Sokak'a yöneldi. Sola dönüp doğuya, Kansas'a doğru yola çıktı. Uzun yoldan mı gideceğiz?

Öylesi bence daha iyi.

Bence de, dedi Reacher.

Araç bariz bir polis aracıydı. Yollar boştu ve Vaughan çoğunlukla yüz kırk kilometre hızla gitti. Reacher, Colorado Springs'i biraz biliyordu. Oradaki en büyük ordu üssü Fort Carson'dı ama ağırlık hava kuvvetlerindeydi. Bunun dışında hoş bir yerdi. Manzara güzel, hava temizdi. Çoğunlukla güneşliydi ve Pikes Peak denen tepeler harika görünüyordu. Şehir merkezi düzgündü. Eyalet laboratuvarı devlet binalarından birindeydi. Başkent Denver'daki merkeze bağlı çalışıyordu. Colorado için su önemli bir meseleydi. Fazla yoktu. Vaughan örneği teslim edip bir form doldurdu.

Görevli formu şişeye sarıp bir plastikte tutturarak düşmeyeceğinden emin oldu. Ardından törensel bir edayla, sanki şişedeki sıvı dünyayı kurtarabilir veya yok edebilirmiş gibi onu içeri götürdü. Geri döndüğünde Vaughan'a sonuçları telefonla bildireceklerini söyledi. Eyaletin TCE konusunda katı kuralları olduğunu açıkladı. Maddenin bir kısmının buharlaşacağı ve bir kısmının toprak tarafından emileceği var sayılıyordu. Despair için asıl önemli nokta, su havzasının derinliği ve içine katılan miktardı. Eyalet, Halfway kentinin yeraltı su tabakasının derinliğini santimi santimine biliyordu ve öğrenilmesi gereken tek şey oraya havzaya doğru akan TCE miktarıydı.

Semptomlar neler? diye sordu Vaughan. Eğer TCE çoktan suya karışmışsa ne gibi belirtiler gösterir?

Laboratuvardaki adam Reacher'a baktı.

Prostat kanseri, dedi. İlk uyarı bu olur. Erkekler önce gider.

Arabaya döndüler. Vaughan dalgındı. Reacher kadının aklından neler geçtiğini bilmiyordu. Vaughan polisti ve toplumun duyarlı bir üyesiydi ama musluk suyuna karışan kimyasal maddeden fazlası için endişelendiği belliydi. Reacher, Vaughan ın neden onu da yanında getirdiğini anlamadı.

Fazla konuşmamışlardı. Genç kadına eşlik etmesinin Vaughan ın işine yaradığından şüpheliydi.

Vaughan arabayı park ettiği yerden çıkarıp iki tarafı ağaçlık yolda yüz metre ilerledikten sonra kırmızı ışıkta durdu. Sol taraf batı, sağ taraf doğuydu. Işık yeşile döndüğü halde kımıldamadı. Öylece oturup direksiyonu sıkı sıkı tuttu ve seçe-miyormuş gibi sola ve sağa baktı. Arkalarındaki şoför korna çaldı. Vaughan aynaya bakıp Reacher'ı süzdü.

Benimle kocamı ziyarete gelir misin? dedi.

KIRK DOKUZ

Vaughan sola, tepeye giden yola sapıp ardından bir kez daha »ola döndü ve güneye yöneldi. Puebb yazısını takip ediyordu. Reacher yıllar önce buradan geçmişti. Fort Carson, Colorado Springs ve Pueblo arasında, anayolun biraz batısındaydı.

Sence bir sakıncası var mı? diye sordu Vaughan.

Bence bİR sakıncası yok.

Sorun nedir o halde?

Garip bir talep, dedi Reacher.

Vaughan karşılık vermedi.

Ve garip bir ifade biçimi, dedi Reacher. Gelip kocamla tartışır mısın, diyebilirdin. Ama Ziyarete gelir misin, diye sordun. Kim ziyaret edilir? Bana hapiste veya hastanede olmadığını söyledin. O zaman nerede? Evden uzakta çalıştığı için pansiyonda mı kalıyor? Bir yerlerde görevde mi? Kız kardeşinin tavan arasında mı kilitli?

Hastanede değil demedim, dedi Vaughan. Sigara içmekten kanser olmadığını söyledim.

Vaughan sağa dönüp dört şeritli eyaletler arası karayoluna geçti. Yeşil tepeler arasında bir buçuk kilometre gittikten sonra çam ağaçları arasından, eski, yıpranmış gri bir yanyola saptılar. Etefinda dikenli tel veya bir işaret yoktu ama Reac-her iki taraftaki toprakların orduya ait olduğundan emindi. Fort Carson ın ötesindeki binlerce dönümün, soğuk savaş döneminde ordu tarafından el konulduğunu ama fazla kullanılmadığını biliyordu. Pencereden gördüğü manzara, Savunma Bakanlığı arazilerini andırıyordu. Her yerde aynı görünürdü. Doğa, bu arazilerin üniformasıydı. Biraz yıpranmış, ne kendi haline bırakılmış ne de ekilip biçilmişti.

Vaughan, bir buçuk kilometre sonra yavaşladı ve sağ taraftaki yarı gizli bir sapağa girdi. Tuğla sütunların arasından geçtiler. Standart ordu malzemesi diye düşündü Reacher. Yirmi metre sonra ince metal ayaklar üzerine yerleştirilmiş modern bir tabelayla karşılaştılar. Üzerinde şirket logosu vardı ve Olimpik TBI Merkezi yazıyordu. Bir yirmi metre sonra gördükleri başka bir levha ise şöyle diyordu, Sadece izinli personel. Yirmi metre daha gittiler. Yolun iki tarafındaki çimlerin bir süre önce budandığı anlaşılıyordu. Çimenlik alan yüz metre uzayıp alçak tuğla binaların önünde sona eriyordu. Uzun yıllar önce yapılıp satılmış ordu binalarıydı. Reacher mimariyi tanıdı. Tuğla ve kiremit duvarlar, yeşil metal pencere pervazları, yeşil tırabzanlar. Ortada otlarla kaplı toprak bir alan vardı. Belki bir zamanlar gül bahçesiydi. Mekanın artık özel şirket mülkiyetinde olduğu, tekrarlanan panolarla ziyaretçilere hatırlatılıyordu. Logo ve Olimpik TBI Merkezi yazısı.

Sağ tarafta çimento dökülmüş alanda beş araba duruyordu. Hepsinin plakası yerliydi ve hiçbiri yeni veya temiz değildi. Vaughan arabasını sıranın sonuna park edip motoru kapadı, El frenini çekti ve anahtarı çıkardı. Sanki mahsus ağır hareket ediyordu. Arkasına yaslanıp ellerini kucağına koydu.

Hazır mısın? diye sordu.

Neye? dedi Reacher.

Vaughan cevap vermedi. Kapıyı açıp fare tüyünü andıran kumaşla kaplı koltuktan indi. Reacher da aynısını yaptı. Binanın girişine doğru yürüdüler. Uç basamak yukarı çıkıp kapıdan içeri girerek Reacher'in benzerlerinin üzerinde belki binlerce kez yürüdüğü yeşil parkelerle kaplı koridorda ilerlediler. Mekan kesinlikle ellilerin ortasında yapılmış bir ordu üssüydü.

Çevrede terk edilmişlik hissi vardı. Tepede yeni takılmış duman detektörleri görülüyordu. Onlar dışında fazla değişmemişti. Sağ tarafta bir zamanlar meşgul bir teğmenin oturduğu meşe girinti vardı. Onun yerinde, önündeki tıbbi notları inceleyen gri kazaklı bir sivil oturuyordu. Kırk yaşlarında zayıf bir adamdı. Yıkanmamış saçları gereğinden fazla uzundu. İyi günler Bayan Vaughan, dedi. Hepsi bu. Sesinde ne sıcaklık ne de heyecan vardı.

Vaughan başını salladı ama ona bakmadığı gibi yanıt da vermedi. Koridorun sonuna kadar ilerleyip eskiden başka bir amaçla kullanıldığı belli, büyük bir odaya girdi. Belki bekleme odası, resepsiyon veya subay kulübüydü. Artık farklıydı. Pis ve bakımsızdı. Tavan örümcek ağlarıyla kaplıydı. Antiseptik ve sidik kokuyordu. Lekeli duvarlarda, bel hizasına yerleştirilmiş, kırmızı panik düğmeleri vardı. Tekerlekli iskemleye bağlı iki adam dışında oda tamamen boştu, ikisi de gençti ve tamamen hareketsizdi. İkisinin de ağzı açık ve bakışları binlerce kilometre öteye odaklanmıştı.

İkisinin de kafası kazınmıştı. Kafatasları yamuktu. Kötü yaralanmışlardı. Reacher kımıldamadan durdu.

Panik düğmelerine baktı.

Tıp dosyalarını düşündü.

Bir klinikteydi.

Tekerlekli iskemledeki adamlara baktı.

Bir tür huzurevi.

Etrafın ne kadar tozlu ve kirli olduğuna baktı.

Bir tür çöplük müydü yoksa!

Levhada gördüğü harfleri düşündü.

TBI.

Travmatik Beyin İncinmesi.

ilerledi. Vaughan önden gidip bir koridora sapmıştı. Yarı yolda onu yakaladı.

Kocan kaza mı geçirdi? diye socdu.

Pek sayılmaz/'dedi Vaughan.

Öyleyse ne oldu?

Kendin çöz.

Reacher yeniden durdu. İki adam da gençti.

El değiştirmiş eski bir ordu binasındaydı.

Savaş yaralan, dedi. Kocan askerdi. Irak'a gitti.

Vaughan yürürken başını salladı.

Ulusal birlikteydi, dedi. İkinci seferiydi. Kalış süresini uzattılar. Cipinin zırhı yoktu. Ramallah'ta bir el bombasıyla havaya uçtu.

Başka bir koridora saptı. Yine kirliydi. Her taraf tozla kaplıydı. Yerlerde fare pislikleri vardı. Elektrik parasından tasarruf etmek için ampuller en düşük seviyede yanıyordu. Bazıları sönmüş ve değiştirilmemişti.

Burası orduya mı ait? diye sordu Reacher.

Vaughan başını iki yana salladı.

Özel bir firma tarafından işletiliyor, dedi. Şirketin güçlü politik bağlantıları varmış. Karlı bir anlaşma yapmışlar. Bedava emlak ve büyük devlet yardımları.

Vaughan, yeşil bir kapının önünde durdu. Kapının elli yıl önce bir piyade tarafından Pentagon standartlarına göre belirlenen şekilde ve renkte boyandığı belliydi. Piyadenin çıkardığı işçilik subaylardan biri tarafından incelenmiş ve denetim subayı tarafından onaylanmıştı. O günden beri kapıyla ilgilenen olmamıştı. Yıpranmış, rengi solmuş ve üzeri çiziklerle dolmuştu. Silinebilir kalemle kapıya D.R. Vaughan ve hizmet numarasını belirten bir dizi rakam yazılmıştı.

Hazır mısın? diye sordu Vaughan.

Sen hazırsan... dedi Reacher.

Ben hiçbir zaman kendimi hazır hissetmiyorum, dedi Vaughan.

Kolu çevirip kapıyı açtı.

ELLI

David Robert Vaughan ın odası dört metrekare kadardı.

Duvarların alt tarafı koyu yeşile, üst tarafı krem rengi bir şeridin ardından açık yeşile boyanmıştı. İçerisi sıcaktı. Ufak bir penceresi vardı. Kenardaki ufak dolap açıktı ve içine bir takım temiz pijama konmuştu. Yanındaki metal dosya dolabı evraklar ve büyük boy kahverengi zarflarla doluydu. Çoğunun içinde röntgen filmleri duruyordu.

Odada tek yatak vardı. Tekerlekleri sabitlenmiş dar hastane yatağı üst kısmının yukarı kalkmasını sağlayan bir mekanizmaya sahipti. Mekanizma kırk beş derecelik açı yapacak şekilde sabitlenmişti. Hasta, lekeli bir örtünün altında, dinleni-yormuş gibi yatıyordu. Reacher, onun David Robert Vaughan olduğunu tahmin etti. Dar omuzlu, ufak tefek bir adamdı. Üzerindeki pike tahmin etmeyi güçleştiriyordu. 1.67 boyunda, 80 kilo civarındaydı. Teni pembemsiydi. Çenesinde ve yanaklarındaki sarı sakallar uzamıştı. Burnu düzgün, gözleri maviydi. Boşluğa bakıyordu.

David'in kafatasının bir kısmı yoktu.

Neredeyse tabak büyüklüğünde bir kemik eksikti. Alnında geniş bir boşluk bırakmıştı. Sanki biri testereyle kafasının kenarını kesmişti.

Beyni görünüyordu.

Bir balon gibi, boşluktan dışarı çıkmıştı, koyu, morumsu bir renge sahipti. Kuru ve öfkeli duruyordu. Deliğin üzeri je-latinimsi bir tür kaplamayla örtülmüştü.

Merhaba David, dedi Vaughan.

Yataktaki adam yanıt vermedi. Ona doğru uzanan dört serum kablosu örtünün altında kayboluyordu, işemesini sağlayan sondanın ucu yatağın altındaki kaba iniyordu. Nefes almasını sağlayan tüp yanağına bantlanmıştı ve ucu kıvrılıp adamın ağzından içeri giriyordu. Diğer tarafı tıslayan bir respiratöre bağlıydı. Respiratörün üzerindeki duvarda ordu işi bir saat asılıydı. Beyaz zeminin üzerindeki akrep ve yelkovan siyahtı. Her saniye gürültüsüz ama mekanik tıklamayla ilerliyordu.

David, sana bir arkadaşımı getirdim, dedi Vaughan.

Yanıt yoktu ve hiç olmayacaktı. David tamamen kaybolmuştu. Ne uyanıktı ne uyuyordu. Hiçbir şeydi.

Vaughan eğilip kocasının alnını öptü.

Ardından dosya dolabına gidip röntgen zarflarından birini aldı. Üzerinde solmuş mürekkeple D.R. Vaughan yazıyordu. Zarf buruşmuştu. Pek çok kez açılıp kapandığı belliydi. Vaughan röntgeni çıkarıp pencereden gelen ışığa tuttu. Kocasının kafasını dört ayrı açıdan gösteren bir resimdi. Ön, sağ, arka, sol. Beyaz kafatası, gri beyin maddesi ve her tarafına yayılmış parlak noktacıklar.

Irak'ın imzası, dedi Vaughan. İnsan beyninde bombanın yarattığı hasar. Fiziksel travma. Basınç düşmesi, parçalanma, kafatasına isabet, parçaların beyne saplanması. David'de hepsi var. Kafatası kırıldı ve kemiğin bir kısmını kesmek zorunda kaldılar. Ona iyi geleceğini söylediler, beyindeki baskıyı azaltıyormuş. Şişlik indiğinde üstünü plastikle kaplamaları gerekiyordu. Ama David'in beynindeki şişlik hiç inmedi.

Vaughan, filmi zarfa kaldırıp zarfı yeniden yığının arasına koydu. Başka bir film çıkardı. Göğüs röntgeniydi. Beyaz kaburgalar, gri organlar, başka birinin kol saati olduğu anlaşılan garip bir nesne ve sıvı damlacıkları gibi görünen parlak noktalar.

Bu yüzden nikah yüzüğümü takmıyorum, dedi Vaughan. David boynundaki zincire geçirip yanında Irak'a götürmüştü. Patlamanın yarattığı ısıyla yüzük eriyip ciğerlerine saplanmış. Film diğerklerinin arasına kaldırdı. Yüzüğü iyi şans için yanında taşıyordu, dedi.

Daha düzgün olan ikinci yığından bir evrak alıp yatağın kenarına gitti. Görevi neydi? diye sordu Reacher.

Piyade. Birinci Silahlı Birliğe atanmıştı.

Ve bu yaralanma Humvee'ye yerleştirilen bomba sonucu gerçekleşti.

Vaughan başını salladı. Teneke kutuyla yapılmış bir patlayıcı. Bunlara emprovize patlayıcı deniyor. Neden öyle dediklerini anlamıyorum. Bana son derece planlı ve profesyonel görünmüştü.

Ne zaman oldu?

Neredeyse iki yıl önce.

Respiratör tısladı.

Orduya çağırılmadan önce işi neydi? diye sordu Reacher.

Tamirciydi. Çoğunlukla çiftlik araçlarını tamir ederdi.

Saat ısrarlı bir şekilde tıkladı.

Teşhis ne? diye sordu Reacher.

Başlangıçta o kadar kötü değildi, en azından teoride. Bilincinin bulanabileceğini, bazı şeyleri yapmakta zorluk çekeceğini düşündüler. Dengesiz ve saldırgan olma ihtimali vardı. Ama temel yetilerinin hepsini kaybedecekti.

Böylece taşınmaya karar verdin, dedi Reacher. Tekerlekli iskemleyi düşünüyordun. Tek katlı bir ev alıp salonun kapısını kaldırttın. Tekerlekli iskemleye yer açmak için mutfak masasına dört değil üç iskemle koydun.

Hazırlıklı olmak istedim. Ama o hiç uyanmadı. Beynindeki şişkinlik geçmedi.

Neden?

Elini yumruk yap.

Ne?

Elini yumruk yap ve öyle tut.

Reacher elini yumruk yapıp havada tuttu.

Tamam, kolunun omurga olduğunu var sayıyoruz ve yumruk da omurilik soğanı. Hayvanlar aleminde çoğunlukla hepsi bu kadardır. Ama insanların beyni gelişir. Bir bal kabağını alıp yumruğunun üzerine yerleştirdiğimi düşün. İşte beynin. Balkabağının kabuğu beyni korur. Balkabağına vurabilir, onu sallayabilirim. Sana bir şey olmaz. Ama aniden bileğini büktüğünü hayal et. O zaman ne olur?

Elim ve balkabağı arasındaki bağlar kopar, dedi Reacher. Balkabağının dokusu artık elime yapışmaz.

Vaughan başını salladı. David'in başına gelen bu. Olabilecek en kötü beyin hasarı. Beyninde bir sorun yok ama omurilik soğanı beynin orada olduğunu bilmiyor. Sorunun farkında değil.

Aradaki bağ iyileşmiyor mu?

Asla. Beynin farklı işlere ayırdığı yedek kapasitesi var ama nöronlar yenilenmiyor. David asla iyileşmeyecek. Beyni hasar görmüş bir kertenkele gibi. Zekası süs balıklarınıninki kadar. Kımıldayamaz, göremez, duyamaz ve düşünemez.

Reacher hiçbir şey söylemedi.

Savaş alanındaki tıbbi bakım artık iyice ilerledi, dedi Vaughan. Hayati tehlikeyi atlamıştı ve on üç saat içinde Almanya'ya götürülmüş. Kore ve Vietnam Savaşı'nda olsa çoktan ölürdü.

Yatağın kenarına gidip elini kocasının yanağına koydu ve şefkatle okşadı. Omuriliğinin de hasar gördüğünü düşünüyoruz ama fazla bir önemi yok.

Respiratör tekrar tısladı ve serum şişelerinden akan damlaların belirsiz sesi duyuldu. Vaughan bir süre kımıldamadan durdu. Çok sık tıraş olmuyorsun değil mi? diye sordu sonra.

Ara sıra, dedi Reacher.

Ama nasıl tıraş yapılacağını biliyorsun?

Daha bacak kadar çocukken öğrendim.

David'i tıraş eder misin?

Hastabakıcıların bunu yapması gerekmiyor mu?

Gerekıyor ama yapmıyorlar. David'in iyi görünmesini istiyorum. En azından bu kadarını yapabilirim. Metal dolaptan bir süpermarket torbası çıkardı, içinde tıraş jeli, tek kullanımlık jiletler, sabun ve havludan oluşan tıraş malzemeleri vardı. Reacher koridorun sonunda bir banyo buldu ve bir iki kere ıslak bezle gidip gelerek adamın yüzünü sabunlayıp sildi ve yeniden ıslattı. Mavi jeli adamın çenesine ve yanaklarına sürüp ardından jileti kullanmaya başladı. Zordu. Kendi kendini tıraş ederken insan içgüdüsel hareket ediyordu. Oysa başkasını tıraş etmek farklıydı, özellikle o başkasının ağzında soluk borusu varsa ve kafatasının bir kısmı eksikse.

Reacher adamı tıraş ederken Vaughan odayla ilgilendi. Dolapta, içinde toz bezlerinin, spreylelerin ve fırçaların olduğu bir torba daha vardı. Odanın her tarafını büyük bir dikkatle temizledi. Kocasını, tavandaki belirsiz bir noktaya bakıyordu. Respiratör tısladı. Reacher tıraşı bitirdi. Vaughan bir dakika sonra durup yatağın yanına geldi ve onu inceledi.

İyi iş, dedi Vaughan.

Seninki de. Ama bu işi sen yapmamalısın.

Biliyorum.

Eşyaları süpermarket torbalarına koyup torbalan dolaba yerleştirdiler. Ne sıklıkta ziyarete geliyorsun? diye sordu Re-acher.

Çok sık değil, dedi Vaughan. Bir tür Zen bulmacası. Onu ziyaret etsem bile benim onu ziyaret ettiğimi bilmediği sürece onu ziyaret etmiş sayılır mıyım? Buraya gelmek, onun için değil, iyi bir eş olduğumu kendime göstermek için yaptığım bencil bir eylem. Bu yüzden anılarımda ziyaret etmeyi tercih ediyorum. Orada çok daha gerçek.

Ne kadar süre evliydimiz?

Hala evliyiz.

Özür dilerim. Ne kadar oldu?

On iki yıl. Sekiz yıl sonra iki yıl Irak'ta kaldı. Son iki yıldır da bu halde. Kaç yaşında?

Otuz dört. Altmış yıl daha yaşayabilirdi.

Mutlu muydunuz?

Hem evet hem hayır, herkes gibi.

Ne yapacaksın?

Şimdi mi?

Uzun vadede.

Bilmiyorum, insanlar, hayatıma devam etmemi söylüyor. Belki öyle yapmalıyım. Belki Zenon gibi kaderimi kabul etmeliyim. Bazen bunu becerebileceğimi düşünüyorum. Sonra paniğe kapılıyorum. Onu bu hale getirdiler, sonra da ondan boşanmamı mı istiyorlar? Üstelik David hiçbir şeyden haberdar değil. Yani yine aynı Zen hikayesi. Sence ne yapmalıyım?

Bence yürüyüşe çıkmalısın, dedi Reacher. Şimdi. Tek başına. Yalnız yürümek her zaman iyidir. Gidip temiz hava al. Ağaçlara bak. Sen yolun sonuna ulaşmadan arabayla gelir seni alırım.

Sen ne yapacaksın?

Zaman geçirmenin bir yolunu bulurum.

ELLI BİR

Vaughan kocasıyla vedalaştı. Reacher'ın yanında kirli koridorlardan geçip girişe vardı. Gri kazaklı görevli, İyi günler Bayan Vaughan, dedi. İkisi birlikte beton dökülmüş meydana çıkıp arabaya yöneldiler. Reacher arabanın kaportasına yaslandı. Vaughan'sa yürümeye devam etti. Gözden kaybolmasını bekleyen Reacher arabadan uzaklaştı ve girişe geri döndü. Merdivenleri çıkıp kapıdan girdi. Eşiği geçti ve Buradan kim sorumlu? diye sordu.

Ben, sanırım. Vardiya denetmeni benim, dedi gri kazaklı adam.

Burada kaç hasta var? diye sordu Reacher.

On yedi, dedi adam.

Kim olduklarını biliyor musun?

Sadece hastalar, ahabap. Bize kimi yollarlarsa.

Burayı bir tüzüğe göre mi işletiyorsunuz?

Elbette. Her yerde olduğu gibi, burada da bürokrasi işliyor.

Tüzüğün bir örneği var mı?

Buralarda bir yerlerdedir.

Bana odaları, kirli koridorları fare boku içinde tutmanın sorun yaratmadığını yazan kısmı gösterir misin?

Adam gözlerini kırpıştırıp yutkundu. Temizliğin bir anlamı yok, ahbap. Temizleyip temizlemediğimizi bilmiyorlar. Nasıl bilebilirler? Hepsi bitkisel hayatta. Burası sebze bölümü.

Buraya o adı mı veriyorsunuz?

Gerçek bu.

Yanlış yanıt, dedi Reacher. Burası sebze bölümü değil, bir gazi kliniği. Sen de bir pisliksin.

Kendine gel, ahbap. Sana ne?

David Robert Vaughan benim kardeşim.

Gerçekten mi?

Bütün gaziler kardeşimdir.

Adamın beyni ölü, ahbap.

Ya seninki?

Hayır.

O zaman dinle. Hem de iyi dinle. Senden daha kötü du-rumdakiler, senin onlara verebileceğinin en iyisini hak eder. Görev ve hizmet bilinci, onur bunu gerektirir. Bu kelimeleri anlıyor musun? İşini iyi yapmalısın, işini düzgün yapmalısın çünkü bunu becerebilirsin. Ödül beklediğin için değil, buradakiler daha iyisini hak ettiği için. Akraları daha iyisini hak ettiği için.

Kimsin sen?

Ben ilgili bir vatandaşım, dedi Reacher. Önümde birkaç seçenek var. Şirketi utandırabilirim, gazeteleri veya televizyonu arayabilir, gizli kamerayla buraya gelip kovulmanı sağlayabilirim. Ama ben böyle şeyler yapmam, insanlarla yüz yüze konuşup seçeneklerini hatırlatmayı tercih ederim. Seçeneklerini bilmek istiyor musun?

Neymiş?

Yüzünde bir gülümsemeyle sana söylediklerimi aynen yap.

Yoksa?

Yoksa on sekiz numaradaki hasta olursun.

Adam hiçbir şey söylemedi.

Ayağa kalk! dedi Reacher.

Ne?

Ayağa! Şimdi!

Ne?

Ayağa. Hemen! Yoksa bir daha hiç kalkamamanı sağlarım, dedi Reacher.

Adam bir saniye tereddüt edip yerinden doğruldu.

Hazır ola geç, dedi Reacher. Ayaklarını birleştir, omuzlar dik, baş yukarda, bakışlar önde, kollar dümdüz iki yanda. Başparmakların pantolonunla aynı hizada. Tanıdığı bazı subaylar bağırmaı tercih ederdi. Reacher'a göre alçak sesle, açık ve net kelimelerle konuşmak çok daha etkiliydi. Buz gibi bakışlarla, aptal bir çocukla konuşur gibi. Böyle yaptığında karşısındakinin ne tür bir tehdide maruz kaldığını gayet net anladığını keşfetmişti. Sakin, sabırlı ses, devasa cüsse.

Çelişki çarpıcıydı. İşe yarayan yöntemi bulmak önemliydi. Ve bu hep işe yarardı.

Hastalar, sana yollanmış herhangi bir şey değil, onlar insan. Ülkelerine hizmet ettiler. En iyi bakımı ve saygıyı hak ediyorlar.

Adam hiçbir şey söylemedi.

Burası utanç verici bir yer. Pis ve karışık. Beni iyi dinle. O cılız k.çını kaldırıp elemanlarını toplayacak ve içeriği temizleteceksin. Yakında geri geleceğim, belki yarın, belki gelecek hafta, belki gelecek ay. Eğer yerler yüzümü görebileceğim kadar pırıl pırıl değilse seni bir temiz pataklayacağım. Popona öyle bir tekme atacağım ki bağırsakların dışlerine takılacak. Beni anlıyor musun?

Adam duraksadı ve gözlerini kırpıştırdı. Uzun bir sessizlikten sonra Tamam, dedi.

Gülümseyerek, dedi Reacher.

Adam yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi.

Daha neşeli, dedi Reacher.

Adam dişleri ortaya çıkacak şekilde gülümsedi.

Bu daha iyi, dedi Reacher. Saçlarını kestireceksin, her gün duş alacaksın. Bayan Vaughan ne zaman ziyarete gelirse ayağa kalkıp onu karşılayacak ve ona kocasının odasına kadar eşlik edeceksin. Oda her zaman temiz, kocasının tıraşı yapılmış olacak. Beni anlıyor musun?

Tamam.

Beni anlıyor musun?

Evet.

Net bir şekilde?

Evet.

Evet ne?

Evet efendim.

Temizliğe başlamak için altmış saniyen var yoksa kolunu kırarım.

Adam hiç oturmadan telefonla birini aradı, ardından telsizle birilerine haber verdi. Ve elli saniye sonra koridorda üç adam belirdi. Tam altmışıncı saniyede dördüncü onlara katıldı. Bir dakika sonra, dolaptan temizlik malzemeleri çıkarılmış, beş adam birden temizliğe başlamıştı. Reacher onları işleriyle baş başa bırakıp arabaya döndü ve Vaughanı almak üzere yola ıktı. Arabayı yavaş kullandı ve bir buçuk kilometre ötede ona yetişti. Vaughan yolcu koltuğuna geçti ve geldikleri yoldan, ağaçların arasından, tepelerin içinden geri döndüler. Geldiğin için teşekkürler, dedi Vaughan.

Sorun değil, dedi Reacher.

Neden gelmeni istediğimi biliyor musun?

Evet.

Neden?

Neden böyle yaşadığını ve bu işi yaptığını, en azından bir kişi anlasın istedin.

Ve?

Bundan sonra yapacağın şeyin yanlış olmadığını birinin anlamasını istedin. Neymiş o?

Tamamen sana kalmış bir şey. Ne karar verirsen ver, benim için sorun değil.

Sana yalan söyledim, dedi Vaughan.

Biliyorum.

Biliyor musun?

Adam direksiyona bakarak başını salladı. Thurman'ın ordu kontratını biliyordun. Askeri üssü de. Pentagon sana onlarla ilgili her şeyi anlattı, öylesi daha mantıklı. Eminim karakoldaki telefon defterinde A harfinde askeri polisin telefonu yazıyordun

Yazıyor.

Ama bu konudan bahsetmek istemedin. Demek ki orada yeniden işlenen şey sıradan askeri çöp değil.

Değil mi?

Reacher başını salladı.

Irak'ta hasar gören askeri malzemeler. Öyle olmalı. Bu durum New Jersey plakalı kamyonları açıklıyor. Limandan geliyorlar muhtemelen. Sıradan çöpler için neden Pensilvanya ve Indiana'dan geçsinler? Ve neden sıradan çöpler sevk kon-teynerlere konsun? Hayır, Thurman'ın bölgesi, belirli bir tür operasyonda uzman nokta. Gizli, her yerden kilometrelerce uzakta.

Özür dilerim.

Dileme. Anlıyorum. Paylaşmak istemedin. Hatta düşünmek bile istemedin. Bu yüzden beni engellemeyi denedin. Boş ver dedin, görülecek hiçbir şey yok?

Orada havaya uçmuş Humvee'ler var, dedi Vaughan. Benim için anıttan farksızlar. İçlerinde ölmüş veya neredeyse ölecek insanlar için dikilmiş birer anıt.

Ve sonra ekledi Ve çoktan ölmesi gereken insanlar için.

Reacher'la Vaughan, kuzeydoğuya doğru yola devam etti. Sonra 1-70 numaralı otoyola dönüp Kansas hattını dolaştılar. Bu, Thurman'ın gizlilik tutkusunu açıklamıyor, dedi Reacher.

Belki saygı meselesidir, dedi Vaughan. Belki o da onları anıt gibi görüyordur.

Orduda mıydı?

Sanmıyorum.

Ailesinden biri savaşta mı öldü?

Sanmıyorum.

Despair'den orduya yazılan oldu mu?

Duyduğum kadarıyla hayır.

Öyleyse saygı düşük ihtimal. Bir de askeri üs meselesi var. Çalınacak ne var? Humvee temelinde bir

araba. Zırhla kaplı bir araba. M60 hiçbir patlamadan sağ çıkamaz.

Vaughan bir şey söylemedi.

Ve uçağı da açıklamıyor, dedi Reacher.

Yani kasabada mı kalacaksın?

Reacher başını salladı.

Bir süre, dedi. Çünkü bence bir olay patlak verecek. O kalabalık beni etkiledi. Bir şeyin başlangıcı ya da ortasında bu kadar tutkuyla hareket ederler miydi? Hiç sanmıyorum. Bence hepsi heyecan içindeydi çünkü bir şeyin sonuna yaklaşıyorlar.

ELLI İKİ

Vaughan sessizce oturdu. Hope'a kadar arabayı Reacher kullandı. Despair'i atlayıp uzun yoldan gitmeyi tercih etti ve kasabaya Grand Marquis'yle geldiği doğu yolundan girdi. Aynı ilk baştaki gibi. Öğleden sonra saat beşte, kasabaya vardılar. Güneş alçalmıştı. Reacher Birinci Sokak'tan geçip Üçüncü Sokak'taki motele yöneldi. Resepsiyonun önünde durdu. Vaughan soru soran gözlerle adama baktı. Çok önce yapmam gereken bir şeydi.

Birlikte içeri girdiler. Meraklı resepsiyon görevlisi işinin başındaydı. Arkasındaki kancalarda üç anahtar eksikti. Reacher'ın odası on iki, Maria'nınki sekiz, geniş iç çamaşırılı kadıninki dört numaraydı.

Bana dört numarada kalan kadından bahset, dedi Reacher.

Görevli, Reacher'a bakıp bir saniye duraksadı. Sanki düşüncelerini topluyor, doğru bir biyografi sunmak için kendini zorluyordu. Mahkemede, şahit kürsüsünde oturur gibiydi.

California'lı, dedi. Beş gündür burada. Bir haftalık ücretini peşin ödedi.

Başka? dedi Reacher.

Dolgun biri.

Yaşı?

Genç. Yirmi beş, yirmi altı civarında.

Adı ne?

Bayan Rogers, dedi görevli.

Arabaya döndüler. Biri daha, dedi Vaughan. Ama garip biri. Kocasını düne kadar tutuklanmamış ama kadın beş gündür burada. Bunun anlamı ne?

Tezimiz doğru, dedi Reacher. Tahminimce beş gün öncesine kadar birlikte yol alıyorlardı. Adam Despair'de doğru insanları buldu ve saklanmaya başladı. Kadın doğrudan buraya geldi. Ama dünkü toplu hareket adamı açığa çıkardı ve yanlış insanlara rastlayınca yakalandı. Bütün kasaba aranmış, bütün taşların altına bakılmıştı. Onu fark ettiler.

Şimdi nerede?

Hücrede değildi. Belki yeniden doğru insanları bulmuştur.

O adı duyduğumu biliyordum, dedi Vaughan. Karısı, süpermarketin teslimatlarını yapan adamla gelmişti. Birkaç günde bir Topeka, Kansas'tan mal getirir. Bayan Rogers'ı buraya bırakmayı kabul etmiş. Bana bu olaydan o bahsetmiş, adını da o söylemişti.

Kamyon sürücüleri sana kimi getirip kimi götürdüklerini bildirir mi?

Küçük kasabalarda sır yoktur. Maria da aynı şekilde geldi. Ondan da böyle haberim oldu.

Lucy Anderson nasıl geldi?

Vaughan duraksadı.

Bilmiyorum, dedi. Despair polisi onu sınıra bırakmadan önce Lucy'nin varlığından haberim yoktu. Daha önce burada değildi.

O zaman batıdan geldi demek ki.

Sanırım. Bazıları doğudan, bazıları batıdan geliyor.

Ama bu, başka bir soruyu gündeme getiriyor. Maria, doğudan, Kansas'tan geldi ama yeşil arabalı yaşlı adamdan kendisini Despair'in batısındaki askeri üsse götürmesini istedi. Üssün orada olduğunu nereden biliyordu?

Belki Lucy Anderson söylemiştir.

Birbirleriyle konuştuklarını sanmıyorum.

Belki de Ramirez söylemiştir. Belki Topeka'da telefonla konuşmuşlardır. Batıdan gelirken üssü görmüştür.

Ama neden üs dikkatini çeksin veya umursasın ki? Üstelik neden Ramirez kız arkadaşına askeri bir üsten bahsetsin?

Bilmiyorum. »

Şefin iyi bir adam mı? diye sordu Reacher.

Neden sordun?

Umarım öyledir. Arabasını yine ödünç almamız gerek.

Ne zaman:

Bu gece geç saatlerde.

Ne kadar geç?

Çok geç.

Tam olarak kaçta?

Sekiz saat sonra.

Sekiz saat uygun, dedi Vaughan.

önce alışverişe gidiyoruz, dedi Reacher.

Reacher ve Vaughan, kapanmadan az önce hırdavatçı dükkanına vardılar. Kahverengi ceketli yaşlı adam kaldırımındaki malları topluyordu. Yaprak püskürtücüleri içeri taşımış merdivenlere geçmişti. Eşyaların kalanı hala yerindeydi. Reacher içeri girip bir fener, iki pil ve bir levye satın aldı. Ardından dışarı çıktı ve sekiz ayrı şekle sokulabilen bir merdiven seçti. Merdiven taşınması gerektiğinde düzgün bir şekilde katlanabiliyordu. Alüminyum ve plastikten yapıldığı için hafifti ve arabanın arka koltuğuna rahatça sığıdı.

Vaughan onu yemeğe davet etti. Yemek sekizdeydi. Her şey kurallarına göre olmalıydı. Hazırlanmak için aradaki iki saate ihtiyacı vardı. Reacher bu zamanı odasında geçirdi. Güzel bir uyku çekti, tıraş oldu, duş aldı, dişlerini fırçaladı ve giyindi. Giysileri yeniydi ama iç çamaşırının zamanı dolduğundan onu attı. Pantolonunu ve gömleğini giydi. Parmaklarını saçlarının arasında dolaştırıp aynada kendine baktı. İdare ederdi. Aslında nasıl görüldüğüne dair herhangi bir fikri yoktu. Neyse oydu. Görünüşünü değiştiremezdi. Bazıları hoşlanır, bazıları hoşlanmazdı. Üçüncü Sokak'tan Beşinci Sokağa iki blok yürüyüp doğuya döndü. Hava karanlıktı. Vaughan'ın evinin elli metre ötesine vardığında şefin arabasını göremediğini fark etti. Ya evin diğer tarafına park edilmişti ya da Vaughan arabayı geri vermişti. Belki acil bir telefon almıştı ve akşam için planlarını değiştirmişti. Derken evin otuz metre yakınına geldiğinde arabanın kaldırımda durduğunu gördü.

Karanlıkta bir boşluktu sanki. Camları kasvediyor, siyah boyası yıpranmış. Loş ışıkta neredeyse görünmezdi.

Mükemmel.

Kapının önüne gidip zili çaldı. Gecenin bu saatinde kapının açılması ortalama yirmi saniye sürer. Vaughan kapıyı dokuz saniyede açtı. Diz boyunda kolsuz bir siyah elbise giymişti. Ayağında kısa topuklu siyah ayakkabılar vardı. Yeni duş almıştı. Genç ve enerjik görünüyordu.

Baş döndürücüydü.

Selam, dedi Reacher.

İçeri gel, dedi Vaughan.

Mutfak mum ışığıyla aydınlatılmıştı. Masanın etrafına iki iskemle yerleştirilmiş, bir şişe şarap açılmış ve iki kadeh çıkartılmıştı. Fırından enfes kokular yükseliyordu. İştah açıcılar tezgaha yayılmıştı. Istakoz, avokado, greyluft.

Ana yemek henüz hazır değil. Zamanlamayı şaşırıdım. Uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştım.

Üç yıldır, dedi Reacher.

Daha uzun zamandır, dedi Vaughan.

Harika görünüyorsun.

Öyle mi?

Colorado'daki en hoş manzara.

Tepelerden de mi güzel?

Kesinlikle. Gezi kitaplarına senin resmini koymalılar.

İltifat ediyorsun.

Kesinlikle hayır.

Sen de iyi görünüyorsun, dedi Vaughan.

İşte bu iltifat.

Hayır, iyi temizlenmişsin.

Elimden geleni yaptım.

Bunu yapmamız doğru mu? diye sordu Vaughan.

Bence öyle, dedi Reacher.

David'e haksızlık etmiyor muyum?

David hiç geri gelmedi. Bu evde hiç yaşamadı. Neler olduğunu bilmiyor.

Yaralı görmek istiyorum.

Aslında David'in yaralı da olsa eve dönmesini isterdin.

Sanırım.

İkimiz de şanslıymışız, dedi Reacher. Pek çok asker tanıyorum. Hayatım boyunca onların arasındaydım. Uzuvarların kesilmesi, yanık ve sakat kalmak gibi yaşamı engelleyen yaralardan korkarlar. Ben şanslıyım çünkü o tür bir yara almadım. David de şanslı çünkü yaralarının farkında değil.

Vaughan hiçbir şey söylemedi.

İkimiz de şanslıyız çünkü seninle tanıştık, dedi Reacher.

Bana yara izini göster, dedi Vaughan.

Reacher gömleğinin düğmelerini açıp yarayı gösterdiğinde Vaughan bir saniye tereddüt ettikten sonra yaraya dokundu. Parmak uçları soğuk ve yumuşaktı. Reacher elektrik çarpmış gibi hissetti.

Nasıl oldu? diye sordu.

Beyrut'ta patlayan bir bomba.

Şarapnel mi saplandı?

Daha yakında duran bir adamın kemiği.

Korkunç.

Onun açısından bakarsak öyle. Benim için değil. Saplanan kemik değil metal olsaydı ölmüştüm.

Buna değer miydi?

Hayır. Elbette değmezdi, dedi Reacher. Uzun zamandır savaşmaya değen bir savaş olmadı.

Ne kadar zamandır?

1945'ten beri.

David bunu biliyor muydu?

Evet, dedi Reacher. Biliyordu. Askerleri bilirim. Kimse bir askerden daha gerçekçi değildir. Deneyebilirsin ama onları kandıramazsın. Bir saniye bile.

Ama askere gidip duruyorlar.

Evet, gidiyorlar.

Neden?

Bilmiyorum. Ben hiç geri dönmedim.

Hastanede ne kadar süre kaldın?

Birkaç hafta, hepsi bu.

David'inki kadar kötü bir yer miydi?

Çok daha kötü.

Neden hastaneler bu kadar kötü?

Çünkü ordu için savaşamayan yaralı bir asker çöpten farksızdır. Bu yüzden sivillere bağımlı oluruz ve onlar da bizi umursamaz.

Vaughan elini Reacher'ın yarısından sırtına doğru kaydırdı. Ardından diğer eliyle aynı hareketi tekrarladı. Beline sarılıp yanağını göğsüne yasladı. Ardından başını kaldırdı. Boynunu uzattığında Reacher eğilip onu öptü. Kadın sıcaklığın, şarabın ve diş macununun tadını aldı. Erkekse sabun, temiz ten ve parfüm kokusunu. Vaughan'ın saçları yumuşacıktı. Gözlerini kapatmıştı. Reacher dilini tanıdık olmayan ağzın içinde dolaştırıp onun dilini buldu. Bir eliyle Vaughan ın ensesini kavradı ve diğer elini kalçasınadoğru indirdi.

Uzun bir öpüşmeydi.

Vaughan bir an, nefes almak için durdu.

Bunu yapmalıyız, dedi.

Yapıyoruz, dedi Reacher.

Yaptığımızın yanlış olmadığını kast ettim.

Yanlış değil, dedi Reacher. Elinin altında Vaughan'ın elbisesinin fermuarını hissetti. Sol elinin serçe parmağı onun kalçasının hemen üzerindeydi.

Çünkü gideceksin, dedi Vaughan.

İki gün sonra, dedi Reacher. En fazla üç.

Hiçbir karışıklık yaşanmayacak, dedi Vaughan. Sürekliliğe dönüşme ihtimali yok.

Sürekli bir ilişkiyi beceremem, dedi Reacher.

Eğilip Vaughan ı öptü. Elini kaydırıp fermuarın ucunu yakaladı ve aşağı çekti. Elbisenin altında kadın çıplaktı. Sıcak, yumuşak, pürüzsüz ve hoş kokuluydu. Onu kucağına alıp koridordan geçirdi ve yol boyunca öperek iki yatak odasının bulunduğu tahmin ettiği yere götürdü. İki kapı, iki oda vardı. Biri kullanılmamış gibi kokuyordu, diğerinde ise Vaughan'ın kokusu vardı. Onu ikinci odaya taşıdı ve elbisesinin üzerinden kaymasına izin verdi. Biraz daha öpüştüler ve bir dakika sonra yataktaydılar.

Sonrasında, Reacher ve Vaughan yemek yedi. İlk önce iştah açıcılar, sonra elmalı ve baharatlı domuz ve beyaz şarap. Tatlı olarak yatağa geri döndüler. Geceyarısı birlikte duş alıp giyindiler. Reacher üzerine pantolonuyla gömleğini geçirdi. Vaughan ise siyah kot, siyah kazak, siyah spor ayakkabılar giydi, beline de siyah bir deri kemer taktı.

Yanına başka bir şey almamıştı.

Silah almayacak mısın? diye sordu Reacher.

Görev saatleri dışında silah taşımam, dedi Vaughan.

Peki, dedi Reacher.

Saat birde dışarı çıktılar.

ELLI ÜÇ

Vaughan arabayı kullanmakta ısrar etti. Şefinin arabasıydı. Reacher bu durumdan memnundu. Vaughan kendisinden daha iyi bir şofördü. Hem de çok daha iyi. Panik içindeki yüz seksen derece dönüşü Reacher ı etkilemişti. Geri vitesten, ileriye son hızda geçmişti. Kendisinin bunu becerebileceğinden şüpheliydi. Arabayı kendisi kullansa öfkeli kalabalık onları yakalayıp parçalara ayırırdı büyük ihtimalle.

Kalabalık yine karşımıza çıkmaz mı? diye sordu Vaughan.

Mümkün, dedi Reacher. Ama şüpheliyim. Saat geç. Bu ikinci gece. Thurman a geri gelmeyeceğimi söyledim. Dünkü gibi olacağını sanmıyorum.

Thurman neden sana inansın?

O dini bütün biri. İçini rahatlatan şeylere inanmaya alışkın.

Uzun yoldan gitmeliydik.

Gitmediğimize memnunum. Dört saat sürerdi. Yemeğe vakit kalmazdı.

Vaughan gülümsedi ve Despair'e doğru yola çıktılar. Gökyüzünde kalın bir bulut vardı. Ay yoktu. Yıldızlar da. Kapkaranlık ve mükemmeldi. Sınırı geçtiler ve bir buçuk kilometre ilerlediklerinde Reacher, Dikkatli olma zamanı. Bütün farları kapat, dedi.

Vaughan farları kapayınca birden dünya karardı ve aniden frene bastı.

Hiçbir şey göremiyorum, dedi.

Kamerayı kullan, dedi Reacher. Gece görüşünü aç.

Ne?

Bilgisayar oyunu oynar gibi, dedi Reacher. Ekranı izle, camı değil.

İŖe yarar mı?

Tank sürücüleri öyle yapar.

Vaughan tuşlara basınca bilgisayarın ekranı aydınlandı. Karşılarında arazinin soluk yeşil bir resmi belirdi. Her iki tarafta çalılar vardı ve yol önlerinde uzanıyordu. Vaughan ayağını frenden çekti ve yavaşça ilerlemeye başladılar. Bakışları bilgisayar ekra-nındaydı, gerçek görüntüde değil. Başlangıçta kararsızdı, göz el koordinasyonu bozulmuştu. Fazla sola veya sağa gidiyor, düzgün kullanamıyordu. Sonra bu yeni tekniğe alıştı. Mükemmel bir beş yüz metrenin ardından hızı biraz artırdı ve sonraki beş yüz metrede neredeyse elli kilometre hızla gitmeye başladılar.

Öne bakmamak beni öldürüyor, dedi Vaughan. Refleks olmuş.

Böyle iyi, dedi Reacher. Yavaş gitmeye devam et. Otuz veya elli kilometre hızla giderken motorun gürültüsünün duyulmayacağını hesaplamıştı. Ufak bir hırıltıdan başka ses yoktu. Hangi hızda giderlerse gitsinler tekerleklerin çıkardığı ses gibi yüzeysel sesler çıkacaktı ama kasabaya yaklaşırken yol düzeleceğinden bunu dert etmelerine gerek yoktu. Reacher, sol tarafa doğru eğilip ekrana baktı. Yeşil ve ürkütücü bir manzara vardı. Kameranın insanlarınki gibi tepkileri yoktu. Aptal, sabit bir gözdü. Aşağı, yukarı veya sağa, sola bakmıyordu. Tümseği aşmalarından hemen önce ekranda soğuk gökyüzünün görüntüsü belirdi ve hemen ardından yolun on beş kilometrelik kısmı karşılına serildi. Yeşil çalılar, kayalar, kıvrılıp giden yol... Karakolun yangın nedeniyle hala sıcak binası termal ekranda ufak bir parılıyla seçilebiliyordu.

Reacher birkaç kez camdan dışarı baktı ama farlar sönükken görülecek hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Sadece karanlık. Uzakta nöbet tutan birileri varsa, onlar da bir şey göremiyor demektir. En azından şimdilik. Hope'a yürüyüşünü hatırladı. Sınırı geçtiğinde Vaughanın aracını görmemişti. Üstelik o daha yeni, daha parlak, beyaz bir arabaydı. Reacher, onu görmemişti. Ama Vaughan, kendisini görmüştü. Seni bir kilometre ötedeyken gördüm demişti. Küçük yeşil bir noktaydın. Daha sonra kendisi de ekrandaki halini görmüştü, gittikçe büyüyen ve yaklaşan gümüş bir noktacıktı.

Ne güzel, demişti Reacher.

Ulusal güvenliğin parası, diye yanıtlamıştı Vaughan. Bir şeylere harcamaları gerekiyor.

Ekranı baktı ve küçük yeşil noktacıklar aradı. Araba derinden giden siyah bir denizaltı gibi yavaş ve kararlı bir şekilde ilerledi. Üç kilometre. Altı buçuk. Önlerinde hiçbir şey yoktu. Dokuz buçuk. On iki. Ne görecekti ne de arabanın motorunun ve tekerleklerin gürültüsü dışında duyacak bir şey vardı.

Vaughan, Sanırım yaklaşıyoruz, diye fısıldadı.

Reacher başıyla onayladı. Ekranda bir buçuk kilometre ötedeki binalar görünüyordu. Benzin istasyonu ve etrafındaki daha sıcak binalar. Kuru yiyecek dükkanı. Kiremit binaların bir kısmı gün ışığını emdiğinden, ekranda parlıyordu. Şehir merkezindeki binaların ışıltısı fonda seçiliyordu. Karakolun olduğu güneybatı yönünde havada soluk bir ışıltı vardı.

Küçük yeşil noktalar yoktu.

Dün bu noktadaydılar, dedi Reacher.

Şimdi neredeler?

Vaughan yavaşladı. Ekrandaki görüntü hala aynıydı. Doğa ve mimari, başka bir şey yoktu. Hareket eden bir şey yoktu.

İnsan doğası, dedi Reacher. Dün ateşlenmişlerdi ve bizden kurtulduklarını düşündüler. Aynı şeyi yeniden yapacak enerjileri yok.

Bir iki kişi devriye geziyordur.

Mümkün.

Arayıp fabrikayı uyaracaklar.

önemli değil, dedi Reacher. Fabrikaya gitmiyoruz. En azından şimdilik. Yavaşça, sessiz ve karanlık şekilde ilerlediler. Boş araziye ve garajı geçtiler. İkisi de ekranda görünmüyordu. Isı algısına göre manzaranın parçasıydılar. Benzin istasyonu biraz daha parlaktı. Arkasında ortalama bir yeşil ışıkla parıldayan yapılar vardı. Daha parlak renkte, pencere büyüklüğünde ışıltılar görülüyordu. Yalıtımın iyi yapılmadığı yerlerde çatılardan ısı yükseliyordu. Ama ışıktan noktacıklar yoktu. Kalabalıklar, küçük gruplar veya yalnız kovboylar yoktu.

En azından tam karşıda.

Kameranın açısı sabitti. Bu yüzden yan sokakları kontrol etmeleri imkansızdı. Alet, iki metrelik bir alanı tarayabiliyordu. Reacher geçtikleri sırada yan sokakları kontrol ediyordu. Hiçbir şey görmedi. Ne fener, ne kibrit ışığı, ne çakmak ne de sigaraların kızıl parıltısı. Artık tekerlekler neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Çakıl taşlarından kurtulmuşlardı. Vaughan nefesini tutmuştu. Gaza basan ayağı tüy kadar hafifti. Araba yürüyüşle koşu arası bir hızla ilerliyordu.

Derken karşılarında iki yeşil noktacık belirdi. Anayolun batı ucunun yakınlarındaydılar. Yan sokaktan çıkan iki kişi, yaya devriyelerdi. Vaughan frene basıp arabayı durdurdu, önlerinde ve arkalarında altı blok vardı.

Bizi görebilirler mi?

Bence diğer tarafa bakıyorlar, dedi Reacher.

Ya bakmıyorlarsa?

Bizi göremezler.

Arkamızda başkaları da olmalı.

Reacher geri dönüp baktı ve gecenin karanlığından başka hiçbir şey görmedi. Onları göremezsek, onlar da bizi göremez. Fizik kanunu bu, dedi.

Ekranı beyaz bir ışık belirdi. Koni şeklindeydi ve hareket ediyordu.

Fener ışığı, dedi Reacher.

Bizi görecekler.

Çok uzaktayız ve sanırım ışık batıya dönük.

Sonra işler değişti. Fener, tam bir daire çizdi. Yoğun ışık ekranı beyaza boyadı ve geçti.

Sence bizi gördüler mi? diye sordu Vaughan.

Reacher ekrana baktı. Arabanın farlarındaki reflektörleri düşündü. Kedigözleri gibi cilalanmış metaldi. Her kimse kımıldamıyor. Feneri yeterince güçlü değil.

Ne yapacağız?

Bekleyeceğiz.

İki dakika beklediler, sonra üç, sonra beş. Motor cılız bir sesle fısıldamayı sürdürdü. Fenerin ışığı yeniden üzerlerinden geçti. Ekrandaki görüntü iki düz çizgiye dönüştü. Uzakta, yeşil, neredeyse hiç hareket etmeyen iki çizgi. Görecek hiçbir şey yoktu. Her yer karanlıktı.

Burada kalamayız, dedi Vaughan.

Kalmalıyız. Yeşil noktacıklar ekranın ortasından sola doğru hareket etti. Arkalarında hayaletlerinkini andıran bir iz bırakarak ara sokakta kayboldular. Ekran doğa ve mimariden oluşan eski haline döndü.

Yaya devriye güçleri, dedi Reacher. Merkeze gidiyorlar. Belki alevler onları endişelendirmiştir.

Alevler mi?

Dün gece karakol yandı.

Senin bununla bir ilgin var mı?

öyle denebilir, dedi Reacher.

Tam bir delisin.

Onların sorunu. Yanlış insanla uğraştılar. Yola devam etmeliyiz.

Şimdi mi?

Sırtları dönükken onları geçelim. Vaughan gaza bastı ve araba ilerledi. Bir blok. İki. Ekran aynıydı.

Sadece ağaçlar ve evler. Başka bir şey yoktu. Tekerlekler yıpranmış yüzeyde sessizce döndü.

Daha hızlı, dedi Reacher.

Vaughan hızlandı. Önce saatte otuz, sonra elli kilometreye çıktı. Altmış beş kilometrede, motordan tanıdık bir gürlüme yükselmeye başladı. Etraftan herhangi bir tepki gelmedi. Reacher solu ve sağ kontrol ettiyse de kapkara bir boşluktan başka bir şey göremedi. Vaughan direksiyona sarılıp derin bir nefes aldı ve bilgisayar ekranına baktı. On saniye sonra kasabanın diğer tarafındaydılar.

Dört dakika geçtiğinde fabrikaya geliyorlardı.

ELLI DÖRT

Reacher ve Vaughan, yeniden yavaşlayıp farları açmadan yola devam ettiler. Termal resme göre fabrikanın üstündeki hava, sıcaktı. Uyuyan fırınlardan ve iş makinelerinden, güneş patlamaları gibi, dalgalar halinde ısı yükseliyordu. Metal duvar hala soğumamıştı. Ekrandaki görüntüsü yeşil bir şeridi andırıyordu. Güney kısmı, hele gizli bölümün çevresi, çok daha parlaktı.

Ne hurdalıkmış, dedi Reacher.

Orada sıkı çalışıyorlar anlaşılın, dedi Vaughan.

Otopark bomboştu. Personel kapısı kapalıydı. Reacher doğrudan kapıya bakmadı. Bilgisayar ekranından daha iyi bilgi alıyordu.

Nöbetçi yok mu? diye sordu Vaughan.

Duvara güveniyorlar. Haklılar da. Bu gerçekten harika bir duvar.

Yavaş ve sessizce, karanlıkta ilerlemeyi sürdürdüler. Otoparkı geçip fabrikanın kuzeyindeki kamyon yoluna ulaştılar. Elli metre sonra durdular. Tahoe'ların bıraktığı tekerlek izleri etraftaki araziden daha açık renkti. Toprak bastırılmıştı ve hava delikleri de yoktu. Yani hava alma şansı yoktu ve bu yüzden akşam daha yavaş soğuyordu. Reacher ortada bir noktayı işaret edince Vaughan direksiyonu kırdı ve asfalttan indiler. Vaughan ekrana baktı ve arabayı hizalayıp yavaşça ilerlemeyi sürdürdü. Güvenlik araçlarının çizdiği sekizi takip ettiler. Kameranın aptal gözü gri-yeşil çölden başka bir şey göstermiyordu. Derken mesken olarak kullanılan taş duvarı yakaladı. Taşlar ısınının bir kısmını içeride tutmuştu. Duvar sonsuz bir çizgiyi andırıyordu.

Vaughan arabaların izinden giderek yapının etrafını dolandı. Reacher'ın, hangarın arkasına denk geldiğini düşündüğü noktaya vardılar. Arabayı park edip dışarı çıktılar. Etraf zifiri karanlıktı. Hava temiz ve soğuktu. Reacher'ın zihin saati bir buçuğu gösteriyordu.

Mükemmel.

Taş duvara kadarki elli metreyi yürüdüler. Reacher düzenli şekilde etrafı kontrol ediyordu. On metre ilerlediklerinde siyah arabayı görmek artık çok zorlaşmış, otuz metreden sonra ise imkansız hale gelmişti. Duvarın ısısı dokunulduğunda hissediliyordu. Rahatça tırmanıp diğer tarafa

geçtiler. Doğruca hangara gidip etrafını dolandılar. Hangar karanlık ve boştu. Uçak gitmişti. Reacher köşede bekleyip etrafı dinledi. Hiçbir şey duymadı. İşaret ettiğinde Vaughan yanına geldi.

Birinci adım, diye fısıldadı. Gündüz çalıştıklarında gece uçağın uçtuğunu doğruladık.

İkinci adım ne?

Bir şey mi getiriyorlar yoksa bir şey mi götürüyorlar, bunu öğreneceğiz.

İzleyerek mi?

Aynen öyle.

Ne kadar vaktimiz var?

Yaklaşık yarım saat.

Hangara girdiler. Genişti. Benzin, gaz ve cilalı ahşap kokuyordu. Zemin sıkıştırılmış topraktandı. Mekan neredeyse boştu ve dönecek uçağı karşılamaya hazırды. Duvarlara dokunarak yollarını buldular. Vaughan feneri yakıp etrafa şöyle bir bakma riskine girdi. Fenerin ışığını avucuyla örtmüştü. Duvarlarda gaz tenekeleriyle dolu raflar, üzerlerindeki kutularda yedek parçalar vardı. Muhtemelen benzin veya hava filtreleriydi. Arka duvarın ortasında, ince çelik kablolarla sarılmış yatay bir silindir duruyordu ve karmaşık bir mekanizmayla yere sabitlenmişti. Bir tarafında elektrik motoru yer alıyordu. Bir tür vinçti. Sağ taraftaki duvarlar da raflarla doluydu. Yedek tekerlekler, başka yedek parçalar vardı. Bütün mekan düzenli ve karmaşık arasında bir noktadaydı. Bir iş yerinden başka bir şey değildi. Saklanacak yer yoktu. Ve tepede bir uçtan bir uca döşenmiş ışıklar görölüyordu. Onlar yakıldığında mekan gündüz gibi aydınlık olacaktı.

Vaughan feneri kapadı.

Hiç iyi değil, dedi.

Reacher karanlıkta başını salladı. Hangardan çıkan yolu gösterdi ve pistle aynı şekilde hazırlanmış araç yoluna çıktılar. Her iki tarafta da dikenli çalılardan oluşan bahçeler vardı. Hangarı görebilecekleri kadar yakında, ışığa yakalanmayacakları kadar uzaktaydılar. Reacher bahçeyi işaret etti. Sen bir taraftaki bahçeye ben diğerine geçeceğim. Eğil ve seni çağırana kadar kımıldama. Pistin ışıkları arkanda kalacak, endişelenme. Düz bir çizgiyi aydınlatacak şekilde ayarlanmışlar.

Vaughan başını salladı. Reacher sola, Vaughan da sağa gitti. Üç adım attıklarında birbirlerini göremiyorlardı. Reacher sol taraftaki otların arasına geçti ve yüz üstü yere yattı. Bodur bir ağaç karşıdan farkedilmesini engelleyecekti. Hangar tam karşısındaydı. Vaughan'ın daha iyi bir görüş açısı olacağını tahmin etti. Birlikte bütün alanı izleyebiliyorlardı. Yere yapıştı ve bekledi.

İkiyi beş geçte uçağın sesi duyuldu. Tek motorun sesi, uzak ve yalnız geliyordu. Reacher daha önce gördüğü gibi iniş ışıklarını hayal etti. Havada asılı gibi duruşunu, biraz sallanıp alçalmaya başlayışını. Ses yaklaştıkça azaldı, Thurman pisti bulmuş ve uçağın gücünü azaltmıştı. Pistin ışıkları yandı. Reacher'ın beklediğinden daha parlaktılar. Aniden kendini fazlasıyla ortada hissetti,

önde kendi gölgesini görebiliyordu. Etrafındaki gölgelere karışmıştı. Boynunu uzatıp Vaughan'ı aradı ama göremedi. Motorun gürültüsü arttı. Ardından hangarın ışıkları yandı. Onlar da parlaktı. Hangarın çatısının gölgesi Reacher'ın iki metre önüne düştü. Başını kaldırıp bakırığında metal fabrikasındaki devin, hangarın ya-

nında durmuş elektrik düğmesine bastığını gördü. Gölgesi neredeyse Reacher'ın dokunabileceği kadar yakına düşüyordu. Sağında, dokuz yüz metre ötede uçağın motoru biple-di. Bir rüzgar hissedildi ve zayıf bir çarpma sesi duyuldu. Tekerlekler piste değmişti. Motorun gürültüsü iyice azaldı ve hangara yanaştığı sırada hafif bir kükremeye dönüştü. Reacher uçağın arka taraftan yaklaştığını duydu. Bu mesafeden gürültü katlanamaz ölçüde şiddetliydi. Yer sarsılıyordu. Uçak iki bahçenin arasına girdi ve her taraf toz içinde kaldı. Yavaşlayıp hafif sağa yattı ve derken dönüp hangardaki yerini aldı. Burnu dışarı bakıyordu. Bir saniye daha titreştikten sonra motor kapandı.

Sessizlik geri geldi ve bir battaniye gibi her yanı sardı.

Pistin ışıkları söndü.

Reacher izliyordu.

Uçağın sağındaki kapı açıldı ve Thurman basamaklara adımını attı. Şişman, hantal bir adamdı. Hala yün takımının içindeydi. Aşağı indi, bir saniye durdu ve eve yürüdü.

Thurman hiçbir şey taşımıyordu.

Ne çanta, ne valiz, ne de başka bir şey.

Elinde pakete benzer bir şey yoktu.

Aydınlık alandan çıkıp gözden kayboldu. Dev işçi, hangarın dışındaki çelik kabloyu alıp uçağın arkasına taktı. Ardından kanatları kontrol edip ışıkları söndürdü ve karanlığa karıştı.

Onun da eli boştu.

Uçağın bölmelerini açmamış, içini kontrol etmemiş veya kabinden bir şey almamıştı.

Reacher garantili olsun diye yirmi dakika bekledi. O güne den sabırsız davranıp başını belaya sokmamıştı ve buna niyeti de yoktu. Sessizliğin tamamen geri geldiğinden emin olunca, otların arasından çıkıp yolu geçti. Vaughan'a seslendi. Ama onu göremedi. Vaughan iyi saklanmıştı. Reacher'ın sesini duyunca ortaya çıktı ve bir an için ona sarıldı. Karanlık ambara yürüyüp uçağın kanadının altından geçtiler.

Her ne taşıyorsa, getirmeyip sadece götürdüğünü artık biliyoruz, dedi Vaughan.

Ama nereye, ne götürüyorlar? Bu uçağın menzili ne?

Deposu doluyken mi? Yedi belki sekiz yüz mil. Eyalet polisinin buna benzer bir uçağı vardı. Ne kadar hızlı uçtuğuna ve ne kadar yüksekte gitmen gerektiğine bağlı.

Normali nedir?

Ortalama bir güç kullanman gerekirse sekiz yüz mil yapabilirsin.

Her gece yedi saat uçuyor. Bir saati yerde geçirdiğini varsayarsak, üç saat gidiş ve üç saat da dönüş olmak üzere havada toplam altı saat geçiriyor. Bu da altı yüz kilometrelik bir çap, dört yüz bin kilometre karelik bir alan demektir.

Büyük bir arazi.

Ne yönden geldiğini tespit edebilir miyiz?

Vaughan hayır anlamında başını salladı. Hangi yönden gelirse gelsin inerken pisti hizalamak zorunda. Yoksa hangi yönden geldiğini bilmemize imkan yok.

Burada benzin deposu yok. Sanırım depoyu diğer tarafta dolduruyor. Yani gittiği yerde gecenin onunda veya on birinde benzin alıyor.

Bu tarife uyan pek çok yer var, dedi Vaughan. Bölge hava alanları, uçuş kulüpleri.

Reacher başını salladı. Zihninde haritayı canlandırdı. Wyo-ming, Güney Dakota, Nebraska, Kansas, Texas, New Meksiko, Utah. Elbette Thurman in sadece bir saat uçup geri kalan beş saati Colorado yakınlarında bir yerlerde yemek yiyerek geçirmedeğini varsayıyorlardı. Ona sormamız gerekecek, dedi Reacher.

Sence bize söyler mi?

Eninde sonunda.

Uçağın kanadının altından tekrar geçip hangarın arkasına dolandılar. Bir dakika sonra arabaya dönmüşlerdi. Tahoe'ların izini takip edip metal fabrikasına ulaştılar. Reacher içeri girmeye karar verdi.

ELLI BEŞ

Beyaz metal duvar güneyde ısı yüzünden ışıll ışıll, kuzeyde ise daha soğuktu. Vaughan duvarı takip etti ve kuzeybatı ucunun yakınlarında durdu. Direksiyonu sola kırıp arabanın önünü duvara yaklaştırdı ve tampon duvara değmeden hemen önce durdu. Crown Vic'in burnu, duvarın tepesindeki silindirin tam altındaydı. Arabanın tepesi silindirin en uç noktasının bir buçuk metre altında ve yarım metre gerisindeydi.

Vaughan koltuğunda oturmayı sürdürürken Reacher dışarı çıktı ve merdiveni çıkardı. Merdiveni zemine yerleştirip kat yerlerini açtı ve L şeklinde ayarladı. Ardından göz hesabıyla doksan dereceden biraz daha geniş bir açıda merdiveni sabit-ledi. Merdiveni kaldırıp arabanın üzerine koydu. Merdivenin üst kısmı arabanın tepesine yerleşirken diğer ucu yumuşak metalik bir ses çıkararak duvarın üzerine indi. L'nin uzun kısmı neredeyse dikey bir şekilde duvara ulaşıyordu. Kısa tarafıysa neredeyse yatay bir şekilde silindirin üzerindeydi.

Yirmi santim gerile, diye fısıldadı.

Vaughan arabayı kaydırđı ve merdivenin tepesi mükemmel bir açıyla duvara oturdu.

Hırdavatçılarını seviyorum, dedi Reacher.

Bu tür duvarlar aşılamaz sanırdım, dedi Vaughan.

Henüz aşmış değiliz.

Üzereyiz.

Normalde bu duvarlar insanların araba ve merdiven getirmeyeceklerinden emin olmak için nöbetçi kuleleri ve takip ışıkları ile donatılmıştır.

Vaughan motoru kapatıp el frenini çekti. Bilgisayar ekranı kendiliğinden karardığında yeniden gözlerine güvenmek zorundaydılar. Ne yazık ki karanlıktan başka görünür hiçbir şey yoktu. Vaughan feneri çıkardı ve Reacher bagajdan levveyi aldı. Arabanın üzerine çıkıp merdiveni tırmanmaya başladı. Çeliğe sürtünen alüminyum garip bir ses çıkarıyor, Reacher'ın her adımıyla bu garip melodi boş duvarlarda yankılanıyordu. Daha az ses çıkması için yavaşladı ve tepeye ulaştığında elleri ve dizleri üzerinde sürünerek L'nin kısa ayağında ilerledi. İki tarafı kontrol edip silindirin tepesine uzandı. Yeterince düz olsa da kenarları, dikkat edilmezse düşülebilecek kadar eğimliydi. Üstelik beyaz boyası parlak ve kaygandı. Reacher başını kaldırıp temkinlice etrafa bakındı.

Ulaşmak istediği yerin altı adım uzağındaydı.

Benzin varillerinden yapılmış piramit ileride belli belirsiz görölüyordu. En üstteki varil duvarın dibinden iki metre geride ve yarım metre aşağıdaydı. Öne doğru sallanıp merdiveni kaptı. Merdiven rahatça hareket etti. Hiç direnç göstermedi. En alt basamağa tutun, diye seslendi.

Vaughan'ın ağırlığıyla merdiven sarsıldı. Reacher merdiveni tutmayı sürdürüp yana kaydı. Şimdi tam olmak istediği yerdeydi. Yöfcarı tırman, diye seslendi.

Merdivenin sarsıldığını hissetti ve sürtünme sesi duyuldu. Derken Vaughan'ın kafası görüldü. Kadın duraksadı ve açının üst kısmına ulaşp Reacher'dan boşalan yere geçti. Reacher levveyi ona uzattı ve merdiveni kaldırıp bombenin üzerine yerleştirdi. Sağ tarafa, yapının içine baktı ve merdiveni biraz daha kendine çekip duvarın diğer tarafına sarkıttı. L'nin kısa ayağı benzin varilinin üzerine indi. Uzun ayak bir köprü gibi duvar ve piramidin arasına yerleşti.

Hırdavatçı dükkanlarını seviyorum, dedi yeniden.

Bense sağlam zeminleri seviyorum, dedi Vaughan da.

Reacher, Vaughan'a verdiği levveyi alıp öne doğru uzandı ve merdiveni sıkı sıkı tuttu. Sarsıp ayakların sağlam yerleştiğinden emin oldu. Ardından bütün ağırlığını kollarına verip ayaklarını silindirden aşağı kaydırđı. Merdiveni tuttuncaya kadar biraz çırpındı. Sonra ayakları basamaklara yerleşti ve merdivene indi. Varilin üzerine vardığında etrafa bakındı. Görecek bir şey

yoktu. Vaughan ın işinin kolaylaşması için merdiveni sıkı sıkı tuttu. Sıra sende.

Vaughan da aynı şekilde aşağı indi. Geri geri, poposu havada, silindirden aşağı sallanıp merdivenin basamaklarını tutturdu. Gerisi kolay, diye seslendi Reacher. Merdiven iner gibi.

Piramitten aşağı indiler. Varillerin gürültüsü içerde yankılandı. Yapış yapış zemine adım atıp açık alana çıktılar. Reacher bir saniye bekledikten sonra güneybatıya yöneldi.

Bu taraftan, dedi.

Araba kapısına kadarki beş yüz metrelik yolu beş dakikadan kısa sürede aştılar. Beyaz Tahoe'lar yolun sonuna park edilmişti ve diğer tarafta urlardan oluşan bir sıra vardı. Ama sadece arkalarına takılan dev kasalar. Hiçbirinin motor kısmı yoktu. Dördü dışarıya, kapıya dönüktü. Gitmeye hazır çelik çubukluklarla yüklüydüler. Beşinci, fabrikaya dönüktü. Koyu renk bir konteynerle yüklüydü. Üzerinde Çin malı yazıyordu. Gelen ıvır zıvırlar. Reacher araçları süzüp ofislere doğru ilerledi. Vaughan da peşindeydi. Güvenlik kulübesini, Thurman' ın-kini, alım satımı ve birinci reviri geçip ikincinin önünde durdular. Yeniden hasta ziyareti yapmak mı istiyorsun?

'Thurman burada yokken konuşur belki, dedi Reacher.

Kapı kilitli olabilir.

Reacher elindeki demiri kaldırdı.

Anahtarım var, dedi.

Ama kapı kilitli değildi ve hasta şerif yardımcısı konuşmuyordu. Hasta şerif yardımcısı ölmüştü.

Adam hala örtülerin altındaydı. Son nefesini birkaç saat önce verdiği açıktı. Belki yalnız ölmüştü. Onunla ilgilenilmediği belliydi. Teni soğuktu ve mumyalanmış gibiydi. Gözleri açık ve bulanıktı. Yastıkla boğuşmuş ya da kendisini rahatlatacak birilerini aramışçasına saçları karmakarışıktı. Reacher'ın son gördüğünden bu yana çizelgesinde hiçbir değişiklik yapılmamıştı. Semptomların ve şikayetlerin sıralandığı uzun liste hala oradaydı.

TCE mi? dedi Vaughan.

Mümkün, dedi Reacher.

Elimizden geleni yapıyoruz, demişti Thurman. İyileşeceğini umuyoruz. Yarın Halfvuay 'deki hastaneye götürülmesini sağlayacağım.

Pislik, diye düşündü Reacher.

Aynı şey Hope'ta da yaşanabilir, dedi Vaughan. Colorado Springs'e iletmek için gerekli bilgilere ihtiyacımız var.

Bu yüzden buradayız, dedi Reacher.

Bir saniye daha yatağın kenarında durduktan sonra dışarı çıktılar. Gürültü yapmamaya çalışarak kapıyı kapayıp üzerinde Alım-Satım yazan ofise gittiler. Kapıdaki asma kilit güçlüydü ama kilidi tutan kollar çok sağlam değildi. Demir çubuğun yardımıyla kolayca yerlerinden çıktılar. Vaughan feneri yakıp ışığını avucuyla kapatarak önden içeri girdi. Reacher onu takip edip kapıyı kapadı ve dibine bir iskemle dayadı.

içeride üç masa, üç telefon vardı. Duvar boyunca üç çekmece yüksekliğinde bir dosya dolabı konulmuştu. İçindeki evraklar, tek tek bakamayacakları kadar çoktu.

Nereden başlayacağız? diye fısıldadı Vaughan.

TCE için T harfine bak.

Dışında T yazan çekmeceler sıranın sonlarına doğruydü. İçleri kağıtlarla doluydu ama hiçbirinde trikloroetilen bahsedilmiyordu. T çekmeceleri Tri-State, Thomas, Tomkins ve Tribüne gibi şirketlerden ibaretti. Tri-state sekiz ay önce yangın sigortasını yenilemişti. Thomas ise üç ay önce yeni cep telefonları satın alınan bir iletişim şirketi idi. Tom-kins altı ay önce kamyonlara tekerlek takmıştı ve Tribüne iki haftalık aralarla tel teslimatı yapıyordu. Hepsi fabrikanın çalışması için önemliydi ama hiçbir kimyasalla ilgili değildi.

A'dan başlayacağım, dedi Vaughan.

Ben de Z'den, dedi Reacher. M ve N'de görüşürüz.

Vaughan, Reacher'dan daha hızlıydı. Feneri vardı. Reacher ise onun fenerinden süzülen ışığın yansımasıyla yetinmek zorundaydı. Bazı şirketlerin konuyla alakasız olduğu açıktı. Şüpheli dosyaları çıkarıp yakından baktı. Zaman alan bir işti. Beynindeki saat yorulmak nedir bilmeden ilerliyordu. Şafak konusunda endişelenmeye başladı. Fazla kalmamıştı. Bir dosyada binlerce galon sipariş edilen bir şey buldu ama içeriğin benzin olduğu ortaya çıktı. Satıcı Wyoming'den bir enerji şirketi idi. Alıcıysa Despair'den Thurman Metal'di. Kağıdı yerine koyup V harfine geçti. Çektiği ilk dosya tıbbi malzemelerle ilgiliydi. Serumlar, iğneler, ufak miktarlarda yapılmış pek çok sipariş vardı. Ufak bir işletmeye yetecek kadardı.

Satıcı Houston'dan Vernon şirketi idi.

Alıcı ise Despair'den Olimpik Tıp şirketi.

Reacher kağıdı Vaughan a uzattı. Resmi bir alım emriydi. Antetli kağıda yazılmış, üzerinde Colorado Springs'teki tabelalarda gördükleri logolar vardı. Ofisin adresi iki kulübe ötedeki metal fabrikasıydı.

Thurman, Olimpik'in sahibi, dedi Reacher. Kocanın yattığı yerin.

Vaughan uzunca bir an sessiz kaldı. Ardından Bundan hoşlandığımı söyleyemem, dedi.

Ben de hoşlanmazdım, dedi Reacher.

Kocamı oradan çıkarmalıyım.

'Ya da Thurman'ı.

Nasıl?

Araştırmayı sürdür.

Bir saniye duraksadıktan sonra yeniden işe koyuldular. Re-acher V ve U harfini bitirip zaten baktıkları için T'yi atladi. Thurman'ın oksii asetileni Utah Gaz Şirketi'nden, keroseni Union City'den satın alıyordu. Trikloroetilen e dair bir şey bulamadı. S çekmecelerinin sonuncusunu açtığı sırada Vaughan seslendi. Buldum. K çekmecelerinin ilkindeydi.

New Jersey'den Kearny Kimya, dedi. TCE alımları yedi yıl öncesine kadar gidiyor. Bütün dosyayı çekmecedan çıkardı ve fenerle aydınlatıp kağıdını karıştırdı. Reacher trikloroetilen kelimesinin sürekli geçtiğini gördü, satırdan satıra atlayarak bütün sayfalarda yer alıyordu.

Dosyayı al, dedi Vaughan a. Miktarları daha sonra toplarız.

Vaughan dosyayı kolunun altına alıp kalçasıyla çekmeceyi kapadı. Reacher açılmasını diye kapının önüne koyduğu iskemleyi çekip kapıyı açtı. İkisi birlikte karanlığa adım attılar. Reacher durup feneri kullanarak çıkan vidaları buldu ve başparmağıyla onları deliklere yerleştirip kapının kilidini onardı. Gevşek dursalar da dikkatli bakmadıkça oynandığını anlaşı-lazdı. Ardından geldikleri yoldan dönen Vaughan'ı takip etti. Thurman'ın ofisini ve güvenliğini geçtiler. Vaughan, Reacher'ın kendisine yetişmesini bekledikten sonra Çin'den gelen bir konteynerin etrafından dolanıp açıklığa yöneldi.

Derken Reacher durdu.

Arkaya döndü.

Fener, diye seslendi.

Reacher, Vaughanın uzattığı feneri yakıp konteynerin kenarındaki kirişleri aydınlattı. O ışıktaki, gerçek dışı bir görüntüsü vardı, sanki havada asılı duruyordu. On metre uzunluğunda, sağlam, metal bir kutuydu. Her açıdan standarttı. Üzerinde iri harflarla Çin'deki bir firmanın adı yazıyordu, China Lines. Yanına Çince karakterler ve bir köşesine kodlar işlenmişti.

Bir de tebeşirle yazılmış tek bir kelime.

Tebeşir solmuştu, sanki uzun zaman önce, binlerce kilometre ötede, yolculuğun daha başında oraya eklenmişti.

Kelime ARABALAR'a benziyordu.

Reacher metal kutuya yaklaştı. Konteynerin sonunda levyelerle kapatılmış standart bir çift kapı vardı. Bütün levyeler kapalı pozisyondaydı. Üçü kilidenmemişti ama dördüncünün üzerine asma kilit takılmıştı.

Bu dışarıdan gelen bir teslimat, dedi Reacher.

Sanırım, dedi Vaughan. Aracın önu içeriye dönük. içinde ne var görmek istiyorum.

Neden?

Çünkü meraklı biriyim.

İçinde arabalar var. Her hurdalıkta araba vardır.

Adam başını salladı.

Buraya gelen arabaları gördüm. Komşu eyalelerden üstü açık urlarda, tellerle bağlanmış halde getiriliyorlar. Kilitli kon-teynerlerde değil.

Vaughan bir saniye sessiz kaldı. Sence bunlar Irak'tan gelen ordu malları mı?

Mümkün.

Görmek istemiyorum. Humvee'ler olabilir. Sonuçta onlar da araba, sen söyledin.

Reacher başını salladı. Evet doğru ama kimse onlara araba demez. Özellikle de bu şeyi yükleyen.

Eğer Irak'tan geliyorsa.

Evet, eğer.

Görmek istemiyorum.

Ben istiyorum.

Gitmemiz gerek. Geç oldu ya da erken.

Acele ederim, dedi Reacher. İstemiyorsan izleme. Vaug-han uzaklaşıp karanlığa karışarak Reacher'ın görüş alanından çıktı. Feneri dişlerinin arasında tutup demir çubuğu asma kilidin takıldığı halkanın arkasına yerleştirdi. Bir, iki ve üç diye sayıp bütün gücüyle yüklendi.

Sonuç alamadı.

Kilit, Reacher'a göre fazla yukarıdaydı. Kapının altındaki çıkıntıya basıp biraz yükseldi. Yeniden demiri yerleştirdi ve şansını denedi. Bir, iki, çek.

Gene sonuç alamadı.

Güçlendirilmiş çelik, kalın ve ağırdı. Sağlam bir kilitti. Yanında yarım veya bir metrelik demir çubuk getirmiş olmayı diledi. Zincir bulup Tahoe'lardan birinin arkasına bağlamayı düşündü. Arabanın anahtarları muhtemelen üzerindeydi. Ama zincir kilitten önce kırılırdı. Derken üçüncü kez demir çubuğa yüklendi. Bir, iki. Üçte bütün gücüyle demire yüklenip tüm ağırlığını verecek şekilde yukarı sıçradı. Yüz yirmi beş kiloluk hareket eden kütleyle desteklenmiş bir darbeydi.

Asma kilit kırıldı.

Reacher kendini yerde buldu. Yuvarlak metal parçaları kafasına ve omzuna çarptı. Demir çubuk yere düşüp ayağına isabet etti. Ama Reacher aldırmadı. Yeniden tırmanıp diğer levyeleri yerlerinden çıkardı. Metal kapılar gıcırdarak açıldı. Feneri yakıp içeri baktı.

Arabalar.

Deniz yolculuğu nedeniyle sağ tarafa yığılmışlardı. Dört araba vardı ve ikişer ikişer dizilmişlerdi. Garip tasarımlı araba-la, tozlu, kurulanmış ve pastel renklerdeydi.

Ciddi hasar görmüşlerdi. Konserve gibi açılmış, parçalanmış, soyulmuş, ezilmiş, bükülmüşlerdi. Kaportalarında telefon direği büyüklüğünde delikler vardı.

Soluk renkli kahverengi plakalarında Arap harfleriyle bir şeyler yazıyordu. Kancamsı ve kıvrımlı şekiller, elmas şeklinde noktalar vardı.

Reacher kapıdan uzaklaşıp karanlığa seslendi. Humvee değilmiş. Vaughan ışığa doğru ilerledi. Reacher uzanıp Vaughan'ın elini tuttu ve onu konteynerin önüne doğru çekti. Vaughan, Reacher'ın feneri arabaların üzerinde dolaştırmasını izledi.

Irak'tan mı? diye sordu Vaughan.

Sivillerin arabaları.

İntihar bombacıların kullandıkları arabalar mı? diye sordu Vaughan.

Onlar bundan çok daha kötü patlar. Geriye hiçbir şey kalmaz.

Asiler o zaman, dedi Vaughan. Belki yollardaki dur noktalarında durmamışlardır.

Neden buraya getirilsinler?

Bilmiyorum.

Kesilen yollar taramalı tüfeklerle korunur. Bu araçlar tamamen başka bir şeyin hedefi olmuş. Şu hasara bak.

Bu hale nasıl gelmişlerdir?

Emin değilim. Belki top ateşiyle, büyük kurşunlarla ya da füzelerle. Yerden mi havadan mı?

Yerden atılmışlardır. Deliklere baksana, takip ettikleri yol oldukça düz.

Ordu sedanlara karşı mı? dedi Vaughan. Sence aşırıya kaçmak olmuyor mu?

Aynen öyle, dedi Reacher. Lanet olsun, orada neler oluyor kim bilir? Konteynerin kapısını kapadılar

ve Reacher parçalanana kadar bulana kadar kumları taradı. Kilidin parçalarının uzaklara fırlayıp ıvır zıvırın arasında kaybolmasını umdu. Ardından benzin varillerinden yapılmış piramide dönüp yeniden duvarı geçtiler. İlk seferki kadar zordu. Ama duvarı aşmayı başardılar. Aşağı inip arabanın kaportasına bastıktan sonra sağlam zemine adım attılar. Reacher merdiveni katlayıp arka koltuğa koydu. Vaughan, Kearny Kimya dosyasını bagaja, örtünün altına yerleştirdi.

Eve uzun yoldan dönebilir miyiz? diye sordu Vaughan. Yeniden Despair'den geçmek istemiyorum.

Eve gitmiyoruz, dedi Reacher.

ELLI ALTI

Reacher ve Vaughan, Tahoe'ların izini takip edip Despair'in eski yolunu buldular ve batıya, kamyon yoluna kadar o yolu izlediler. Bir buçuk kilometre ötede farları yaktılar. Altı buçuk kilometre daha gittikten sonra, saat sabahın dördüne yaklaşırken askeri üssü geçtiler. Nöbet kulübesinde iki nöbetçi vardı. Turuncu gece ışığı yüzlerini aşağıdan aydınlatıyordu. Vaughan yavaşlamadı ama Reacher yine de el salladı. Kimse ona karşılık vermedi.

Nereye? diye sordu Vaughan.

Eski yolun bittiği noktaya. Arabayı oraya park edeceğiz.

Neden?

Trafiği izleyeceğiz. Bir teori üzerinde çalışıyorum.

Ne teorisi?

Sana söyleyemem. Belki de yanılıyorumdur ve öyle bir durumda bir daha bana saygı duymazsın. Bense sabahları yanımda uyanan kadının bana saygı duymasından hoşlanırım.

Otuz dakika sonra Vaughan yeni asfaltlanmış yoldan aşağı inip eski yolun ağzına doğru U dönüşü yaptı ve arabayı yolun kenarına park etti. Güneş yükseldiğinde her yönde bir buçuk kilometrelik mesafeyi görebileceklerdi.

Yola uzaktılar. Böylece kimse onlardan şüphelenmeyecekti. Her gün Amerika'nın her yerinde Crown Vic'ler stratejik kavşaklara park ederdi.

Arabanın havalanması için camları aralayıp koltuklarını geriye yatırdılar ve biraz uyudular. İki saat, diye düşündü Reacher, görülecek herhangi bir şeyle karşılaşmalarına iki saat vardı.

Sabahın ilk ışıkları ön camın sol tarafına düştüğünde Reacher uyandı. Vaughan hala uyuyordu. Koltuğunda yan yatabilecek kadar ufak tefekti. Yanağını fare kürkü benzeri kumaşa yaslamıştı. Dizlerini yukarı çekmiş, ellerini dizlerinin arasına sokmuştu. Huzurlu görünüyordu. Önlerinden geçen ilk kamyon doğruya, Despair yönüne gidiyordu. Aracın iki tarafında da Nevada plakası takılıydı. Arkası paslanmış hurdayla yüklüydü. Çamaşır makineleri, kurutucular, bisikletler, kazalarda yamulmuş trafik levhaları. Kamyon neredeyse kükreyerek önlerinden geçip asfalt yola saptı

ve arkasında bir toz bulutu bırakarak gözden kayboldu.

On dakika sonra Montana'dan gelen benzer bir kamyon doksan beş kilometre hızla önlerinden geçti. Arkasına hurdaya çıkmış arabalar yüklenmişti. Döndüğü sırada tekerlekler çığlık atar gibi bir ses çıkarıp Vaughan'ı uyandırdı. Senin teori nasıl gidiyor?

Henüz destekleyecek bir şey bulamadım. Ama çürütecek bir şey de yok, dedi Reacher.

Günaydın.

Sana da.

Uzun süre uyudun mu?

Yeterince uzun.

Sonraki kamyon da doğuya gidiyordu. On tekerlekli bir ordu aracıydı ve önde iki asker oturuyordu. Arka taraftaki yeşil metal konteyner standart Nato malıydı. Önceki kamyonlardan daha küçüktü ve yavaştı. Kavşaktan belki saatte seksen kilometre hızla döndü.

Mühimmat taşıyor, dedi Reacher. Askeri üs için. Büyük ihtimalle Carsondan gelen fasulyeler, kurşunlar ve bandajlar.

Bir yararı var mı?

Askerlere var. En azından fasulyelerin. Kurşunları ve bandajları sık kullandıklarını sanmıyorum.

Teorine yararı var mı demek istemiştin.

Hayır.

Bir sonraki batıdan, Despair den gelen bir tirdi. Arkası çelik çubuklarla yüklüydü. Ağır bir yükü. Aracın motoru kükrüyordu. Egzozdan yükselen dumanlar kapkaraydı.

Dün gece gördüğümüz dört araçtan biri, dedi Vaughan.

Reacher başını salladı. Diğer üçü tam arkasında olacak. İş günü başladı.

Şimdiye kadar konteynerin kilidini kırdığımızı keşfetmişlerdir.

Birinin kırdığını keşfetmişlerdir.

Bu konuda ne yapacaklar?

Hiçbir şey.

Fabrikadan çıkan ikinci ve üçüncü tır ufukta belirdi. Dördüncü kamyon ortaya çıkmadan önce fabrikaya yönünde bir kamyon önlerinden geçti. China Lines'a ait mavi konteyneri taşıyanlardan

biriydi. Lastiklerin ne kadar ezildiğine bakılacak olursa yükü ağırdı.

New Jersey plakalıydı

Askeriyenin araçları, dedi Vaughan.

Reacher hiçbir şey söylemedi ve başını salladı. Kamyon sabah sisinde kayboldu ve dördüncü araç önlerinden geçti. Ardından toz yatıştı ve dünya yeniden sessizleşti. Vaughan belini esnetip gerindi, topuklarından omzuna kadar vücudunu dümdüz yaptı.

Kendimi iyi hissediyorum, dedi.

Kendini iyi hissetmeyi hak ediyorsun.

David'i bilmeliydin.

Açıklaman gerekmiyor, dedi Reacher. Koltuğunda dönmüş, kuzey ufkunu izliyordu. Uzakta ufak bir şeklin belirdiğini gördü. Sabit hızla ilerleyen, arkası kapalı, açık kahverengi bir kamyondu.

Şimdi dikkat et, dedi.

Kamyonun bir buçuk kilometrelik yolu aşması bir dakika sürdü ve büyük bir gürültüyle önlerinden geçti. İki akslı, sade, kutumsuydu. Açık kahverengiydi. Üzerinde logo veya herhangi bir yazı yoktu.

Kanada plakalıydı, Ontario'dan geliyordu.

Bir tahminde bulunacağım, dedi Reacher. Yaklaşık doksan dakika sonra bu kamyonun fabrikadan ayrıldığını göreceğiz.

Neden görmeyelim? Yükünü boşaltıp eve dönecek.

Hangi yükü boşaltacak?

Arkasında ne varsa onu.

Yani neyi?

Hurda.

Nereden gelen hurda?

Ontario'nun en büyük şehri Toronto, dedi Vaughan. Yani ihtimal hesabı yaparsak Toronto'dan gelen hurda.

Reacher başını salladı. Kanada'da 401 numaralı yol, Det-roit çevresinde 194, Toledo'da 1-75, buraya kadar 1-70. Çok uzun mesafe.

Göreceli bir konu.

Özellikle Kanada'nın kendi çelik işleme merkezleri olduğunu düşünürsen gereksiz bir mesafe. Ayrıca Detroit ve Indiana'da da metal işleme tesisleri var. Öyleyse neden buraya kadar geliyorlar?

Çünkü Thurman belirli alanlarda uzmanlaşmış bir operasyon yürütüyor. Sen kendin söyledin.

Kanada ordusu üç adam ve bir köpekten ibaret. Sahip oldukları her eşyayı sonsuza kadar ellerinde tutarlar.

Askeri hurdalar, dedi Vaughan. Çarpışmalarda hasar gören araçlar. Kanada Irak'ta savaşmıyor, dedi Reacher. Bizden daha akıllı çıktılar. Öyleyse kamyonda ne var?

Bence hiçbir şey.

Beklediler. Her iki yöne bir sürü kamyon geçti ama hiçbiri ilginç değildi. Nebraska, Wyoming, Utah ve Washington'dan gelen turlar, California'dan gelen kaza yapmış araçlarla yüklü üstü açık kamyon. Reacher kamyonları izledi sonra bakışlarını çevirdi. Gözleri doğuda ve dikkati zihnindeki saatteydi. Vaughan arabadan inip bagajdan kimyevi madde dosyasını aldı. Dosyadan kağıtları çıkarıp tek tek kontrol etti ve dizlerinin üzerine yaydı. Başparmağını yalayıp en eski tarihli sayfadan işe başladı. Neredeyse yedi yıl önceye aitti. Belge, beş bin galon trikloroetilen sipariş edildiğini gösteriyordu, ikinci ve üçüncü sayfa da aynıydı. Dördüncü evrak bir sonraki yıla aitti.

İlk yıl on beş bin galon. Bu, fazla mı? diye sordu Va-ughan.

Bilmiyorum, dedi Reacher. Bu konuda kararı eyalet la-boratuvarına bırakmamız gerekecek.

ikinci yılın alım satım emirleri de aynıydı. On beş bin galon. Derken üçüncü yıl rakam artıyor ve beş ayrı siparişe yirmi beş bin galona çıkıyordu. Neredeyse yetmiş günde bir depo yeniden doldurulmuştu. Tüketimde yüzde altmış yedi artış demektir bu.

Askeri operasyonların başladığı dönem, dedi Vaughan.

Dördüncü yıl alım yirmi beş bin galonda kalmıştı.

Beşinci yıl için de rakam aynıydı.

David'in yılı, dedi Vaughan. Humveesinden kalanlar herhalde o galonlardan bazılarıyla temizlendi.

Altıncı yıl miktar yine arttı. Altı sipariş. Otuz bin galon. Irak'ta işler kötüye gidiyordu. Yüzde yirmi artış. Ve içinde buldukları yıl hepsini geçmiş gibiydi. Çoktan altı sipariş verilmişti ve senenin bitmesine daha üç ay vardı. Derken Vaughan duraksadı ve altı sayfayı teker teker kontrol etti. Hayır, bunlardan biri farklı, dedi.

Siparişlerden biri trikloroetilen değil. Hesap da galonla yapılmamış. Tonlarca trinitrotoluen diye bir madde almışlar. Thurman bu maddeden yirmi ton almış.

Ne zaman?

Üç ay önce. Belki evrağı yanlış dosyalamışlardır.

Kearny'den mi almış?

Evet.

O zaman yanlış dosyalamamışlar.

Belki o da hurda işlemekte kullanılan bir malzemedir.

Değil.

Ne olduğunu biliyor musun?

Herkes bilir. 1863'te Almanya'da icat edildi, sarı boya olarak kullanmak için.

Ben bilmiyorum, dedi Vaughan. Sarıdan hoşlanmam.

Birkaç yıl sonra ekzotermik şekilde çözüldüğünü keşfettiler.

Bu ne anlama geliyor?

Padadığı anlamına geliyor.

Vaughan hiçbir şey söylemedi.

Trikloroetilenin kısaltması TCE, dedi Reacher. Trinit-rotoluenin kısaltması TNT.

TNT'yi biliyorum.

Herkes bilir.

Thurman yirmi ton dinamit mi almış? Neden?

Dinamit farklıdır. Ahşap kaba yerleştirilmiş nitrogliserindir. TNT belirli bir kimyasal bileşimin adıdır. Sarı bir kütle. Çok daha dengelidir. Yani çok daha kullanışlıdır.

Tamam, ama Thurman neden bu maddeyi satın alsın ki?

Bilmiyorum. Belki bir şeyleri patlatıyordun Bu madde kolay erir. Böylece bomba yapabilirsin. Belki onu sıvı halde kullanıp kesemediği parçaları onunla birbirinden ayırıyordun Gelişmiş metal işleme teknikleri konusunda bana hava atmıştı.

Hiç patlama duymadım.

Duyamazsın. Fabrikaya otuz kilometre uzakta yaşıyorsun. Ayrıca patlamalar küçük ve kontrollü gerçekleştirilebiliyor.

Sıvı haldeyken yanıcı mı?

Emin değilim. Tek bildiğim garip bir bileşim olduğu. Karbon, hidrojen, nitrojen ve oksijen. Karışık bir formül. Bir sürü altı, üç ve iki.

Vaughan okuduğu sayfaları yeniden gözden geçirdi.

Her ne ise daha önce hiç almamış, dedi. Yeni bir işin başlangıcı.

Reacher pencereden ufku kontrol etti. Açık kahverengi kamyonun onlara doğru geri geldiğini gördü. Aralarında bir buçuk kilometreden az mesafe kalmıştı. Kırmızı polis ışığını alıp elinde tuttu.

Hazır ol, dedi. O kamyonu durduracağız.

Durduramayız, dedi Vaughan. Burası yetki alanıma girmiyor.

Şoför bunu bilmiyor. O bir Kanadalı.

ELLI YEDİ

Vaughan küçük bir kasabanın polisi olmasına karşın durdurma işinin altından alnının akıyla çıktı. Kamyon beş yüz metre ötedeyken arabayı çalıştırıp vitese taktı. Ardından kamyonun geçmesini bekledi ve eski yoldan yeni yola çıkıp kamyonun peşine takıldı. Yüz metre kadar kamyonu takip etti. Şoförün aynadan kendisini görebildiğini biliyordu.

Reacher pencereyi açıp polis ışığını çatıya koydu. Vaughan düğmeye bastığında ışık yanıp sönmeye başladı. Bir düğmeye daha bastı ve arabanın sirenleri çalıştı.

On saniye kadar hiçbir şey olmadı.

Vaughan gülümsedi.

İşte geliyor, dedi. Kim, ben mi?

Kamyon yavaşlamaya başladı. Vaughan elli metre ilerleyip yolun sonuna kaydı. Kamyon sinyal lambalarını yaktı ve fren yapıp yol kenarındaki boşluğun genişlediği bir noktada durdu. Vaughan kamyonun önüne geçti ve iki arabalık mesafe bıraktıktan sonra durdu. Hiçliğin ortasındaydılar, önlerinde ve arkalarında altmış beş kilometrelik yol bomboştu.

Arama yapmamız yasadışı olur, dedi Vaughan.

Biliyorum. Adama beş dakika olduğu yerde kalmasını söyle, işimiz bittiğinde ona işaret ederiz, dedi Reacher.

Neyle işimiz bittiğinde?

Fotoğraf çekeceğiz.

Vaughan araçtan indi ve polis tavırlarını takınarak şoförün yanına gitti. Kısa bir konuşmanın ardından geri döndü. Arabayı kamyonun arkasına al, dedi Reacher. Aracın kamerasında kamyonun içinin görünmesi gerekiyor.

Vaughan yolu kontrol ettikten sonra Reacher'ın dediğini yaptı ve aracı kamyonun arkasına çekti. Kamyon sıradan bir taşıma aracıydı. Konteyner arka tarafında uzanan iki rayın üzerine yerleştirilmişti. Açık kahverengi boyanın üzerinde hiç yazı yoktu.

Kamerayı çalıştır, dedi Reacher.

Vaughan bilgisayarın düğmelerine basınca ekran aydınlandı ve kamyonun resmi görüldü.

Termal görüntüye ihtiyacımız var, dedi Reacher.

Gündüz çalışır mı bilmiyorum. Başka düğmelere bastı ve ekran bembeyaz oldu. Ne detay vardı ne görüntü. Her şey sıcaktı.

Hassaslık ayarlarını kıs, dedi Reacher.

Vaughan düğmelere bastı ve ekranın ışığı karardı. Pencereden gördüğü manzara değişmemişti ama bilgisayar ekranındaki görüntü değişti ve ürkütücü bir yeşile dönüştü. Vaughan ayarlarla oynadı. Yol gri renkteydi ve neredeyse görünmezdi. Kamyonun kendisi yüzlerce ayrı yeşil tonda parıldıyordu. Kaporta sıcaktı ve en parlak yer motordur. Egzoz borusu canlı bir renkte, ucundan yeşil gazlar çıkıyordu. Tekerlekler de ısınmıştı. Kamyonun şoförün oturduğu kısmı yeşil bir kutu gibi görünüyordu.

Ama arka taraftaki konteyner soğuktü. Öne doğru dörtte üçlük mesafe boyunca ısı algılanmıyordu. Şoförün arkasındaki bir buçuk metrelik kısım ise şoförün oturduğu yer gibi parlaktı.

Birkaç fotoğraf daha çek, dedi Reacher.

Vaughan tekerlekler gri renge dönüşüp yolla birleşene kadar birkaç düğmeye bastı. Griler siyaha dönüşüp resim yeşilin iki tonunda beş parçaya ayrılana kadar ayarlarla oynadı. Motor, sıcak. Egzoz, sıcak. Akslar, ılık. Şoför kabini, ılık.

Kamyonun gövdesinin ilk bir buçuk metresi ılık.

Bana fabrikanın çevresindeki metal duvarı anımsattı, dedi Vaughan. Onun da bir tarafı diğerinden sıcaktı.

Reacher başını salladı. Kolunu pencereden çıkarıp şoföre el salladı ve kamyonun arkasını kapadı. Kamyon vites değiştirip yola çıktı ve tereddüt etmeden yoluna devam etti. Önce yavaş gidiyordu, birinci vitesteydi, sonra ikinci ve üçüncü vitese geçti. Bilgisayar ekranında egzozdan yükselen dumanların kıvrılarak limon yeşili bulutlar halinde havaya karıştığı görüldü.

Az önce ne gördük? diye sordu Vaughan.

Kanada'ya giden bir kamyon.

Hepsi bu mu?

Sen de benim gördüğümü gördün.

Bu da teorinin parçası mı?

Tamamı diyebilirsin.

Bana anlatacak mısın?

Daha sonra.

Neden sonra?

Kamyon güvenli bir şekilde sınırı geçtiğinde.

Neden o zaman?

Çünkü zor duruma düşmeni istemiyorum.

Neden düşeyim?

Çünkü polissin.

Şimdi de sen mi beni beladan uzak tutmaya çalışıyorsun?

Herkesi beladan uzak tutmaya çalışıyorum, dedi Reacher.

Geri dönüp eski yolun yenisiyle birleştiği yere gittiler. Asfalt yüzeyden çıkıp ilerlemeyi sürdürdüler. İki yıkık çifdiğin arasından geçip Halfway'e ulaştılar. Oraya vardıklarında saat sabahın onuydu. İlk durakları kahvaltı etmek için uğradıkları kafe oldu. İkinci durakları oda kiralayıp duş aldıkları, sevişip uykuya daldıkları Holiday Inndi. Saat dörtte uyandılar aynı şeyleri ters sırayla yaptılar. Yeniden seviştiler, yeniden duş aldılar, otelden ayrılıp erken bir akşam yemeği için tekrar kafeye gittiler. Saat beş buçukta yeniden yola düşmüşlerdi. Doğuya, Despair'e gidiyorlardı.

Arabayı Vaughan kullanıyordu. Arkada batan güneş dikiz aynasında parıldıyor, ışıktan bir dörtgenin kadının yüzüne düşmesine yol açıyordu. Kamyon yolunda tahmin edilebileceği ölçüde yoğun bir trafik vardı. İlerideki metal fabrikası hala malzemeleri sindirip tükürüyordu. Reacher plakaları inceledi. Colorado'nun çevresindeki eyaletlerden gelen bir sürü araç gördü, bir de tahminen boş olarak fabrikadan ayrılan New Jersey plakalı aracı.

Şöyle düşündü: Plakalar.

Sana ilk seferinde Körfez Savaşı'na katıldığımı söylemişim, hatırlıyor musun? dedi.

Vaughan başını salladı. Sekiz ay boyunca her gün aynı kıyafeti giymiştin. O sıcakta. Ne hoş bir imge. Ben bu kıyafetleri giyerken bile kendimi kötü hissettim.

Zamanımızın çoğunu Suudi Arabistan ve Kuveyt'te geçirdik elbette. Ama Irak'ta birkaç gizli birlik vardı.

Ve?

Plakaların gümüş rengi olduğunu hatırlıyorum. Ama dün gece konteynerde gördüğümüz araçların plakaları kırık beyazdı.

Belki senin zamanından bu yana değişmişlerdir.

Belki de aynı kalmışlardır. Son yıllarda Irak'ta kafa yormaları gereken başka konular vardı.

Sence onlar Irak arabaları değil mi?

Beyaz plakanın İran'da kullanıldığını düşünüyorum.

Nasıl yani? İran'la çarpışıyoruz ve kimse bunu bilmiyor, öyle mi? İmkansız.

Kamboçya'da çarpışıyorduk ve kimse bilmiyordu. Eğlenceye katılmak için Irak'a geçen bir grup İranlının söz konusu olduğunu sanıyorum. Belki onları sınırı geçerken ağır silahlar kullanarak durduruyoruzdur.

Çok tehlikeli.

Yolcular için kesinlikle öyle.

Dünya için de, dedi Vaughan. Daha fazla belaya ihtiyacımız yok.

Saat altıyı çeyrek geçe gibi AP üssünü geçtiler. Düzgün park edilmiş altı Humvee, nöbet kulübesinde dört nöbetçi. Her şey düzenliydi ve mühimmatları yakın zamanda ellerine ulaşmıştı.

Ne için?

Son sekiz kilometrede yavaşladılar ve zamanlamayı doğru yapmayı denediler. Trafik ortadan kalkmıştı. Fabrika kapalıydı. Işıklar sönmüştü. Son işçiler de evlerine gidiyordu. Tahminen Tahoe'lar geceyi geçirecekleri yere park edilmişti. Vaughan aracı sola döndürüp Despair'in bozuk yoluna girdi ve önceki gece yaptığı gibi güvenlik araçlarının çizdiği sekizi takip ederek mesken olarak kullanılan yapının etrafını dolandı. Hangarın yer aldığı noktanın arkasında durdu. Arabayı park edip anahtarı kontaktan çıkardığında Reacher elini Vaughan'ın bileğine koydu. Bu kısmı tek başıma yapmam gerekiyor.

Neden?

Çünkü bu yüz yüze olmak zorunda. Ortam gerginleşebilir. Ve asıl mesele, senin burada yaşamaya

devam edeceksin. Bense çekip gideceğim. Sen komşu kasabanın polisisin, önünde yaşanacak yıllar var. Komşu kasabadaki fabrikalara ve evlere gizlice girip duramazsın.

Kanunları çoktan çiğnedim.

Ama kimse bilmiyor. İşler şimdilik yolunda. Ama bu sefer sorun çıkacak, dedi Reacher.

Beni dışarıda mı bırakacaksın?

Yolda bekle. En ufak bir sorun çıkarsa eve dön. Ben kendi başıma dönmenin bir yolunu bulurum.

Merdiveni, demir çubuğu ve feneri oldukları yerde, arabada bıraktı. Ama bıçakları yanına aldı. Her ihtimale karşı ikisini de ceplerine yerleştirdi.

Ardından elli metrelik boş araziye geçip taş duvara tırmandı.

ELLI SEKİZ

Hava hala saklanmayı anlamsız kılacak kadar aydınlıktı.

Reacher hangarın duvarına yaslanıp ön tarafa, evin uzağındaki köşeye ilerledi. Uçağın soğuk metal, yağ ve benzin deposundan yayılan hidrokarbon kokusunu alabiliyordu. Zihin saati yediye bir dakika kaldığını gösteriyordu.

Derken ayak sesleri duydu.

Fabrikadaki dev adam güçlü, uzun adımlarla, aceleyle ilerliyordu. Hangarın ışıkları yandı. Parlak ışık dikdörtgen çizerek yere dökülürken kanatların gölgesi hangarın önüne düştü.

İki dakika boyunca hiçbir şey olmadı.

Ardından başka ayak sesleri yükseldi. Daha yavaş, kısa adımlarla yaklaşıyordu. Kaliteli ayakkabılarıyla aşırı kilolu yaşlı bir adam, ağır aksak ilerliyordu.

Reacher derin bir nefes alıp hangarın köşesinden ışığa çıktı.

Fabrikadaki dev adam, bir tür hizmetkar veya kahya gibi Piper'ın kanadının arkasında öylece bekliyordu. Thurman evden hangara uzanan yoldaydı. Üzerinde yün takımını vardı. Beyaz gömlek giymiş ve mavi kravat takmıştı.

Elinde ufak bir karton kutu taşıyordu.

Karton altılı bira kutusu büyüklüğündeydi. Üzerinde yazı yoktu ve dümdüzdü. Kapağı sıkı sıkı kapatılmıştı. Ağır değildi. Thurman onu önünde, iki eliyle rahatça taşıyordu. Yolun ortasında durdu ama konuşmadı. Reacher adamın söyleyecek bir şey bulmaya çalışmasını izledi. Pes ettiğinde sessizliği kendi doldurdu. İyi akşamlar beyler, dedi.

Bana gideceğini söylemiştin, dedi Thurman.

Fikrimi değiştirdim.

İçeri izinsiz girmişsin.

Sanırım.

Gitmen gerek.

Bunu daha önce de duymuştum.

Daha önce de ciddi dim.

Kutunun içindekini gördüğümde gideceğim.

Neden bilmek istiyorsun?

Çünkü devletin hangi malını her gece buradan kaçak olarak bir yerlere götürdüğünü merak ediyorum.

Dev işçi, uçağın kanadının etrafından dolaşıp hangardan çıktı ve Reacher'la Thurman'ın arasında durdu. Reacher'a göre Thurman'a daha yakındı. En yalın haliyle ikiye karşı birdi. Thurman iri adamın omzunun arkasından doğruca Reacher'a baktı. Kaçak şekilde içeri girmişsin. Reacher kaçak kelimesinin garip bir tercih olduğunu düşündü.

Karşınızda durduğuma göre yine de kaçak sayılır mıyım?

Onu dışarı atmamı ister misiniz? diye sordu dev adam patronuna.

Reacher, Thurman ın yanıtı düşündüğünü gördü. Yüzünde zihnindeki tartışmanın izleri belirdi. Hangarın önünde yapılacak iki dakikalık bir kavganın olumlu ve olumsuz sonuçlarının çok ötesine uzanan uzun bir hesaplamaydı bu. Sanki yaşlı adam büyük bir oyun oynuyor sekiz hamle sonrasını düşünüyordu.

Kutuda ne var? dedi Reacher.

Ondan kurtulayım mı? dedi dev.

Hayır, bırak kalsın, dedi Thurman.

Kutu da ne var? dedi Reacher.

Devletin malı değil, Tanrının malı, dedi Thurman.

Tanrı sana metal mi getiriyor?

Metal değil.

Thurman bir saniye hareketsiz durdu. Ardından adamın etrafından dolaştı. Hediye sunan bilge bir adam gibi kutuyu hala iki elinde taşıyordu. Eğilip onu Reacher'ın ayaklarının dibine bıraktı ve geri çekildi. Reacher aşağı baktı. Teoride kutuya bubi tuzağı kurulmuş olabilirdi veya eğildiğinde kafasına vurabilirdi. Ama iki seçeneğin de düşük ihtimal olduğuna karar verdi. Rucker'daki eğitimler şöyle derdi: Şüpheli olama aşırı şüpheli olma. Aşırı şüphelilik paranoyaya ve donup kalmaya yol açardı.

Reacher kutunun yanına diz çöktü. Köşeleri birbirine geçirilmiş kapakları serbest bıraktı.

Kapakları açtı.

Kutuda buruşturulmuş gazete kağıdı vardı, ortada plastik bir kavanoz duruyordu. Kavanoz standart tıp malzemesiydi, steril, neredeyse şeffaftı ve çevrilerek açılıp kapanan bir kapağı vardı. Sidik örneği veya diğer vücut sıvıları için kullanılan türde sıradan bir kavanozdu. Reacher buna benzer pek çok kavanoz görmüştü.

Kavanozun dörtte biri siyah bir tozla doluydu.

Talk pudrasından daha yoğun ama tuzdan daha ince bir toz.

Nedir bu? diye sordu Reacher.

Kül, dedi Thurman.

Nereden?

Benimle gel ve gör.

Seninle gelmek mi?

Bu gece benimle uç.

Ciddi misin?

Thurman başını salladı. Saklayacak hiçbir şeyim yok. Üstelik ben sabırlı bir adamım. Masumiyetimi eğer mecbur kalırsam tekrar tekrar ispatlamaktan çekinmem.

Dev adam, Thurman'ın kanada çıkmasına yardım etti ve kapıyı açısını izledi. Ardından kutuyu uzattı. Thurman kutuyu alıp arka koltuğa koydu. İri adam geri çekilip Reacher'ın tek başına uçağa çıkışını izledi. Reacher başını eğip önce bacaklarını sokarak yardımcı pilot koltuğuna geçti. Kapıyı çarparak kapadı ve ne kadar rahat olabilirse o kadar rahat bir pozisyon elde edene kadar kımıldandı. Thurman bazı düğmelere bastı. Göstergelerin ışıkları yandı, pompalar harekete geçti ve uçak belirsizce titremeye başladı. Thurman başlama düğmesine bastığında egzoz öksürdü ve pervanenin bıçakları harekete geçti. Motor büyük bir kükremlenmeyle canlandı ve kabinin içi bu gürültüyle doldu. Thurman frenleri serbest bırakıp gaza bastı ve uçak hafifçe sağa sola sallanarak ileri atıldı. Yavaşça hangardan çıktılar. Her taraf toz içindeydi. Uçak piste doğru ilerledi. Reacher, Thurman'ın ellerini izliyordu. Adamın uçağı kullanışı yaşlıların olağan ve ezbere araba kullanışı gibiydi. Alışkanlığa

dönüşmüş hareketlerle uçağı idare eden Thurman ın davranışlarının neredeyse otomatik olduğu söylenebilirdi.

Pistin ışıkları yanmıştı. Thurman uçağı ortaladı ve gaza yüklendi. Motorun yarattığı titreşim kabine yayıldı ve tekerlekler hızla dönmeye başladı. Reacher başını çevirdiğinde karton kutunun arkadaki koltukta geriye doğru kaydığını ve mindere dayandığını gördü. Ön tarafa baktığında alt taraftaki tozlu yol ve üst taraftaki karanlık dikkatini dağıttı. Uçak birden hafifleyip burnu havaya kalktı ve ufuk gözden kayboldu. Uçak gökyüzüne tırmanıp dönerken Reacher aşağıya bakıp pistin ışıklarının ve ardından hangarınınınin söndüğünü gördü. Onlar olmadan görülecek bir şey yoktu. Fabrikanın etrafındaki duvar belli belirsiz görülebiliyordu. Karanlığın ortasında beyazımsı dev bir dörtgendi.

Uçak bir dakika kadar tırmanmayı sürdürdü ve sonra düz bir pozisyon aldı. Reacher emniyet kemerine rağmen öne fırladı. Göstergelere baktığında iki bin fit yüksekte olduklarını okudu. Hızları yüz doksan kilometrenin biraz üzerindeydi. Pusula güneydoğuya gittiklerini gösteriyordu. Yarı depodan fazla benzinleri vardı. Hava açıktı ve gösterge panelinde bir sürü yeşil ışık yanıyordu. Hiç kırmızı ışık yoktu.

Thurman, Reacher'ın göstergeleri kontrol ettiğini gördü. Uçmaktan korkuyor musunuz Bay Reacher?

Hayır, dedi Reacher.

Motor gürültülüydü ve titreşimi bütün uçağı yayılıyordu. Rüzgar çatlaklardan içeri süzülüyordu. Hepsini bir araya geldiğinde küçük Piper, Reacher'a insanların banliyölerde taksi olarak kullandıkları eski arabaları anımsattı. Yıpranmış, hantal ama yolu tamamlama yeteneğine sahip. Büyük ihtimalle.

Nereye gidiyoruz? diye sordu.

Göreceksin.

Reacher pusulaya baktı. Güneydoğuyu gösteriyordu. Pusulanın altında iki yeşil rakamın görüldüğü bir LED penceresi vardı. Gps ölçümleri, meridyenler ve paraleller, kırkinci paralelin altındaydılar ve yüz dereceden doğuya geçmişlerdi. Her iki rakam da yavaş yavaş azalıyordu. Telaşsız bir hızla ilerliyorlardı. Zihninde haritayı gözden geçirdi. Önlerinde boş topraklar vardı, Colorado'nun köşesi, Kansas'ın köşesi ve Oklahoma. Derken pusula biraz güneye kayd ve Reacher, Thurman'ın ateş açmaya hevesli, hava kuvvetleri kasabası Colorado Springs üzerinde uçtuğunu anlayıp derin bir nefes aldı.

Thurman, yüksekliğin iki bin fitte kalmasına özen göstererek hızını iki yüz kilometreye çıkardı. Pusula hala güneydoğunun güneyine doğruydü. Reacher rota değiştirmezlerse sağ alt köşeden Colorado sınırlarından çıkacaklarını hesapladı. Paneldeki saat, yediyi on yedi geçtiğini gösteriyordu, iki dakika ileriydi. Reacher tek başına arabada oturan Vaughan'ı düşündü. Büyük ihtimalle uçağın havalandığını duymuştu. Reacher'ın neden duvardan atlayıp geri dönmediğini merak edecekti.

Dün bir konteynerin kilidini kırdın, dedi Thurman.

Öyle mi yaptım?

Kolay bir tahmindir Bay Reacher. Sizden başka kim yapabilir?

Reacher cevap vermedi.

Arabaları gördün, dedi Thurman.

Gördüm mü?

Öyle olduğunu var sayalım, ikimiz de zeki insanlarız.

Onları neden sana getiriyorlar?

Her hükümetin gizli kalmasını istediği sırları vardır.

Onlarla ne yapıyorsun?

I-70'de kaza yapan arabalara ne yapıyorsak onu. Onları işliyoruz. Çelik harika bir malzemedir Bay Reacher. Tekrar tekrar kullanabilirsiniz. Körfezdeki Peugeot'lar ve Toyota'lar bir zamanlar Detroit'teki Ford ve Chevrolet'lerdi. Onlar da bir zamanlar Avustralya'daki Holden'lar veya İngiltere'deki Rolls-Royce'lar. Belki de bisiklet ya da buzdolabıydılar. Elbette çeliğin bir kısmı yenidir ama şaşırtıcı ölçüde küçük bir kısmı. Asıl hareket geri dönüşümdedir.

Ve her şeyin sıfırdan başladığı nokta da burası.

Doğal olarak.

Öyleyse neden kendine daha iyi bir uçak almıyorsun?

Bunu sevmedin mi?

Pek sevmedim, dedi Reacher.

Uçmayı sürdürdüler. Pusula güneybatının güneye yakın kısmında durdu. Arka koltuktaki kutu artık kaymıyordu. Önlerinde karanlıktan başka bir şey yoktu. Aşağıdaki, sarı ışık kümeleri çiftlikler ve benzin istasyonlarıydı. Uzakta, sağda, solda daha parlak ışıklar vardı. Büyük ihtimalle Lamar ve La Junta'ydı. Ufak kasabalar çevrelerindeki hiçlik yüzünden olduklarından büyük görünüyordu. Bazen yollardaki arabalar da mavi ışıklı ufak konilere benziyordu.

Underwood nasıl? diye sordu Reacher. Şerif yardımcısı.

Thurman bir an duraksadı. Öldü.

Hastanede mi?'

Hayır. Hastaneye yetişemedi.

Otopsi yapılacak mı?

Otopsi talep edecek bir yakını yok.

Adli tıp doktorunu aradınız mı?

Gerek yoktu. Yaşlıydı, hastalandı ve öldü.

Henüz kırk yaşındaydı.

Yeterince yaşlı işte. Küller küllere, toprak toprağa. Hepimiz bir gün öleceğiz.

Endişeli görünmüyorsun.

İyi bir Hıristiyan'ın ölümden korkması için neden yoktur. Bir kasabam var Bay Reacher. Sürekli doğumlar ve ölümler olur. Bir kapı kapanır, diğeri açılır.

Uçmayı sürdürdüler, karanlığın içinde kararlı bir şekilde ilerlediler. Thurman arkasına yaslandı. Elleri hafifçe ileri kaydı. Motor hafif bir gürültüyle sarsıldı ve bütün uçak titredi. Enlemi ve boylamı gösteren rakamlar azalmaya devam etti. Reacher gözlerini kapadı. Eyalet sınırına ulaşmak yetmiş, seksen dakika sürerdi. Colorado'ya gitmedikleri belliydi. Önlerinde inebilecekleri boş odaklar yoktu. Oklahoma'ya veya Teksas'a doğru yol aldıklarına karar verdi.

Hava kötüleşti. Reacher gözlerini açtı. Alçak basınç dalgaları onları bir taş gibi fırlatıyor, rüzgar uçağı sarsıyordu. Piper'la seyahat etmek, büyük, ticari bir Boeing'le uçmaktan farklıydı. Bu küçük uçakta titreşimi engelleyecek sistemler ve ilerlemeyi kolaylaştıracak tasarımlar yoktu. Sadece şiddetli bir yer değiştirme hali hakimdi. Dışarıda fırtına yoktu. Ne yağmur yağıyor ne de şimşek çakıyordu. Görünmez basınç, dev dalgalar halinde uçağa vurup duruyordu. Thurman uçağın idare kolunu gevşek bir şekilde tuttu ve uçak öne dalışa geçti. Reacher koltuğunda kımıldanıp güvenlik kemerine tutundu.

Uçmaktan korkuyorsun, dedi Thurman.

Uçmakla sorunum yok, dedi Reacher. Düşmek ayrı hikaye.

Eski espri.

Hala geçerli ama.

Thurman, kolu kendine doğru çekince uçak yükseldi ve hafifçe sarsıldı. Başlangıçta Reacher, Thurman'ın havanın yumuşak olduğu bir noktayı aradığını düşündü. Ardından onun bilerek işleri kötüleştirdiğini kavradı. Basıncın düştüğü ve yükseldiği yerleri biliyor, ona göre hareket ediyordu. Rüzgarın Piper'ı sarsmasına izin veriyordu. Uçak yalpalayarak gökyüzünde ilerledi. Hava boşlukları arasında savrulup durdu.

Bu yüzden hayatına çeki düzen vermelisin, dedi Thurman. Her an başına bir şey gelebilir. Beklediğinden erken ölebilirsin.

Reacher cevap vermedi.

Senin için her şeyi şimdi bitirebilirim, dedi Thurman. Dönüp son hızla dalışa geçebilirim. İki bin fitteyiz. Saatte dört yüz seksen kilometre hızla yere çakılırız. Düşerken ilk önce kanatlar kopar, yerde oluşacak krater en az beş metre derinliğinde olur.

Hiç durma, dedi Reacher.

Ciddi misin?

Sana meydan okuyorum.

Bir yüksek basınç dalgasının çarpmasıyla uçak yukarı savruldu ve hemen ardından yeniden düşmeye başladı. Thurman uçağın burnunu yere çevirdi, gaza bastı. Piper, kırk beş derecelik bir açıyla dalışa geçti. Göstergelerde kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başladı ve siren sesi duyuldu. Derken Thurman dalışı kesti. Uçağın burnunu düzeltti ve yeniden havanın sakin olduğu yüksekliğe çıktılar.

Korkak, dedi Reacher.

Korkacak bir şeyim yok, dedi Thurman.

Öyleyse neden durdun?

Öldüğümde daha iyi bir yere gideceğim.

Bu kararı yukarıdakinin verdiği gibi sanıyordum, senin değil.

Ben inançlı bir hizmetkarım.

Öyleyse ne duruyorsun? O daha iyi yere git, hemen şimdi. Sana meydan okuyorum.

Thurman hiçbir şey söylemedi. Uçmayı sürdürdü. Dümdüz yollarına devam ettiler. İki bin fit yüksekte ve saatte 200 kilometre hızla, güney güneybatı yönünde.

Korkak, dedi Reacher yeniden. Sahtekar.

Tanrı görevimi tamamlamamı istiyor, dedi Thurman.

Ne yani, geçen iki dakikada sana bunu mu söyledi?

Bence sen ateistsin. Hepimiz ateistiz. Zeus'a, Tor'a, Neptün'e, Sezar'a veya Mars'a, Venüs'e, Ra'ya inanmıyorsun. Bin tanrıyı reddediyorsun. Neden başka birinin bin birinci tanrıyı reddetmesi seni rahatsız ediyor?

Thurman yanıt vermedi.

Unutma, ölmekten korkan sendin, ben değil, dedi Re-acher.

Erkek erkeğe bir oyundu, dedi Thurman. Burada hava her zaman kötüdür. Her gece aynı şey. Vahşi

doğayla bir ilgisi olmalı.

Yirmi dakika daha uçtular. Hava sakinleşti. Reacher yeniden gözlerini kapadı. Derken bir saat on beş dakika sonra Thurman koltuğunda kımıldandı. Reacher gözlerini açtı. Thurman birkaç düğmeye bastı ve telsizi çalıştırdı. Uçağı komuta etmeye yarayan kolu dizlerinin arasında tutuyordu, kulaklığı takmıştı. Thurman tırnağıyla kulaklığın alt kısmındaki mikrofonu vurdu. Benim, inişe geçiyorum. Reacher cızırtılara karışan yanıtı duydu ve aşağıda, çok uzakta ışıklar yandı. Pembe noktacıkların, kırmızı beyaz pist lambaları olduğunu tahmin etti. Thurman kolu hareket ettirip gazı azalttı ve yavaşça alçalmaya başladı. Yumuşak bir iniş değildi. Uçak zarif hareket edebilmek için fazlasıyla küçüktü. Sarsıldı, sonra toparlanıp aynı seviyede bir tur atarak yeniden inişe geçti. Sınır bozucuydu. Sağa, sola döndü. Altlarındaki pembe noktacıklar kımıldanıp kırmızı beyaz ışıklardan oluşan iki çizgiye dönüştü. Çizgiler kısaydı. Uçak sarsılıp yalpaladı ve biraz daha alçaldıktan sonra dar pisti hizaladı. Pistin ışıkları sanki tekerleklerle buluşmak için acele ediyor, iki taraftan hızla akıp gidiyordu. Bir saniye için Reacher, Thurman'ın iniş takımlarını açmakta geç kaldığını düşündü ama sonra tekerleklerin yere değerken çıkardığı sesi duydu. Uçak hafifçe sarsıldı ve dengesini yeniden kazandı. Thurman uçağın gücünü kestiğinde pistin yarısı hala önlerindeydi. Motor sesi derin bir uğultuya dönüştü. Thurman uçağı pistte ilerletip yüz metre ötedeki açıklığa çıkardı. Reacher uzaktaki tuğla evlerin hatlarını seçebiliyordu. Bir aracın kendilerine yaklaştığını gördü, farları açıktı. Büyük, karanlık, sağlam.

Bir Humvee.

Kamuflaj boyası sürülmüş.

Humvee, Piper'ın on metre ötesine park etti. Kapılar açıldı ve iki adam indi. Savaş uniformaları, karacı deseni.

Askerler.

ELLI DOKUZ

Reacher motorun susmasıyla ortaya çıkan ani sessizlikte, kulaklarındaki çınlamanın geçmesini umarak bir süre hareketsiz durdu. Ardından Piper'ın kapısını açıp kanada çıktı. Thurman arka koltuktaki karton kutuyu ona uzattı. Reacher kutuyu eline alıp aşağı indi. İki asker öne çıkıp hazır ola geçti ve selam verdikten sonra tören birliği gibi beklenti dolu bir şekilde öylece durdular. Thurman, Reacher'ın peşinden aşağı indi ve kutuyu ondan aldı. Askerlerden biri öne çıktı. Thurman hafifçe eğilip kutuyu ona sundu. Asker hafifçe eğilip kutuyu aldı ve topukları üzerinde dönüp Humvee'ye yürüdü. Diğer asker de peşinden gitti. Thurman onları, Reacher, Thurman'ı izledi.

Askerler kutuyu Humvee'nin iki koltuğunun arasındaki boşluğa bırakıp öne geçti. Reacher ve Thurman arkaya bindi. Araç büyüktü ama koltukları ufaktı. Dizel motorluydu. Araç, dar bir çember çizip arazinin ortasında, tek başına dikilen binaya yöneldi. Zemin kattaki iki pencerede ışık vardı. Humvee park edildi ve askerler kutuyu alıp binaya taşındı. Bir dakika sonra elleri boş geri döndüler.

Bu gecelik iş bitti, dedi Thurman.

Kutuda ne vardı? diye sordu Reacher.

İnsanlar, dedi Thurman. Erkekler, belki de kadınlar. Onları metalden kazıyoruz. Alevlerin ardından onlardan geriye kalan bu oluyor. Çeliğe yapışıyorlar. Onları kazıyıp kağıda topluyor ve sonra gün boyunca topladığımız tozları kavanoza boşaltıyoruz. Ne yazık ki onlar için yapılabilecek en düzgün cenaze töreni bu.

Neredeyiz?

Oklahoma, Shaw Karargahı'nda. Geri kalanıyla onlar ilgileniyor. Hawaii'deki bir kimlik teşhis laboratuvarıyla birlikte çalışıyorlar.

Her gece buraya mı geliyorsun?

Ne sıklıkta gerekirse. Ne yazık ki çoğu gece gelmem gerekiyor.

Şimdi ne olacak?

Bana yemek verip uçağımın deposunu dolduracaklar.

Askerler, ön koltuktaki yerlerine döndü ve Humvee yüz metre ötedeki ana komplekse doğru ilerledi. Ellilerden kalma, tuğla binalar, gri boyalı, beyaz kaldırımlar ve düzgün yollardan oluşan ordu üssü, dünyadaki binlercesinden biriydi. Reacher daha önce burada bulunmamış, buradan bahsedildiğini de duymamıştı. Humvee, Subaylar Kulübü tabelasının yanındaki kapının önüne yanaştı. Thurman, Reacher'a döndü. Yemek için bana katılmamı istemeyeceğim. Bir kişilik yemek hazırlamışlardır ve seni davet etmem onları utandırır.

Reacher başını salladı. Üslerde karnını nasıl doyuracağını bilirdi. Büyük ihtimalle Thurman'ın Subay Kulübü'nde yiyeceğinden daha iyisini bulurdu.

Başımın çaresine bakarım, dedi. Ve sorduğun için teşekkürler.

Thurman araçtan indi ve Subay Kulübü'nün kapısından girip gözden kayboldu. Humvee'nin önünde oturan askerler etraflarına bakındı. Ne yapmaları gerektiğinden emin değillerdi. İkisi de birinci dereceden piyadeydi ve muhtemelen temelli ABD'ye atanmışlardı. Belki Almanya'ya gitmişlikleri vardı ama başka bir yere gönderilmemişlerdi. Kore'de veya çölde zaman geçirmemişlerdi. Görünüşlerinden belliydi. İki yaşındayken bebek beziyle dolaştığınız zamanları hatırlıyor musunuz? diye sordu Reacher.

Hayır, efendim. Pek sayılmaz, efendim, dedi şoför.

O zamanlar ben bir AP binbaşısıydım. Şimdi kısa bir yürüyüşe çıkacağım ve benim için endişelenmeniz gerekmiyor. Eğer endişelenmek konusunda ısrarcı davranırsanız gidip komutanınızı bulurum ve subay kardeşliği olayına gireriz. Benim dolaşmamı onaylar ve siz aptal durumuna düşersiniz. Ne diyorsunuz?

Asker tamamen ikna olmamıştı. Aptal değildi. Hangi birlikteydiniz ve neredeydiniz efendim?

110. AP birliği. Genel merkez Virginia, Rock Creek'deydi.

Asker başını salladı. Hala orada. 110. Birlik orada hala görevde.

Umarım öyledir.

Size hoş bir gece dileriz efendim. Eğer ilgilenirseniz saat ona kadar kantinde yemek servisi var.

Teşekkürler, asker, dedi Reacher. Cipten indi. Humvee uzaklaştı. Reacher keskin gece havasını ciğerlerine çekerek bir an hareketsiz durdu ve sonra diğerlerinden ayrı duran binaya yürümeye başladı. Binanın inşa amacını kavrayamamıştı. Bulaşıcı hastalığa yakalananları veya patlayıcıları saklamayı düşünmediğiniz sürece, bir binayı diğerlerinden uzağa inşa etmeniz anlamı yoktu. Bu bina hastaneye veya cephaneliğe benzemiyordu. Hastaneler daha büyük, cephanelikler daha sağlam olurdu.

Reacher, ön kapıdan girdi. İki yanda merdivenlere açılan başka kapıların bulunduğu küçük bir holdeydi. Üst katın pencereleri karanlıktı, zemin kattakilerse aydınlık. Tereddüde düşersen sola dön. Reacher'ın sloganı buydu. Bu yüzden soldak kapıyı denedi. Burası idari ofisti. Işıkları yanıyordu. İçeride kimse yoktu. Hole dönüp sağdaki kapıdan girdi. Teğmen rütbeli bir tıp görevlisiyle karşılaştı. Thurman'ın kavanozu adamın önündeydi. Adam teğmen olmak için gençti ama doktorlar çabuk terfi ederdi. Genelde herkesin iki adım önünde olurlardı.

Yardım edebilir miyim? diye sordu adam.

Thurman'ın uçağıyla geldim. Kavanozu çok merak ediyordum.

Nesini merak ediyorsunuz?

O, olduğunu söylediği şey mi?

Bilgi alma yetkiniz var mı?

Bir zamanlar vardı. Askeri polistim. Nash Newman la adli tıpta çalışmıştım. Sen çavuşken en tepedeki yetkili oydu herhalde. Şimdiye kadar çoktan emekli olmuştur.

Adam başını salladı. Çoktan emekliye ayrıldı ama adını duydum.

Kavanozdakiler gerçekten insan mı?

Büyük ihtimalle. Kesinlikle öyle de diyebiliriz.

Karbon mu?

Karbon değil, dedi adam. Yüksek ısıda bütün karbon, karbondioksite dönüşür ve havaya karışır, insandan geriye kalanlar potasyum, sodyum, demir, kalsiyum ve belki biraz magnezyumdur. Hepsi de inorganik maddeler.

Kavanozdaki de o madde mi?

Adam yeniden başını salladı. Yanmış insan kemiği ve etiyle tutarlı. Onunla ne yapacaksınız?

Hawai'deki teşhis laboratuvarına yollayacağız.

Onlar ne yapacak?

Hiçbir şey, dedi adam. İçinde DNA yok. Bütün bu süreç tam bir utanç kaynağı. Ama Thurman gelip duruyor. Duygusal, yaşlı bir adam. Onu geri çeviremeyeceğimiz açık. Biz de ufak bir törenle getirdiklerini kabul ediyoruz. Onları atmamız mümkün değil. Saygısızlık olur. Biz Hawai'dekilere yolluyoruz, onlar da bir dolaba koyup varlığını unutuyorlar.

öyle yaptıklarından eminim. Thurman tozun nereden geldiğini söylüyor mu?

Elbette Irak'tan.

Ama ne tür araçlardan?

Farkeder mi?

Bence eder.

O detaylar bize bildirilmiyor.

Bu bina ne amaçla inşa edilmiş? diye sordu Reacher.

Bulaşıcı hastalıklar kliniği, dedi tıp görevlisi. Kullanabileceğim bir telefonunuz var mı?

Adam masasındaki telefonu işaret etti. Onu kullanabilirsin, dedi.

Reacher, 411'i tuşlayıp Hope, Colorado'da kayıtlı Da-vid Robert Vaughan'ın telefonunu aldı. Ezberlemek için bir kere sessizce numarayı tekrarladı ve ardından numarayı çevirdi.

Yanıt yoktu.

Telefonu kapayıp görevliye döndü. Kantin nerede?

Kokuları takip et, dedi görevli. İyi bir yöntemdi. Reacher ana bina grubuna döndü ve kızartma kokusu alana kadar dolandı. Kokunun geldiği vantilatör tek katlı binanın arka tarafındaydı. Mutfağı ve yemekhane. Reacher içeri girdi. Sorgulayan birkaç bakışla karşılaştı ama kimse onunla konuşmadı. Sıraya girip beyzbol topu büyüklüğünde bir çizburger, patates kızartması, bezelye ve kahve aldı. Tepsisini masalardan birine taşıyıp yemeğe koyuldu. Çizburger mükemmeldi ki böylesi ordu için normaldi. Kantin aşçıları en iyi köfteyi yapmak için yarışırdı. Kahve de Öyle. Reacher'a göre dünyanın en iyilerinden yapılmış özgün bir karışımdı. Hayatı boyunca o kahveyi içmişti. Kızarmış patatesler idare ederdi ve bezelyeler bezelye gibiydi. Bütününe bakıldığında subaylara verilen bir parça kızarmış balıktan daha iyiydi.

Biraz daha kahve alıp koltuklardan birine yerleşti ve ordu gazetesini okudu. Thurman ayrılmak için hazırlandığında iki askerin gelip kendisini alacağını tahmin ediyordu. Misafirlerini yolcu edecek, gece yarısına doğru töreni bitireceklerdi. Kendileri içinse piste çıkıp havalanma, yükselme ve doksan dakika boyunca havada kalma vakti gelecekti. Saat ikiye doğru Despair'e varırlardı. Üç saatlik bedava benzin artı dört saatlik bir yemek. Fena sayılmazdı, hele bir de çeyrek kavanoz artık karşılığında olduğu düşünülürse. Yeniden doğmuş Hıristiyan bir Amerikalı ve iş adamıyım, demişti Thurman kendini tarif ederken. Ne tür olursa olsun zeki bir iş adamıydı. O kadarı kesindi.

Kantin mutfağı kapandı. Reacher gazeteleri bitirip uykuya daldı. Askerler hiç gelmedi. Gece yarısını on geçe Reacher uçağın motorunun sesiyle uyandı. Neler olduğunu kavradığında çok geçti. Dışarıya çıktığında küçük uçak çoktan piste çıkmıştı. ylece durup uçağın hızlanışını ve gökyüzünün karanlığında kayboluşunu izledi.

ALTMİş

Humvee uçuş alanından, Reacher'ın yanına geldi ve iki asker her Şey yolundaymış gibi Reacher'ı selamladı. O uçakta olmam gerekiyordu, dedi Reacher.

Hayır, efendim, Bay Thurman bize bu geceki biletinizin tek yön olduğunu, buradan kendi işlerinizle ilgilenmek için güneye gideceğinizi söyledi. Colorado'da işiniz bitmiş.

Kahretsin, dedi Reacher. Thurman m hangarın önündeki halini düşündü. Duraksaması, sekiz hamle sonrasını hesaplayan hali.

Bu gece benimle uç.

Yemekte bana eşlik etmeni istemeyeceğim.

Reacher başını iki yana salladı. Olması gereken yerden doksan dakika uçuş mesafesindeydi. Gecenin bir yarısıydı. Hiçliğin ortasındaydı ve uçağı kaçırmıştı.

Yetmiş yaşında bir vaiz tarafından alt edilmişti.

Budalaca. fkelendiğini hissetti.

Hepsi heyecan içinde çünkü bir Şeyin sonuna yaklaşıyorlar.

Neyin? Hiçbir fikri yoktu.

Ne zaman En ufak bir ipucu yoktu.

Kafasındaki haritayı kontrol etti. Oklahoma'nın bu bölgesinde otoyol bulunmazdı. Hem de hiç. Sadece dört Şeritli eyalet yolu ve iki Şeritli taşra yolları vardı. Humvee'ye ve askerlere baktı. Beni yola kadar bırakabilir misiniz?

Hangi yola?

Trafiğin biraz olsun işlediği bir yola.

287'yi deneyebilirsiniz. Güneye gider.

Kuzeye gitmem gerek. Colorado'ya. Thurman size yanlış bilgi vermiş.

287 kuzeye de gider. I-70'e kadar.

Ne kadar uzakta?

En az üç yüz kilometre, efendim.

Reacher ordudan ayrıldığından beri geçen on yıllık süreçte, otostop çekmek gittikçe daha zor bir hal almıştı. Şoförler daha az cömert, daha korkaktı. Yine de batı doğudan daha iyiydi. Bu Reacher'ın lehineydi. Gündüz geceden iyiydi ki bu Reacher'ın aleyhineydi. Humvee onu on bire çeyrek kala yola bıraktı ve kuzeye giden ilk aracı gördüğünde saat biri çeyrek geçiyordu. Ford F 150.

Araç yavaşlamadı bile. Fırtına gibi geçip gitti. On dakika sonra geçen Chevy Blazer için de aynısı geçerliydi. Re-acher filmleri suçluyordu. İnsanları yabancılardan korkar hale getirmişlerdi. Oysa gerçekte çoğu filmde geçip giden yabancılara sataşan yöre halkı olurdu. Eğlenmek için insan avlayan kasabalılar. Ama en çok kendini suçluyordu. Hiç de çekici bir otostopçu sayılmazdı. Kendine bak, ne görüyorsun? San Diego-lu Maria'nın yerinde olsa kolayca kendisini bırakacak bir araç bulurdu. Vaughan da sorun yaşamazdı ama bir seksen boyunda iri yarı bir adam riskli bir tercihti.

Saat ikiye on kala koyu renk bir Toyota kamyon yavaşladı. Tekrar hızlanmadan önce şoför Reacher'ı inceledi. On beş dakika sonra eski bir Cadillac, Reacher'ın önünden geçip gitti. Motorundan garip sesler yükseliyordu. Direksiyonda yaşlıca, beyaz saçlı, ince boyunlu bir kadın oturuyordu. Derken ikiyi çeyrek geçe eski bir Suburban yolun ucunda belirdi. Reacher'ın deneyimlerine göre yeni modelleri çoğunlukla kendini beğenmiş pislikler kullanırdı ama eskiler, işçilerin tercih ettiği türde araçlardı. Arabanın görüntüsü genelde sürücünün öz güvenini ortaya koyardı ve bu Suburban yabancılardan çekinmediğini söylüyordu.

O ana kadarki en iyi ihtimaldi.

Reacher yolun kenarına adım atıp bir ayağını trafik şeridinin üzerine koydu. Parmağını kendisini çaresiz göstermeyecek şekilde kaldırdı.

Suburban ın farları yandı.

Araç yavaşladı.

Reacher'ın durduğu yerin on beş adım ötesinde durdu. Akıllıca bir hareketti. Direksiyonun başındaki adam böylece potansiyel yolcusuna bakma şansı yakalamıştı. Reacher farlardan gelen ışık yüzünden şoförü göremedi.

Karar verildi. Uzun farlar söndü, kısa farlar yandı ve araç ilerleyip yeniden durdu. Pencere açıldı. Şoför elli yaşlarında, kırmızı yüzlü, şişman bir adamdı. Direksiyona, bırakırsa düşecekmiş gibi sıkı

sıkı tutunmuştu. Ne tarafa gidiyorsun? Konuşurken hafifçe dili sürçtü.

Colorado'nun kuzeyine, dedi Reacher. Hope adlı bir kasabaya gitmeye çalışıyorum.

Hiç duymadım.

Bir iki gün öncesine kadar ben de duymamıştım.

Ne kadar uzakta?

Belki dört saatlik mesafede.

Denver yolunda mı?

Rotadan biraz çıkmak gerekir.

Dürüst bir adam mısın?

Genelde, dedi Reacher.

İyi bir sürücü müsün?

Pek sayılmaz.

Sarhoş musun?

Kesinlikle değilim, dedi Reacher.

Ben öyleyim, dedi adam. Hem de çok. Gitmek istediğin yer neresiyse oraya kadar arabayı kullan, ben de uyuyayım. Sonra bana Denver yönünü gösterirsin tamam mı? Anlaştık, dedi Reacher.

Otostop çekmek genelde tesadüfi karşılaşmaları ve insanların sınırlı zamanın bilinciyle yaptıkları yoğun konuşmaları içerirdi. Ancak bu sefer farklıydı. Sarhoş adam yolcu koltuğuna geçip sızdı. Horluyor ve boğazından garip sesler çıkarıyordu. Nefesindeki kokuya bakılırsa bütün gece viski içmişti. Bir sürü viski. Dört saat sonra uyanıp Denver'a doğru yola çıktığında kanındaki alkol miktarı hala yasal sınırın üzerinde olacaktı.

Reacher'ın sorunu değildi.

Suburban eski ve neredeyse külüstürdü. Kaç kilometre yol katettiği hız göstergesinin altındaki, ucuz bir saati andıran bölümde yazıyordu. İkiyle başlayan bir sürü rakam. Motor iyi durumda değildi. Hala güçlüydü ama saatte doksan beş kilometrenin üzerine çıkmıyordu. Göstergelerin önünde bir cep telefonu vardı. Kapalıydı. Reacher yolcu koltuğundaki adama bakıp telefonu açmayı denedi. Çalışmadı. Pili bitmişti. Çakmağa takılı bir şarj aleti vardı. Reacher telefonu şarja takıp yeniden açmayı denedi. Telefon neşeli bir melodiyle canlandı. Uyuyan adam horlamayı sürdürdü.

Telefonda Servis yok yazıyordu. Hiçliğin ortasındaydılar.

Yol, dört şeritten ikiye düştü. Reacher araba kullanmayı sürdürdü. Sekiz kilometre ötede bir çift kırmızı arka far gördü. Alçak, birbirinden uzak, ufak ışıklar. Suburbandan daha yavaş bir hızla kuzeye ilerliyordu. Aradaki fark belki saatte sekiz kilometreydi ama arayı kapamak altmış dakika sürdü. Farlar bir yük kamyonuna aitti. Doksan kilometreyle gidiyordu. Re-acher arkadan yanaşınca da süratini artırdı. Reacher kenardan kamyonu geçmeyi denediyse de Suburban hızlanmadı, fazla yüz kilometreye kadar çıkabilirdi ki Reacher bu hızla kamyonu sollamaya kalksa, uzun süre yanlış şeritte kalması gerekecekti. Belki de sonsuza kadar. Bu yüzden gevşedi, kamyonun arkasına geçti ve istediğinden biraz daha yavaş gitmenin sıkıntısıyla mücadele etti. Cep telefonu hala çekmiyordu. Çevrede görülecek hiçbir şey yoktu. Dünya karanlık ve boştu. Otuzmetre ötedeki kamyonun arka paneli arabanın farları sayesinde aydınlanmıştı. Bir reklam vardı. Yan yana parketmiş biri küçük, biri orta boy ve biri büyük üç kamyonun resmiydi. Her birinde U-haul firmasının belirgin kırmızı-beyaz renklerine boyanmıştı. Her birinde U-haul yazıyordu. On dokuz dolar doksan beş sentlik fiyat, büyük rakamlarla yazılmıştı. Reacher ufak yazıları kontrol etmek için Suburban'ı kamyonu yaklaştırdı. Bahsi geçen rakam, küçük bir kamyonun şehir içinde kullanımının fiyatıydı. Uzak mesafe yapılırsa veya kamyonu bir günden uzun süre kullanmak gerekirse, fazladan ücret ödeniyordu. Reacher tekrar yavaşladı ve kamyonla arasındaki mesafe arttı.

Reacher telefonu bir kez daha kontrol etti.

Gene sinyal yoktu. Komançi Ulusal Bölgesi'nin ortasın-daydılar. Denizde olmak gibiydi. Muhtemelen en yakın telefon vericisi Lamar'daydı. O da bir saatlik mesafedeydi.

Sarhoş adam horlayarak uyurken Reacher, kamyonu bir saat boyunca takip etmişti. Sonunda ufukta Lamar görüldü. Büyük ihtimalle görülen ışıklar sokak lambalarından başka bir şey değildi. Ama çevresini kaplayan karanlığın içinde varılması gereken bir hedef gibi duruyordu. Batısında, belediyeye ait bir hava üssü vardı ve cep telefonu çekiyordu. Reacher cihazın sinyal aldığını gördü. Ezberden Vaughan'ın ev numarasını çevirdi.

Yanıt yoktu.

Telefonu kapayıp bilgi sorma hattını aradı. Hope Karakolu nun telefonunu sordu ve telefon şirketinin kendisini bağlamasına izin verdi. Telefonun çaldığını duydu ve bir klik sesinin ardından zil tonu değişti. Bir tür çağrı yönlendirme sistemine benziyordu. Hope Karakolunda geceleri kimse kalmıyordu. Vaughan gündüz görevlisinden bahsetmişti. Ama geceleri nöbet tutan biri olduğunu söylememişti. Gece gelen telefonlar doğrudan devriye aracına aktarılıyordu. Departman tarafından verilen bir cep telefonuna veya belki şahsi telefona. On dört gecenin onunda, yanıt veren Vaughan'dı. Ama bu gece ona bağlanmıyordu çünkü bu gece Vaughan görevde değildi. Telefona bakan ve yere atılmış sakız kağıtlarının peşinde koşan başka bir polis memuruydu.

Hope Polis Departmanı, dedi bir ses.

Memur Vaughan'la görüşmem gerekiyor, dedi Reacher. Yolcu koltuğundaki adam kımıldandı ama uyanmadı.

Memur Vaughan bu gece görevde değil, dedi ses.

Biliyorum ama cep telefonunu öğrenmeliyim, dedi Reacher.

Size bu numarayı veremem.

O zaman onu kendin ara ve beni bu numaradan aramasını söyle.

Onu uyandırmak istemem.

Uyumuyor zaten.

Sessizlik oldu.

Önemli bir konu. Acele et. Bir dakika içinde kapsama alanından çıkacağım, dedi Reacher.

Telefonu kapadı. Lamar kasabası karşıda belirdi. Koyu renk alçak binalar, uzun bir su kulesi, aydınlık bir benzin istasyonu. Kamyon benzin almak için istasyona yanaştı. Reacher, Suburbanın durumunu kontrol etti. Depo büyüktü ve yarısına kadar doluydu. Ama motor susuzluk çekiyordu ve gidilecek yol uzundu. Kamyonun peşinden istasyona girdi. Telefonu şarjdan çıkardı. Pil yeterince dolmuştu. Sinyal de vardı. Telefonu gömleğinin cebine koydu.

Benzin pompaları çalışıyordu ama ödeme kulübesi karanlıktı. Kamyonun şoförü kredi kartını makinenin gözüne sokup çıkardı. Reacher ATM kartını kullandı ve aynı şeyi yaptı. Pompa çalışmaya başladı Reacher kurşunsuz benzini seçip dehşet içinde rakamları izledi. Benzin pahalıydı. Bu kesindi. Galon başına üç dolardan fazla. Bir arabanın deposunu en son bir dolardan doldurmuştu. Kamyon şoförünü selamladı. Uzun saçlı, düzgün yapılı, genç sayılacak biriydi. Dar kısa kollu gömlek giymiş, papaz yakalığı takmıştı. Bir tür rahipti. Reacher, Büyük ihtimalle gitar çalıyor, diye düşündü.

O sırada Reacher'ın cebindeki telefon çaldı. Numarayı kontrol edip telefonu açtı. Vaughan telefonuna yanıt vermiyor, dedi Hope'taki polis.

Telsizi dene, dedi Reacher.

Şefinizin arabasıyla çıkmıştı.

Nereye gitti?

Emin değilim.

Neden şefin arabasıyla gitti?

Uzun hikaye.

Sen birlikte takıldığı adam mısın?

Onu arar mısın?

Evli olduğunu biliyorsun değil mi?

Biliyorum. Şimdi onu ara.

Polis hatta kaldı. Reacher onun telsizle konuştuğunu duydu. Çağrı, kod, hemen yanıt verilmesi talebi, tekrar ve tekrar. Sessizlik. Cızırtılar, çıtırtılar, iyonosferden gelen etkileşimler. Rastgele bir sürü ses duydu ama başka bir şey yoktu. Vaughandan yanıt yoktu.

ALTMİŞ BİR

Reacher benzin istasyonunu kamyondan önce terketti ve JLveski Suburban'ın gidebileceği son hızla kuzeye gitti. Sarhoş adam hala uyuyordu. Bütün gözeneklerinden alkol sızıyordu. Reacher pencereyi araladı. Gece havası uyanık ve ayık kalmasını sağladı. Camdan gelen fısıltı horlamayı bastırdı. Lamar'ın on iki kilometre kuzeyine ulaştıklarında cep telefonu yine kapsama alanı dışındaydı. Reacher, I-70'e yaklaşına kadar sinyal alamayacağını tahmin etti. Bu da en az iki saat demekti. Sabahın dört buçuğuydu. Hope'a şafak vakti varacaktı. Beş saatlik bir gecikme hoş değildi ama felaket de sayılmazdı.

Derken Suburban'ın motoru bozuldu.

Reacher kesinlikle otomobil uzmanı değildi. Başına gelecekleri anlayamamıştı. Isı İbresinin yukarı doğru hareket ettiğini görmüş ama önemsememişti. Uzun yolculuk motoru yorduğu için, diye düşünmüştü. Ama ibre hareket etmeyi sürdürdü. Kırmızı bölgeye kadar çıktı ve en dibe yaslandı. Motor güç kaybetti ve vantilatörlerden ıslak ve sıcak bir koku yükselmeye başladı. Ardından kaportanın altından birkaç tak sesi duyulup ön camın önündeki havalandırma boşluğundan dumanlar yükselmeye başladı. Suburban iyice yavaşlayınca, Re-acher arabayı yolun kenarına çekti.

Hiç iyi değil, diye düşündü.

Sarhoş adam hala uyuyordu.

Reacher dışarı çıkıp arabanın ön tarafına yöneldi. Dışarısı karanlıktı. Farlardan gelen ışıktan yararlanmaya çalışarak motora baktığında buharı gördü. Her taraf yapış yapış bir sıvıyla kaplıydı. Kalın ve deterjanımsı bir sıvıydı bu. Motor yağı ve soğutucu suyun karışımı. Motorun işi bitmişti. Tamir edilebilirdi ama yüzlerce dolar tutardı ve tamircide bir hafta kalması gerekirdi.

Hiç iyi değil.

Güneye baktığında bir kilometre ötede onlara doğru gelen kamyonun ışıklarını gördü. Yolcu kapısının yanına gitti ve uyuyan adamın üzerini arayıp bir kalemle torpido gözünde bir kağıt parçası buldu. Kağıt parçasına şöyle yazdı: Yeni bir araba alman gerek. Cep telefonunu ödünç aldım. Geri postalarım. Notu şöyle imzaladı: Otostopçun. Adamın adresi için Suburban'ın ruhsatına baktı ve not ettiği kağıdı katlayıp cebine koydu. Ardından on metre güneye koştu, trafik şeridinde adım attı. Kollarını kaldırıp yaklaşan kamyonu işaret etmek için bekledi. Kamyonun sürücüsü yirmi metre öteden onu gördü. Reacher kollarını havada salladı. Zor durumda kaldığını gösteren evrensel bir işaret. Kamyon uzunları yakıp yavaşladı. Zaten Reacher da öyle yapacağını biliyordu. Tenha bir

yolda, bozulmuş bir araçla yardım isteyen bir şoför vardı. Kamyonun direksiyonundaki rahibin bunu görmezden gelmesi imkansızdı. Kamyon Reacher'ın önünde durdu. Pencere açıldı ve rahip tasmalı adam başını uzattı.

Yardıma mı ihtiyacın var? diye sordu. Ardından gülümsedi, bütün yüzünü kaplayan huzurlu bir gülümsemesi vardı. Aptalca bir soru sanırım.

Beni götürecek bir araca ihtiyacım var, dedi Reacher. Motor bozuldu.

Bir göz atmamı ister misin?

Hayır, dedi Reacher. Rahibin sarhoş adamı görmesini istemiyordu. Adam koltuğu arkaya yatırdığından o mesafeden görüş açısının dışındaydı. Oysa yakından kocaman ve belirgindi. Bozuk arabayı hiçliğin ortasında bırakmakla, alkol komasındaki birini yolda bırakmak aynı şey değildi. İnan bana hiç gereği yok. Buraya bir çekici yollarım. Ya da belki arabayı yakarım.

Kuzeye, Yuma'ya gidiyorum. Yolun sonuna kadar bana katılabilirsin.

Reacher başını salladı. Zihnindeki haritayı gözden geçirdi. Yuma yolu iki saatlik mesafede Hope yoluyla kesişiyordu. Aslında ilk seferinde yaşlı adamla geldiği yoldu. Kendini Hope'a götürecek üçüncü bir araç bulması gerekecekti. Artık varış saatini sabah on olarak hesaplıyordu, elbette şansı yaver giderse. Teşekkürler, dedi. Yarı yola kadar geleceğim.

Tasmalı adam yine bütün yüzüne yayılan bir tebessümle gülümsedi. Atla.

Kamyonun arkasına yerleştirilen konteyner kamyonun kabin kısmından daha uzun, geniş ve çok daha yüksek olduğundan motor zorlanıyordu. Arkasına yüklenen fazladan ağırlığı çekebilmek için çaba harcıyor ve bu nedenle normalden yavaş gidiyordu. Çıkabileceği en yüksek hız saatte doksan beş kilometreydi. Fazlasına gücü yetmezdi, içerisi benzin, egzoz dumanı ve plastik kokuyordu. Ama koltuk kumaş kaplıydı ve rahat sayılırdı. Reacher'ın uyanık kalması için kendisiyle mücadele etmesi gerekti. İyi bir yol arkadaşı gibi davranmak istiyordu. Sarhoş adamın tavırlarını kopyalamak istemiyordu.

Ne taşıyorsun? diye sordu.

Kullanılmış mobilya. Bağışlar, dedi tasmalı adam. Yuma'da bir misyonerliğimiz var.

Biz dediğin kim?

Kilisemiz.

Ne tür bir misyonerlik?

Evsizlere yardım ediyoruz.

Ne tür bir kilise?

Angalikanız, orta yolcuyuz.

Gitar çalıyor musun?

Adam yeniden gülümsedi. Çok yönlü olmaya çalışıyoruz.

Bı:nim gittiğim yerde Zamanın Sonu Kilisesi var.

Rahip başını iki yana salladı. Zamanın Sonu Topluluğu olabilir. Kilise olarak tanınmış bir grup değildir. En azından resmi olarak.

Onlarla ilgili ne biliyorsun?

Vahiyler Kitabı'nı okudun mu?

Duymuşluğum var.

Doğru adı Aziz John un Vahiyleri'dir. Orijinal metnin çoğu kaybolmuştur.

İbranice ve Aramca yazılmış bir metindir. Çok fazla kişi tarafından kopyalanır. Sonra Yunanca'ya çevrilir ve yine kopyalanarak yayılır. Sonunda bu kopyalardan biri Latinceye çevrilir. Yeniden kopyanarak çoğaltılır. En sonunda Elizabeth Dönemi'nde İngilizceye çevrilir ve basılır. Bu süreç, her aşamasında hata ve kafa karışıklığına yol açar. Şimdi o metin kötü bir uyuşturucu gibi. Belki her zaman öyleydi. Çevirilerin ve kopyalamanın metni düzelterek günümüze taşınması da mümkün.

Metin neden bahsediyor?

Kimse tam olarak bilmiyor.

Ciddi misin?

Bazı evsizler o metinden ciddi anlamlar çıkarabiliyorlar.

İnsanlar o metinde neden bahsedildiğini düşünüyor?

Genel olarak doğru yoldakiler cennete yükselecek ve geri kalanlar dünyada bırakılıp başlarına gelmedik felaket kalmayacak. Hastalıklar, doğal felaketler, İsa geri gelip Deccal'la kıyamet günü savaşacak senaryosu. O senaryoların hiçbiri mutlu sonla bitmez.

Büyük Kopuş'la aynı şey mi?

Kopuş, işin yükselme kısmı. Hastalıklar ve dövüş ayrı. Onlar sonra geliyor. Tüm bunlar ne zaman olacak?

Söylendiği kadarıyla olması çok yakınmış.

Reacher, Thurman ın metal fabrikasında attığı kibirli nutku hatırladı. İşaretler ve gelecek olayları

tahmin etmenin yolları var, demişti Thurman.

Olayları ne tetikleyecek? diye sordu Reacher.

O tür bir tetiklemeden şüpheliyim. Tanrısal bir işaret söz konusudur belki. En azından insan öyle umuyor.

Ya ön işaretler? Zamanın geldiğini bilmenin yolları?

Rahip omuz silkti. Zamanın Sonu insanların İncil'i okuyuşları bazı insanların Beatles kayıtlarını tersten dinleyip içinde gizli mesajlar aramalarına benziyor. Kutsal topraklarda kırmızı buzağının doğmasıyla ilgili bir şeyler var. Zamanın Sonu müritleri için o kısmını çok sever. Çiftlikleri dolaşıp normalden daha kızılımsı renkte doğmuş buzağuları ararlar. İsrail'e sığır yollayıp mükemmel bir kırmızı buzağuları olmasını umarlar. Kıyametin bir an önce başlamasını isterler. Bu da bir diğer karakteristikleridir. Sabırsızdırlar. Çünkü hepsi göğe yükselenlerin arasında olacağına inanır. Çoğu insan kimin kurtulacağını insanın değil, Tanrı'nın karar vereceğini düşünür. Oysa onlar yanıtı bildiklerine inanırlar. Bir tür kendini beğenmişlik diyelim. Kendilerini bizden üstün görürler.

Hepsi bu mu? Kırmızı buzağular?

Çoğu inanan, Ortadoğu'da büyük bir savaşın kesinlikle gerekli olduğunda hem fikir. Bu yüzden Irak onları çok mutsuz etti. Anlaşılan orada yaşayanlar onlar için yeterince kötü değil.

Bundan şüphen var sanki.

Adam yeniden gülümsedi.

Ben şüphecilerdenim, dedi. Angilikanım.

Bundan sonra aralarında başka sohbet geçmedi, ne teolojik ne laik. Reacher çok yorgundu ve direksiyon başındaki adam kendini yola kaptırmıştı. Gece araba kullanmaya alışkın şoförler, bir noktadan sonra yolun önlerindeki kısmı dışında hiçbir şeyin var olmadığı bir dünyaya adım atarlar. Adamın gözleri açıktı. Rahatlamanın ölüm getireceğini biliyormuş gibi dik oturuyordu. Reacher da uyanık kalıp Hope'a giden yola varmalarını bekledi. Herhangi bir işaret göremeyeceğini biliyordu. Yol, büyük otobanlardan sayılmazdı. Direksiyonun başındaki adam kendi başına farkedemezdi.

Tam iki saat sonra oraya vardılar. Üzerinde gittileri yolu dik açıyla kesen iki şeritli bir yoldu. Başında dur işareti vardı. Reacher seslenip de rahip tepki vererek kamyonun frenlerine bastığında, yolun girişini iki yüz metre kadar geçmişlerdi. Re-acher kamyonun inip el sallayarak aracı uğurladı ve ışıkları gözden kaybolana kadar bekledi. Ardından karanlık boşlukta geri yürüdü. Doğuda, Kansas veya Missouri'de şafak öncesi saatlerdi. Colorado hala zifiri karanlıktı. Cep telefonu çekmiyordu.

Ortada araba da yoktu.

Reacher yolun batı tarafına geçti ve trafik şeridinin yakınında durdu. Doğudan batıya gelen şoförler dur işaretinde frene basmak zorundaydı. Böylece yirmi metre ötedeki Reacher'ı görebileceklerdi. Ama ortada şoför falan yoktu. En azından ilk on dakika. Sonra ilk on beş dakika ve sonra ilk yirmi

dakika. Derken kuzeyden gelen bir araç görüldü. Kamyonun yirmi metre gerisindeydi ama yola sapmadı. Dümdüz devam etti. Başka bir araç güneyden gelip yavaşladı ve dönmeye hazırlandı ama doğruya dönüp Hope'tan uzaklaştı. Işıkları küçüldü, soldu ve gözden kayboldu.

Hava soğuktu. Doğudan sert bir rüzgar esiyordu. Gökte yağmur bulutları vardı. Reacher gömleğinin yakasını kaldırıp kollarını göğsünde birleştirdi ve ellerini ısıtmak için pazularının altına soktu. Dünya dönüyor, bulutlarda pembe ışık huzmeleri belirip ufuk mor renge bürünüyordu. Yeni ve masum bir gündü. Belki iyi, belki kötü bir gündü. Belki de son günüydü. Son yakın, diyordu Thurman'ın kilisesi. Belki ay büyüklüğünde bir meteor dünyaya doğru ilerliyordu. Belki hükümetler bu haberi saklamışlardı. Belki asiler o anda Ukrayna'daki depolardan birinin kilitlerini zorluyordu. Belki bir yerlerdeki araştırma laboratuvarlarından birindeki tüplerden biri kırılmış veya bir eldiven yırtılmıştı.

Belki de hiçbiriydi. Reacher ayağını yere vurup başını omzuna doğru eğdi. Burnu üşüyordu. Kafasını kaldırdığında doğudan gelen farları gördü. Parlak, iki far arasında mesafe vardı. Geniş bir araçtı. Bir kamyon. Büyük ihtimalle bir tır. Arkasında şafakla beraber Reacher'a yaklaşıyordu.

Dört ihtimal vardı. Birincisi, kavşağa gelip sağa dönecek ve kuzeye gidecek. İkincisi kavşağa gelip sola dönecek ve güneye gidecek. Üçüncüsü dur işaretinde durup batıya devam edecek ama Reacher'ı almayacak. Dördüncüsü dur işaretinde duracak, yola sapacak sonra Reacher'ın binmesi için yeniden duracak.

Mutlu son ihtimali yüzde yirmi beşti. Yolcu alınmasını yasaklayan tüzüklerden birine sahip şirketlerden birinin kamyonuysa daha da az.

Reacher bekledi.

Işıklar beş yüz metrelik mesafeye geldiğinde aracın büyük beyaz bir kamyon olduğunu gördü. Araç iki yüz metre daha yaklaştığında üzerindeki buzluk ünitesini farketti. Taze yiyecek teslimatı. Dur işareti Reacher'ın şansını artırabilirdi. Yiyecek teslimatı yapanlar durmaktan hoşlanmazdı. Uymaları gereken bir zaman çizelgeleri vardı ve durup yeniden hızlanmak birkaç dakika kaybetmek demektir. Ama zaten dur işaretini görünce adam yavaşlamak zorunda kalacaktı.

Reacher bekledi.

Kamyonetin sürücüsü kavşağa iki yüz metre kala frenlere bastı. Reacher başparmağı yukarı gösterecek şekilde elini kaldırdı. Beni bırakacak bir araca ihtiyacım var. Ardından kollarını kaldırıp sallamaya başladı. Zor durumdayım işareti. Gerçekten beni bırakacak bir araca ihtiyacım var.

Araç kavşağın önünde durdu. Sinyal lambalarından hiçbiri yanmıyordu. İyiye işaret. Yolda hiç trafik yoktu. Kamyonet ilerlemeye devam etti. Reacher'a doğru gelirken hızlandı. Şoför, oturduğu yerden Reacher'a baktı.

Derken yeniden yavaşladı.

Frenlerin gürültüsü duyuldu ve kamyonet kavşağın kırk adım ötesinde durdu. Reacher araca doğru

koştu ve sürücü tarafındaki basamağa çıktı. Sürücü penceresni açtı ve Reacher'ı inceledi. Kısa boylu, yapılı bir adamdı. Koca kamyonetle kıyaslandığında küçücük kalıyordu. Yağmur yağacak, dedi.

Bu sorunlarımın en önemsizi, dedi Reacher. Arabam bozuldu.

İlk durağım Hope, dedi direksiyondaki adam.

Sen Topekadan süpermarkete gelen adamsın, dedi Re-acher.

Sabah dörtte Topeka'dan ayrıldım. Gelmek istiyor musun?

Ben de Hope'a gidiyorum.

Öyleyse oyalanmayı bırak da bin.

Batıya gittikleri süre boyunca şafak onları takip etti ve otuz dakika sonra yakaladı. Dünya soluk bir altın rengine boyanırken teslimatçı farları söndürüp arkasına yaslandı ve rahatlardı. Aracı, Thurman'ın uçağı kullandığı gibi, ufak ve etkili hareketler kullanıyordu. Elleri aşağıdaydı. Reacher adama sık sık yolcu taşıyıp taşımadığını sordu. Teslimatçı beş sabahtan birinde yolcu aldığını söyledi. Reacher ona kendisiyle yolculuk eden kadınlardan bazılarıyla tanıştığını söyledi.

Turistler, dedi adam.

Turistten fazlası, dedi Reacher.

Öyle mi düşünüyorsun?

Öyle. Biliyorum.

Ne kadarını biliyorsun?

Hepsini.

Nereden biliyorsun?

Kendim çözdüm.

Adam direksiyona bakıp başını salladı.

Eyaleti geçen kocalarının ve erkek arkadaşlarının yakınında olmak isteyen eşler ve kız arkadaşlar, dedi adam.

Anlaşılır bir durum, dedi Reacher. Zor zamanlar.

Yani kocalarının ve erkek arkadaşlarının ne yaptığını biliyorsun?

Evet, dedi Reacher. Biliyorum.

Ve?

Ve hiç. Beni ilgilendirmez.

Kimseye söyleyecek misin?

Vaughan adlı bir polis var, dedi Reacher. Ona söylemem gerek. Bilmeye hakkı var. Her iki yönden bu işle bağlantılı.

Onu tanıyorum. Bu habere sevinmeyecek.

Belki sevinir, belki sevinmez, dedi Reacher.

İşin içinde değilim, dedi teslimatçı. Ben sadece yolcuları alan bir sürücüyüm.

İşin içindesin, dedi Reacher. Hepimiz içindeyiz.

Ardından yeniden cep telefonunu kontrol etti. Sinyal yoktu.

Radyo da çekmiyordu. Teslimatçı, bir düğmeye basıp baştan sona bütün AM bandını taradı ama hiçbir şey bulamadı. Sadece cızırtı. Devasa kıtanın büyük kısmı boştu. Kamyon bozuk yüzeyde sarsılarak ilerledi. Despair yiyeceğini nereden alıyor? diye sordu Reacher.

Bilmiyorum, dedi adam. Ve umurumda değil.

Hiç oraya gittin mi?

Bir kez. Şöyle bir bakmak için. Ve bir kez gitmek kesinlikle yetti.

İnsanlar neden orada kalıyor?

Bilmiyorum. Belki akıllarından zorları vardır.

Başka yerde iş var mı?

Bir sürü. Halfway'e gidebilirler. Orada bir sürü iş var. Ya da Denver'a. Gelişmekte olan bir şehir. Topeka'ya bile gelebilirler. Deliler gibi büyüyoruz. Hoş evler, harika okullar, iyi maaş var. Burası fırsatlar ülkesi.

Reacher başını salladı ve yeniden cep telefonunu kontrol etti. Sinyal yoktu. Sabah saat ondan önce Hope'a vardılar. Kasaba sakin, sessiz ve aynı görünüyordu. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı. Hava soğuktu. Reacher Birinci Sokak'ta indi ve bir an duraksadı. Cep telefonu iyi çekiyordu. Ama numarayı çevirmedi. Beşinci Sokak'tan doğuya döndü. Elli metre yürüdüğünde Vaughan'ın evinin önüne park edilmiş araç olmadığını gördü. Ne devriye arabası ne siyah Crown Vic. Yürüyüp evin etrafını kontrol etti.

Kamyon eskisi evin yanındaki yoldaydı. Burnu, garaj kapısına bakacak şekilde park edilmişti.

Pencerelerinde cam vardı. Yeni camın üzerindeki etiket hala duruyordu. Bir iki yerdeki parmak izleri dışında pırıl pırıldı. Soluk boyasına rağmen yeni bir havası vardı. Reacher evin önüne gidip kapıyı çaldı. Zil sesi evin içinde yankılandı. Mahalle sessiz ve sakindi. Otuz saniye sonra kapı açıldı.

Vaughan, Reacher'a baktı ve Selam, dedi.

ALTMİŞ İKİ

Vaughan ın üzerinde önceki gece giydiği siyah kıyafetler vardı. Sakin ve kendindeydi. Biraz mesafeli, biraz kaygılıydı. Senin için endişelendim, dedi Reacher.

Öyle mi? dedi Vaughan.

İki kere seni aramayı denedim. Evi ve arabayı. Neredeydin?

Orada burada. İçeri gel.

Reacher'ı holden geçirip mutfağa aldı. Her şey ilk gelişindeki gibiydi. Düzenli, temiz. Üç iskemle yine masanın çevre-sindeydi. Tezgahta bir bardak su ve makinede kahve vardı.

Hemen dönmediğim için özür dilerim, dedi Reacher.

Benden özür dileme.

Sorun ne?

Kahve ister misin?

Önce sorununu söyle.

Sorun yok.

Bence var.

Tamam. Dün gecedен önce yaptığımız şeyi yapmamalıydık.

Hangi kısmını?

Biliyorsun. Benden yararlandın. Bu konuda kendimi kötü hissetmeye başladım. Uçakla geri dönmediğinde, telefonumu ve telsizi kapayıp Colorado Springs'e gittim ve David'e olanları anlattım.

Gecenin yarısında mı?

Vaughan omuz silkti. Beni içeri aldılar. Bana karşı çok naziktiler. Aslında çok iyi davrandılar.

Peki David ne dedi?

Zalimlik etme.

Reacher başını iki yana salladı. Zalimlik etmiyorum. Basit bir soru sordum.

Nereye varmaya çalışıyorsun?

David'in artık olmadığını söylemeye çalışıyorum. Onu tanıdığın haliyle yok. Varoluşunun hiçbir anlamı yok. Yapman gereken bir seçim var. Ve bu yeni bir seçim değil. İç savaştan bu yana pek çok toplu kayıp yaşandı. Yüzlerce yıldır David gibi pek çok insan gelip geçti. Pek çok kadın senin konumundaydı.

Ve?

Hepsi bir seçim yaptı.

David hala var.

Anılarında. Gerçek hayatta değil.

O ölmedi.

Yaşadığı da söylenemez.

Vaughan cevap vermedi. Çin porseleninden fincanı alıp kahve doldurdu ve Reacher'a uzattı. Thurman'ın küçük kutusunda ne vardı?

Kutuyu gördün mü?

Senden hemen sonra duvara çıktım. Arabada beklemeye niyetim yoktu.

Seni görmedim.

Planım buydu. Seni gördüm. Her şeyi gördüm. Bu gece benimle uç. Seni gittiği yerde bıraktı, değil mi?

Reacher başını salladı. Oklahoma'daki Shaw Karargahı'nda. Bir ordu üssü.

Ve bu numarayı yuttun.

Kesinlikle yuttum.

Düşündüğün kadar zeki değilsin.

Hiçbir zaman zeki olduğumu iddia etmedim.

Kutuda ne vardı?

Plastik bir kavanoz.

Kavanozda ne vardı?

Artıklar, dedi Reacher. Yandıktan sonra insanlardan kalanlar. Metalden kazıyorlarmış.

Vaughan masanın başına oturdu.

Korkunç, dedi.

Korkunçtan daha kötü, dedi Reacher. Karışık.

Ne demek istiyorsun?

Reacher onun karşısına geçti.

Rahat nefes alabilirsin, dedi. Fabrikada Humvee hurdaları falan yok. Onlar başka bir yere gidiyor.

Nereden biliyorsun?

Çünkü Humvee'ler böyle yanmaz.

Üstleri açılır ve insanlar dışarı çıkar.

David yanmamıştı, dedi Vaughan.

Sadece tanklar bu şekilde yanar, dedi Reacher. Yanan bir tanktan çıkmanın yolu yoktur. Geriye sadece artıklar kalır.

Anlıyorum. Neden karışık?

Vardığım sonuçlardan ilki tanklar. Bir tür mantık zinciri. Orada savaş tankları kullanıyoruz ki buna şaşırılmaması gerek. Ama tankların bazılarını kaybediyoruz ki bunu da normal karşılamalıyız. Sovyetlere karşı birkaç tank kaybedebileceğimiz düşünmüştük. Ama uydurma bombalar yapan birkaç teröristin tankların işini bitirebileceğini hesaplamamıştık. Dört yıldan kısa sürede, Amerikan Ordusuna ait tankları devreden çıkaracak bombaları nasıl yapacaklarını ve nereye bırakacaklarını keşfettiler. Bu da bize halkla ilişkiler alanında çok yardımcı olmadı. Soğuk Savaş'ın bitmesine gerçekten seviniyorum. Kızıl Ordu gülmekten kırılırdı. Pentagonun hurdaları, mühürlü konteynerlerle gizli bir yere yollamasına şaşmamalı.

Vaughan ayağa kalkıp tezgahın başına yürüdü ve bardağı eline aldı. İçindekini lavaboya boşalttı ve buzdolabındaki bir şişeden yeniden doldurdu. Bir yudum aldı.

Bu sabah laboratuvardan aradılar, dedi. Musluk suyumdaki TCE oranı sınıra yakınmış. Hala belirlenenin altında ama Thurman bu miktarda kullanmaya devam ederse işler kötüye gidecek.

Kullanmayı kesebilir, dedi Reacher.

Neden kessin?

Bu sorunun yanıtı mantık zincirinin son halkası. Henüz orada değiliz. Ve bu sadece bir varsayım.

Vardığın ikinci sonuç ne?

Thurman hurdaya çıkan tanklarla ne yapıyor?

Yeniden çeliğe dönüştürüyor.

Pentagon neden dönüştürülmüş çeliği korumak için askeri birlik görevlendirdin?

Bilmiyorum.

Pentagon böyle bir şey yapmaz. Çelik kimsenin umurunda değil. Askerler başka bir şeyi korumak için orada.

Neyi?

Tek bir ihtimal var. Savaş tankının ön tarafı ve yan zırhları ince bir katman halinde uranyum içerir. Nükleer santrallerde kullanılan uranyumdan farklıdır. Çok güçlü ve yoğun bir metaldir. Zırh için idealdir. Bu yüzden vardığım ikinci sonuç şu: Thurman uranyum konusunda uzman. Askeri birlik bu yüzden orada. İşlenmiş uranyum zehirli ve bir şekilde radyoaktif. İzini sürmek isteyeceğin maddelerden.

Ne kadar zehirli? Ne kadar radyoaktif?

Tanklarda çalışanlar, onun yakınında oldukları için hastalanmıyor ama patlamalardan sonra uranyum toza dönüşürse ve o tozu soluyanların hayatları teklkeye girer. Bu yüzden hurdalar ABD'ye geri getiriliyor. Burada da askerleri endişelendiren bu. Teröristler uranyumu çalıp küçük parçalara ayırabilir ve patlayıcılara yerleştirebilir. Mükemmel bir kirli bomba elde ederler.

Ama ağır bir metal değil miydi?

Çok ağır.

Onu çalmak için kamyonu ihtiyaçları var. Senin de dediğin gibi.

Büyük bir kamyonu.

Reacher kahvesini yudumladı, Vaughan da suyunu. Fabrikada çekiçlerin ve meşalelerin yardımıyla onu kesiyorlar. Tozlar havada uçuşuyor. Herkesin hasta görünmesine şaşmamak lazım.

Reacher başını salladı.

Şerif yardımcısını öldüren de oydu, dedi. Bütün o semptomlar... Saç dökülmesi, mide bulantısı, ishal, yaralar, susuzluk, iç organların çökmesi. Yaşlılık veya TCE değil. Basbayağı radyasyon zehirlenmesi.

Emin misin?

Reacher başını salladı. Çok eminim. Bana bunu söylemeye çalışıyordu. Ölüm döşegindeyken bana

neler olduğunu anlatmayı dener. Beni suçladığını düşündüm.

Fabrikanın havası toz zerreceleriyle dolu muhtemelen, dedi Vaughan. Ve onun tam ortasındaydık.

Duvarın parlaltısını hatırlıyor musun? dedi Reacher. Isıya duyarlı kameradaki görüntüyü. Sıcak değildi. Radyoaktif.

ALTMİŞ UÇ

Vaughan şişe suyundan bir yudum alıp boşluğa baktı ve bu yeni duruma alışmaya çalıştı. Bazı açılardan, korktuğundan iyiydi. Orada Humvee olmadığını söyledin. Neden yok? diye sordu.

Çünkü Pentagon uzmanlaşmış birimleri sever. Sana söylemişim. Hep öyleydi ve hep öyle kalacak. Despair'deki fabrika uranyumu dönüştürmekle ilgileniyor. Hepsi bu. Humvee'ler başka yere gidiyor. Daha ucuz bir yere. Çünkü onların işi kolay. Onlar sadece araba.

Despair'e araba da yolluyorlar. Onları gördük. Konteyner-de. Irak'tan veya İran'dan.

Reacher başını salladı.

Kesinlikle, dedi. Bu da vardığım üçüncü sonuç. O arabaları belirli bir nedenle Despair'e yolluyorlar.

Hangi nedenle?

Tek bir mantıklı açıklama var. Uranyumu sadece zırhlarda kullanmıyorlar. Kovanlar ve tank mermilerinin kovanları da ondan yapılıyor. Çünkü sert ve yoğun.

Yani?

O araçlar uranyum kullanılmış kurşunla vuruldu. Uranyum onlara da bulaştığı için düzgün bir şekilde işlenmeleri gerekiyor ve bu işlem gizlice yapılmalı. Çünkü sivil araçlara karşı tank ve uranyumlu kurşun kullanıyoruz. Buna aşırıya kaçmak denir. Halkla ilişkiler için çok kötü. Thurman'a göre hükümetlerin saklamaktan hoşlandığı şeyler var ve haklı.

Irak'ta neler oluyor?

Ben de bu konuda senin kadar karanlıktayım, dedi Re-acher.

Vaughan yeniden bardağını aldı. Yarı yola kadar kaldırıp durdu ve herhangi bir şey içmekle ilgili tereddütleri varmış gibi göründü. Bardağı masaya koydu. Bana kirli bombalardan bahset.

Temiz bombalarla aynıdır, dedi Reacher. Ama kirlidir. Bir bomba patlar ve yarattığı basınç dalgaları her şeye çarpar. İnsan gibi yumuşak şeyleri posaya çevirir. Bombanın yerleştirildiği kabın parçaları genellikle, saçma gibi dört bir yana saçılıp daha büyük hasarlara yol açar. Bu etki patlayıcının içine fazladan şarapnel konularak daha da artırılabilir. Örneğin çiviler. Kirli bombalarda şarapnel olarak kirli metal kullanılır, çoğunlukla radyoaktif artıklar.

Sonuç ne kadar kötü olur?

Orası tartışılır. İşlenmiş uranyum söz konusuysa patlamadan sonra saçılan toz, kesinlikle kötü haberdır. Doğurganlık sorunları ve düşükler ortaya çıkar. Çoğu insan radyasyonun kendisinin ciddi bir sorun yaratmadığını düşünür. Dediğim gibi bu konu tartışılır. Kimse neyin ne olduğundan emin değil. Asıl sorun bu. Çünkü emin ol, herkes korunma konusunda abartacaktır. Bu yüzden bombanın psikolojik etkisi çok büyüktür. Asimetrik savaş oyunu. Bir şehirde kirli bomba patlarsa gereksin gerekmesin o şehir boşaltılır.

Ne kadar büyük bir bombaya ihtiyaç var?

Ne kadar büyük o kadar iyi.

Ne kadar uranyum çalmaları gerekir?

Ne kadar fazla o kadar şenlikli.

Bence çalmaya başladılar, dedi Vaughan. Fotoğrafını çektiğimiz kamyonu hatırlıyor musun? Ön tarafı fabrika duvarı gibi parlıyordu.

Reacher başını iki yana salladı.

Hayır, dedi. O tamamen ayrı hikaye.

ALTMİŞ DÖRT

Benimle kasabaya yürü, dedi Reacher. Motele.

Seninle görülmek istediğimden emin değilim, dedi Vaughan. Özellikle motelde, insanlar dedikodu yapıyor.

Ama kötü şeyler söylemiyorlar.

Öyle mi düşünüyorsun?

Seni destekliyorlar.

Ben o kadar emin değilim.

Her neyse, yarın gidiyorum. Bırak bir gün daha konuşsunlar.

Yarın mı?

Belki daha önce. Bir telefon görüşmesi yapmak için buralarda oyalanmam gerekebilir. Bunun dışında, buradaki işim bitti.

Kimi araman gerekiyor?

Sadece bir numara. Kimsenin yanıt vereceğini sanmıyorum.

Ya olup biten bütün diğer şeyler?

Şimdilik elimizdeki tek şey Pentagon un kirli çamaşırlarını gizlice yıkamaya çalıştığı. Bu suç değil.

Motelde ne var?

Tahminimce dört numaralı odayı boş bulacağız.

Birlikte sabah serinliğine çıktılar. Beşinci Sokak'tan Üçüncü'ye iki blok kuzeye ve motele doğru üç blok batıya yürüdüler. Resepsiyonu geçip doğrudan odalara yöneldiler. Dört numaralı odanın kapısı açıktı. Önünde temizlik arabası vardı. Yatağın çarşafı çıkarılmış, havlular yere yığılmıştı. Dolaplar boştu. Hizmetçi içeriyi süpürüyordu.

Bayan Rogers gitmiş, dedi Vaughan.

Reacher başını salladı. Şimdi ne zaman ve nasıl gittiğini öğrenelim.

Resepsiyona gittiler. Görevli her zamanki yerindeydi. Dört numaralı odanın anahtarı kancaya asılmıştı. Şimdi sadece iki anahtar eksikti. Reacher'ınki, 12 numara ve Maria'nınki, 8 numara.

Görevli taburesinden kalkıp ellerini tezgaha koydu. İlgili görünüyordu ve yardım etmeye hevesliydi. Reacher kadının yanındaki telefona baktı. Bayan Rogers'a telefon geldi mi?

Kadın başını salladı. Dün gece saat altıda.

İyi haber mi?

Sevinçliydi.

Ya sonra?

Otelden ayrıldı.

Onu Burlington'a götürmesi için bir taksi çağırdı.

Burlington'da ne var?

Denver'a giden havaalanı otobüsü.

Reacher başını salladı. Yardımların için teşekkürler.

Bir sorun mu var?

Bakış açısına bağlı.

Reacher'in karnı açtı ve daha fazla kahveye ihtiyacı vardı. Bu yüzden Vaughan la birlikte bir blok

kuzeye ve bir blok batıya yürüyüp lokantaya gittiler. Mekan bomboştu. Kahvaltı için çok geç, öğle yemeği için çok erkendi. Reacher bir saniye duraksadıktan sonra tanıştıkları gece Lucy Andersonın oturduğu masaya geçti. Vaughan da karşısına, o gece Lucy'nin oturduğu yere çöktü. Garson buzlu su ve çatal bıçak getirdi. Kahve ısmarladılar. Tam olarak neler oluyor? diye sordu Vaughan.

Bütün o genç adamlar, dedi Reacher. Ortak noktaları ne?

Bilmiyorum.

Gençler ve erkekler.

Eeee?

California'dan gelmişler.

Yani?

Ve gördüğümüz tek beyaz genç de oldukça bronzlaşmıştı.

Yani?

Tam burada Lucy Anderson'la oturdum. Temkinli ve endişeliydi ama sohbet edebiliyorduk. Dedektif olmadığımı inanmak için cüzdanımı görmek istedi. Sonra ona bir zamanlar polis olduğumu söyledim ve paniğe kapıldı, ikiyle ikiyi topladım ve kocasının kaçak olduğu sonucuna vardım. Kız bu konuyu düşündükçe daha da endişelendi. Sonraki gün neredeyse düşmanca davrandı.

'Ne şaşırtıcı.

Derken Despair'de göz ucuyla kocasını gördüm ve kaldığı pansiyonu kontrol etmek için geri döndüm. Boştu ama çok temizdi.

Bu önemli mi?

Hayati önem taşıyor, dedi Reacher. Sonra Lucy'yi yeniden gördüm, kocası gitmişti. Avukatları varmış. Onunla aynı durumdaki insanlardan bahsetti. Organize bir şeyin parçasıymış gibi konuşuyordu. Onun peşinden gidip kocasını bulabileceğimi ama bana bir yararı olmayacağını söyledi.

Garson kahveyle yanlarına geldi. İki fincan, iki kaşık, taze kahveyle dolu sürahi. Kahveleri koyup uzaklaştığında Reacher yükselen buharı kokladı ve fincanından bir yudum aldı.

Ama daha baştan her şeyi yanlış hatırlıyordum, dedi. Lucy Anderson'a Polisim demedim. Ona bir zamanlar askeri polis olduğumu söyledim. Bu yüzden paniğe kapıldı.

Bu yüzden pansiyon pırıl pırıldı. Teftişe hazır barakalar gibiydi. Eski alışkanlıklar zor ölür. Despair'den geçenlerin hepsi askerdi. Lucy onların izini sürdüğümü düşündü.

Kaçaklar, dedi Vaughan.

Reacher başını salladı. Anderson bu yüzden bronzlaşmıştı. Irak'ta görev almıştı. Geri dönmek istemiyordu.

Şimdi nerede?

Kanada'da, dedi Reacher. Bu yüzden Lucy onu takip etmem konusunda endişelenmedi.

Bana yararı olmazdı.

Yetki alanımın dışındaydı

Orası özgür bir ülke ve kaçaklara sığınma hakkı tanıyorlar.

Kamyon, dedi Vaughan. Ontario'dandı.

Reacher başıyla onayladı. Taksi servisi gibi. Kameranın gördüğü parıltı çalıntı uranyum değildi. Bayan Rogers'ın gizli bölmede saklanan kocasıydı. Vücut ısısı şoförünki gibiydi. Ekranda her iki taraftaki yeşil tonu aynıydı.

ALTMİŞ BEŞ

Vaughan bir süre hiçbir şey söylemeden oturdu. Garson gelip Reacher'ın fincanını ikinci kez doldurdu. Vaughan kendininkine dokunmadı.

California bağlantısı ne? diye sordu.

Sanırım bir tür savaş karşıtı grup kaçış hattını işletiyor, dedi Reacher. Belki yöredeki aileler de işin içindedir. Bir düzen kurmuşlardır. Yasal metal teslimatlarıyla gençleri buraya yolluyorlar ve sonra Kanadalı arkadaşları onları alıp sınırı geçiriyor. Despair'deki otelde yedi ay önce bir çift kalmış.

Her iddiasına varım, savaş karşıtı sempatanları arayan organizatörlerdi. Ve işin kalanını hallettiler. Kamyonun pencerelerini kıran onlardı.

İşlerine burnumu soktuğumu düşündüler. Gitmemi sağlamaya çalışıyorlardı.

Vaughan fincanını ittirip tuzu, biberi ve şekeri önüne aldı. Onları bir güzel sıraya dizdi.

İşaret parmağını düzleştirip biberliği ittirdi.

Hizadan çıkardı. Bir daha ittirdi ve devirdi.

Ufak bir gizli grup, dedi. Thurman'ın arkasından iş yapan birkaç sol el insanı. Kaçaklara yardım ediyorlar.

Reacher hiçbir şey söylemedi.

Kim olduklarını biliyor musun? diye sordu Vaughan.

Hiçbir fikrim yok.

Kim olduklarını öğrenmek istiyorum.

Neden?

Çünkü tutuklanmalarını istiyorum. Elimde bir liste dolusu isimle FBFyı aramak istiyorum.

Tamam.

Sen istemiyor musun?

Hayır, istemiyorum, dedi Reacher.

Vaughan lokantada kavga etmeyecek kadar medeni bir küçük kasaba insanıydı. Masaya para fırlatıp lokantadan çıktı. Reac-her yapması gerektiği gibi onun peşinden gitti. Vaughan İkinci Sokak'tan sağa sapıp kasabanın sınırındaki sakin bölgeye, motele ya da karakola doğru, doğuya yöneldi. Reacher hangisine gittiğinden emin değildi. Ya yalnız kalmak istiyordu ya moteldeki resepsiyonistten telefon kayıtlarını isteyecekti ya da bilgisayarının başına oturacaktı. Öfkeli şekilde, hızlı adımlarla yürüyordu ama Reacher kolayca ona yetişip peşine takıldı. Genç kadının hızına ayak uydurdu ve konuşmasını bekledi.

Dün bunu biliyordun, dedi Vaughan.

Önceki günden beri biliyordum, dedi Reacher.

Nasıl?

David'in hastanesindeki hastaların ordu mensubu olduğunu anladığım gibi. Hepsi genç ve erkekti.

Bana söylemeden önce kamyonun sınırı geçmesini bekledin.

Evet, öyle yaptım.

Neden?

Kamyonu durdurmanı istemedim.

Neden?

Rogers'ın kaçmasını istedim.

Vaughan durdu. Tanrı aşkına, bir zamanlar askeri polistin.

Reacher başını salladı. On üç yıl boyunca.

Rogers gibileri yakalıyordun.

Evet.

Şimdi diğer tarafa mı geçtin?

Reacher cevap vermedi.

Rogers'ı tanıyor muydun? dedi Vaughan.

Hayır, ama onun gibi binlercesini tanıyorum.

Vaughan yeniden yürümeye başladı. Reacher ona ayak uydurdu. Vaughan motele elli metre kala, karakolun önünde durdu. Gri gün ışığında karakolun duvarının ruhsuz bir havası vardı. Düzgün alüminyum harfler daha da soğuk görünüyordu.

Bir görevleri vardı, dedi Vaughan. Senin de bir görevin vardı. David görevini yaptı. Onlar kendi görevlerini, sen de seninkini yapmalısın.

Reacher hiçbir şey söylemedi.

Askerler kendilerine emredilen yere gitmeli, dedi Vaughan. Emirlere uymalıdır. Seçme hakları yok. Üstelik sen bir yemin ettin. Ona bağlı kalmalısın. Onlar bu ülkeye ihanet eden hainler. Korkaklar. Sen de öylesin. Seninle yattığıma inanamıyorum. Sen bir hiçsin. İğrençsin. Kanımı donduruyorsun.

Görev denilen şey iskambil kağıdından bir evdir.

Bu da ne demek şimdi?

Ben bana söyledikleri yere gittim. Emirlere uydum, istedikleri her şeyi yaptım ve on bin adamın da aynısını yapışını izledim, içten içe mutluyduk. Yakındığımız ve homurdandığımız oluyordu. Askerler her zaman homurdandır ama anlaşmayı kabullenmiştik. Çünkü görev bir alışveriş, Vaughan. İki yönlü bir caddedir. Biz onlara borçlanıyoruz, onlar da bize. Ve onların bize borçlu oldukları şey hayatlarımızı, uzuvlarımızı sadece ve sadece gerçekten iyi bir neden varsa riske atmaktır. Çoğu zaman zaten yanılırlar ama iyi niyeti hissetmeyi severiz. Biraz bile olsa. Oysa artık böyle bir şey yok. Artık her şey politik kibir ve seçimlere oynamaktan ibaret. Hepsi bu. Askerler bunu biliyor. Deneyebilirsin ama bir askere boş laf yutturamazsın. İşi onlar mahvetti, biz değil. İskambilden evin en altındaki kartı çektiler ve bütün ev yıkıldı. Anderson ve Rogers savaşa gidip arkadaşlarının öldürülüşünü izlerken, Neden? diye düşündüler. Neden bu pisliğin içindeyiz

Çözüm asker kaçağı olmak mı?

Hayır. Bence çözüm sivillerin koca kışlarını kaldırıp savaşı bitirecek birilerine oy vermeleri. Kontrolü ele almalılar. Görevleri bu. Kağıttan evin altındaki diğer kart bu. Ama o kart da artık yerinde değil. Bu yüzden bana kaçmaktan bahsetme.

Askerler neden her gün düşmanla yüzleşsin? Bu nasıl iki yönlü bir cadde?

On üç yıl orduya hizmet ettikten sonra kaçakları mı destekliyorsun?

Bu koşullar altında seçimlerini anlıyorum. Özellikle de on üç yıl boyunca orduya hizmet ettiğim için. İyi zamanlardı. Keşke şimdi de öyle olsa. Orduyu sevdim. Ordunun düştüğü halden nefret ediyorum. Bir kız kardeşim olsa ve pisliğin tekiyle evlense aynı şeyi hissederdim. Evlilik yeminini tutmalı mı? Bir noktaya kadar, daha fazla değil.

Şimdi asker olsaydın, kaçır mıydın?

Reacher başını iki yana salladı. Yeterince cesur değilim sanırım.

Cesaret mi gerekiyor?

Çoğu erkek için ordudan kaçmak tahmin ettiğinden daha büyük bir cesaret gerektirir.

İnsanlar sevdikleri kişilerin boş yere öldüğünü duymak istemiyor.

Biliyorum. Ama bu, gerçeği değiştirmez.

Senden nefret ediyorum.

Hayır, etmiyorsun, dedi Reacher. Politikacılardan ve komutanlardan nefret ediyorsun. Oy verenlerden ve Pentagon'dan. Ardından, Ve David kaçmadığı için ondan da nefret ediyorsun, diye ekledi.

Vaughan arkasını dönüp sokağa baktı. Hareketsiz durdu. Gözleri kapalıydı. Uzun süre böyle kaldı, alt dudağı hafifçe titriyordu. Ardından fısıldarcasına konuştu. Ondan kaçmasını istedim. Ona yalvardım. Ona nerede isterse, dünyanın

neresinde isterse baştan başlayabileceğimizi söyledim. Adlarımızı değiştirebileceğimizi... Ama beni dinlemedi. Aptal, aptal adam:

Sonra oracıkta, sokağın ortasında, işyerinin önünde ağladı. Dizleri tutmaz oldu, öne doğru bir adım attı ve tam düşecekken Reacher önu tuttu. Vaughan'ın gözyaşları Reacher'ın gömleğini ıslattı. Kollarını ona doladı. Başını göğsüne gömdü. Parçalanan hayatı, mahvolan hayalleri, iki yıl önce gelen telefon, haber subayının yaptığı ziyaret, röntgenler, kirli hastaneler ve respiratörün bitmek bilmeyen tıslamaları için ağladı.

Sonrasında birlikte bloğun diğer tarafına yürüdüler. Belirli bir amaçları yoktu, sadece hareket ediyorlardı. Gökyüzü bulutlarla doluydu. Havada yağmur kokusu vardı. Vaughan, Reacher'ın gömleğinin ucuna yüzünü sildi ve parmaklarıyla saçlarını düzelitti. Gözlerini kırıştırdı. Yutkundu. Derin derin nefes aldı. Yeniden karakolun önüne döndüler. Reacher, Vaughan'ın bakışlarının tuğlaya iliştirilmiş harflere kayışını izledi. Hope Polis Departmanı.

Neden Raphael Ramirez başaramadı? diye sordu Va-ughan.

Ramirez farklıydı, dedi Reacher.

ALTMİŞ ALTI

Masandaki telefonda yapacağımız bir telefon görüşmesi durumu açıklığa kavuşturacak, dedi Reacher. Hemen şimdi halledebiliriz. Zaten buradayız. Maria yeterince bekledi.

Kimi arayacağız? dedi Vaughan.

Despair'in batısındaki askeri polisleri. Sana onlarla ilgili bilgi verilmişti, onlara da seninle ilgili bilgi verilmiştir. İşbirliği yapacaklardır.

Onlardan ne isteyeceğim?

Ramirez'in dosyasını fakslamalarını isteyeceksin. Kimin! diye soracaklar. Onlara, saçmalamayı kesmelerini söyleyeceksin. Maria ordaydı. Bu da Ramirez'den haberleri var demektir. Maria'nın yirmi bir saat orada kaldığını, bu sürede onların de yeteri kadar evrak topladığını bildiğini anlatacaksın.

Evraklarda ne bulacağız?

Tahminimce iki hafta önce Ramirez hapisteydi.

Hope Polis Departmanı'nın faks makinesi, tekerlekli bir sehpanın üzerinde duran küçük ve eski bir cihazdı. Zarafetten uzak prizamsı bir nesneydi. Hantal ve yıpranmıştı. Ama çalışıyordu. Vaughan telefonu kapadıktan on bir dakika sonra makine kağıtları kusmaya başladı.

Yazılı fazla bir şey yoktu. Dosya özet bilgilerden oluşuyordu. Yirmi bir saatlik bürokrasinin sonucunda fazla bir şey elde edememişlerdi. Ama bu durum soruyu soranın Kara Kuvvetleri, yanıt verenin Deniz Kuvveden olmasıyla açıklanabilirdi. Orduda işbirliğinden fazla hoşlanılmazdı.

Raphael Ramirez, Deniz Kuvveden'nde askerdi. On sekizinde Irak'a yollanmıştı. On dokuzunda ikinci kez gönderilmişti. Yirmisinde, üçüncü seferinden önce askerden kaçmıştı. Ama beş gün Los Angeles'ta yakalanıp askeri mahkemeyi beklemek üzere Pendleton'a gönderilmişti.

Tutuklama tarihi, üç hafta öncesiydi.

Gidip Maria'yı bulalım, dedi Reacher.

Kızı motel odasında buldular. Yatağında, oturduğu yerde bir çöküntü oluşmuştu. Sıcak kalmaya ve enerjisini korumaya çalışıyor, vakit öldürüyor, sabrediyordu. Gelecek bütün haberlerin kötü olacağından eminmiş gibi isteksizce kapıyı açtı. Reacher'ın yüzünde de Maria'nın fikrini değiştirmesini sağlayacak bir ifade yoktu. Vaughan'la birlikte onu bahçeye çıkarıp banyo penceresinin dibindeki plastik iskemleye oturtular. Reacher dokuz numaranın bahçesindeki sandalyeyi, Vaughan da yedi numaraninkini aldı. Küçük bir üçgen oluşturacak şekilde dizildiler.

Raphael denizciydi, dedi Reacher.

Maria başını salladı. Hiçbir şey söylemedi.

İki kere Irak'a gitti ve üçüncü kez gitmek istemedi. Yaklaşık dört hafta önce askerden kaçtı. Los

Angeles'a gitti. Belki orada arkadaşları vardı. Seni aradı mı?

Maria hiçbir şey söylemedi.

Başın belada değil Maria, dedi Vaughan. Kimse senin peşinde değil.

Sık sık arardı, dedi Maria.

Nasıldı? diye sordu Reacher.

Korkuyordu. Ölümüne korkuyordu. Kaçak olmaktan, geri gönderilmekten korkuyordu.

Irak'ta ne oldu?

Ona mı? Fazla bir şey değil. Ama çok şey gördü. Yardım etmesi gereken insanların bizi öldürdüğünü ve bizim de yardım etmemiz gereken insanları öldürdüğümüzü söyledi. Herkes herkesi öldürüyormuş. Çok kötüymüş. Bu durum onu delirtiyordu.

Bu yüzden kaçtı. Ve seni sık sık aradı.

Maria başını salladı.

Sonra iki üç gün hiç aramadı, dedi Reacher. Haklı mıyım?

Cep telefonunu kaybetmiş. Sürekli yer değiştiriyordu. Güvende olmak için. Sonra yeni bir telefon aldı.

Yeni telefonda sesi nasıl geliyordu?

Hala korkuyordu. Çok endişeliydi. Eskisinden daha kötüydü.

Sonra ne oldu?

Birilerini bulduğunu söylemek için aradı. Daha doğrusu birileri onu bulmuş. Onu Kanada'ya kaçıracaklarmış. Colorado'daki Despair adlı kasaba üzerinden. Hope'a gelip telefonunu beklememi söyledi. Kanada'da ona katılacaktım.

Despair'den aradı mı?

Hayır.

Neden askeri üsse gittin?

Onu bulup tutuklamadıklarından emin olmak için. Endişeliydim. Onun adını bile duymadıklarını söylediler. Buradakiler Kara Kuvvetleri, o Deniz Kuvvetleri'ndendi.

Sen de buraya dönüp biraz daha beklemeye karar verdin.

Maria başını salladı.

Gerçekler tam anlamıyla böyle değil, dedi Reacher. Los Angeles'ta tutuklandı. Deniz kuvvetleri onu yakaladı. Sevgilin telefonunu kaybetmedi. İki veya üç gün hapisteydi.

Bana öyle söylemedi.

Sana söylemesine izin yoktu.

H ıpisten mi kaçtı?

Reacher başını iki yana salladı. Tahminimce bir anlaşma yaptı. Deniz kuvvetleri ona bir seçenek sundu. Ya askeri hapishanede beş yıl yatacağı ya da California'dan Kanada'ya uzanan kaçış hattını ortaya çıkaracağı gizli görevi kabul edecekti. Adlar, adresler, tarifler, kullanılan yöntemler, yollar, böyle şeyler. Anlaşmayı kabul etti. Onu bıraktılar. Karargahtakiler bu yüzden sana yanıt vermedi. Neler olduğunu öğrendiler ve seni engellemeleri söylendi.

Raphael şimdi nerede? Neden aramıyor?

Babam bir denizciydi, dedi Reacher. Denizcilerin kuralları vardır. Raphael sana bundan bahsetti mi?

Birlik, ordu, Tanrı, ülke, dedi Maria.

Reacher başını salladı. Sadakatlerinin bir listesi, önem sırasıyla Raphael'in sadakati öncelikle birliğineydi. Diğer askerlere. Onun gibi bir avuç gence.

Anlamıyorum.

Bence anlaşmayı kabul etti ama sonuna kadar götüremedi. Kendi gibilere ihanet edemedi. Despair'e gitti ama Deniz Kuvvetleri'ne haber vermedi. Kasabanın etrafında dolandı, gözden uzak durdu. Kafası karıştı. İşin içindekileri öğrenmek istemiyordu çünkü onları ele vermek zorunda kalmaktan korkuyordu. Günlerce ortalıkta dolandı. Susuzdu ve açtı. Halüsinasyon görmeye başladı. Hope'a dönüp seni bulmaya ve sorunu başka şekilde çözmeye karar verdi.

Öyleyse nerede?

Başaramadı, Maria. Yarı yolda yığıldı, kaldı. Öldü.

Cesedi nerede?

Despair'dekiler çaresine baktı.

Anlıyorum.

Reacher, bir saat içinde ikinci kez bir kadının ağladığını görüyordu. Vaughan kıza sarıldı. O, iyi bir adamdı Maria. Olanlara daha fazla katlanamayan iyi bir çocuktü. Sonunda inandığı şeylere ihanet etmemeyi seçti. Bu sözleri defalarca,

farklı şekillerde ve farklı yanlarını vurgulayarak söyledi ama bir yararı olmadı.

Maria yirmi dakika sonra ağlamayı kesti ve Vaughan onu içeri götürdü. Sonra Reacher'ın yanına döndü ve birlikte motelden uzaklaştılar. Nereden biliyorsun? diye sordu.

Başka bir mantıklı açıklaması yok, dedi Reacher.

Dediğini gerçekten yaptı mı? Kendini feda mı etti?

Denizciler kendilerini feda etmekte başarılıdır. Diğer taraftan belki kaçabilmek için orduyu dolandırmıştır. Belki baştan beri planı Hope'a gelip Maria'yı almak ve ortadan kaybolmaktır.

Despair'den Hope'a yürümek dört gün sürmez.

Haklısın, dedi Reacher. Sürmez.

Yani büyük ihtimalle doğru olanı yaptı.

Umarım Maria buna inanmıştır.

Sence ordudakilere California'dakilerden bahsetti mi?

Bilmiyorum.

Eğer bahsetmediyse insanlar Despair'i kullanıp kaçmayı sürdürecektir.

Bu kötü mü?

İşler kontrolden çıkabilir.

Birkaç telefon açabilirsin. California'dakilerin adları ve adresleri Despair'deki otelin kayıt defterinde yazıyor. Kimliklerine ve hala ortalıkta olup olmadıklarına bakabilirsin.

Daha önce söylediklerim için özür dilerim.

Boş ver.

Yürümeyi sürdürdüler. Dünden önceki gece yaptığın şey hata değildi, dedi Reacher. Yoksa David'i öldüren kişi senide öldürmüş olur. Onlara bu zevki tattırmak istiyor musun? Çünkü ben istemiyorum. İyi bir hayat sürmeni istiyorum. Bu sözler veda konuşmasının girişine benziyor.

Öyle mi?

Kalmak için bir nedenin var mı? Pentagon kirli çamaşırlarını gizlice yıkıyor ki bu bir suç değil. Ve diğer olayın da suç olmadığına karar verdik.

Aklımda bir şey daha var, dedi Reacher.

Lokantaya döndüklerinde Reacher, Shaw Karargahından beri ilk kez yemek yedi. Dört fincan kahve içip kafein yüklemesi yaptı. Gidip şu askerleri görmemiz gerekiyor, dedi. Sen ilk teması kurduğuna göre, yüz yüze bir görüşmeden paçayı sıyrabiliriz.

Despair'den mi geçeceğiz? dedi Vaughan.

Reacher başını iki yana salladı. Senin kamyonu alıp uzun yoldan gidelim. Yeni cama yapıştırmış etiketi çıkardılar. Vaughan mutfağından kağıt havlu ve cam temizleyici getirip üzerindeki parmak izlerini sildi. Yola çıktıklarında öğle saatleriydi. Vaughan direksiyonun başına geçti. Hope yolundan sekiz kilometre batıya gidip Despair yolunun on beş kilometrelik kısmını kullandılar. Hava açıktı. Uzakta dağlar görünüyordu. Des-pair sınırlarına girdikten sonra bozuk asfalttan ayrılıp çölde ilerlemeye başladılar. Kuzeye doğru büyük bir kavis çizdiler. Beş kilometrelik mesafeyi koruyup kasabayı sollarına alarak yollarına devam ettiler. Despair uzaktaki bir lekeden ibaretti. Çeteler tarafından mı korunuyor, terk mi edilmiş anlamak mümkün değildi.

Açık arazide ağır ilerliyorlardı. Kayaların ve çalıkların etrafından dolandılar. Kamyonun arkasındaki merdiven ve demir birbirine çarptı. Fener bir taraftan diğerine yuvarlandı. Ardından sıra kamyonun bile büyük kayaların etrafından geçmeye geldi. Güneşin ön camın ortasına denk gelmesine özen göstererek ilerlemeyi sürdürdüler. Dört kere geri gidip baştan başlamaları gerekti. Bir saat sonra kasaba iyice arkalarında kaldı ve sol tarafta fabrika belirdi. Duvarı güneş altında bembeyaz parıldıyordu. Otopark bomboştu. Araba yoktu. Fabrikadan duman yükselmeyordu. Ne kıvılcım vardı ne gürültü. Hiç ak-tivite yoktu.

Bugün günlerden ne? dedi Reacher.

Sıradan bir iş günü, dedi Vaughan.

Tatil değil mi?

Hayır.

Öyleyse herkes nerede?

Vaughan direksiyonu sola kırıp fabrikaya doğru sürdü. Kamyon arkasında toz bulutu bırakarak ilerliyordu. O tarafı gözleyen herhangi biri olsa rahatça görürdü. Ama yoktu. Yavaşladılar. Üç kilometre kala durup beklediler. Beş dakika. On. Ardından on beş. Fabrikayı dolaşan Tahoe'lar yoktu.

Aklına takılan ne? diye sordu Vaughan.

Zihnimde her şeyin bir açıklamaya kavuşmasından hoşlanırım, dedi Reacher. Eksik parçalar beni rahatsız eder.

Neyi açıklayamıyorsun?

Neden insanları azimle her şeyden uzak tutmaya çalıştıklarını. Bir kilometre yaklaştığımda gizli

bölümü neden kapatma ihtiyacı duyduklarını. Ramirez'in cesedini bulduklarında ondan neden bu kadar hızlı ve etkili bir şekilde kurtulduklarını. Ceset onları şaşırtmadı bile. Kasabaya girmeye çalışanlara karşı hazırlıklıydılar. Hatta davetsiz misafirleri bekliyorlardı. Onlara ne yapacakları konusunda önceden belirlenmiş prosedürleri vardı. Kasabadaki herkes bu işin içinde. Oraya ilk gittiğim gün restorandaki garson bile tam anlamıyla ne yapacağını biliyordu. Kim işi bu kadar ileriye götürür?

Pentagon'la iş yapıyorlar. Gizli işleri gizli tutmak istiyorlar muhtemelen.

Belki. Emin değilim. Pentagon bunu yapmalarını istememiştir. Despair zaten hiçliğin ortasında. Fabrika da kasabanın beş kilometre dışında. Kötü şeyler, duvarlarla çevrelenmiş fabrika alanında oluyor. Bu kadarı Pentagon için yeterli. Kasabalılardan onları kollamalarını istemezler. Çünkü duvarlara, mesafeye ve coğrafyaya güvenirler, insanlara değil.

Belki Thurman insanlardan bunu yapmalarını istemiştir.

Bundan eminim. Ama neden? Pentagon adına mı yoksa kendi nedenleri yüzünden mi?

Ne gibi?

Tek bir mantıklı açıklama var. Aslında mantıksız. Ya da imkansız diyelim. Askeri polisin bize söyleyeceği tek bir kelime konuyu açıklığa kavuşturacak. Bizimle konuşurlarsa tabii.

Hangi kelimeymiş o?

Evet veya hayır.

Vaughan ve Reacher, yeniden yola koyulup arazinin izin verdiği ölçüde, düz bir çizgi üzerinde ilerlediler. Fabrikanın üç kilometre batısında kamyon yoluna çıktılar. Vaughan kendi şeridine geçer geçmez gaza bastı. İki dakika sonra askeri üs uzakta görüldü. Bir dakika sonra, üsse varmışlardı.

Nöbetçi kulübesindeki dört adam, standart gündüz nöbetini tutuyordu. Reacher'a göre aşırıya kaçılmıştı. Buna göre üssün komutanı büyük ihtimalle bir yüzbaşıydı, teğmen değil. Teğmen olsa iki askere nöbet tutturur, diğer iki askerin dinlenmesine izin verirdi. Ya da tehdit seviyesine göre Humvee'ler-den biriyle devriye gezdirirdi. Ama subayların benzin taleplerini onaylaması gerekirdi ve Humvee'ye tur attırmak fazladan benzin harcamak demektir. Ayrıca subaylar adamların hiçbir şey yapmayıp oturmasından hoşlanmazdı. Bu yüzden nöbetçi kulübesi kalabalıktı. Ama Reacher askerlerin bu durumdan ya da herhangi bir şeyden mutsuz olmasını beklemiyordu. Irak'a gitmişlerdi ve artık orada değillerdi. Hayır. Reacher'ın aklındaki tek soru başlarındaki subayın da Irak'tayken onlarla olup olmadığıydı. Öyleyse belki anlaşabilirlerdi. Değilse, tam bir baş belası demektir.

Vaughan üssü geçti ve U dönüşü yapıp doğru yöne bakacak şekilde aracı park etti. Yolun kenarındaydı, kapıya yakındı ama aynı itfaiyenin önüne park eder gibi saygılı davranarak girişi kapamıyordu. Birazdan yapacakları dansa yanlış adımla başlamaya niyeti yoktu.

Nöbetçi kulübesindeki askerlerden ikisi hemen yanına geldi. Reacher'ın önceden gördüğü askerlerdi. Yüzünde çizgiler olan Morgan ve sessiz ortağı. Reacher, ellerini görebilecekleri bir yerde tuttu.

Vaughan da aynısını yaptı. Kendini tanıttı ve Hope Polis Departmanı'nda çalıştığını söyledi. Morgan, Vaughan'ı selamladığında, Reacher tüm çabalarına rağmen ilk kez üssün önünden geçtiğinde, askerlerin plakayı araştırdığını anladı. Vaughan'ın kocasının bir zamanlar ve şimdi nerede olduğunu öğrenmişlerdi.

Bunu bilmelerinin bize yararı olacak, diye düşündü.

Ardından Morgan dönüp ona baktı.

Efendim? dedi.

Ben de askeri polistim, dedi Reacher. Milyonlarca yıl önce yüzbaşımızın yaptığı işi yapıyordum.

Hangi birlik, efendim?

110.

Rock Creek, Virginia, dedi Morgan. Soru değildi.

Birkaç kere oraya gidip ağzımın payını aldım. Geri kalan zamansa yoldaydım.

Nereye giden yolda?

Senin şimdiye kadar gittiğin yerlerin hepsine ve yüzlerce başka yere. Efendim, söylediğiniz çok ilginç ama aracınızı çekmenizi istemek zorundayım.

Rahat ol. Yüzbaşımızla konuşur konuşmaz gideceğiz.

Hangi konuda efendim?

Bu, onunla bizim aramızda, dedi Reacher.

Bu şartlarda komutanımı rahatsız edemem.

Kenara çekil asker. Talimatnameyi ben de okudum. Birkaç sayfa atlayıp senin önemli bulduğun noktaya gelelim.

Kayıp denizciyle mi ilgili?

Çok daha ilginç bir mesele.

Efendim, detayları bilsem iyi olur.

Bir milyon dolar kazanmak ve Amerika güzellik kraliçesiyle çıkmak da iyi olurdu ama sence ne kadar şansın var, asker?

Beş dakika sonra Reacher ve Vaughan, altı yeşil metal binayı çevreleyen dikenli tellerin içindeydi. Karşılarında Connor adlı bir subay vardı. Ufak tefek, düzgün bir adamdı. Belki yirmi altı yaşındaydı.

Irak'a gitmişti. Orası kesindi. Üstündeki malzemeler yıpranmıştı ve kumun yol açtığı hasar görülebiliyordu. Elmacık kemikleri bronzlaşmıştı. Yetkin görünüyordu ve büyük ihtimalle öyleydi. Hala hayatta olmasından bu anlaşılıyordu. Hatta yakında terfi bile edebilir, belki madalya alırdı. Bu, Hope Polis Departmanı'nın yaptığı resmi bir ziyaret mi?

Evet, dedi Vaughan.

İkiniz de polis departmanından mısınız?

Bay Reacher sivil bir danışman, dedi Vaughan.

Nasıl yardımcı olabilirim?

Uzun lafın kısası Thurman'ın fabrikasındaki uranyum meselesini biliyoruz, dedi Reacher.

Bunu bilmeniz beni biraz rahatsız etti, dedi Connor.

Bizi de biraz rahatsız etti, dedi Reacher. Ulusal güvenlik kuralları, yerleşim merkezlerinin yakınında bu tür işlemler yapılacağı zaman halkın uyarılmasını ön görür. Bunları doğruymuş gibi söylemişti ki bu mümkündü. Ulusal güvenlik söz konusu olduğunda her şey mümkündü. Bize bildirilmesi gerekirdi.

Fabrikanın otuz kilometre yakınında yaşamıyorsunuz.

Şehir merkezine otuz kilometre, dedi Reacher. Kasaba sınırına sadece yirmi beş kilometre.

Bu, gizli bir bilgi, dedi Connor. Duyuru yayımlamamız mümkün değildi.

Bunu anlıyoruz. Ama bu konunun bize özel olarak bildirilmesi gerekirdi. Zaten biliyormuşsunuz ya.

Ama bazı detayları doğrulamak istiyoruz.

O zaman Savunma Bakanlığı'yla konuşmanız gerek.

Konuşmasak daha iyi. Bu bilgiyi nereden edindiğimizi merak ederler. İlk tahminleri adamlarının konuştuğu olur.

Adamlarım ağızlarından bilgi kaçırmaz.

Sana inanıyorum ama Pentagonla şansını denemek ister misin?

Hangi detaylar? dedi Connor.

Uranyumun ne zaman, nasıl gönderildiğini ve hangi yolun kullanıldığını öğrenmemiz gerektiğini düşünüyoruz.

Birinci Sokak'tan geçmesi ihtimali mi sizi endişelendiriyor?

Kesinlikle.

Geçmiyor.

Hepsi batıya mı gidiyor?

Hiçbir yere gitmiyor, dedi Connor.

Ne demek istiyorsun?dedi Vaughan.

Uranyumun nereden geçeceğini önemseyen sadece siz değilsiniz.

Eyalettekiler de bu konuda sıkı önlemler alma peşinde. Otobanı kapatıp zırhlı konvoy kullanmak istiyorlar. Beş yılda bir böyle yapılacak.

İlk konvoy ne zaman gitti?

Gitmedi. İlk konvoy iki yıl sonra gidecek.

Yani bu maddeleri fabrikada mı depoluyorlar? diye sordu Reacher.

Connor başını salladı. Çelik gidiyor, uranyum kalıyor.

Ne kadar uranyumdan bahsediyoruz?

Şu an itibariyle belki yirmi ton.

Uranyumu hiç gördün mü?

Connor başını olumsuz anlamda iki yana salladı. Thurman her ay posta yoluyla rapor veriyor.

Bu durumdan memnun musun?

Memnun olmayacak ne var?

Adam bir dağ dolusu tehlikeli maddenin üzerinde oturuyor.

Ne olmuş? Onunla ne yapabilir ki?

ALTMİŞ SEKİZ

Reacher ve Vaughan kamyona döndüler. Bu yanıt evet miydi hayır mı? diye sordu Vaughan.

İkisi de, dedi Reacher. Hayır, dışarı gitmiyor; evet, hala hepsi orada.

Bu, iyi mi, kötü mü?

Reacher başını eğip pencereden dışarı baktı. Öğleden sonra saat dört. Güneşin parıltısı azalmıştı ama hala ufkun çok üzerindeydi.

Hava dört sonra kararacak, dedi. Karar vermek için yeterince zamanımız var.

Yağmur yağacak.

Muhtemelen.

Yani su rezervine daha da fazla TCE gidecek.

Muhtemelen.

Karanlığa kadar burada yağmurun altında oturmayacağız.

Hayır, oturmayacağız. Yeniden Halfway'deki Holiday Inn'e gidiyoruz.

Ancak ayrı odalar tutarsak.

Kes şunu, Vaughan. Daha önce tuttuğumuz odayı tutacağız ve aynı şeyleri yapacağız.

Aynı oda müsait değildi ama ona benzeyen bir tane tuttular. Aynı ebatlarda, aynı dekorlu, aynı renklerde. O odada da aynı şeyleri yaptılar. Duş aldılar, yattılar, seviştiler. Vaughan başta biraz temkinliydi ama sonra kendini bıraktı. Arkasından David'in daha iyi seviştiğini söyledi. Reacher üzerine alınmadı. Vaughan buna inanmalıydı ve büyük ihtimalle doğruyd.

Yatakta uzanırken Vaughan, Reacher'ın yaralarını inceledi. Elleri küçüktü. Reacher'ın göğsündeki kurşun deliği onun serçe parmağından büyüktü. Yüzük parmağı daha iyi uydu. Onu çıplak gören bütün kadınlar yara izinden etkilenirdi, uğuruna yaralandığı kadın hariç. O, unutmayı tercih etmişti. Bir saat sonra yağmur başladı. Sağanak yağıyordu. Damlalar otelin çatısına düşüyor, pencereye çarpıyordu. Reacher'a göre hoş bir histi. Yatağa uzanıp yağmuru dinlemeyi seviyordu. Bir saat sonra Vaughan kalkıp duşa gitti. Reacher'sa yatakta kaldı ve komodine bırakılan İncil'i inceledi.

Ne önemi var? diye sordu geri gelen Vaughan.

Neyin ne önemi var?

Thurman ın uranyum stoklamasının.

Bu bileşimden hoşlanmadım. Adamın elinde yirmi ton radyoaktif atık ve yirmi ton TNT var. Adam bir Zamanın Sonu fanatığı. Dün gece bir rahiple konuştum. Zamanın Sonu insanların kıyameti başlatmak için sabırsızlandıklarını söyledi. Hıurman da kıyamet habercisi olayların yaklaştığını söylemişti. Bunu sanki gizliden gizliye ne zaman gerçekleşeceğini biliyormuş gibi kibirle söylemişti. Bütün kasaba da bir şey bekliyor sanki.

Thurman kıyameti koparamaz. Kıyamet kopacağı zaman kopacak.

Bu insanlar fanatik. İşleri hızlandırabileceklerini düşünebilirler. İsrail'de kırmızı inekler yetiştirmeyi deniyorlar.

İneklerin bununla ne ilgisi var?

Bana sorma.

İnekler tehlikeli değildir.

Bir diğer gereklilik de Ortadoğu'da büyük bir savaş.

Zaten bir savaş var.

Onlar için yeterince büyük değil.

Daha kötüsü nasıl olabilir ki?

Bir sürü yolu var.

Şahsen ben hiçbirini göremiyorum.

Başka bir ülkenin savaşa katıldığını düşün.

Bunu yapmak için delirmiş olmaları gerekir.

Varsayalım biri onlara ilk kurşunu attı.

Bunu nasıl yapabilirler?

Manhattan, Washington veya Chicago'da bir kirli bomba patladığını düşün. Ne yaparız?

Sana göre şehri boşaltırız.

Ve sonra?

Araştırırız.

Readier başını salladı. Bombanın patladığı yerde tehlikeli madde kostümlü insanlar dolaşır. Ne bulurlar?

Delil.

Kesinlikle. İşe karışan maddeleri tespit ederler. Diyelim ki TNT ve uranyum buldular. Ne yaparlar?

Muhtemel kaynakların listesi çıkarılır.

Doğru. Dünyadaki herkes TNT alabilir ama bu tür uranyuma ender rastlanır. En fazla yirmi yerde gerçekleşen bir işlemin yan ürünü.

Nükleer gücü olan ülkelerde.

Kesinlikle.

Yirmi şüphelinin yer aldığı bir listenin yararı olmaz.

Kesinlikle, dedi Reacher yeniden. Ve kurban olması planlanan tarafın çıkıp sorumluluğu üstlenmeyeceğini biliyoruz çünkü bahsi geçen kurban hiçbir konuda hiçbir şey bilmeyecek. Ama diyelim ki gitmeyi tercih ettiğimiz yöne gittik, o zaman ne olur?

Ne demek istiyorsun?

Oklahoma'yı hatırlıyor musun? Federal binayı? Büyük bir patlamaydı ama kaynağının Ryder kamyon olduğunu keşfettiler. Hem de saatler içinde. Küçük parçaları birleştirmekte ustadırlar.

Uranyum parçaları birbirinin aynısıdır sanıyordum.

Diyelim ki deniz aşırı ülkeden gelmiş bir teröristsin. Büyük gürültü koparmak istiyorsun. Bombanı yaptığın yerde yeterince uranyum yoksa içine başka şeyler koyabilirsin.

Ne gibi şeyler?

Belki araba parçalan, dedi Reacher.

Vaughan hiçbir şey söylemedi.

Reacher devam etti. Diyelim ki tehlikeli madde giysileri içindeki çocuklar sadece belirli pazarlara satılan Peugeot ve Toyota'ların parçalarını buldular. Diyelim ki İran araba plakasının parçalarını buldular.

Vaughan bir süre sessiz kaldı. İran uranyum kullanıyor. Bu konuda hava atıyorlar, dedi sonra.

İşte, dedi Reacher. Sonra ne olur?

Çeşitli varsayımlar üretiriz.

Ve?

İran a saldırırız.

Ya sonra?

İran İsrail'e saldırır, İsrail karşılık verir, herkes savaşa girer.

Kıyameti haber veren olaylar, dedi Reacher.

Delilik bu.

Bu insanlar kırmızı ineklerin, dünyanın sonunun geldiğini ispatladığına inanıyor.

Bu insanlar küllerin düzgün bir cenazeye kavuşması için uğraşacak kadar duyarlı.

Kesinlikle. Ama kime sorarsan sor, sana bu hareketin anlamsız olduğunu söyleyecektir. Belki sadece kamuflej. Kimsenin onlara yakından bakmadığından emin olmak istiyorlar.

Elimizde delil yok.

Elimizde teknik konulardan anlayan, yirmi ton TNT'ye yirmi ton uranyuma, dört İran arabasına ve bazıları en son Ortadoğu'da görülmüş sonsuz sayıda konteynere sahip bir Zamanın Sonu delisi var.

Sence böyle bir şey yapması mümkün mü? dedi Va-ughan.

Her şey mümkün.

Amerika'daki hiçbir yargıç elimizdekilere bakıp arama emri imzalamaz. Hepsi ikinci dereceden. Tamamı çılgınca bir teori.

Arama emrinin peşinde değilim, dedi Reacher. Ben karanlığı bekliyorum.

İki saat sonra Vaughanın zihnindeki şüpheler iyice arttı. Eğer bu konuda ciddiysen eyalet polisini aramalıyız. Veya FBI'yı.

Adımı vermem gerekir. Bunu yapmak istemiyorum, dedi Reacher.

O zaman askeri üstekilerle konuş. Zaten adını biliyorlar. Ayrıca bu onların sorunu.

Üs komutanı madalya ve terfi bekliyor. Sorun yaratmak istemeyecektir.

Hala yağmur yağıyordu. Şiddetli ve kararlı bir yağmur.

Adalet dağıtmak senin işin değil, dedi Vaughan.

Sorun ne?

Yasal sorunlar dışında mı?

Evet.

Oraya gitmeni istemiyorum. Radyasyon yüzünden.

Bana zarar vermez.

Tamam. Ben gitmek istemiyorum. Doğurganlık sorunlarına yol açtığını söyledin.

Hamile değilsin.

Umarım değilimdir.

Ben de öyle umarım.

Ama bu tür şeylerin etkisi daha sonra çıkabilir. Ya bir gün çocuk istersem?

Senin için büyük ilerleme, diye düşündü Reacher. Tehlike yaratan toz. Ve yağmur tozların yere inmesini sağlayacaktır. Zaten içeri gelmen gerekmiyor, beni oraya bırak, yeter.

Otuz dakika sonra yola çıktılar. Halfway küçük bir yerdı ama yola ulaşmak zaman aldı. Çok trafik vardı. Yağmur yüzünden insanlar fazlasıyla dikkatli ve yavaş araba kullanıyordu. Yollar suyla kaplıydı. Vaughan doğu yönüne saptı ve bir dakika sonra eski yola çıktılar. Kilometreler boyunca ortalıktaki, tek araba yaşlı kamyondu. Yağmur damlaları camı ve arabanın üstünü yumrukluyordu.

Böylesi iyi, dedi Reacher.

Öyle mi?

Herkes evinde olacak. Bütün mekan bize kalacak.

Otuz dakika sonra üssün önünden geçtiler. Nöbetçi kulübesinde hala dört asker vardı. Yağmurluk giymişlerdi. Turuncu gece lambaları yanıyordu. Işık yağmur damlalarının binlerce mücevher gibi görünmesine yol açıyordu.

Thurman bu havada uçar mı? diye sordu Vaughan.

Reacher cevap verdi Uçması gerekmiyor. Bugün çalışmadılar.

Arabayla ilerliyorlardı. Önlerinde mavi ışıktan gümüş rengi yatay bir çizgi belirdi. Fabrika. Işıkları yanıyordu. Öncekinden daha küçük görünüyordu. Sanki on beş kilometre güneye, ufka doğru taşınmıştı. Yaklaştıklarında fabrikanın taşınmadığını anladılar. Aydınlık alan daha küçüktü çünkü

sadece uzaktaki köşe, gizli bölüm aydınlatılmıştı.

Şimdi çalışıyorlar, dedi Vaughan.

Güzel, dedi Reacher. Belki kapıları açık bırakmışlardır.

Bırakmamışlardı. Personel girişi de, araç kapısı da kapalıydı. Fabrikanın geneli karanlıktı. Yaklaşık bir buçuk kilometre ötedeki gizli bölüm parlak, uzak ve kışkırtıcıydı.

Bunu yapmak istediğinden emin misin? dedi Vaughan.

Kesinlikle, dedi Reacher.

Tamam, nereye?

Daha önce durduğumuz yere.

Tahoe'ların bıraktığı izler suyla dolmuştu. Zemin çamurlu ve yumuşaktı. Vaughan doğru yeri bulduğunda Reacher, Geri geri yanaş, dedi. Tekerlekler döndü. Kamyon sallanarak geriledi. Vaughan, kamyonun arkası, metal silindirin altına gelince durdu.

İyi şanslar, dedi Reacher'a. Kendine dikkat et.

Endişelenme, dedi Reacher. Şu an aldığım en büyük risk zatürreye yakalanmak.

Reacher arabadan çıktı. Kamyonun arkasından eşyaları alana kadar sıırılsıklam olmuştu. Çamura çöküp merdiveni L şekline soktu. Feneri bir cebine, levyenin kancasını diğer cebine taktı. Ardından merdiveni kamyonun üzerine taşıdı. Hafifçe öne devrilmesi izin verip, L'nin kısa tarafını, silindirin üzerine inecek şekilde yerleştirdi.

Ardından tırmanmaya başladı. Yağmur damlaları merdivenin metaline çarpıyor, oradan Reacher'ın dizlerine sıçırıyordu. Başının üzerindeki silindirden dökülen sular, şelale gibi üzerine akıyordu. Reacher kenara çekilip yukarı çıkmaya devam etti. Yağmur omuzlarını dövüyordu. Yerçekimi levveyi aşağışa çekiyor, demir çubuk her adımda basamaklara çarpıyordu. Çıkan garip, metalik ses, yağmurun gürültüsüne karıştı. Reacher L'nin üzerine varınca durdu. Silindir parlak boyası su yüzünden kayganlaşmıştı. Manevra yapmak iyice zorlaşacaktı.

Cebinden feneri çıkarıp yaktı. Dişlerinin arasında tutup suyun hareketini izledi. İkiye bölünüp farklı yönlere aktığı noktayı buldu. Silindirin geometrik merkezi. O noktaya uzanıp merdivenden ayrıldı. Rahatsız bir histi. Islak boya üzerinde ıslak pamuklu kumaş. Hiç güvenli değildi. Tutunabileceğin hiçbir yer yoktu. Üzerinden akan sular onu aşağı sürüklemekle tehdit ediyordu.

Uzun bir an boyunca kımıldamadan durdu. Vücudunun üst kısmını döndürüp merdiveni kaldırması ve diğer tarafa çevirmesi gerekiyordu. Yapamadı. En ufak bir harekette kaymaya başlayacaktı. Newton'ın hareket kanununa göre her hareket eşit güçte bir zıt hareket yaratırdı. Eğer vücudunun üst kısmını sola çevirecek olursa etki vücudunun alt kısmının sağa dönmesine yol açacak ve bu yüzden silindirden aşağı kayacaktı. Hapishane araştırmalarından alınmış etkili bir tasarım.

Yerden dört metre yukarıdaydı. Kontrollü bir düşüşten sağ çıkabilirdi ama zemin metal parçalarıyla kaplıydı. Ayrıca merdiveni içeri almazsa bir daha nasıl dışarı çıkacağı belirsizdi.

Belki kapıların iç tarafta daha basit kilitleri vardı. Rakamsal şifrelerle açılmayan kilider.

Belki metal artıklarından tırmanmasına yardım edecek bir şey yapabilirdi. Belki bir merdiven inşa edebilirdi.

Belki de yapamazdı.

Şöyle düşündü: Bu konuda daha sonra endişelenirim.

Yağmurun altında oturup kendini öne sarkıttı ve midesinin üzerinde kayıp avuçlarıyla ıslak metali tutmaya çalıştı. Levye metale çarpıp gümbürdedi ve Reacher aşağı düşüyordu, bir saniye, iki ve üç.

Yere tahmin ettiğinden çok daha geç çarptı. Ama altında metal parçası yoktu. Dizlerini zamanında kırmış, vücudunu zamanında bükerek darbenin etkisinin azalmasını sağlamıştı. Reacher bir tarafa yuvarlanırken levye diğer tarafa uçtu.

Bir an nefessiz kaldı. Hepsi bu. Oturup hızla vücudunu taradı, giysilerine bulaşan yağ ve çamur sayılmazsa fiziksel bir hasar yoktu.

Ayağa kalkıp ellerini pantolonuna sildi. Yere çarparken düşürdüğü feneri buldu. Bir metre ötede bütün gücüyle parıldıyordu. Feneri bir eline, levveyi diğer eline alıp benzin varillerinden oluşan piramidin arkasında bekledi. Sonra çıkıp güneybatı yönüne doğru yürümeye başladı. Her tarafı karanlık şekillerle sarılıydı. İş makineleri, vinçler, eziciler, metal dağları. Onların ilerisinde, fabrikanın uzak köşesi hala aydınlıktı.

Işıklardan meydana gelen iki sıra kesişiyor, bir T şekli oluşturuyordu.

Dar T'nin üstü bir kilometre uzunluğunda mavi bir çizgiydi. Alt tarafta T şeklinin dikey ucu oldukça kısaydı. Belki dört metreydi, hepsi bu. Uzun yatay bir hat için çok dar bir temel.

Ama öyleydi.

Çünkü gizli bölümün kapısı açıktı.

Bir davet miydi?. Tuzak olduğu neredeyse kesindi. Ateşe giden pervaneler gibi, Reacher kapıya uzun uzun baktıktan sonra omuz silkip açıklığa doğru ilerledi. Fenerin ışığı her taraftaki yağmur birikintilerini aydınlatıyordu. Birikintiler benzin ve yağla kaplıydı. Yağmur, kum aracılığıyla topraktaki atıkları arıtıyordu.

Yürümek zordu. Reacher'ın ayakkabıları yapış yapış çamur içinde kalmıştı. Her adımda yürümek zorlaşıyordu. Ne zaman fenerin ışığı demir çubuklardan birini aydınlarsa durup ayakkabılarının altını temizliyordu. Havuza düşse ancak bu kadar ısla-nırdı. Saçları kafasına yapışmıştı. Gözlerine dahi su doluyordu.

Ötede, beyaz güvenlik arabalarını görebiliyordu. Üç yüz metre ileride araç kapısının soluna yan yana park edilmişlerdi. Onlara yöneldi. Mesafeyi aşması yedi dakika sürdü. Zeminin durumu yüzünden her zamankinin yarı hızında ilerleyebiliyordu. Oraya vardığında sağa döndü ve araç kapısını kontrol etti. Şansı yoktu. İç tarafta da dışarıdakinin eşi, gri kutudan vardı. Aynı kilit mekanizması. Aynı üç milyon kombinasyon. Kutudan uzaklaşıp duvarı takip etti ve güvenliği geçti. Alım satımın önünde durdu. Ayakkabılarını temizleyip basamakları çıktı ve tırnaklarını kullanıp önceden taktığı vidaları yerlerinden çıkardı. Kapı açıldı. İçeri girdi.

Doğrudan evrakların durduğu dolaba gitti. Sağ tarafı hedefledi. Üzerinde T harfi bulunan çekmeceyi açtı. Cep telefonu tedarikçisi olan iletişim şirketi Thomas' in dosyasını çıkardı. Orijinal alım emrinin arkasına bir dizi evrak eklenmişti. Kontratlar, detaylar, dakika hesapları, vergiler, ücretler, modeller. Ve numaralar... Numaraların olduğu kağıdı alıp katladı ve cebine koydu. Ardından yeniden dışarı, yağmura çıktı. Bir buçuk kilometre ve kırk dakika sonra gizli bölümün kapısına yaklaştı.

ALTMİŞ DOKUZ

Kapı hala açıktı. Işıklar neredeyse eziyet edercesine parlaktı. Aydınlık boşluktan dışarı dökülüyor ve fener ışığı gibi yüzlerce metre öteye uzanıyordu. Reacher kendini duvara yapıştırarak sağ taraftan kapıya yanaştı. Gölgenin bittiği yerde durdu ve içeriyi dinledi. Yağmurun sesi dışında hiçbir şey duymadı. Çok yavaş geçen bir dakika boyunca bekledi ve sonra ışığa adım attı. Uzunluğu neredeyse iki metreyi bulan gölgesi onu takip etti.

Hiçbir tepki yoktu.

Hızlı adımlarla içeri girdi. Başka alternatifi yoktu. Sahnedeki bir striptizci gibi ortadaydı. Ayaklarının altındaki zemin çukurlarla doluydu. Bileklerine kadar suyun içindeydi. On tarafa V şeklinde konteynerler dizilmişti. Onların sağında on metre ötede ikinci bir V vardı. İki V arasındaki açıklığa ilerledi ve kendini bir meydana buldu.

Dev bir çember oluşturacak şekilde dizilmiş sekiz sıra konteyner vardı. Neredeyse otuz dönümlük bir alanı gizliyorlardı. Burada iş makineleri, vinçler, buldozerler, arabalar ve küçük eşyalarla dolu kamyonetler yer alıyordu. Ayrıca kablolar, kesiciler, gaz şişeleri, pompalı çekiçler, yüksek basınçlı spreyleyler ve diğer aletler. Hepsi kir, pas içinde, hurdası çıkmış ve eskiydi. Sağda solda, deri önlükler ve koyu renk gözlükler duruyordu.

Bu endüstriyel manzarada ilgi çekici iki unsur vardı.

İlki, sağ taraftaki hurdaya çıkmış tanklardan oluşan dağdı.

Dağ, belki yedi metre yüksekliğindeydi ve on metrelik bir alana yayılmıştı. Fil mezarlığını andırıyordu. Tarih öncesi bir kabustan fırlamış gibiydi. Kıvrılmış namlular bir devin kaburgaları gibi duruyordu. Geniş ve alçak gözetleme kuleleri sökülüp rastgele dizilmişti. Tepeleri konserve gibi açılmıştı. Motorlar diğer taraftaydı. Bazıları Thurman'ın adamları tarafından parçalara ayrılıp ikinci bir yığın halinde dizilmişti. Çoğunun farklı kişiler tarafından, farklı yöntemler kullanılarak yerinden çıkarıldığı belliydi. Bazı kalıntıların üzerinde çöl kamuflajı deseni vardı. Ama çok azında. Çoğu metal, donuk siyah renkteydi. Mavi ışıkta soğuk görünüyor ve yağmur yüzünden ışıldıyorlardı.

Reacher bir an, tanklardan yükselen dumanı görebildiği, içlerindeki askerlerin çığlıklarını duyabildiği hissine kapıldı.

Arkasını döndü. Sola baktı. İkinci ilginç unsur yüz metre doğuydu.

On sekiz tekerlekli bir tır.

Çok büyüktü. Gitmeye hazırdı. Üzerinde bir çekici, bir treyler, onun üzerinde de on metrelik mavi Chi-na Lines konteyneri vardı. Dev çekici Peterbilt markaydı. Eskiydi ama bakımlıydı. Treyler, arkasına konteynerlerin takılıp çıkarıldığı türden, sıradan bir araçtı. Konteyner Reacher'ın daha önce gördüğü konteynerlere benziyordu. Çamur ve suyla kaplı yüz metrelik mesafeyi iki dakikada yürüyerek çekicinin yanına gitti. Aracın etrafında dolandı. Peterbilt etkileyiciydi. Boyası iyiydi. Hava filtresi benzin varili büyüklüğündeydi. Ön koltukların arkasında ranza, üzerinde antenlerden oluşan bir orman, yemek tabağı büyüklüğünde bir düzine aynası vardı. Soluk renkli, yazıları solmuş, üzerinde birkaç göçük bulunan konteyner onunla kıyaslandığında son derece sıradandı. Treylere sıkı sıkı vidalanmıştı. Arkasındaki çift kapı, Reacher'ın daha önce de gördüğü gibi dört levye ve dört sağlam çıvatayla kapatılmıştı.

Asma kilit yoktu.

içinde ne olduğunu gösteren bir etiket de yoktu.

Reacher yanında getirdiği demir çubuğu bir eline aldı, diğeriyle kendini yukarı çekerek konteynerin altındaki kaygan ve tehlikeli çıkıntıya tırmandı. Boştaki elini en yakındaki levyenin üzerine koyup bastırdı.

Çubuk kımıldamadı.

Kaynak yapılarak sabitlenmişti. Boşluklar sıcak metalle doldurulup mühürlenmişti. Diğer üç levye de aynı durumdaydı. Kapılar da birbirine leğimlenmişti. Sabır gerektiren bir işti. Kaynak metalinin parıltısından yeni yapıldığı anlaşılıyor

du. Reacher yanında getirdiği levveyi iki kapı arasındaki boşluğa sokup ittirmeyi denedi.

Gene sonuç alamadı. İğnenin ucuyla araba kaldırmayı denemek kadar imkansızdı.

Aracın arkasından indi ve yeniden konteynerle treyleri birleştiren vidalara ve kliplere baktı. Sabitlenmiş ve kaynaklanmışlardı.

Levveyi yere atıp vazgeçti. Gizli bölümün tamamını, konteynerlerin arkasındaki boş alanı gözden ve tümünü çevreleyen hattı katetti. Uzun bir yürüyüşü. Neredeyse bir saatten fazla sürdü. Diğer taraftan dolanarak en içteki halkaya döndü. Gizli bölmeye açılan kapılar iki yüz metre ötedeydi.

Ve kapı kapanıyorlardı.

YETMİŞ

Otomatik kapılar elektrikle çalışıyordu. Reacher'm vardığı ilk saçma sonuç buydu. Kanatlar yavaş ama sabit bir hızda elle idare edilemeyecek kadar seri ve sorunsuz hareket ediyordu. İstikrarlı bir şekilde saniyede otuz santimetre ilerliyordu. Her kapı beş metre genişliğindeydi. Çizdikleri yay yaklaşık sekiz metreydi.

Yirmi dört saniye.

Kapı iki yüz metre ötedeydi. Bir koşucu için mesele değildi. Altı santimetrelik çamura batmış bir koşucu için zordu ama Reacher için imkansızdı. Yine de isteksizce ilerlemeye başladı. Ancak matematiksel imkansızlık kafasına dank ettiğinde yavaşladı. Kapanan aralıktan içeri giren dört kişiyi gördüğündeyse durdu.

Ölçülerinden, duruşlarından ve harekederinden kim olduklarını hemen anladı. Sağdaki Thurman'dı. Solda, elinde demir levyeyle, dev bekliyordu. Ortadaki ustabaşıydı. Önündeki Vaughan'ı çekiştirmekle meşguldü. Üç adam rahatça yürüyordu. Sarı yağmurluk, şapka ve kauçuk bot giymişlerdi.

Vaughan ın üzerinde onu yağmurdan koruyacak bir şey yoktu. Sırılsıklamdı. Saçları kafasına yapışmıştı. Her adımda ustabaşı tarafından ittirildiği için tökezliyordu.

İlerlemeye devam ettiler.

Reacher yürümeye başladı.

Kapılar, içeride yankılanan metalik bir gürültüyle kapandı. Reacher otomatik kilidenmeyi ve sürgünün yuvasına girşini, uzaktan gelen bir silah sesi kadar net duydu.

Dört kişi ilerlemeyi sürdürdü.

Reacher da yürüyordu.

Gizli bölümün ortasında karşılaştılar. Thurman ve adamları durdu. Tır ve tank yığını arasından geçen, görünmez bir çizginin beş adım gerisindeydiler. Reacher da çizginin beş adım gerisinde, diğer tarafındaydı. Vaughan ilerlemeye devam etti. Çamurun içinde güçlkle adım atarak Reacher'ın yanına ulaştı ve adamlara döndü. Elini Reacher'ın koluna koydu.

Üç karşı iki.

Burada ne işiniz var? diye seslendi Thurman.

Reacher yağmurlukların üzerine düşen damlaların sesini duyabiliyordu. Üç adam, üç çift omuz, üç şapka, sert plastik giysiler.

Reacher cevap verdi, Etrafa bakıyorum.

Neye?

Burada ne olduğuna.

Sabrımı taşırıyor sun, dedi Thurman.

Kamyonda ne var? diye sordu Reacher.

Bu sorunun yanıtını hak ettiğine inanacak kadar kibirli misin?

Benimki kibir değil, dedi Reacher. Orman kanunu. Yanıtlarsan giderim, yoksa gitmem.

Sabrım gerçekten tüklenmek üzere, dedi Thurman.

Kamyonda ne var?

Thurman nefes alıp verdi. Sağına, ustabaşına ve deve baktı. Vaughan'ı süzdü ve bakışlarını yeniden Reacher'a çevirdi. Reacher tekrarladı, Kamyonda ne var?

Hediyeler, dedi Thurman.

Ne tür hediyeler?

Giysiler, battaniyeler, tıbbi yardım malzemeleri, gözlükler, takma bacaklar kurutulup toza dönüştürülmüş yiyecekler, saf su, antibiyotik, vitamin. Böyle şeyler.

Nereden geliyor?

Hepsini Despair halkı bağışladı.

Neden?

Çünkü İsa Vermek almaktan daha kutsal dır der.

Hediyeler kimin için?

Afganistan. Sığınmacılar ve evlerini terk etmek zorunda bırakılanlar için. Yoksullar için.

Konteyner neden kaynak yapılarak mühürlenmiş.

Çünkü önünde uzun ve zorlu bir yolculuk var. Pek çok ülkeden geçmesi gerekecek ve kabilelerin yaşadığı bölgelerde savaş baronları malzemeleri çalıyor. Gayet iyi bildiğin üzere konteynerlere takılan asma kilitler rahatlıkla kırılabilir.

Konteyner neden burada? Neden gizli?

Çünkü İsa, İyilik yaptığında sol elin, sağ elinin neyaptığı-nı bilmesin, der. iyiliğin gizli kalmasının tek yolu budur. Biz, Kutsal Kitabı takip ediyoruz Bay Reacher. Siz de öyle yapmalısınız.

Neden hediyelerle dolu bir kamyonu korumak için bütün kasabayı seferber ettin?

Çünkü insanlara yardım ederken din ve ırk ayrımı yapılmaması gerektiğine inanıyoruz. Müslümanlara hediye yolluyoruz ve Amerika'daki herkesin bundan memnuniyet duyacağını söyleyemem. Bazıları sadece Hıristiyanlara yardım etmemiz gerektiğini düşünüyor.

İran'dan gelen arabalar nerede? dedi Reacher.

Ne?

İran'dan gelen arabalar.

Eritildi ve yollandı, dedi Thurman.

TNT nerede?

Ne?

Kearny kimyadan yirmi ton TNT almışsın. Uç ay önce.

Thurman gülümsedi.

Ah, o mu? dedi, Bir hataydı. Yazım hatası. Daha doğrusu kodlama hatası. Yeni çalışmaya başlayan kız sipariş formunda bir rakamı yanlış yazmış. TCE yerine TNT geldi. Kearny'nin listesinde arka arkaya yer alıyorlar. Kimyager olsaydın nedenini bilirdin. Aynı kamyonla hemen geri yolladık. Yükü indirmedi bile. Eğer alım dosyaları kadar sevk dosyalarına da baksaydınız bu sevkiyatla ilgili yaptığımız yazışmaları görürdünüz.

Uranyum nerede?

Ne?

O tanklardan yirmi ton uranyum çıkardınız. Bütün alanı dolaştım ve onu göremedim.

Üzerinde duruyorsun.

Vaughan aşağı baktı.

Reacher aşağı baktı.

Gömülü, dedi Thurman. Güvenlik konusunu çok ciddiye alırım. Çalınıp kirli bomba yapımında kullanılabilir. Eya-lettekiler ordunun uranyumu götürmesi konusunda isteksiz. Ben de zeminde tutuyorum.

Kazı izleri görmüyorum, dedi Reacher.

Yağan yağmur yüzünden. Her şey birbirine girmiş durumda.

Reacher hiçbir şey söylemedi.

Tatmin oldun mu? dedi Thurman.

Reacher cevap vermedi. Sağ taraftaki on sekiz tekerlekli tıra ve soldaki kazıcıya, aşağıya, zemine baktı. Yağmur damlaları her tarafta birikintiler oluşturmuştu.

Tatmin oldun mu? diye sordu Thurman yeniden.

Belki. Bir telefon açtıktan sonra, dedi Reacher.

Ne telefonu?

Bence biliyorsun.

Gerçekten bilmiyorum.

Reacher hiçbir şey söylemedi.

Her neyse, şimdi telefon açmanın hiç sırası değil, dedi Thurman.

Yeri de değil, dedi Reacher. Kasabaya dönene kadar bekleyeceğim. Veya Hope'a. Veya Kansas'a.

Thurman arkasına dönüp kapıyı süzdü. Yeniden Reacher'a döndü. Reacher başını salladı. Aniden hangi numaraları bildiğini öğrenmek istiyorsun.

Neden bahsettiğini bilmiyorum.

Bence biliyorsun.

Neden bahsettiğini açıkla.

Hayır.

Biraz nezaket ve saygı bekliyorum.

Ben de Yankee Stadyumunu nda zafer turu atmam istiyorum. Ama sanırım ikimiz de hayal kırıklığına uğrayacağız.

Ceplerini boşalt, dedi Thurman.

Numaralar konusunda mı endişelendin? dedi Reacher. Belki onları ezberlemiştir.

Ceplerini boşalt.

Kolaysa sen boşalt.

Thurman hareketsiz durup gözlerini kıstı. Yüzünde Reacher'ın daha önce, uçak hangarında gördüğü, uzun vadeli hesaplar yaptığını gösteren ifade belirdi. Sekiz hamle sonrasını düşündüğü uzun bir oyun. Thurman bir ya da iki saniye geçirdikten sonra geri çekilip sağ elini kaldırdı. Yağmurluğun

plastik kolu hareket ederken ufak bir gürültü çıkardı. İki adamına öne çıkmalarını işaret etti. Adamlar iki uzun adım atıp durdu. Ustabaşının elleri iki yanındaydı ve iri adam demiri avucuna vuruyordu. Islak tene çarpan ıslak metal sesi.

Adil bir dövüş değil, dedi Reacher.

Bunu önceden düşünmeliydin, dedi Thurman.

Onlara adil değil. Uranyum kesiyorlardı. Hastalar, dedi Reacher.

Şanslarını deneyecekler.

Underwood'un denediği gibi mi?

Undenwood budalaydı. Onlara gaz maskesi dağıttım. Un-denwood takmadı. Fazla tembeldi.

Bu adamlar maskelerini taktı mı?

Onlar burada çalışmıyor. Sağlıkları mükemmel.

Reacher önce ustabaşına sonra deve baktı. Doğru mu? diye sordu. Burada çalışmıyor musunuz?

İki adam başını olumsuz anlamda salladı.

Sağlıklı mısınız? diye sordu Reacher.

İki adam da onayladı.

Bu halinizin önümüzdeki iki dakikadan daha uzun sürmesini istiyor musunuz? diye sordu Reacher.

İki adam gülümsedi ve bir adım daha yaklaştı.

Söyleneni yap Reacher, dedi Vaughan. Ceplerini boşalt.

Hala beni mi kolluyorsun?

İkiye karşı birsin. Biri senin kadar, diğeri senden de iri.

İkiye karşı iki, dedi Reacher. Sen de varsın.

Ben işe yaramam. Olanları sineye çek ve gidelim.

Reacher başını iki yana salladı. Cebimde ne olduğu sadece beni ilgilendirir.

İki adam, bir adım daha yaklaştı . Ustabaşı, Reacher'ın sağında ve iri adam solundaydı. Her ikisi de yakındı ama dokunma mesafesinde değillerdi. Yağmur büyük bir gürültüyle kıyafetlerine çarpıyordu. Su Reacher'ın saçlarından gözlerine akıyordu.

Bunu yapmak zorunda değiliz, biliyorsunuz, dedi. Buradan arkadaşça ayrılabiliriz.

Hiç sanmıyorum, dedi ustabaşı.

O zaman buradan hiç ayrılamayacaksınız.

Büyük laflar ediyorsun.

Reacher hiçbir şey söylemedi.

Ustabaşı iri adama baktı.

Haydi, dedi.

Önce sen saldır.

Reacher sola, deve doğru kaydı. İri adam şaşırarak geri çekildi ve ustabaşı öne, hareketin olduğu yere doğru atıldı. Batıya doğru giden bir ivme. Mükemmel bir bale gösterisi. Reacher topuğunu büyük bir dikkatle çamura geçirip, sağa çekildi ve dirseğiyle ustabaşının midesine vurdu. İki yüz elli kiloluk bir çarpmaydı. Ananas büyüklüğünde bir dirsek. Mide vücudun ortalarına doğrudur. Arkasında pleksus, karın boşluğundaki en büyük sinir merkezi yer alır. Oraya inen sert bir darbe bütün sistemi çökertebilir. Sonuç, büyük acı, spazmlardır. Ardından yere düşüş ve nefes almak için çaresiz bir mücadele başlar

Ustabaşı yere kapaklanmıştı.

Suratı suyla dolu çukura yapışmıştı. Reacher dönmesi için adamın yan tarafına bir tekme attı. Boğulmasını istemiyordu. Kenara çekilip parlak mavi ışıkla kaplı alana baktı. Thurman yirmi adım geri çekilmişti. Vaughan olduğu yerdeydi. İri adam sekiz adım ötede demiri avucuna vurarak bekliyordu.

Reacher gözlerini iri adamın gözlerine dikti. Vaughan, geri çekil. Bu adam sopayı sallamaya başlayacak. Yanlılıkla sana vurabilir. Ama Vaughan m kımıldamağını hissetti. Bu yüzden kendisi yer değiştirdi. Dev, koca ayaklarına geçirdiği plastik botlarla, çamurlu suları sıçrata sıçrata Reacher'ı takip etti. Reacher, Thurman'a yöneldi. Thurman geri çekilip aradaki mesafeyi korudu. Reacher durdu. İri adam elindekini savurdu. Demir parçası omuz yüksekliğinde yatay bir kavis çizdi. Reacher bir adım geri çekildi ve demir ıskaladı. Yarattığı ivme iri adamın çember çizmesine yol açtı.

Reacher bir adım daha geri çekildi.

İri adam onu takip etti.

Reacher durdu.

İri adam demiri savurdu.

Reacher geri çekildi.

Otuz dönüm. Reacher hızlı değildi ama kendisinden en az elli kilo daha ağır herkesten daha çevikti. Ayrıca doğuştan gelen bir enerjiye sahipti. Düşmanın aksine, dopingle geçen yirmi yılın dezavantajlarını taşııyordu. İri adam güçlkle nefes alıyordu. Her ıskalayışında öfkesi daha da artıyordu. Beynine pompalanan adrenalin dikkatini dağıttı. Reacher hareket etmeyi sürdürdü. Durdu ve darbeden kaçtı, durdu ve darbeden kaçtı. Sonunda iri adam dersi öğrendi. Beşinci hamlesinde demiri Reacher'ın üç adım arkasındaki bir noktaya savurdu. Reacher, adamın deli bakışlarından hamlenin geldiğini anlamıştı. Öne doğru hamle yaptı. Demir havayı kesti. Reacher, devin arkasına dolandı ve dirseğini adamın böbreğine indirdi. Sonra iki üç adım geri çekildi ve kollarını gevşetip omuzlarını esnetti. İri adam arkaya döndü. Sırtı kaskatı, dizleri güçsüzdü. Yeniden saldırdı, Reacher geri çekildi ve yine ıskaladı.

Boğa güreşi gibiydi. Elbette iri adamın zeka düzeyi, boğa-nınkinden çok daha yüksekti. Bir düzine sonuçsuz hamlenin ardından taktiklerinin işe yaramadığını anlamıştı. Demiri yere savurdu ve saldırmaya hazırlandı. Reacher gülümsedi çünkü o noktaya kadar olan olmuştu. Adam yalpalıyor ve nefes almakta zorluk çekiyordu. Aşırı çaba ve adrenalin yüklemesi adamı bitirmişti. Kaybedecekti. Kendisi henüz bunun farkına var-masa da Reacher biliyordu.

Thurman da biliyordu.

Thurman geri geri kapıya doğru çekiliyordu. Acele ediyordu ama hareketleri hızlı değildi. Yaşlıydı, yağmurluğu ağırdı, kullanışsız bir bot giymişti ve zemin çamurluydu. Vaughan, gitmesine izin verme, diye bağırdı Reacher. Burada kalmalı.

Vaughan göz ucuyla Thurman a baktı. Kuzeye giden ufak, ıslak bir figürdü. Ardından devin saldırdığını gördü. Delice bir saldırı. Dev on beş adım öteden ileri atılmıştı. Tren gibi gelen yüz yetmiş beş kilo. Reacher onunla karşılaştırdığında kendini ufacık hissetti. Adam belki futbol oynadığı dönemde hızlıydı ama artık yavaşlamıştı. Botları çamura takılıyordu. Yine de durmadı. Koşarak Reacher'ın üzerine geldi ve Reacher önce sola sonra sağa kayıp ona çelme taktı. Adam yüzüstü suya devrilip bir metre sürüklendi. Reacher arkasını döndü ve kamyon gibi gelen bir şey ona çarptı. İki büklüm olup yere düştüğünde çamur ağzına doldu. Ustabaşının yumruklarından kurtulabilmek için yana yuvarlandı. Tamamen reflekti.

Yeniden ikiye karşı bir kalmıştı.

Etkili bir yöntem değildi.

Ustabaşı bir yumruk savurdu ama Reacher bu hamleden kurtuldu ve ayağa kalkmaya çalışan devini gördü. Elleri ve dizleri hala çamurun içindeydi. Elli adım kuzeyde Vaughan, Thurman'ı yakasından yakalamıştı. Adam özgür kalmak için mücadele ediyordu. Belki kazanıyordu. Derken ustabaşı yeniden bir yumruk savurdu. Reacher çekildiyse de yumruk omzuna indi. Daha önce demirin isabet ettiği yere.

Reacher'ın canı yandı.

Artık nazik davranmak yok.

Reacher topuklarını çamura yerleştirip öne eğildi ve ölümcül bir ritimle art arda vurmmaya başladı.

Sağ, sol, sağ, sol. Bir, karna. İki, çeneye. Üç, kafaya. Ve dört, çenenin altına ezici bir aparkat. Yine beş yaşındaki yarı delirmiş hali gibiydi, ama beş kat daha güçlü ve sekiz kat daha deneyimliydi. Aparkat indiğinde ustabaşı zaten yere düşmek üzereydi. Son darbe adamı yeniden doğrulttu ve daha büyük bir güçle devrilmesine yol açtı. Reacher hızla devin yanına gitti, adamın kafasına futbol topuna vurur gibi bir tekme indirdi. Darbenin etkisiyle adamın vücudu iki adım öteye sürüklendi. Dev sırt üstü çamura yapıştı.

Ustabaşı hareketsiz yatıyordu.

Dev hareketsiz yatıyordu.

Oyun bitmişti.

Reacher kırık kemik olup olmadığını anlamak için ellerini kontrol etti. Yoktu. Bir an durup soluklarını kontrol altına aldı ve kuzeye baktı. Thurman, Vaughan'ın elinden kurtulmuş kapıya koşuyordu. Kendini korumaya çalışırken, düşüp kalkıyor, ayakları kayıyordu. Şapkası başında değildi. Saçları ıslak ve darmadağındı. Reacher o yöne doğru yürüdü. Eğilip yerden devin attığı demiri aldı ve balta taşır gibi omzuna yerleştirdi. Ağır çekimde bir kovalamaca gibiydi. Kapıya on adım kala Thurman'ı yakaladı. Elini yaşlı adamın omzuna koydu. Aşağı bastırıldığında yaşlı adam, iki büklüm olup dizlerinin üzerine çöktü. Reacher öne, kapıya doğru ilerledi. Gri kutuyu bulup kapağını açtı. Tuş takımını gördü. Elindeki demiri düğmelerin üzerine indirip parçalara ayırdı. Tekrar tekrar vurdu. Dağılan cihaz kasasından aşağı düştü. Gri, metal kutu olduğu yerde asılı kaldı. Reacher bütün kablolar kopuncaya kadar vurmaya sürdürdü.

Thurman hala dizlerinin üzerindeydi. Ne yaptığını sanıyorsun? dedi. Şimdi buradan çıkamayacağız.

Yanılıyorsun, dedi Reacher. Sen çıkamazsın ama biz çıkarız.

Nasıl?

Bekle ve gör.

İmkansız.

Kırmamış olsam bana kapının kodunu söyler miydin?

Asla.

Öyleyse ne farkeder?

Reacher, diye seslendi Vaughan. Ceplerinde ne var?

Bir sürü şey, dedi Reacher. İhtiyacımız olacak şeyler.

YETMİŞ BİR

Racher çamurun içinde ilerleyip Thurman'ın adam-arını tıp görevlilerinin nekahat pozisyonu dedikleri

pozisyona çevirdi. Yana dönük, kollar açık, boyun doğal bir açıda, bir bacak düz diğeri yukarı çekilmiş. Nefes alamama tehlikesi yok. Boğulma tehlikesi yok, tabii yerdeki su seviyesi daha da yükselmezse. Yağmur hala çok şiddetliydi. Adamların yağmurluklarına çarpıyor ve botlarından sekiyordu.

Thurman kapıya gidip kilit kutusundan arta kalanları kurcaladı ama sonuç alamadı. Kapılar kapalı kaldı. Pes edip gizli bölümün ortasına geri döndü. Işıklar hala yanıyordu. Reacher ve Vaughan on sekiz tekerlekli tırın yanına gitti. Tır hiçbir şeyi umursamaz edayla öylece duruyordu.

Sence bu gerçekten bomba mı? dedi Vaughan.

Sence bomba değil mi? dedi Reacher.

Thurman oldukça mantıklı yanıtlar verdi. Özellikle Afganistan'a giden hediyeler konusunda.

O bir vaiz. Adamın işi iyi konuşmak.

Ya yanıyorsan?

Ya haklıysam?

Böyle bir bomba ne kadar hasar yaratır?

Eğer doğru yaptılarsa, patladığında beş kilometre yakınında olmak istemem.

Beş kilometre mi?

Yirmi ton TNT, yirmi ton şarapnel. Sonucu hoş olmayacaktır.

Buradan nasıl çıkacağız?

Kamyonun nerede? Bıraktığımız yerde. Beni tuzağa düşürdüler. Dış kapıyı açıp Thurman'ın aracıyla beni fabrikadan geçirdiler. Araç iç kapının dış tarafına park edilmiş durumda. Gerçi iç kapının bir daha hiç açılmamasını garantiledin.

Önemli bir mesele değil.

Duvara tırmanamazsın.

Ama sen tırmanabilirsin, dedi Reacher.

Sonraki beş dakika neyi, nasıl yapacaklarını konuştular. Bıçaklar, kirişler, arabanın tavanının ortalama kalınlığı, keten ipler, düğümler, kancalar, dört çekerler. Thurman yüz metre ötede amaçsızca dolanıyordu. Onu orada bırakıp çamurun içinde duvara ilerlediler. Kapının on metre solunda bir nokta seçtiler. Reacher cebindeki sustalıları çıkarıp Vaughan'a uzattı. Ardından sırtını duvara döndü, tepedeki silindirin tam altındaydı. Yağmur damlaları silindirin üzerinden kayıyor, başını ve omuzlarını ıslatıyordu. Eğilip sol avucunu bükerek bir basamak oluşturdu. Tam önünde duran

Vaughan sağ ayağını Reacher'ın avucuna koydu ve Reacher onun tırmanmasına yardım etti. Sonra sağ elini Vaughan'ın sol ayağının altına yerleştirdi. Vaughan, Reacher'ın avuğlarının üzerinde dimdik duruyordu. Ağırlığını öne verdiğinde kemeri Reacher'ın alnına ıarptı.

Özür dilerim, dedi Vaughan.

Daha önce yapmadığımız bir Şey değil, dedi Reacher.

Ben hazırım, dedi Vaughan.

Reacher'ın boyu bir doksan civarıydı ve uzun kolları vardı. Ucuz motel odalarında avuğlarını kaldırdığında tavana değebilirdi. Vaughan bir atmış beş boylarındaydı. Kollarını kaldırdığında iki metreye uzanabilirdi. Toplamları neredeyse beş metreydi ve duvarın boyu ancak dört buıuk metre civarındaydı.

Reacher onu kaldırdı. Halter kaldırmak gibiydi. Kolaydı ama ellerini garip bir aııyla tutması gerekiyordu. Ayakları da yere sağlam basmıyordu. Üstelik Vaughan ıelikten yapılmı bir halter değildi. Sabit durmuyor, dengesini koruyabilmek için ıaba harcıyordu.

Hazır mısın? diye seslendi.

Bir saniye bekle, dedi Vaughan.

Reacher ellerindeki ağırlığın soldan sağa, sağdan sola hareket ettiğini, yer değiştirip denge kurmaya ıalıştığını ve hazırlandığını hissediyordu.

Şimdi, dedi Vaughan.

Reacher dört Şey yaptı. Onu hızla yukarı doğru kaldırdı, Vaughan'ın ağırlığını hissetmediği kısa süreyi kadının ayakkabılarının altındaki ellerini düzleştirmek için kullandı. Yarım adım öne ııkararak kollarını o pozisyonda kilitledi.

Vaughan öne doğru garip bir aııyla devrildi ve kollarıyla silindirin tepesine ulaştı. İıi boş metal yapı bir kere daha gümbürdedi.

İyi misin? diye seslendi Reacher.

Vardım, dedi Vaughan.

Reacher'ın avucunda parmak ucuna kalktı. Reacher onun ileri uzandığını hissetti. Tahminlerine göre bu noktada Vaughan'ın elleri silindirin tepesine ulaşıyordu. İlk sustalının aııldığını duydu. Dengeyi korumak için Vaughan'ı ayak parmaklarından kavradı. Vaughan'ın buna ihtiyacı olacaktı. Birkaı milim hareket etti. O noktada Vaughan muhtemelen, metal bombenin üzerine uzanmıştı. Yağmur bütün gücüyle Reacher'ın üzerine yağıyordu. Vaughan'ın bııağı sapladığını duydu. Duvardan bir gümbürtü yükseldi.

İşe yaramıyor, dedi Vaughan.

Daha sert, diye seslendi Reacher.

Vaughan bıçağı yeniden sapladı. Bütün vücudu sarsıldı ve sirkteki akrobatlar gibi dengesini bulmak için mücadele etti.

İşe yaramıyor, diye seslendi.

Daha sert sapla, diye karşılık verdi Reacher.

Vaughan bıçağı yeniden sapladı. Metalik bir çatırtıdan başka bir gürültü duyulmadı.

Bıçak kırıldı, diye seslendi Vaughan.

Reacher'ın kolları ağrımaya başlamıştı.

Diğerini dene, diye seslendi. Açıya dikkat et. Tam aşağıya doğru, tamam mı?

Metal çok kalın.

Değil. Büyük ihtimalle eski bir Buick hurdasından yapılmıştır. Alüminyum folyo gibi. Ve elindeki iyi bir Japon bıçağı. Bütün gücünle sapla. Kimden nefret ediyorsun?

David'i bu hale düşüren adamdan.

O adam duvarın içinde. Kalbi, metalin öbür tarafında.

ikinci bıçağın açıldığını duydu. Ardından bir saniyelik bir sessizlik oldu. Derken Vaughan'ın bacakları kasıldı ve metalden başka bir ses yükseldi.

Farklı bir gümbürtü.

Bıçak saplandı, diye seslendi Vaughan.

Ona tutunup kendini çek, diye karşılık verdi Reacher.

Vaughan'ın ağırlığının ahşap sapa doğru kaydığını hissetti ve kendini tutup çekmesiyle beraber Reacher'ın ellerinden birindeki ayak yukarı kayd. Ardından ayaklar geri geldi.

Bıçak metali kesiyor, diye seslendi.

Keser, diye seslendi Reacher. Kaynak yerine gelince duracaktır.

Bir saniye sonra Vaughan'ın yeniden hareketsizleştiğini hissetti. Bıçak nereye geldi?

Tam tepeye.

Hazır mısın?

Uç deyince, diye seslendi Vaughan. Bir, iki, üç.

Vaughan kendini yukarı çekerken Reacher ona olabildiğince yardım etti. Derken kadının ağırlığı Reacher'ın üstünden kalktı. Reacher onun aşağı düşmesi ihtimaline karşı duvara döndü. Ama Vaughan düşmedi. Daha iyi görebilmek için birkaç adım geri çekildi ve genç kadının silindirin tepesine uzandığını gördü. İki eli bıçağın kab-zasındaydı. Vaughan bir saniye durduktan sonra ağırlığını kaydırıp diğer taraftan aşağı kaydı. Elleri hala bıçağın sapındaydı. Vaughan'ın ağırlığıyla bıçak önce hızlı, sonra yavaş biçimde metali kesmeye başladı. Bir sonraki kaynak yerine gelince yine duracaktı. Ama Reacher o noktada Vaughan'ın, arabanın tavanına atlayacak konumda olacağını hesaplamıştı.

Sağ salim altından kalkabileceği bir düşüş.

Büyük ihtimalle.

Korkunç ölçüde uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca bekledi ve diğer taraftan gelen iki gümbürtü duydu. Gümbür-tülüler ikişer kere duyuldu, önce hemen, sonra ses metalde yankılandığında. Gözlerini kapayıp gülümsedi. Anlaştıkları sinyal. Vaughan sağladı, kırık kemiği yoktu.

Etkileyici, dedi Thurman on metre öteden.

Reacher o yöne döndü. Yaşlı adam hala şapkasızdı. Fönlü saçları mahvolmuştu. Doksan metre ötede iki adamı hala hareketsiz yatıyordu.

Dört dakika, diye düşündü Reacher.

Onun yaptığını ben de yapabilirdim, dedi Thurman.

Ancak rüyada, dedi Reacher. O çevik ve güçlü. Sen yaşlı ve şişmansın. Ayrıca seni kim kaldıracak? Gerçek hayat filmlere benzemez. Adamların uyanıp başlarını salladıktan sonra işe koyulmayacaklar. Bir hafta boyunca kusup sürünecekler.

Yaptıklarınla gurur mu duyuyorsun?

Onlara seçme şansı tanıdım.

Kız arkadaşın kapıyı açamaz, biliyorsun. Şifreyi bilmiyor.

Biraz inancınız olsun Bay Thurman, inanıyorum ki birkaç dakika sonra göğe yükseldiğimi göreceksiniz.

Reacher fabrikanın diğer tarafından gelen gürültüleri duyduğunu sandı ama yağmur çok şiddetliydi. Rüzgar demirlerin arasından tıslayarak esiyor, yağmur damlaları metal duvara düşerek büyük bir gürültü koparıyordu. Bu yüzden bekledi. Duvarın iki metre uzağında, Vaughan'ın diğer tarafa geçtiği noktanın bir metre solunda bir konum seçti. Thurman geri çekilip izlemeye başladı.

Uç dakika geçti. Ardından dört. Derken uzun kanvas kayış duvarın üzerinden Reacher'ın dört adım

sağına düştü. Araba hurdalarını tıra bağlamak için kullanılan iplerdendi. Vaughan, Thurman'ın aracıyla ofislerin önüne gitmiş, kapının önündeki yığında doğru uzunlukta bir kayış bulmuş ve ucuna ağırlık olsun diye bir boru bağlamıştı. Reacher, Vaughan'ın geri dönüşünü, durup gerçek bir kovboy gibi ipi çevirip hız kazanmasını sağladıktan sonra savuruşunu hayal etti.

Reacher kayışı tutup boruyu çözdü ve ucunda iki adımlık bir halka oluşturdu. Sağ elini kayışın etrafına dolayıp duvara ilerledi. İki kere duvara vurdu. Bir adım geri çekildi ve ayağını halkaya sokup bekledi. Vaughan'ın ipin diğer ucunu Thurman'ın arabasına bağlayışını gözünde canlandırabiliyor-du. Ardından sürücü koltuğuna oturup bütün gücüyle tekerleklerle yüklenecekti. Reacher, Vaughan'a yavaş gitmesini söylemişti. O gaza bastığında kollarının kopmasını istemiyordu.

Bekledi. Derken kayış gerildi ve yukarı çıkmaya başladı. İp elini kesiyordu. Reacher topuğuyla aşağıdaki halkayı ittirdi. İpin hiçbir sürtünme olmaksızın silindirin üzerinden kayışını izledi. Kanvas, boyalı ıslak yüzey üzerinde gerildi. Derken ayağının altında ciddi bir baskı hissetti ve yavaşça havaya yükseldi. Belki saniyede yirmi santimetrelilik bir hızla. Saatte bir buçuk kilometreden yavaş. Tahoe için saçma bir süratti. Vaughan'ın direksiyon başında konsantre olmuş halini düşündü. Genç kadının, ayağını gaz pedalının üzerinde bir tüy kadar hafif tutuşunu gözlerinin önüne getirdi.

Hoşça kal Thurman, dedi. Görünüşe göre bu sefer geride kalan sensin.

Ardından yukarı baktı ve sol elini silindire koyup diğer eliyle parmaklarının sıkışmasını engelledi. Kalçaları silindirin kenarına ulaştığında elini çözdü. Kayışa asılarak aracın kendisini yukarı taşımaya izin verdi. Tepeye varınca kayışı bıraktı ve yüzüstü duvarın üzerine uzandı. Ardından bacaklarını diğer tarafa sallandırdı. Avuçlarıyla tutunmaya çalışarak ıslak metalin üzerinden kayıp aşağı düştü. İki uzun saniye sonra yere çarptı ve sırt üstü devrildi. Yuvarlanıp ciğerlerini nefes almaya zorladı.

Vaughan, Thurman ın Tahoe sunu beş metre ötede durdurmuştu. Reacher ayağa kalkıp aracın yanına gitti ve arkasındaki kayışı çözdü. Ardından yolcu koltuğuna oturup kapıyı çarparak kapattı.

Teşekkürler, dedi Reacher.

İyi misin? diye sordu Vaughan.

İyiyim. Ya sen?

Vaughan, Çocukken elma ağacından düştüğüm zamanı hatırladım. Çok korkmuştum ama heyecan vericiydi, dedi ve gaza bastı. İki dakika sonra ana kapının önüne vardılar. Kapı hala açıktı.

Kapıyı kapamalıyız, dedi Reacher.

Neden?

Oluşacak hasarı kontrol altında tutmak için. Haklı olma ihtimaline karşı.

Ya haksızsın?

En fazla beş telefon görüşmesiyle anlayacağız.

Kapıyı nasıl kapayacağız? Herhangi bir yerde manüel kontrol olduğuna dair bir işaret yok.

Dış kapının önünde durup arabadan indiler ve duvardaki metal kutuya yürüdüler. Reacher kapağı kaldırdı. Birden dokuzaya kadar rakamlar, artı sıfır.

6-6-1-3'ü dene, dedi.

Vaughan boş gözlerle ona baktı ama işaretparmağını uzattı. 6, 6, 1,3 rakamlarına bastı. Bir saniyelik sessizliğin ardından motorlar vınladı ve kapı kapanmaya başladı.

Nereden bildin? diye sordu Vaughan.

Çoğu şifre dört rakamdan oluşur, dedi Reacher. ATM kartları gibi şeyler. İnsanlar dört haneli şifrelere alışkındır.

Neden bu dört rakam?

Şanslı bir tahmin, dedi Reacher. Vahiylar, Kral James İn-ci'linin 66. bölümü. Birinci bölümün üçüncü dizesi zamanın geldiğini söylüyor ki Thurman'ın favori kısmı bu anlaşılan.

Tırmanmadan çıkabilirdik.

Biz yapabilseydik onlar da yapabilirdi. Onların içerde kalmasını istedim. Bu yüzden kilidi parçaladım.

Şimdi nereye?

Despair'deki otele. İlk telefon görüşmesini senin yapman gerekiyor.

YETMİŞ İKİ

Fabrikanın etrafını dolanıp Thurman'ın arabasını, Vaughan'ın kamyonun beklediği yere bıraktılar. Araç değiştirip boş otoparktan geçtiler ve yola çıktılar. Beş kilometre sonra Despair'in merkezindeydiler. Hala yağmur yağıyordu. Sokaklar ve kaldırımlar karanlık, ıslak ve bomboştu. Hiçliğin ortasındaki bir kasabada gecenin körüydü. Ara sokaklardan geçip aracı otelin önüne yaklaştırdılar. Otel her zamanki gibi iç karartıcıydı. Sokak kapısı kapalıydı ama kilitli değildi. İçerisi tamamen aynı görünüyordu. Solda boş yemek salonu, sağda boş bar, önde kimsenin durmadığı resepsiyon. Büyük deri kaplı kayıt defteri oradaydı. Alması, çevirmesi, açması ve okuması kolaydı. Reacher parmağını yedi ay önce California'dan gelen ve son kaydedilen misafirlerin altına koydu. Defteri, Vaughan'ın isimleri ve adresleri görebileceği şekilde çevirdi.

Merkezi ara, dedi. Eğer kaçaklara yardım ettikleri ortaya çıkarsa, vicdanın sana ne söylüyorsa onu yaparsın.

Eğer mi?

Belki başka bir şeyin peşindediler.

Vaughan cep telefonundan aramayı yaptıktan sonra koltuklara yerleşip karşı tarafın geri aramasını beklediler. Hediyeler mükemmel bir açıklamaydı, dedi Vaughan. Kiliseler sürekli yurtdışına yardım paketleri yollar. Gönüllü de yollarlar. Çoğu iyi insanlardır.

Buna bir itirazım yok, dedi Reacher. Ama her kilise iyi değildir ve ben hayatımı diğerleri gibi olmayan insanlarla geçirdim. İstisnalarla.

Orada bomba olduğundan nasıl bu kadar eminsin?

Kaynak işçiliği yüzünden.

Kilitler kırılabilir, kapılara kaynak yapmaları mantıklı.

Ama konteyneri kamyona kaynakla bağlamışlar. Ve kon-teynerler böyle yollanmaz. Konteyner dediğin vinçle kaldırıp gemilere yüklenir. Konteyner kullanmanın amacı budur. Kaynak işçiliği bu konteynerin ülkeyi terk etmesinin planlanmadığını gösteriyor.

Üç dakikalık bir bekleyişten sonra Vaughan'ın telefonu çaldı. Bir polisin bakış açısıyla ulusal güvenliğin sağladığı avantajlardan biri buydu. Bilgisayarlar birbirine bağlıydı ve veri tabanları paylaşılıyordu. Vaughan dört dakika kadar karşı tarafın söylediklerini dinledi ve teşekkür edip telefonu kapadı.

Kaçaklara yardım ettikleri ihtimalini elemiş değilim, dedi.

Neden? diye sordu Reacher.

Çünkü eylemci olarak fişlenmişler. Ve eylemciler her işe karışır.

Ne tür eylemcilerden bahsediyoruz?

Kökten dinci.

Hangilerinden?

Los Angeles'ta Kıyamet Kilisesi diye bir kiliseleri var.

Kıyamet, Zamanın Sonu hikayesinin bir parçası, dedi Reacher.

Vaughan hiçbir şey söylemedi.

Belki buraya Thurman ı aralarına katmaya çalışmak için geldiler, dedi Reacher. Belki adamdaki potansiyeli gördüler.

O zaman otelde kalmazlardı. Adamın evine misafir olurlardı.

İlk gelişlerinde değil. Thurman henüz onları tanımıyordu. İkinci gelişlerinde belki. Ve üçüncü, dördüncü, belki beşinci ve altıncı. Onu ikna etmek için ne kadar uğraştıklarına bağlı. İlk ziyaretle Kearnyden TNT sipariş etmesi arasında dört aylık boşluk var.

Bürokratik bir hata olduğunu söyledi.

Ona inandın mı?

Vaughan yanıt vermedi.

Dört telefon görüşmesi, dedi Reacher. Tek gereken bu.

Otelden ayrılıp kamyonu bindiler ve kasabanın batı sınırına gittiler. Beş kilometre ötede karanlığın içinde fabrikanın ışıkları görüldü. Etrafı bomboştu. Kasabanın dışına bakacak şekilde arabayı park ettiler. Son evle aynı hizadaydılar. Reacher kalçasını koltuktan kaldırıp cebinden ödünç aldığı cep telefonunu çıkardı. Ardından ofisten aldığı evrakı buldu. Aranacak yeni cep telefonu numaraları buradaydı. Kağıt ıslanmışından açarken dikkatli davranması gerekti.

Hazır mısın? diye sordu.

Anlamıyorum, dedi Vaughan. Reacher üçüncü numarayı çevirdi. Telefonun çaldığını duydu. Sekiz kez. Ardından telefon açıldı. Tanıdığı bir ses karşılık verdi. Doğal sayılabilecek ama biraz şaşkın bir sestir bu ve dev bir göğüs kafesinden geldiği için boğuktu.

Fabrikadaki dev.

Nasılsın? diye sordu Reacher. Uyanıklık çok oldu mu?

Cehenneme kadar yolun var.

Belki giderim, belki de gitmem. Bu tür işlerin olasılığını bilemem. Dinle uğraşan sizsiniz, ben değil.

Yanıt gelmedi.

Arkadaşın da kendine geldi mi?

Yanıt gelmedi.

Onu arayıp öğrenebilirim, dedi Reacher.

Telefonu kapadı ve listedeki ikinci numarayı çevirdi. Telefon sekiz kere çaldı ve ustabaşı karşılık verdi.

Özür dilerim, yanlış numara, dedi Reacher.

Telefonu kapadı.

Tam olarak ne yapıyorsun? diye sordu Vaughan.

David'i nasıl bu hale düşürdüler?

Arabanın altına yerleştirilen bombayla.

Nasıl patlatılmış?

Tahminimce uzaktan kumandayla.

Reacher başını salladı. Telsiz aracılığıyla, yakınlardaki bir tepenin arkasından yapmışlardır. Yani eğer Thurman bir bomba yapmışsa, onu nasıl patlatır?

Aynı şekilde.

Ama en yakındaki tepenin arkasından değil. Bombayla arasında bundan daha fazla mesafe bulunmasını isteyeceğinden eminim. Belki buradan, Colorado'dan ve hatta kilisesinden patlatmak isteyecektir. Çok güçlü bir alıcıya gereksinim duymuştur. Hatta güvenilirliğinden emin olmak için kendi imal etmiştir. Bir sürü teferruat. Ya da belki kolay yolu seçip başkalarının halihazırda imal ettiği cihazları kullanmıştır. Ve-rizon veya T-mobil gibi.

Cep telefonu mu?

Reacher yine başını salladı. En iyi yol bu. Telefon şirketleri güvenilir ağlar kurmak için bir sürü para ve zaman harcıyor. Her yerden her yeri arayabilmenle gurur duyuyorlar. Bazılarının bedava şehirler arası görüşme seçenekleri bile var. Televizyonda reklamlarını görmüşsündür.

Numara elindeki listede mi?

Öylesi mantıklı, dedi Reacher. Üç ay önce aynı anda iki şey gerçekleşti. Thurman yirmi ton TNT ve ardından dört yeni cep telefonu sipariş etti. Planın bir parçası gibi görünüyor. Geri kalan her şey zaten elinin altındaydı. Tahminim-ce bir telefonu kendi aldı, ikisini en yakınındaki adamlara verdi, böylece güvenli bir şekilde birbirleriyle görüşebileceklerdi. Ve tahminimce dördüncü telefon o konteynerin tam ortasında, bombanın devresine bağlı. Cep telefonu zaten ufak bir elektrik akımı yaratma kapasitesine sahip. Bekli bir destek pili yerleştirmişlerdir ya da dışarıdaki bir antene bağlamışlardır. Belki Peterbilt traktördeki antenlerden biri kabloyla kamyonu bağlıdır.

O numarayı arayacak mısın?

Yakında, dedi Reacher.

Listedeki ilk numarayı aradı. Telefon çaldı. Thurman daha ilk çalışta karşılık verdi. Sanki telefonun gelmesini bekliyordu. Hala içeride misiniz? diye sordu Reacher.

Hala buradayız, dedi Thurman. Neden bizi arıyorsun?

Aramalarımın bir sırası olduğunu fark ettin mi?

Diğer telefon Underwood'a aitti. Öldüğüne göre yanıt vermeyecektir. Aramanın anlamı yok.

Tamam, dedi Reacher.

Bizi daha ne kadar burada tutacaksın?

Bir dakika daha, dedi Reacher. Telefonu kapayıp direksiyonun arkasındaki panele bıraktı ve pencereden dışarı baktı.

Bunu yapamazsın. Cinayet olur, dedi Vaughan.

Kılıçla yaşayan, kılıçla ölür, dedi Reacher. Thurman bu sözü herkesten iyi biliyordur. Matta İncili, yirmi altıncı bölüm, elli ikinci ayet. Bir de Rüzgar eken fırtına biçer, var. Ho-şea Sezinci bölüm yedinci ayet. Kutsal kitaba uygun yaşadığını iddia eden ama işlerine yarayan kısmı kullanıp geri kalanı görmezden gelen insanlardan sıkıldım.

Onun hakkında belki de tamamen yanılıyorsundur.

O zaman bir sorun yok demektir. Hediyeler patlamaz. Kaybedecek bir şeyimiz yok.

Ama haklı da olabilirsin.

Bu durumda bana yalan söylememeliydi. İtiraf etmeliydi. Mahkemede şansını denemesine izin verirdim.

Sana inanmıyorum.

Asla bilemeyeceğiz.

Sesi endişeli değildi.

İnsanları söylediklerine inandırmak konusunda deneyimli.

Yine de...

Bana ölmekten korkmadığını, daha iyi bir yere gideceğini söyledi.

Adalet dağıtmak sana düşmez.

O, David'in cipini havaya uçuran adamdan iyi değil. Hatta daha kötü. En azından David askerdi. Thurman o şeyin şehirlerden birine götürülmesini sağlayacak. Ortalıkta yaşlılar ve çocuklar olacak. Binlerce insanı senin durumuna düşürecek.

Vaughan hiçbir şey söylemedi.

Ve ne için? dedi Reacher. Aptal bir fantezi için.

Vaughan yine bir şey söylemedi.

Reacher son numarayı kontrol edip rakamları telefonu geçirdi. Telefonu avucuna koyup Vaughan'a uzattı.

Seçim senin, dedi. Yeşil düğme aramak, kırmızı düğme iptal etmek için.

Vaughan bir an kımıldamadı. Ardından ellerini direksiyondan çekti. Üç parmağını ve başparmağını avucuna doğru kırdı. İşaret parmağını uzattı. Ufak, düzgün, zarif ve kuru bir parmağı. Tırnağı kısa kesilmişti. Parmağını telefonun üstünde tuttu.

Ardından hareket ettirdi.

Yeşil düğmeye bastı.

Hiçbir şey olmadı. En azından başlangıçta. Reacher şaşırmadı. Cep telefonu teknolojisinden biraz anlıyordu. Uçaklardan birinde unutulmuş ticari kitapçıkta uzun bir makale okumuştı. Yeşil düğmeye basarsın ve elindeki telefon en yakın kuleye sinyal gönderir. Oraya baz istasyonu denir. Bu sinyal telefonun, Hey, bir görüşme yapmak istiyorum, deyişidir. Baz istasyonu bu talebi kontrol merkezine iletir. Kontrol merkezi bu sinyali bağlantı merkezine ulaştırır ve asıl hareket başlar.

Bu noktada kulağınızdaki telefon belki bir kez çalmıştır. O ilk çalışın bir anlamı yoktur ve sahte gibidir. Size güven vermek için oradadır. Henüz irtibata geçmemişsinizdir bile.

Bağlantı merkezi aranan telefonu belirler. Açık, meşgul ya da yönlendirmeye ayarlı olup olmadığını kontrol eder. Konuşma kanallarının sayısı sınırlıdır ve bu yüzden onları işletmek pahalıdır. Karşınızdakinin yanıt verme şansı yoksa bir kanala kavuşmazsınız.

Her şey yolundaysa konuşma kanalı kurulur. Bu kanal sizin telefonunuzdan bazen kablo, bazen sinyal aracılığıyla bağlantı merkezine uzanır. Ardından bağlantı merkezi, kontrol merkeziyle iletişim kurar ve diğer telefon en yakın baz istasyonuna bağlanır. Bu istasyon aradığınız telefona sekiz yüz elli megahertz veya 1.9 gigahertzlik bir sinyal yollar. Bir nano saniye sonra devre tamamlanır ve kulağınızdaki çalma sesi sahteden gerçeğe dönüşür. Hedeflenen telefon gerçekten çalmaya başlar.

Gerçek bağlantı süresi, ortalama yedi saniyedir.

Vaughan parmağını çekti ve pencereden dışarı baktı. Kamyonun motoru hala çalışıyor, silecekler sağa sola hareket ediyordu. Camda mükemmel kavisler çiziyordu. Camın üzerindeki koruyucu balmumunun bir kısmı hala sağlamdı.

İki saniye.

Hiç, dedi Vaughan.

Bekle, dedi Reacher.

Dört saniye.

Beş.

Uzaktaki fabrikaya baktılar. Fabrikadan yükselen mavi ışıklar yağmur damlalarını aydınlatıyordu.

Altı saniye.

Yedi.

Derken: Ufkun sessizliği büyük beyaz bir patlamayla bozuldu. Yağmur damlaları ısınıp yükselen havayla birleşince buhara dönüştü. Ardından pislikten oluşan siyah bir bulut gökyüzüne doğru bin metre yükseldi ve fabrikanın çevresindeki bir buçuk kilometrelik bir alana yayıldı. Şarapnel parçaları saatte yirmi beş bin kilometrelik ses ötesi bir hızla etrafa yayıldı.

Başlangıçta kör edici ışık ve sessizlikten başka bir şey yoktu.

Hava açık olsa sesin beş kilometrelik mesafeyi aşması yaklaşık on dört saniye sürerdi. Ama hava kapalıydı. Basınç dalgalarıyla doluydu. Dalgalar sesi beraberlerinde taşıdı. Ses ışıktan üç saniye sonra geldi. Kamyon olduğu yerde sallandı. Hava patlamanın şiddetiyle kükredi. İlk önce kulakları sağır eden bir gümbürtünün ardından havayı kesen şarapnelin çığlıkları. Milyonlarca parça önlerine çıkan her şeyi ortadan kaldırarak dört bir yana saçıldı ve toprağa döküldü. Ardından basınç dalgası, havanın boşluğu doldurmak üzere diğer tarafa hareket etti. Ve kamyon yeniden sallandı. Rüzgar siyah bulutu dağıttı. Derken havadaki belli belirsiz kıvılcımlar dışında görülecek hiçbir şey kalmadı. Düşen şarapnelin sesleri dışında duyulacak hiçbir şey yoktu. On saniye sonra bu bile kalmadı. Sadece kamyonun tavanına çarpan yağmurun sabırlı sesi duyuluyordu.

YETMİŞ ÜÇ

Vaughan kalabalığı kontrol etmeleri için Hope Polis Departmanı'nı göreve çağırdı. Yarım saat içinde dört şerif yardımcısı, diğer polis memuru ve hatta polis şefi Despair'in sonundaki binanın önüne dizilmişti. Kimsenin geçmesine izin yoktu. Ardından eyalet polisleri geldi. Bir saat içinde orada üç arabaları vardı. Sonraki dört saatlik süreçte beş araba daha geldi. Uzun yolu kullanmışlardı. Herkes fabrikada uranyum olduğunu biliyordu. Eyalet polisi, askerın, yolun batısını kestiğini onayladı. Neredeyse şafak vaktiydi ve kamyonları durdurmaya başlamışlardı.

Gün ağardı ve sonunda yağmur kesildi. Gökyüzü masmaviydi ve hava açıktı. Acıdan sonra rahadamış sinirlere benziyordu. Reacher bir şiirde buna benzer bir söz okuduğunu hatırlıyordu. Sabah havası, sise yol açmayacak kadar soğuktu. Dağlar binlerce kilometre ötedeymiş gibi görünse de bütün detaylarıyla ortadaydı. Kayalık tepeler, çam ormanları, ağaç sıraları, karlı geçitler. Reacher, Vaughan'ın şefinin dürbününü ödünç alıp batıya bakan binanın üçüncü katına çıktı. Sıkışmış bir pencereyle uğraştıktan sonra dirseklerini pervaza koyup dışarıya baktı.

Görülecek fazla bir şey yoktu.

Beyaz metal duvar yok olmuştu. Birkaç parçası yerinde duruyordu, hepsi bu. Geri kalanlar her yöne dağılmıştı. Fabrikanın kendisi üzerinde dumanlar tüten siyah bir çukur gibiydi. Vinçler ve iş makineleri devrilmişti. Daha küçük her şey tanımlanması zor parçalara ayrılmıştı. Ofis binaları ortadan kalkmıştı. Thurman'ın malikanesi buhar olmuştu. Taş duvarın güney kısmı duruyordu. Ama batıdaki taşlar sofraya tuzunu andırıyordu. Bitkilerin hepsi gitmişti. Hangar yıkılmıştı. Uçaktan iz yoktu.

Hasar büyüktü.

Başka yerde olmasından iyi, diye düşündü Reacher.

Alt kata indiğinde durumun değiştiğini gördü. Federaller gelmişti. Dedikodu alıp başını gitmişti. Colorado Springs'teki hava kuvvetlerinin radarı yedi bin metre yükseğe çıkan metal parçaları tespit etmişti. Radyasyonu tespit etmek için uzaktan kumandalı uçaklar görevlendirilmişti. Yağmur bir lütuf olarak görülüyordu. Uranyum tozunun dağılması engellenmişti. Yüz altmış kilometrelik alan içindeki bütün şirketlerle temasa geçilmişti. Neredeyse otuz kilometre uzunluğunda bir fırtına çitine ihtiyaç vardı. Bölge sonsuza kadar çitle çevrelenecekti. Çitin üzerinde üç metrede bir kimyevi atık levhaları yerleştirilecekti. Gizli servislerin ellerinde levhalar vardı ama çit yoktu.

Kasabadan hiç kimse polislere yardım etmedi. Gizli bilgileri paylaşmadı. Polisler de kimseye zor sorular sormadı. Herkesin dudağından dökülen kelime kazaydı. Fabrikada kaza olmuştu. Bu, kültürün bir parçasıydı. Değirmende kaza, madende kaza. Tarihle tutarlıydı. Federallerin kafasında şüphe kırıntıları varsa bile dile getirmeyecek kadar zekiydiler. Pentagon daha küller soğumadan bu konudaki soruları başından savmaya başlamıştı. Eyalet yetkilileri geldi, hasar tespit planları yapıldı. Yiyecek ve suyun dışarıdan getirilmesi gerekecekti. İnsanların komşu kasabalarda iş arayabilmesi için otobüs seferleri düzenlenecekti. İlk altı ay boyunca kasabaya yardımda bulunulacaktı. Geçiş döneminde her tür ihtiyaç karşılanacaktı. Bu dönemden sonra herkes kendi başının çaresine bakacaktı.

Önce Reacher, sonra Vaughan görevliler tarafından uzaklaştırıldı. Öğleden sonra, kuru yiyecekler dükkanının önünde, kamyonda oturuyorlardı. Batıya son bir kez bakıp Hope'a doğru yola çıktılar.

Vaughan'ın evine gittiler ve duş alıp giyindiler. David'in hastanesi kapatılacak, dedi Vaughan.

Başka biri hastaneyi devralacaktır, dedi Reacher. Daha iyi biri.

Onu terk etmeyeceğim.

Terk etmemelisin.

O bunu bilmese bile.

Bu hale düşmeden önce biliyordu. Ve onun için önemliydi.

Öyle mi düşünüyorsun?

Öyle olduğuna eminim. Askerleri bilirim.

Reacher ödünç aldığı cep telefonunu çıkarıp yatağa koydu. Ardından Suburban'ın torpido gözünden aldığı adresi yatağa fırlattı. Vaughan'dan onu, gönderen adı belirtmeksizin, kağıtta yazan adrese göndermesini istedi.

Veda konuşmasının başlangıcı gibi, dedi Vaughan.

Öyle, dedi Reacher. Ve hem ortası hem sonu.

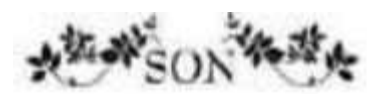
Sarıldılar, pek çok sırrı paylaşan iki yabancından farksızdılar. Ardından Reacher gitti. Evin önündeki yoldan sokağa çıktı. Birinci Sokak'a giden dört blok boyunca yürüdü. Kolaylıkla kendisini alacak bir taşıt buldu. Batıya giden bir sürü araç vardı. Acil durum görevlileri, gazeteciler, sedan arabalarda takım elbiseli adamlar, inşaatçılar. Yaşanan heyecanın etkisiyle hepsi arkadaşı canlıydı. Her yanda yardımlaşma ruhunu görebiliyordunuz. Reacher, Kansas'tan gelen bir toprak kazıcıyla yolculuk yaptı. Adam yeni çitin takılabilmesi için on altı bin çukur açacaktı. Fazlasıyla neşeliydi. Aylarca işsiz kalmayacağı için mutluydu.

Reacher Sharon, Springs'te araçtan indi ve güneye yöneldi. San Diego'nun yaklaşık bir buçuk kilometre ötede olduğunu hesaplamıştı. Belki ara yollara saparsa biraz daha fazla...

Kitap Taramak Gerçekten İncelik Ve Beceri İsteyen, Zahmet Verici Bir İştir.

Ne Mutlu Ki, Bir Görme Engellinin, Düzgün Taranmış Ve Hazırlanmış Bir E-Kitabı Okuyabilmesinden Duyduğu Sevinci Paylaşabilmek Tüm Zahmete Değer.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5.Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşınması Zorunlu Değildir.

Buraya Yüklediğim E-Bookları Download Ettikten 24 Saat Sonra Silmek Zorundasınız. Aksi Taktirde Kitabın Telif Hakkı Olan Firmanın Yada Şahısların Uğrayacağı Zarardan Hiç Bir Şekilde Sitemiz Sorumlu Tutulamaz ve Olmayacağım. Bu Kitapların Hiçbirisi Orijinal Kitapların Yerini Tutmayacağı İçin Eğer Kitabı Beğenirseniz

Kitapçılardan Almanızı YaDa E-Buy Yolu İle Edinmenizi Öneririm. Tekrarlıyorum Sitemizin Amacı Sadece Kitap Hakkında Bilgi Edinip Belli Bir Fikir Sahibi Olmanız Ve Hoşunuza Giderse Kitabı Almanız İçindir.

Benim Bu Kitaplarda Herhangi Bir Çıkarım YaDa Herhangi Bir Kuruluşa Zarar Verme Amacım Yoktur.

Bu Yüzden E-Bookları Fikir Alma Amaçlı Olarak 24 Saat Sureli Kullanabilirsiniz. Daha Sonrası Sizin Sorumluluğunuza Kalmıştır.

- 1)Ucuz Kitap Almak İçin İlkönce Sahaflara Uğramanızı
- 2)Eğer Aradığınız Kitabı Bulamazsanız %30 Daha Ucuz Satan Seyyarları Gezmenizi
- 3) Ayrıca Kütüphaneleri De Unutmamanızı Söyleriz Ki En Kolay Yoldur
- 4) Benim Param Yok Ama Kitap Okuma Aşkı Şevki İle Yanmaktayım Diyorsanız

Bizi Takip Etmenizi Tavsiye Ederiz

5) İnternet Sitemizde Değişik İstedęiniz Kitaplara Ulaşamazsanız İstek Bölümüne

Yazmanızı Tavsiye Ederiz

www.CepSitesi.Net - www.ChatCep.Com - www.İzleCep.Com www.MobilMp3Ler.Com

Bu Sitede Yayınlananlar (Film Dizi Proğram Oyun Mp3 E-Kitap V.S. Gibi Tüm İçerikler) İnternet Ortamında Elden Ele Dolaşan Kopyalardır.

Not : Okurken Gözünüze Çarpan Yanlışlar Olursa Bize Öneriniz Varsa Yada Elinizdeki Kitapları Paylaşmak İçin Bizimle İletişime Geçin. Teşekkürler. Memnuniyetinizi Dostlarınıza Şikayetlerinizi Yönetime Bildirin Ne Mutlu Bilgi İçin Bilgece Yaşayanlara.

By-Igleoo www.CepSitesi.Net

YAPMA JACK. SAKİN OL.

KAYBEDECEK BİR ŞEY YOK

AMERİKA'DA İKİ KÜÇÜK KASABA.

ARALARINDA YİRMİ KİLOMETRELİK BOŞ, ISSIZ BİR YOL.

JACK REACHER YÜRÜYOR.

TEK İSTEDİĞİ KAHVE.

POLİSLER ÇIKIYOR KARŞISINA.

SERSERİLİKTEŒ GÖZALTINA ALINIYOR.

KASABADAN SINIRDIŐI EDİLİYOR.

BÜYÜK HATA!

YANLIŞ ADAMA BULAŞTILAR!

REACHER CÜSSEŒ ÜSTELİK DE FORMDA.

İŞİ YOK. EVİ YOK. YÜKÜ YOK.

İÇİNİ KEMİREN MERAKTAN BAŞKA

KAYBEDECEK HİÇBİR ŒEYİ YOK

KÜÇÜK KASABA. TRELİK BOŞ, ISSIZ •R YÜRÜYOR.

61 KAHVE.

fOR KARŞISINA.

2ALTINA ALINIYOR

POLİSLER I SERSERİLİKTE

KASABADAI

B

NIRDIŞI EDİLİYOR.

K HATA!

JA BULAŞTILAR! ijSTELİK DE FORMDj ■K, YÜKÜ YOK.

SAKIN

YANLIŞ At 3EACHER CUSSJ

İŞİ YOK î İÇİNİ KEMİRJ AYBEDECE»»